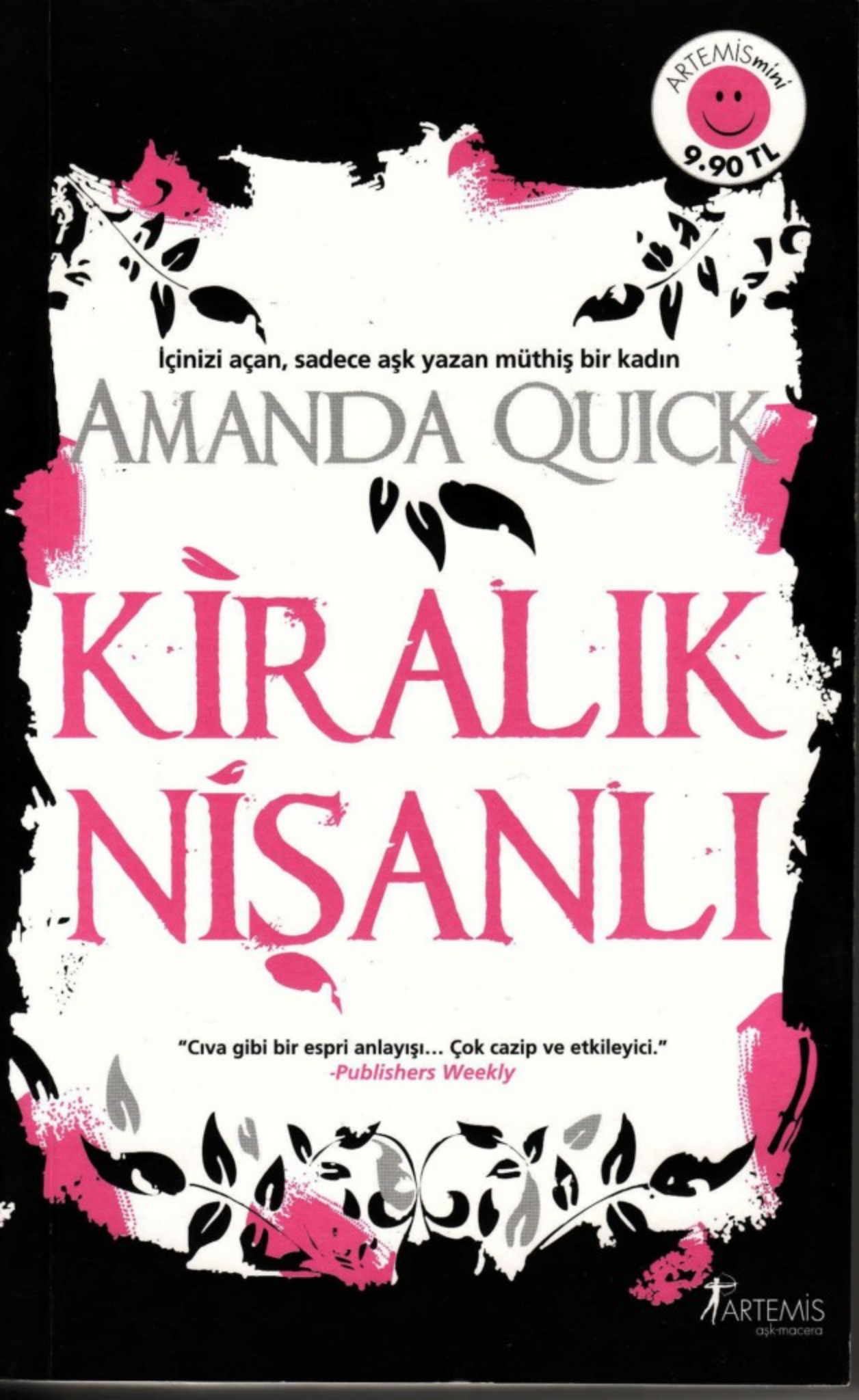

ARTEMİS mini
9.90 TL
İçinizi açan, sadece aşk yazan müthiş bir kadın
AMANDA QUICK
KİRALIK NİŞANLI
"Cıva gibi bir espri anlayışı... Çok cazip ve etkileyici."
-Publishers Weekly
ARTEMİS
aşk-macera

ÖNSÖZ: ARTHUR

St. Merryn Kontu, Arthur Lancaster, nişanlısının bir başka adamla kaçtığını duyduğunda, kulüpte, çatırdayan ateşin karşısında oturmuş, gazetesini okuyarak muhteşem Porto Şarabı'nı yudumluyordu.

Bennett Fleming, tıknaz ama güçlü bedenini, Arthur'un karşısındaki sandalyeye yerleştirirken, bir yandan da şarap şişesine uzanarak "Genç Burnley'in pencereye merdivenle tırmanıp Miss Juliana'nın arabaya atlamasına yardım ettiğini duydum," dedi. "Kuzeye doğru gitmişler. Hiç şüphe yok ki, Gretna Green'e varmak istediler. Juliana' nın babası hemen peşlerine düştü ama arabası ne yazık ki eski ve atı da çok yavaş."

Odada derin bir sessizlik oldu. Bütün konuşmalar kesildi. Ne bir kâğıt hışırtısı, ne bir bardak tıkırtısı duyuluyordu. Vakit neredeyse gece yarısıydı ve kulüp ağzına kadar doluydu. Çevredeki bütün erkekler taş kesilmiş, şöminenin önündeki konuşmaya kulak misafiri olmaya çalışıyordu.

Arthur, derin bir iç çekişin ardından gazetesini katlayıp kenara koydu ve şarabından bir yudum daha aldı. Şiddetli rüzgârın etkisiyle camlara vuran yağmurdan ıslanmış pencereye baktı.

"Bu fırtınada 15 kilometre gidebilirlerse çok şanslı sayılırlar," dedi. Durumun vahametinden mi neden bilinmez, o akşam ağzından dökülen her söz, St. Merryn tarihinin parçası haline geldi... *Nişanlısının başka bir adamla kaçtığı söylendiğinde soğukkanlılığını muhafaza ederek sadece kötü hava üzerine yorum yaptı.*

Bennett, alelacele şarabından bir yudum daha alarak, Arthur'un pencereye dalıp gidişini seyretti. "Genç Burnley ve Miss Juliana'nın arabası mükemmel ve hıza dayanıklı. Üstelik atları da çok güçlü," dedi ve boğazını temizleyerek devam etti: "Hanımefendinin babası bu durumda onları yakalayabilir mi pek emin değilim. Fakat altında güçlü atı olan biri belki kaçak çifte yetişebilir."

Kristalleşen sessizlik içinde Arthur'un ağzından dökülecek her söze kulak kabartan kalabalıkta bir kıpırdanma oldu. St. Merryn Kontu'nun çok güçlü atlara sahip, iyi bir binici olduğundan hiçbirinin şüphesi yoktu. Herkes Kont'un kaçak aşıkların peşine düşüp düşmeyeceğini merak etmeye başlamıştı.

Arthur, uyuşuk uyuşuk ayağa kalktı, yarısı boşalmış şarap şişesini aldı. "Biliyor musun Bennett; bu akşam burası inanılmaz derecede sıkıcı. Sanırım oyun odasına geçip ilginç bir olay var mı baksam iyi olacak."

Adam hayretten kaşlarını neredeyse saçlarına değecek kadar kaldırarak "Ama sen hiç kumar oynamazsın ki," dedi. "Zar atarak ya da iskambil oynayarak para kazanmanın mantıksızlığı konusunda sayamayacağım kadar lâf söylemişsindir."

"Bugün kendimi hiç olmadığı kadar şanslı hissediyorum."

"Kahretsin," diye söylendi Bennett. Tetikte bekleyenlerin meraklı bakışları arasında ayağa kalktı, neredeyse bitmiş şarap kadehini alarak, Kont'u yakalamak üzere oraya buraya çarpa çarpa Arthur' un arkasından yürüdü. Olağanüstü sessizliğin hâkim olduğu odanın ortasına geldiklerinde Arthur, "Biliyor musun," dedi, "Graham'a kızıyla evlenmek arzusunda olduğumu söylememin ne kadar yanlış bir karar olduğunu şimdi anlıyorum."

"Sahi mi?" derken Bennett, arkadaşının yüzüne ateşi olup olmadığını anlamak istercesine garip garip bakıyordu.

"Evet, bir dahaki sefere, kendime bir eş bulmaya karar verdiğim zaman, yatırımlar konusunda yaptığım gibi meseleyi tamamen mantığımla yaklaşacağım bir proje olarak ele alacağım."

Bennett, seyircilerin Arthur'un ağzından çıkacak her söze dikkat kesildiklerini bildiğinden suratını ekşiterek "Bu cehennem olası mantık yaklaşımıyla eş bulma işini nasıl bağdaştırıyorsun?" diye sordu.

"Bana öyle geliyor ki Bennett, bir eşte aranan özelliklerle iyi bir ücretli refakatçiden beklenenler aşağı yukarı aynıdır."

Bennett, ağzındaki şarabı püskürterek öksürürken, bir yandan da "Refakatçi mi?" diye dili döndüğü kadarıyla konuşmaya çalıştı.

"Konuya şöyle bir baksana." Arthur, şarap şişesini kadehine yaklaştırdığında ufak bir şıngırtı duyuldu. "İdeal bir refakatçi, iyi terbiye görmüş, eğitimli, sakin, uysal, davranışlarında ve giyiminde tevazu sahibi, kendini iyi yetiştirmiş bir hanımefendi olmalıdır. Peki, sence tüm bu özellikler, mükemmel bir eş tanımıyla da örtüşmüyor mu?"

"İyi ama ücretli refakatçi, kural olarak güçsüz ve yalnız olur genellikle."

"Elbette, fakirdir ve aile desteğinden yoksundur," diye omuz silkti Arthur. "Öyle olmasa, neden böyle bir işi yapmak için can atsın?"

"Beyefendiler, kendilerine şans ve zenginlik kazandıracak hanımları tercih ediyor," dedi Bennett.

"Ah, işte tam bu noktada, büyük bir avantajım olduğunu söyleyebiliriz değil mi?" Arthur, oyun odasının kapısında durdu ve kalabalık masalara göz gezdirdi. "Benim için böyle bir yaklaşım ne kadar saçma. Bok gibi zenginim. Her geçen gün daha da zenginleşiyorum. Varlıklı bir kadına ihtiyacım yok."

Bennett, Arthur'u takip ederken onu isteksizce onaylamak zorunda kaldı. "Doğru."

"Ücretli refakatçiler için söylenebilecek en önemli şey, hepsinin dehşetle fakir olmalarıdır," diye devam etti Kont. "Bu yüzden işverenlerinin onlara sağladığı hayat için minnettar kalırlar. Ne verirsen ver, mutlu olurlar, anladın mı?

"Aşka bakış açıları Minerva Yayınevi' nin romanlarıyla ya da Lord Byron' un şiirleriyle sarılıp sarmalanan kırılganlıktan öteye geçmeyen romantik ve sırtı sağlam hanımefendilerin aksine, ücretli refakatçiler, mecbur oldukları için çok daha pratiktir. Hayatın bütün zorluklarına göğüs gerebilir, bütün güçlüklerle mücadele edebilirler."

"Hiç şüphesiz."

"Sonra, işlerini kaybetmelerine sebep olabilecek hiçbir istenmeyen davranış sergilemezler. Mesela, böyle bir hanımdan hiçbir zaman düğününe çok kısa bir süre kala, başka bir adamla kaçması beklenemez değil mi?"

"Şarabın etkisinden olacak, söylediklerin bana anlamlı gelmeye başladı," derken Bennett kaşlarını çatmıştı. "Fakat asıl mesele şu: Tüm bu özellikleri taşıyan ve aynı zamanda eş olabilecek böyle bir ücretli refakatçi nasıl bulunacak?"

"Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun Fleming. Sorunun cevabı apaçık ortada. Böyle mükemmel birini eş olarak seçmeyi arzu eden kişi, refakatçi ajanslarının kapısını çalacak tabii. Başvuranlarla mülâkat yapılacak ve içlerinden en uygun olanı seçilecek."

"Hımm, yani..."

"Köşedeki masada, bir oyuncu açığı oldu galiba. Eğer beni bağışlarsan..."

"Çok büyük oynuyorlar," diye uyardı Bennett, "Kararlı mısın?"

Fakat Arthur artık dinlemiyordu. Odayı boydan boya geçti ve oyun masasına oturdu. Birkaç saat sonra, binlerce Pound daha zenginleşmiş olarak kalktı. Kont, kumar konusunda kendi koyduğu demirden sert kuralları kırmış ve o gece St. Merryn tarihinde yeni bir sayfa açarak, servetine hatırı sayılır bir miktar daha eklemişti.

Arthur kulüpten çıkarken, çatıların üzerinden gün, titrek ışıklarıyla yavaş yavaş ağarmaya başlamıştı. Rain Sokağı'ndaki büyük, kasvet dolu evine gitmek üzere kapıda bekleyen arabasına bindi. Eve girer girmez, kendini doğruca yatağa attı.

Ertesi sabah, saat dokuz buçukta, nişanlısının, yakışıklı kurtarıcısıyla birlikte babası tarafından bir han odasında bulunduğu haberini vermeye can atan baş uşak tarafından uyandırıldı.

Hanımefendinin namusunu temizlemek için yapılması gereken tek bir şey vardı elbette. Gaddar baba, çiftin yıldırım nikâhıyla derhal evlendirileceklerini duyurmuştu.

Arthur uşağına kibarca teşekkür etti, arkasını döndü ve tekrar derin bir uykuya daldı.

ÖNSÖZ: ELENORA

Elenora Lodge'a, üvey babasının öldüğü haberi, başarısız bir iş teşebbüsü sonrasında her şeyini kaptırdığı iki adam tarafından verildi. Öğleden sonra üçte uğursuz adamlar Elenora'nın kapısına dayandı.

Londra'dan gelen adamlardan biri, gayet soğuk bir ifadeyle "Samuel Jones, madencilik işindeki başarısızlığından sonra aniden gelen bir felçle hayatını kaybetti," diye açıkladı üvey babasının ölümünü.

"İçindeki eşyalarla birlikte bu ev ve dereye kadar uzanan bütün arazi artık bize ait," derken ikinci adam, her sayfasında Samuel Jones'un imzası bulunan bir takım belgeleri kızın yüzüne doğru salladı.

Birinci adam gözlerini kısarak, Elenora'nın küçük parmağındaki altın yüzüğe baktı. Sonra da, "Merhum, ipotekli mallar listesine, elbiseleriniz dışındaki tüm özel eşyalarınızı ve mücevherlerinizi de dahil etmişti," dedi.

İkinci alacaklı, arkada sessiz sedasız duran iri bir adamı parmağıyla işaret ederek, "Bu Mr. Hitchins. Evden değerli bir şey kaçırmamanız için size göz ku-

lak olması amacıyla Bow Sokağı'ndan özel olarak getirttik kendisini," diye açıklamada bulundu.

Samuel Jones'un alacaklılarıyla beraber gelen gri saçlı, hantal denecek kadar iri adamın keskin bakışları vardı. Bow Sokağı dedektiflerinin resmi alâmetini taşımaktaydı: Bir baston.

Elenora, her an üstüne saldıracaklarmış gibi duran bu üç adama baktı. Arkasında uşak ve hizmetçinin, sıkıntıyla konuşulanları dinlediğinin farkındaydı. Sonra evin diğer çalışanlarıyla bahçeye ve çiftliğe bakan adamlara kaydı düşünceleri. Onları korumak için elinden hiçbir şey gelmeyeceğini gayet iyi biliyordu. Tek umudu, çalışanların işten çıkarılmasının büyük bir aptallık olacağını dile getirme fikriydi.

"Bu arazinin çok verimli olduğunu ve rahat yaşamayı sağlayacak miktarda gelir getirdiğini umarım fark etmişsinizdir," dedi.

"A, evet Miss Lodge," dedi birinci alacaklı, topuklarının üstünde memnuniyetle sallanarak. "Samuel Jones bunu bize yeterince izah etmişti."

İkinci adam, önceden biliyormuş havalarında, muntazam ekilmiş tarlalara göz gezdirerek, "Çok güzel bir çiftlik," dedi.

"Öyleyse, arazinin bu kadar değerli olmasının, işini iyi bilen becerikli kişiler tarafından işlenmesinden, evin de bu kadar bakımlı olmasının, hizmetkârların işlerini çok iyi yapmasından kaynaklandığını gayet iyi anlamışsınızdır. Buralarda bu kadar işinin ehli insan bulmak imkânsızdır. Eğer onları işten çıkartırsanız, birkaç aya kalmadan mahsulün bozulacağına, evin de yıkılacağına emin olabilirsiniz."

İki alacaklı birbirine baktı. Doğrusu, o ana kadar, hizmetçi ve işçileri ne yapacaklarını hiç düşünmemişlerdi.

Dedektifin ağarmış kaşları havalandı, yüzünde sanki bir şey söyleyecekmiş gibi bir ifade belirdi. Ama hiçbir şey söylemedi. "Niye söylesin ki," diye geçirdi içinden Elenora, "Bu konunun onunla hiçbir ilgisi yok."

Sonunda alacaklılar sessizliklerini bozmaya karar verdi. Birincisi gırtlağını temizledi ve "Personel kalabilir," dedi. "Zaten burayı satmaya karar verdik. Şimdiden bir alıcı bulduk. Mülkün sahibi her şeyin aynen kalmasını talep etti."

"Siz hariç tabii Miss Lodge." İkinci alacaklı kafasını havalı bir edayla aşağı yukarı salladı. "Yeni mal sahibinin size ihtiyacı olduğunu sanmıyoruz."

Elenora biraz rahatladı. Bugüne kadar onun için çalışan insanlar güvendeydi. Artık kendi geleceğini düşünebilirdi.

"Umarım toparlanmam için bana biraz zaman tanırsınız," dedi soğuk bir ifadeyle. Sesindeki imayı fark edecek incelik yoktu alacaklılarda. Biri, cebinden saatini çıkardı.

"30 dakikanız var Bayan." Bow Sokağı'ndan gelen iri adamı göstererek, "Mr. Hitchins, gümüşlerden herhangi birini kaçırmadığınızdan emin olmak için toplanırken yanınızda bulunacak. Ayrılmaya hazır olduğunuzda çiftlik işçilerinden biri, sizi köydeki hana kadar götürüp bırakır. Ondan sonra ne yapacağınız, tamamen sizin bileceğiniz iş."

Kız, elinden geldiği kadar kendini toplayıp onurlu görünmeye çalışarak arkasını dönünce, hıçkıra hıçkı-

ra ağlayan uşak ve üzüntüden yıkılmış hizmetçiyle yüz yüze geldi.

Aslında karşılaştığı felâketten dolayı, kendisi de ne yaptığını bilmez haldeydi ama bu iki çalışanın önünde metanetini koruması gerektiğine inanıyordu. Onlar için en iyisini yaptığından emin bir tebessümle baktı ikisine de.

"Sakin olun," dedi yavaşça. "Biraz önce duyduğunuz gibi görevleriniz devam edecek. Diğer çalışanlar da işlerini koruyacak."

Uşak ve hizmetçi ağlamayı keserek mendillerini indirdi. Biraz olsun rahatlamışlardı. "Teşekkür ederiz efendim," diye fısıldadı uşak.

Elenora, uşağın omzunu sıvazladı ve vakarla merdivenlere yöneldi. Arkasından gelen ve her adımını takip eden dedektif bozuntusu adamı görmezden gelmeye çalışıyordu.

Hitchins, yatak odasının kapısında durdu. Ellerini arkasında birleştirerek, Elenora'nın yatağın altından büyük bir sandık çıkartmasını izledi.

O güne kadar yatak odasına giren ilk erkek olduğunu bilse ne derdi acaba diye düşündü kız.

Ama bunu sormak yerine, "Bu anneannemin seyahat sandığı," dedi ve kapağını açarak içinde bir şey olmadığını adama göstermeye çalıştı. "Anneannem tiyatro oyuncusuydu. Sahne adı Agatha Knight'tı. Dedemle evlendiklerinde aile hop oturup hop kalkmış. Sizin anlayacağınız müthiş bir skandal olmuş yani. Aile, dedemi evlâtlıktan reddetmekle tehdit etmiş. Fakat sonunda her şeyi kabullenmişler. Bilirsiniz, aile içinde hep olur böyle şeyler."

Adam sadece homurdanmakla yetindi. Ya bir aile deneyimi yoktu ya da öyküsünü fena halde aptalca bulmuştu. Elenora ikincisinden şüphelendi.

Hitchins'in ilgisini çekememesine aldırmadan gardırobundaki kıyafetleri sandığa yerleştirirken, hiç durmadan gevezeliğe devam etti. Amacı adamın dikkatini dağıtmaktı. Eski sandığın merakını uyandırmasını istemiyordu.

"Zavallı annem; annesi sahneye çıktığı için çok aşağılanmış. Bütün hayatı boyunca, anneannemi kötü nam salmış mesleğinden vazgeçirmeye çalışmış durmuş."

Hitchins saatine baktı. "On dakikanız kaldı."

"Teşekkür ederim Mr. Hitchins," dedi buz gibi bir gülümsemeyle, "Çok yardımcı oldunuz."

Dedektif, böyle iğneleyici sözlere alışkınmış gibi görünüyordu. Hiç şüphesiz mesleğinde bir hayli tecrübeliydi.

Kız bir çekmeceyi açtı ve titizlikle katlanmış tertemiz çamaşırları çıkardı. "Belki gözünüzü kaçırmak isteyebilirsiniz efendim."

Adam, kombinezonlara ve geceliklere bakmama nezaketini gösterdi. Ama Elenora, başucundaki küçük saate uzanınca, çizgi halindeki dudakları aralandı.

Kafasını sallayarak, "Özel eşyalarınız dışında hiçbir şey alamazsınız Miss Lodge," diye itiraz etti.

"Ah, tabii, tabii, kesinlikle." Saati alması an meselesiydi. Yazık olmuştu. Belki bir eskiciye birkaç Pound'a rehin verebilirdi. "Bunu nasıl unuttum ben?"

Sandığın kapağını kapattı ve alelacele kilitledi. Rahatlamanın verdiği serinliği hissetti sırtında. De-

dektif, anneannesinin eski tiyatrocu sandığına en ufak bir ilgi göstermemişti.

Gayet konuşkan bir edayla, "Biliyor musunuz; bu yaşlardaki haline çok benzediğimi söylüyorlar," dedi.

"Kime benziyormuşsunuz Miss Lodge?"

"Anneanneme tabii. Hani tiyatro sanatçısı."

"Öyle mi," diye omuz silkerek geçiştirdi Hitchins. "Hazırsınız, ha?"

"Eh, evet. Eminim bunu benim için aşağı indirirsiniz."

"Şey, tabii bayan."

Hitchins'i takip ederken, alacaklılardan biri Elenora'nın yolunu kesti. "O elinizdeki altın yüzük de Miss Lodge; eğer mümkünse," dedi sert bir ifadeyle.

"Tabii."

Ani bir kararla, yüzüğü ortadan kaldırmaya karar veren kız, adam elini uzattığı sırada, birden bire küçük yüzüğü elinden düşürüverdi. Yüzük yuvarlanarak yok oldu.

Alacaklı, "Hay lanet olası," diye söylenerek, yüzüğü bulabilmek için yerlerde sürünmeye başladı.

Bir parodi sahnesi kadar komik ve çirkin bir şekilde adam yerde eşelenirken Elenora, üstünden atlayarak dışarı doğru yürüdü. Agatha Knight, sahneyi terk ederken, seyirci üzerinde görkemli bir etki yaratmanın ne kadar önemli olduğunu anlatmaz mıydı hep?

Hitchins, kendinden beklenmeyecek bir nezaketle, çiftlik arabasının kaba tahta koltuğuna oturmasına yardım etti. "Teşekkür ederim efendim," diye mırıldandı kız. Güzel bir arabaya kurulmuş gibi hayâl ederek, kendinden ve güzelliğinden emin bir havayla tahtanın üzerine yerleşti.

Dedektifin gözlerinde bir hayranlık pırıltısı belirmişti. "Bol şans Miss Lodge." Sandığı yerleştirdiği arka bölmeye bir göz attı. "Amcamın gençliğinde bir tiyatro grubuyla gezdiğini söylemiş miydim size?"

Kız dondu kaldı. "Hayır söylememiştiniz."

"Onun da aynı sizinki gibi bir sandığı vardı. Çok işe yaradığını söylerdi. Aniden çıkan turneler için gerekli bazı eşyaları hep içinde hazır tuttuğunu anlatmıştı bana."

Elenora yutkundu. "Anneannem de bana aynı tavsiyede bulunmuştu."

"Eminim siz de tavsiyesini dinlemişsinizdir Bayan Lodge."

"Evet Mr. Hitchins, dinledim."

"Öyleyse başaracaksınız bayan. Siz de o ruh var," diyerek Elenora' ya göz kırptı. Şapkasını çıkartarak selam verdi ve patronlarının yanına döndü.

Elenora derin bir nefes aldı. Sonra büyük bir şakırtıyla güneş şemsiyesini açarak, sanki düşmanın üstüne yürüyecek bir sancaktar gibi havaya kaldırdı. Araba hareket etmişti.

Doğduğu ve bugüne kadar yaşadığı eve bir kere bile dönüp bakmadı.

Üvey babasının ölümü sürpriz olmamıştı ve açıkçası fazla da üzmemişti onu. Samuel Jones annesiyle evlendiğinde kız 16 yaşındaydı. Adam burada, taşrada kalmayı sevmez, zamanının çoğunu bitip tükenmek bilmeyen yatırım planlarıyla uğraşmak için Londra'da geçirirdi. Üç yıl önce annesi öldükten sonra yüzünü hiç görmez olmuştu zaten.

Bu durumdan hoşlanmıştı Elenora. Jones' la ilgilenmek zorunda kalmıyor, ayağının altında dolaşıp

durmadığına seviniyordu. Fakat Jones' un avukatının, anneannesinden kalma evi ve etrafındaki araziyi, adamın üstüne geçirdiğini anladığında iş işten geçmiş, her şey çoktan üvey babasının olmuştu.

Şimdi ise hepsi gitmişti.

Pek her şey sayılmaz diye düşündü. Samuel Jones'un alacaklılarının, sandığın gizli bölmesine sakladığı anneannesinden kalma inci ve altın broşla ona uygun küpelerden haberleri bile yoktu tabii.

Annesinin Samuel Jones'la evlenmesinin ardından Agatha Knight, ziynetleri ona vermiş, broş ve küpeleri sandığın dibinde saklamasını, hiç kimseye, hatta annesine bile söylememesini tembih etmişti. Agatha, Jones' la ilgili sezgilerinde yanılmamıştı.

İki alacaklının, yine sandıkta gizlediği 20 Pound'luk hesabını gösteren banka defterinden de haberleri yoktu. Madencilik işine girince Jones'un, hasattan gelen her bir Penny' i almaya kararlı olduğunu anlayınca, mahsul satışından elde ettiği paranın bir kısmını saklamıştı Elenora.

Ne olduysa oldu diye düşündü. Artık geleceğe bakmalıydı. Şansı tamamen dönmüştü. Ama en azından hayatta öyle yapayalnız sayılmazdı. Yakında evleneceği bir nişanlısı vardı. Ne de olsa iyi bir adamdı. Başına gelenleri öğrenince, onu yalnız bırakmayacak ve mutlaka nikâh tarihini öne almaya çalışacaktı.

Evet, gerçekten diye geçirdi içinden. Bir ay ya da biraz daha fazla bir süre içinde, yaşadığı bu kâbus arkada kalacak, tertemiz bir sayfa açılacaktı hayatında. Yeni bir evi idare eden, çalışanlara emirler veren evli bir hanım olacaktı. Önünde uzanıp giden hayat, parlak ve umut doluydu.

Herkesten üstün olduğu tek bir alan vardı, o da çiftlik ve ev idaresinin gerektirdiği düzeni sağlamak, yüzlerce insanı yönetmek, doğru zamanda doğru kararları vermek ve evi mükemmel biçimde çekip çevirmekti. Mahsulü en kârlı biçimde satmaktan hesapları tutmaya, tamire ihtiyacı olan kulübeleri tespit etmekten hizmetçi ve işçilerin işe alınmasına, kilerdeki ilaçların terkibine kadar her şeyin üstesinden gelebilirdi.

Jeremy'e çok iyi bir eş olacaktı, eğer kendi kendine söylediklerini adama da söyleyebilseydi.

■■■

O gece Elenora, han görevlisine, çarşafların yeni yıkanmış olmalarına ne kadar önem verdiğini anlatırken, Jeremy Clyde, dört nala bahçeye giriyordu.

Kimin geldiğini görmek için dışarı baktığında, temizlik dersi vermeyi bırakıp aşağıya koştu.

Dosdoğru Jeremy'nin kollarına atıldı.

"Sevgilim." Jeremy kızı çabucak kucakladı sonra hemen nazikçe itti. Yakışıklı suratında donuk bir ifade vardı. "Haberi alır almaz geldim. Ne kadar korkunç. Her şeyi mi aldılar? Evi? Araziyi?"

Elenora, "Korkarım öyle" diye hıçkırdı.

"Çok büyük bir darbe yemişsin hayatım. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

Fakat, öyle anlaşılıyordu ki, Jeremy'nin aslında söyleyecek önemli bir şeyi vardı. Bir süre, söyleyeceği şeyin etrafında dolaştı. Söyleyeceklerinden dolayı üzüntü içinde olduğunu ama başka çaresi kalmadığını falan geveleyerek giriş yaptı.

Her şey çok açıktı: Bütün malı mülkü elinden alındığı için Elenora ile nişanını derhal bozması emredilmişti Jeremy'e.

Çok kısa bir süre sonra, geldiği gibi süratle çekti gitti.

Kız, küçük odasına çıkarken, en ucuz şaraptan bir şişe göndermelerini istedi. Şarap geldikten sonra kapısını kilitledi, bir mum yaktı ve kendini içkinin kollarına bıraktı. Çok uzun süre, kötü şarabı yudumlayarak, karanlık geceye dalıp, geleceğini düşündü.

İşte şimdi gerçekten yapayalnız kalmıştı. Yabancı ve kahredici bir duyguydu bu. Düzenli, iyi planlanmış hayatı altüst olmuştu.

Sadece birkaç saat önce parlak bir gelecek onu bekliyordu. Nikâhtan sonra Jeremy onun evine taşınacaktı. Kendisi için, çocuklarını büyüteceği, Jeremy'e hayatı boyunca iyi bir eş ve hayat arkadaşı olacağı çiftlik ve ev işlerini yürütmeye devam edeceği rahat bir yaşantının hayâlini kurmuştu. Şimdi rüya bitmişti.

Fakat gecenin ilerleyen saatlerinde şarap şişesinin dibi göründüğünde, kendini hayatında hiç olmadığı kadar özgür hissetti. İlk defa kimseye bağımlı değildi. Yerine getirmesi gereken bir görevi yoktu. Ona bağlı tek bir işçi, tek bir hizmetçi bile kalmamıştı. Ne kökleri, ne bağlantıları, ne de evi vardı artık.

İstenmeyen bir şöhreti de olsa, hatta anneannesinin yaptığı gibi, büyük bir skandalla soyadını kirletse bile kimsenin umrunda olmayacaktı.

Yeni bir hayata başlama şansı doğmuştu.

Sabahın ilk soluk ışıklarında, tasarladığı farklı geleceğin parlak yansımalarını gördü.

Küçük bir köyde yaşamanın gerektirdiği sert kuralların yarattığı dar görüşlerden arınmış, parasını ve mallarını sadece kendisinin kontrol edebileceği özgür bir gelecek.

Bu anlamda, yeni geleceğinde, bugüne kadar yapmadıklarını yapmalıydı. Hatta anneannesinin doğru adamın kollarında olduğundan emin olduktan sonra tatmaktan çekinmediğini söylediği *kışkırtıcı zevkleri* bile yaşatmalıydı kendine.

Fakat o, pek çok kadın gibi, bu zevklerin bedelini ödemek zorunda değildi. Bir kere evlenmesi gerekmiyordu. Sonra, adını kirletse bile sonuçta onun için endişelenecek, üzülecek kimse yoktu.

Evet, yeni gelecek muhteşem görünüyordu.

Yapması gereken tek şey, para kazanmaktı.

1

Dehşet uyandıracak büyüklükte mumya kadar bembeyaz bir surat, yasak gizemi koruyan şeytan gibi, sonsuz karanlığın içinde aniden beliriverdi. Fenerin ışığı, kaskatı kesilmiş duygusuz bakan surata çarpmış cehennem alevi gibi göz kamaştırıyordu.

Küçük sandaldaki adam, canavarı görünce avazı çıktığı kadar bağırdı ama onu duyan kimse yoktu ortalıkta.

Korku çığlığı, gecenin sonsuz karanlık labirentlerinde, tarihi taş duvarlara çarpa çarpa, hiç bitmeyecekmiş gibi sayısız defa yankılanarak çınladı. Karanlık suların tehlikeli girdabında yol alan sandal yalpaladı, adam sendeledi.

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Buz gibi soğuk ter döküyordu korkudan. Nefesini tuttu. Ani bir refleksle, küçük sandalı nehirde yürütmek için kürek olarak kullandığı sırıklardan uzun olanını kavrayarak, sandalın akıntılı suda sabit kalması için çaba harcamaya başladı.

Şükürler olsun ki, sırığın ucu nehir yatağındaki kumlara saplanmış, çığlığının son yankıları da kaybolup giderken, sandalın durmasına yardımcı olmuştu.

Korkunç bir sessizlik çökmüştü ortalığa yine. Tekrar nefes almayı denedi. İnsan boyu büyüklüğündeki surata bir kere daha baktı. Adamın elleri hâlâ titriyordu.

Gördüğü şey, bu yeraltı ırmağının iki yanına sıralanmış tarihi heykel ve büstlerden biriydi mutlaka. Kafasındaki miğferde Minerva figürü olduğu yazılıydı.

Aslında garip yolculuklarında gördüğü ilk heykel değildi bu ama kesinlikle en asap bozucu olanıydı. Gördüğü şey, nehir kıyısındaki çamurun içinden fırlamış hissi veren korkunç bir koca kafaydı.

Yeniden ürperdi, kürek olarak kullandığı sırıklara sarıldı ve hızlı hızlı çekmeye başladı. Gösterdiği tepkiye anlam veremiyordu. Ne olmuştu da bu kadar korkmuştu? Sinirlerine biraz daha hâkim olması gerekiyordu. Gerçekleştirmesi gereken bir amaç uğruna değil miydi bütün bu yaşadıkları?

Küçük sandal, mermer kafayı geçerek ileri doğru yol aldı.

Nehir kıvrıla kıvrıla akıyordu. Fenerin ışığı, nehir boyunca iki yakayı birbirine bağlamak için yapılmış küçük köprülerden birinin daha sütunlarını aydınlattı. Aslında, bu minyatür köprülerin hiçbir yerle bağlantısı yoktu. Zaten nehir, tünel duvarlarıyla çevrili olduğu için, köprüden geçilerek gidilecek bir yer de olamazdı. Adam kafasını çarpmamak için yine eğildi.

Korkusu oldukça geçmiş fakat bir başka heyecan kaplamıştı içini. Her şey büyük dedesinin günlüğünde tarif ettiği gibiydi. İşte kayıp nehir buradaydı, yüzyıllarca önce unutularak üstü kapatılan bu gizli su yolu, şehrin altından süzülerek akıp gidiyordu.

Günlüğün yazarı, Romalılar'ın böyle bir mühendislik harikasından yararlanmayacak kadar aptal olmadıkları için, muhtemelen nehri önce saklayıp, daha sonra her şeyi üstüne inşa etmiş olabileceklerini yazmıştı son sözleri olarak. Masonik duvar işçiliğinin detaylarını görebilmek mümkündü burada. Fener ışığında bile seçilebiliyordu bu küçük ayrıntılar. Nehrin geçtiği yeraltı tünelinin diğer kısımlarında ise Ortaçağ stili kemer ve tonozlar vardı.

Üstü kapanmış su kaynağının, kar ve yağmur sularını taşımak ya da Thames Nehri'nin setlerinden bırakılan suları kontrol altına almak gibi, üstünde yer alan koca kente mutlaka büyük ama bilinmeyen faydaları olsa gerekti. Tünel berbat kokuyordu. O kadar sessizdi ki, geceler boyu sadece sıçanların bir şeyleri kemirmelerini ve diğer haşaratın çıkardığı tiz sesleri duyuyordu sadece.

Artık çok kalmadı diye düşündü adam. Günlükteki tarif doğruysa, gizli yeraltı laboratuarının girişindeki işaretli taşa ulaşması an meselesiydi. Yıllarca önce burada bırakıldığına inandığı garip aleti bulacağına inanıyordu laboratuara girdiğinde.

Ondan önce gelen, eski oymaların üzerindeki bilmeceyi çözemediği için, bu muhteşem makineyi götürmeye hak kazanamamıştı ama sandaldaki adam, büyük dedesinin nerede yanlış yaptığını biliyordu. O eski simyacı bilgilerinin şifresini çözmeyi planlamıştı. Bunu başaracağından da emindi.

Eğer aleti bulacak kadar şansı yaver giderse, daha yapacak çok işi olacaktı. Bir kere, geçmişteki sırları bilen iki adamdan kurtulması gerekiyordu. Bir de hâlâ kayıp taşları bulamamıştı. Ama bunları hallederken bir zorlukla karşılaşmayacağına inanıyordu.

Bilgi başarının anahtarıydı ve o, bu mala nasıl ulaşacağını çok iyi biliyordu. Sosyeteye girmişti ve o dünyadaki insanlarla, kendine yararlı olacak sıkı bağlar kurmuştu. Daha da önemlisi, kötü nam salmış berbat mekânlarda ve modern beyefendilerin çarpık zevkler arandığı genelevlerde de hatırı sayılır zamanlar harcayarak, önemli dostluklar edinmişti. Böyle yerler söylentilerden geçilmeyen, sürekli fokurdayan dedikodu kazanları gibiydi.

Bir tek kişi planını anlayabilirdi ama o da sorun değildi. Çünkü bu kişinin en önemli zaafı,ona olan aşırı sevgisiydi. Ona güven vererek, bu sevgisini kullanmayı becermiş, dizginleri elinde tutmayı başarmıştı.

Hayır, aleti bu akşam bulacak olursa, amacına ulaşmasını artık kimse engelleyemezdi.

Kendinden önce buralara gelen, dahi olarak kabul görmemiş, deli damgası yemişti. Fakat artık olaylar farklı bir boyut kazanacaktı.

Ölümcül aleti kurmayı bitirip, korkunç enerjisini insanlara ispatladıktan sonra bütün İngiltere, hatta bütün Avrupa, onu İkinci Newton olarak selâmlayacaktı.

2

"Olmayacak, yapamayacak. Çünkü çok mahcup ve çok yumuşak başlı." Arthur, son görüştüğü kızın kapıdan çıkışını izledi. "Belli bir duruşu olan kişilikli bir hanım istediğimi çok açık anlattım sanıyorum. Ben öyle sıradan bir ücretli refakatçi aramıyorum. Bir başkasını getirin."

Mrs. Goodhew, iş ortağı Mrs.Willis'e göz göze geldi. Doğrusu Arthur'un yaklaşımı sabırlarını taşırmak üzereydi. Son bir buçuk saattir yedi adayla görüşmüş, Goodhew ve Willis Ajansı'na kayıtlı bir yığın derbeder, rüküş, paspal kadın görmüştü ama hiçbiri, onun istediği göreve uygun aday olmanın yanından bile geçemiyordu.

İki kadının giderek artan hiddetlerini hoş karşılıyordu. Fakat kendisi hiddetten de öte, çaresizlik içindeydi.

Mrs. Goodhew gırtlağını temizledi, kocaman ellerini çalışma masasına koydu ve Arthur'a haşin bir ba-

kış fırlatarak, "Lord'um uygun adaylarımızın bittiğini söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm," dedi.

"Mümkün değil. Mutlaka biri olmalı." Birileri elbette vardı. Arthur'un tek amacı, doğru kadını bulmaktı.

Mrs.Goodhew ve Mrs.Willis, bir örnek masalarının arkasından Arthur'a dik dik baktılar. Lâf aramızda korkunç kadınlardı. Mrs.Goodhew beden olarak da bir hayli iriydi ama yüzünün orantıları o kadar büyüktü ki, rahatlıkla antik bir bozuk paranın üstüne basılabilirdi. Meslektaşı ise makas gibi ince ve sivriydi.

Her ikisinin de üzerinde gösterişsiz fakat pahalı kıyafetler vardı. Goodhew ve Willis Ajansı 15 yılı aşkın süredir, ücretli refakatçi ve mürebbiye temin ederek hizmet veren saygın bir müesseseydi. Gerçek olan şu ki, bu ajansı kurarak, çok kısa zamanda makul kârlar elde etmeleri, kıvrak zekâlarının ve başarılı hizmet anlayışlarının oluşturduğu tutarlılığın bir sonucuydu.

Arthur, kadınların yüzündeki ifadeleri inceledi, bir de kendi aradığı şartları geçirdi kafasından. Buraya gelmeden önce aynı alanda hizmet veren iki ajansa daha uğramış, hepsi de bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda tatsız, sönük adayları çıkarmıştı karşısına. Bu insanlara üzülüyordu Arthur. Böyle bir işe ancak fakirliğin en akıl almaz, zorlu şartlarında yaşayan bir kadının razı olabileceğini düşündü. Ama o, başkalarında acıma duyguları yaratacak bir kadın aramıyordu ki.

Ellerini arkasında kavuşturdu, bacaklarını açtı ve odanın uzak bir köşesinden kadınlara bakmaya başladı.

"Eğer bütün uygun adayları bitirdiyseniz," dedi, "Yapılacak şey çok açık. Bana *uygunsuz* bir kadın bulun."

Her ikisi de adamın aklını kaçırdığına kanaat getirerek ne diyeceklerini şaşırdılar.

İlk kendine gelen Mrs.Willis oldu. "Burası saygın bir ajanstır efendim. Kayıtlarımızda *uygunsuz* kadın bulunmaz," diye jilet gibi keskin bir sesle karşılık verdi. "Hanımlarımızın her türlü ahlâki değerin üstündeki geçmişleri ve toplumsal davranışları garanti altındadır. Ayrıca referanslarında bir tek kusur bulmanın imkânsız olduğunu da söylemek isterim."

"Belki başka bir ajansı denemeniz gerekiyor," diye önerdi Mrs.Goodhew. Sesinin tonunda, karşısındakini boyun eğmeye zorlayan bir ifade vardı.

"Başka bir ajansa gidecek vaktim yok." Özenle düşünülmüş planının, sadece doğru kadını bulamadığı için suya düştüğüne inanamıyordu. Planın bu kısmının, çok kolay, tereyağından kıl çeker gibi olacağını sanmıştı. Oysa tam tersine, şaşırtıcı derecede karmaşık olmuştu bu aşama. "Size söyledim, bir an evvel bu işe birini -."

Arkasındaki kapı büyük bir gürültüyle açılıp tekrar şiddetle çarpılınca, cümlesini etkili bir biçimde bitirme fırsatı bulamadı.

Mrs.Goodhew ve Mrs.Willis'le birlikte o da, büroya denizden esen bir fırtına gibi giren kadına bakmak için başını çevirdi.

İlk bakışta gördüğü kadarıyla, muhtemelen kazara giydiği ama Arthur'un özel bir tasarım olmasından şüphelendiği kıyafetiyle, yüzünün güzelliğini ön plana çıkartmamaya çalıştığı belliydi. Altın çerçeveli gözlükleri, kehribar rengi gözlerini kısmen gizliyordu. Geceyarısı karanlığı kadar siyah saçlarını bir hiz-

metçiye ya da kâhya kadına yakışacak biçimde zarifçe arkadan toplamıştı.

Ağır ve ucuz bir kumaştan, hiçbir çekiciliği olmayan solmuş gri renkte, fakat kullanışlı bir elbise vardı üzerinde. Giysinin özel kesimi, kızı olduğundan kısa ve şişman gösteriyordu.

Moda erbabı ve Bond Sokağı'nda hanımları süzen iğrenç züppeler, hiç şüphe yok ki, bu kadını ellerinden kaçırmıştı. Yüzeyin altında olanları göremeyen aptaldır diye geçirdi içinden Arthur.

Kızın içeri girişini maksatlı fakat nazikçe seyretti. Ürkeklik ve tereddüt yoktu davranışlarında. Egzotik esintili gözleri zeki, canlı ve parlaktı. Kişilik ve kararlılık akıyordu üzerinden.

Kendini biraz daha objektif olmaya zorlayarak, kibar bir erkeğin, onu nadide bir elmas gibi görmesini sağlayacak yumuşaklığa sahip olmadığı sonucuna vardı. Ama her şeye rağmen kızda görünmez bir cazibe yaratan, gözlerinden enerji ve hayâtiyet yayan farklı bir şey vardı. Doğru kıyafetlerle balo salonunda farkedilmemesi imkânsızdı.

"Miss Lodge, lüfen; oraya giremezsiniz." Büroya göz kulak olmakla görevli kadın, şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırmış halde kapıda duruyordu. "Size söyledim. Mrs.Goodhew ve Mrs.Willis bir müşterileriyle çok önemli bir konu üzerinde konuşuyorlar."

"Vasiyetlerini ya da cenaze törenlerini bile konuşsalar umurumda değil Mrs.McNab. Derhal, her ikisiyle de konuşmalıyım. Bu saçmalığa harcayacak vaktim yok."

Miss Lodge, ikiz masaların önüne kadar geldi ve durdu. Kızın arkasında gölgede kaldığı için Arthur, kendisini farketmediğini anlamıştı. Biraz da dışarıdaki kalın sis sorumluydu bu durumdan. Sokaktan, belli belirsiz bir aydınlık vurmaktaydı odaya. Küçük bir ışık huzmesi içeriye yeterince nüfuz edemiyordu tabii.

Mrs.Willis, kaçınılmaz kaderine boyun eğen bir ifadeyle uzun uzun iç geçirdi. Mrs.Goodhew, ayağa kalkarak, olması gereken en sert tavrıyla, "Allahaşkına ne adına bizi böyle kaba biçimde rahatsız etmeye cesaret edebiliyorsunuz Miss Lodge?" diye çıkıştı.

"Ayyaşların ya da ahlâksız zamparaların evlerinde iş aradığım izlenimini vermişsem, bu görüntüyü hemen düzeltmem gerekiyor." Miss Lodge, gözlerini kısarak devam etti: "Bir kere şunu derhal açıklığa kavuşturalım. Benim çok acil bir işe ihtiyacım var. Kabul edilmesi mümkün olmayan insanlarla görüşerek kaybedecek zamanım da yok."

"Bunu daha sonra tartışırız Miss Lodge," diye homurdandı Mrs.Goodhew.

"Hayır, bunu şimdi tartışacağız. Bugün öğleden sonra gitmemi söylediğiniz görüşmeden geliyorum ve sizi temin ederim ki, bana önereceğiniz son iş bile olsa, kabul etmem mümkün değil."

Mrs.Goodhew soğuk bir zafer diye tarif edilebilecek bir gülümsemeyle, "Görüldüğü gibi Mss Lodge, bu ajansın size uygun gördüğü gerçekten en son imkândı bu."

Miss Lodge, hiddetle kaşlarını çattı. "Saçmalığın lüzumu yok. Bu süreç her anlamda, özellikle benim için ne kadar itici olursa olsun, korkarım daha fazla üzerine gitmek zorundayız."

İki kadın birbirine baktı. Mrs.Goodhew, tekrar Miss Lodge'a dönerek, buz gibi bir sesle:

"Tam tersine," dedi. "Size yeni bir görüşme ayarlamak için bir sebep göremiyorum."

"Farkında değilsiniz galiba Mrs.Goodhew," diye parladı kız. "Daha önce de söylediğim gibi, yeni bir işe acilen ihtiyacım var. Şu andaki işverenim, taşradaki bir arkadaşıyla buluşmak üzere, yarından sonra şehirden ayrılacak. Gidene kadar yanında kalmama izin vererek çok kibar davrandı doğrusu ama yarından sonra başımı sokacak bir oda kiralamak zorunda kalacağım. Birkaç ay önce kaldığım, yaşanması imkânsız denecek kadar kötü odanın kirası bile çok pahalıydı. Şu anda bu kadar parayı ödeyecek durumda değilim."

Mrs.Willis, duydukları karşısında üzüldüğünü belli edercesine başını salladı. "Sizin için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştık Miss Lodge. Son üç günde beş ayrı müşteriyle, beş görüşme yaptınız ama hiçbirinden olumlu bir sonuç alamadınız."

"Başarısız sonuç elde eden ben değilim. Müstakbel işverenler başaramadı diyelim." Miss Lodge, eldivenli ellerinden birini kaldırarak parmaklarıyla saymaya başladı:

"Mrs. Tibbett, eve geldiğimde elindeki kadehi ile fena görünmüyordu ama sonra cini şişeden içmeye başlayınca, kanepenin üstüne yığılarak sızdı. Bunu ben mi başaramamış oldum yani? Benden daha iyisini mi arıyordu Mrs. Tibbett? Hah; konuşmaya devam edecek durumda bile değildi."

"Yeter artık," dedi Mrs.Goodhew dişlerinin arasından.

"Mrs. Oxby bütün görüşme boyunca ağzını bile açmadı. Oğlunun konuşmayı sürdürmesine izin ver-

di." Miss Lodge titremeye başlamıştı. "Oğlunun, evde çalışan zavallı kadınlara sarkan erkeklerden biri olduğunu söylememe gerek yok. Bu koşullar kabul edilemez. Böyle iğrenç bir adamla aynı çatı altında yaşamaya hiç niyetim yok."

"Miss Lodge, eğer müsaade ederseniz," diyerek Mrs.Goodhew bir kâğıt ağırlığına uzandı ve masaya vurdu.

Kız aldırmadı. "Daha sonra konuşamayacak kadar hasta olduğu için görüşmeyi yatağından idare eden Mrs.Stanbridge'e geldi sıra. Şundan son derece eminim ki, Mrs.Stanbridge iki hafta daha yaşayamaz. Akrabaları etrafına akbabalar gibi üşüşmüş. Paralarına bir an evvel konmak için ölmesine bile bekleyecek durumda değiller. Kazanacağım parayı onlardan alabilmemin ne kadar zor olacağını oracıkta farkettim."

Mrs.Goodhew olanca ağırlığıyla ayağa kalkarak öfkeyle kabardı. "Şu anda içinde bulunduğunuz kötü durum yüzünden müstakbel işverenleri suçlayamazsınız Miss Lodge. Yeni bir iş bulma konusunda başarısız olan sizsiniz."

"Hiç de değil. Altı ay önce, bu şirkete ilk başvurduğumda, uygun bir iş bulmakta hiç zorlanmadım."

"Mrs Willis ve ben, ilk işvereninizin eksantrik birisi olması ve sizi de eğlenceli bulmasının, aniden oluşan küçük bir şans kıvılcımı neticesinde olduğu konusunda hem fikiriz" diyerek Mrs. Goodhew, kızı doğruladı.

"Ne yazık Miss Lodge." Mrs.Willis içten gelen bir şefkatle ekledi: "Şu anda müşteri listemizde, eksantrik işveren tanımına uyacak başka kimse yok maale-

sef. Genel olarak konuşmak gerekirse, müşterilerimizi tiplerine göre ayırmayız."

Arthur, odada tansiyonun giderek yükseldiğini ve üç kadının da neredeyse onun varlığını unuttuklarını farketti.

Miss Lodge öfkeden kızarmıştı. "Mrs. Egan eksantrik değil, zeki ve bilgilidir. Sayısız konuda aydınlatıcı görüşleri olan, görmüş geçirmiş bir kadındır."

"Yirmi sene önce, hem erkek, hem kadın dizi dizi sevgilileri olduğu söyleniyor ama," diye karşı saldırıya geçti Mrs. Goodhew. "Hakkında garip şeyler söylenen, özellikle kadınsı eğilimlerinin ağır bastığı bilinen Woolstonecraf'a[1] kendini adadığı herkesin dilinde. Ağzına et koymaz. Bir zamanlar metafizik dersleri aldığı biliniyor. Ayrıca, sadece iki hizmetçisi ile beraber ta Mısır'a kadar gidip döndüğünü de herkes konuşuyor."

"Dahası, çok daha iyi bilinen bir başka özelliği de, sadece mor renkteki giysileri tercih etmesi," diye atıldı Mrs.Willis. "Emin olun ki Miss Lodge, şu anki işvereniniz için eksantrik sözcüğü, aslında oldukça kibar bir tanımlama."

"Bunlar inanılmaz bir haksızlık." Kızın gözleri duyduğu bu zalimce sözlerden çakmak çakmak olmuştu. "Mrs.Egan saygıdeğer bir işveren. Ona hakaret etmenize izin veremem."

Arthur, iki gün sonra eski işvereni olacak bir şahsa karşı kızın sergilediği asil tutum karşısında bir yandan hayret ettiğini, öte yandan da takdir ettiğini anlayarak içine düştüğü şaşırtıcı duyguyu çözmeye çalıştı.

1 Mary Woolstonecraft (1759-1797- "Jüponlu Sırtlan" diye anılan İngiliz kadın hakları savunucusu yazar. (Ç.N)

Mrs.Goodhew homurdandı. "Onu çok saygıdeğer bulsanız da burada Mrs.Egan'ın kişiliğini tartışacak değiliz. Gerçek şu ki, sizin için yapabileceğimiz bir şey kalmadı Miss Lodge."

"Buna inanmıyorum," dedi kız. Mrs.Willis kaşlarını kaldırdı. "Miss Lodge, başarılı bir ücretli refakatçinin haiz olması gereken özelliklere uyum sağlamayı reddederek, bizden uygun bir yer bulmamızı nasıl beklersiniz? Size defalarca izah ettik. Utangaçlık ve yumuşak başlılık şart. Alçak sesle ve mümkün olduğu kadar az konuşmak ise, bu işin olmazsa olmazı."

"Pöh, ben ancak hatalıysam, utangaç ve yumuşak başlı olurum." Kız eleştirilerden alınmış görünüyordu. "Ve alçak sesle konuşmak konusuna gelince, konuşmamın hem alçak sesle, hem de az olduğunu kanıtlamak için her ikinize de meydan okuyabilirim."

Mrs.Willis, ilâhi bir güçten yardım istercesine gözlerini havaya dikti.

Mrs.Goodhew ise homurdanarak, "Sizin uygun bulduğunuz davranışlarınız, bu ajans tarafından öyle algılanmıyor Mss Lodge. Ne yazık ki elimizden sizin için başka bir şey gelmiyor."

Arthur, kızın artık endişelenmeye başladığını anladı. Şirket, kibar çenesini kapattırmışa benziyordu. Taktik değiştirmek üzere olduğunu farketti.

"Çok acele etmeyelim isterseniz," dedi yavaşça. "Eminim kayıtlarınızda başka işverenler vardır." Her iki kadına da, koca bir balo salonunu aydınlatabilecek parlak bir gülümsemeyle baktı. "Eğer kayıtlarınıza bakmama izin verirseniz, hepimiz için en iyi kararı vereceğimden hiç şüpheniz olmasın."

"Müşteri kayıtlarımızı tetkik etmenize izin vermemizi mi istiyorsunuz yani?" diye elektriğe tutulmuş gibi sıçrayarak bağırdı Mrs.Willis. "Böyle bir şey söz konusu bile olamaz. O kayıtlar gizlidir."

"Sakin olun," dedi Miss Lodge. "Müşterileriniz hakkında dedikodu yapmaya hiç niyetim yok. Ben sadece gelecek işverenim hakkında bir karar verebilmem için kayıtlara bakmak istemiştim."

Mrs.Willis burnunun bütün sivriliğini ortaya çıkaracak şekilde başını kaldırdı ve gözlerini kısarak kıza baktı. "Çok önemli bir noktayı gözden kaçırıyorsunuz Miss Lodge. Karar verecek olan işveren, yani *müşteridir*; iş aramak için başvuran değil."

"Tam tersi." Kız, Mrs.Willis'in masasına iyice yaklaştı. Eldivenli ellerini cilalı yüzeye koyarak, vücuduyla masaya yaslandı. "İşi tamamlamakta başarısız olan sizsiniz. Bu konu üzerinde daha fazla vakit harcamak istemiyorum. Kayıtları tetkik etmeme izin vermeniz, içine düştüğünüz sorunu halledebilecek en anlamlı çözüm gibi görünüyor."

"*Bizim* içine düştüğümüz bir sorunumuz yok." Mrs.Goodhew kaşlarını çattı. "Ama sizin var. Korkarım şu andan itibaren, bu sorunla başka bir yerde başa çıkmanız gerekecek."

Kız, "Bu tamamen imkânsız," dedi ve gözünü dikerek kadına baktı. "Size izah etmiştim, başka bir ajansa başvuracak zamanım yok ve Mrs.Egan gitmeden önce mutlaka iş bulmalıyım."

Arthur kararını verdi. "Bu ajanstan bir başka işverenin teklifini belki dikkate almak istersiniz Miss Lodge."

3

Arkasındaki karanlığın içinden birdenbire kulağına çarpan soğuk ve kontrollü ses, zaten sinirleri bozuk olan Elenora'yı öyle etkiledi ki, sesin gaipten geldiğini sanarak, az daha elindeki çantayı düşürüyordu.

Küçük bir hareketle soluğunu bastırmaya çalışarak, arkasına bakmaya cesaret edebildi. Sıkıntılı birkaç saniyenin ardından, orada birinin durduğunu görebildi ama her kim olursa olsun, bunun kendisine zarar verecek biri olduğunu düşündü.

Aceleyle kendini toplamaya çalıştı. Hiçbir erkeğe böyle bir tepki gösterdiğini hatırlamıyordu. Hiç şüphesiz, zayıf ışığın bir oyunuydu bu. Sis, pencerelerden gelen ışığı engelliyor, üstelik Mrs.Goodhew ve Mrs.Willis'in masalarındaki küçük abajurlar da fazladan gölge oluşturuyordu.

Sonra, birdenbire bugünkü görüşmelerde uygun bir refakatçi etkisi yaratmak için Mrs.Egan'dan ödünç aldığı gözlüklerin hâlâ gözünde olduğunu farketti.

Aceleyle gözlüğü burnuna indirerek, karanlığın içinde beliriveren adama odaklanmak için gözlerini kırpıştırdı.

Şimdi gölgedeki adamı oldukça iyi görebiliyordu ama yine de yeterli bir izlenim sağlayamamıştı. Hissettikleri sadece endişe ve heyecandı.

"Ah sevgili Lord'um" dedi, Mrs.Willis telaşla. "Çok özür dilerim. Sizin burada olduğunuzu neredeyse unutmuştuk efendim. Lütfen Elenora Lodge'u tanıştırmama izin verin. Miss Lodge, St. Merryn Kontu."

St. Merryn hafifçe başını eğdi. "Memnun oldum Miss Lodge."

Yakışıklı denemez diye düşündü Elonora. Güç, kontrol ve sadece kabalığa işleyen zekâ; kibarlığa, inceliğe ve geleneksel erkek güzelliğine yer bırakmamıştı.

Saçları soluk kahverengiydi. Anlaşılmaz dumanlı yeşil gözleri, derinlerden onu gözetliyor gibiydi. Çarpıcı bir burnu, yüksek elmacık kemikleri ve çıktığı av partisinde elinden kaçırdığı yırtıcı yaratıkları anımsatan farklı bir çenesi vardı.

Birdenbire, kendisi için iyi bir şeyler olacağını hayâl etmeye başladığını hissetti. Çok uzun ve zor bir gün geçirmişti.

Kendine çeki düzen vererek eğildi. "Lordum."

"Birbirimize yardımcı olabiliriz gibi görünüyor Miss Lodge," dedi adam. Bakışlarını kızın üzerinden ayırmıyordu. "Siz bir iş arıyorsunuz. Benim de uzaktan bir akrabam var yanımda. Babam tarafından bir kuzenin dul eşi. Bu mevsim bende kalacak. Ona bir

refakatçi arıyorum. Normal ücretinizin üç katını ödemeye hazırım."

Normal ücretin üç katı. Nefes alamadığını hissetti Elenora. Sakin olmalıyım diye düşündü. Şu ana kadar ne yapmışsa yapmıştı ama bundan sonra vakarını korumalıydı. Çok hassas bir insan olduğunu ya da çabucak heyecanlandığını anlayacak belirtiler hissederse, St. Merryn'in caymasından korkuyordu.

Çenesini kaldırarak, soğuk fakat kibar bir tebessümle, "Koşulları görüşmeye hazırım efendim," dedi.

Mrs.Goodhew ve Mrs.Willis'in aralarında mırıldandıklarını duydu ama hiç oralı olmadı. Kont'un muamma dolu gözlerindeki memnuniyet kıvılcımlarını seyretmekle meşguldü artık.

"Korkarım bir ücretli refakatçiden genellikle istenen görevlerden biraz daha fazla iş bekliyor sizi," dedi St.Merryn üzerine basarak.

Mucizelerle ilgili eski bir atasözünü hatırladı ve hemen duygularından arınmaya çalışarak, "Bunu duymak sürpriz olmadı benim için," dedi. "Biraz daha açabilir misiniz lütfen?"

"Tabii," diyerek başını Mrs.Goodhew ve Mrs.Willis'den yana çevirdi St.Merryn. "Eğer sizin için bir sakıncası yoksa, bu konuşmaya Miss Lodge'la yalnız devam etmek istiyorum." Tokat gibi patlayan bu sözlerden sonra soğuk soğuk gülümsedi. "Bu ailevi bir mesele. Umarım, anlayışla karşılarsınız."

"A, kesinlikle; tabii," dedi Mrs.Goodhew. Odadan kendini dışarı atacak bir bahane çıktığı için rahatlamış görünüyordu.

"Mrs.Willis?"

Mrs.Willis çoktan ayağa kalkmıştı. "Önden buyurun Mrs.Goodhew."

İki kadın, söz dinleyen çocuklar gibi odayı geçtiler ve arkalarından kapıyı yavaşça kapattılar.

Ağır bir sessizlik çöktü. Elenora bu sessizlikle gelen tehditkâr duygudan hoşlanmadı.

İlk anda hissettiği korku biraz hafifleyerek yerini temkine bıraktı. Avuç içleri buz kesmiş, titremeye başlamıştı. Pencerelere basınç yapan kalın sisin ağırlığını üzerinde hissetti. O kadar kalındı ki, dar sokağın öte yanındaki evler görünmüyordu. Odayı birdenbire küçük ve mahrem yapan kendi hayâl gücü müydü yoksa?

St. Merryn kararlı adımlarla yürüdü, hafif bir tereddütle pencereye yaklaştı. Bir süre, dar sokağın üzerine çöken ve her şeyi belirsizleştiren derin sise daldı. Elenora, adamın neleri söyleyeceğini kafasında tarttığını anlamıştı.

"Doğrudan konuya gireceğim Miss Lodge," dedi bir süre sonra. "Mrs.Goodhew ve Mrs.Willis'in yanında söylediklerim tam anlamıyla doğru değil. Gerçi evimde kalan bir akrabam var ama ona refakatçi aramıyorum ben."

"Anladım. Talebiniz nedir efendim?"

"Bir nişanlı."

Elenora, çaresizlikle gözlerini kapadı. Tam Mrs. Goodhew ve Mrs.Willis'in işveren kayıtlarının o kadar da kötü olmadığına kendini inandırmaya başlamışken, şimdi de bir deliyle karşılaşmıştı.

"Miss Lodge." St. Merryn'in sesi odada kamçı gibi şaklamıştı. "İyi misiniz?"

Sarsılarak gözlerini açtı ve gülümsemeye çalışarak, "Elbette Lordum, gayet iyiyim. Ancak şu anda çağırmamız gereken bir yakınınız olmalı dışarıda."

"Efendim, anlayamadım."

"Aileden biri yani; bir uşak belki?" Söylemekten çekindiği her halinden belliydi. Tereddütle, "Ya da bir hastabakıcı."

Fakirler, deliren akrabalarını, Bedlam diye bilinen iğrenç hastaneye kapatmak zorundaydı. Ama varlıklılar arasında, hastalanan aile bireylerini özel bir akıl hastanesine yatırmak adet olmuştu. St. Merryn'in işte böyle bir hücreden kaçtığı ve henüz kimsenin bundan haberi olmadığı telaşına kapılmıştı kız.

"Hastabakıcı mı?" St.Merryn'in sesi sertleşmişti. "Neler saçmalıyorsunuz Allahaşkına?"

"Dışarıda hava insanı kahredecek kadar basık ve karanlık; öyle değil mi?" dedi nazikçe. "İnsan böyle bir siste rahatlıkla kaybolabilir." Özellikle aklı gidip geliyorsa diye söylendi kendi kendine. "Fakat eminim, size evinize kadar yardım edecek biri mutlaka vardır. Hem, Mrs. Goodhew ve Mrs.Willis'e nereye haber vereceklerini söylerseniz..."

St. Merryn'in gözlerinde alaycı bir ışık belirdi. "Yani benim deli olduğumu düşünüyorsunuz, öyle mi?"

"Yo, hayır Lord'um. Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum." Her ihtimale karşı kapıya doğru bir adım attı. "Burada küçük de olsa bir problem yaşanacak olursa, eminim Mrs. Goodhew ve Mrs.Willis buna bir çare bulabilirler."

Bir manyağa sırtını dönmenin akıllıca bir davranış olmayacağını düşünerek çaresizce elini arkaya götürüp, kapı tokmağını aramaya başladı.

olarak oldukça uzak görünmeme rağmen, işimin bu baş ağrıtan konuya bulaşmadan biraz zor yürüyeceğine inanıyorum."

Kız gırtlağını temizledi. Elinden geldiği kadar hassas davranmaya çalışarak sordu:

"Koşullarınız?"

Adam bir kaşını kaldırdı. "Bir ünvanım var. Mal, mülk, servet sahibiyim. Ve evli değilim."

"Sizin adınıza sevindim," diye mırıldandı Elenora.

Arthur gülümsemekten kendini alamadı. "Kinayeli konuşmak bir ücretli refakatçi için çok aranan bir özellik değildir sanıyorum Miss Lodge. Ama itiraf etmeliyim ki, en az sizin kadar çaresiz durumdayım ve elime geçen bu fırsatı değerlendirmeye hazırım."

Elenora kızardı. "Özrümü lütfen kabul ediniz Lordum. Benim için çok yorucu bir gündü."

"Sizi temin ederim ki, ben de en az sizin kadar gergin bir gün geçirdim."

Konuya geri dönmenin zamanı geldi diye düşündü kız. "Peki, güzel, bir takım sosyal çevrelerde, *koşullarınızın* sizi değerli bir mala dönüştürdüğünü görebiliyorum."

"Diğer çevrelerde de, bu *koşulların* beni sıktığından hiç şüphe yok."

Elenora gülümsemeye çalıştı. Adamın içinde bulunduğu sıkıntılı durum ve bu durumdan esprili biçimde kurtulma arayışları ilgisini çekmeye başlamıştı.

St. Merryn, onun gülümsemesini farketmiş görünüyordu. Parmaklarını belli bir tempoyla masaya vurmaya başladı. "Fakat durum bundan ibaret değil. Geçen yıl nişanlandığım genç hanımın, bir başka adamla kaçmış olması, işleri daha karmaşık hale getiriyor."

Bu bilgi, her nedense, irkilmesine neden oldu kızın. "Demeyin."

Arthur kıza sabırsız bir bakış fırlattı. "Size bu genç hanımın benden kaçarak kurtulduğunu anlatıp mutlu olacak sayısız insan çıkacak karşınıza."

"Hımm."

"Bu ne demek oluyor şimdi?"

"Hiç, gerçekten yok bir şey. Aslında kaçıp, kurtulmak isteyenin siz olduğunuzu düşünüyordum efendim. Altı ay önce, ben de benzer şekilde kendimden kaçıyordum."

Soğuk bir merak dalgası geçti adamın gözlerinden. "Sahi mi? Ve bu kaçış mı sizi ücretli refakatçilik yapmak için ajansa başvurmaya mecbur etti?"

"Kısmen." Bir eliyle söylediklerini güçlendirmeye çalışarak, "Fakat gerçeği itiraf etmem gerekirse bugün, bir yalancı ve düzenbazın nişanlısı olacağıma, ücretli refakatçi olmayı tercih ediyorum."

"Anlıyorum."

"Ancak efendim, konumuz benim özel hayatım değil. Sorun şurada: Aslında, sizin içinde bulunduğunuz çelişkiyi anlamaya çalışıyorum. Sözü, kentteki kibar çevrelere getirecek olursam, yine dönüp dolaşıp, evlilik için tekrar şansınızı zorlayacakmışsınız gibi geliyor bana. Sosyetenin dişi aslanları için çöpçatanlığa çok elverişli mükemmel bir av olduğunuzu söylemek isterim."

"Doğrusu bu kadarını düşünemedim kendi kendime. Ayrıca Miss Lodge, işte tam da bu yüzden inandırıcı bir nişanlıya ihtiyacım var. Sorun gerçekten bu kadar basit."

"Basit mi?" diye sordu dikkatle.

"Hiç şüphesiz," derken, istihza ile gülümsüyordu St.Merryn. "Bahse girerim, bu ikisi, çıldırmış bir müşteri de dahil olmak üzere, her şeyin üstesinden gelebilirler. Fakat Miss Lodge, söylemek isterim ki, ben deli değilim." Omzunu silkti. "En azından deli olduğuma inanmıyorum. Eğer elinizi kapı tokmağından çekerseniz, her şeyi anlatacağım."

Elenora kıpırdamadı.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Söz veriyorum, zahmetinizin karşılığını fazlasıyla vereceğim."

"Para anlamında mı yani?"

Ağzının köşesi, şöyle hafifçe çarpıldı adamın. "Başka bir anlam mı vardı acaba?" İlgilendiğim kadarıyla yok diye düşündü kız. İçinde bulunduğu şartlar, bir işverenin makul bir teklifine burun kıvırma cür'eti gösterme hakkı tanımıyordu kendisine. Altı ay önceki uzun ve yalnız gecede yarattığı gelecek düşünü gerçekleştirebilmek, günlük hayatta, hayâl ettiğinden çok daha zor, hatta imkânsızdı. Hep dönüp dolaşıp geldiği nokta paraydı. Bu işe ihtiyacı vardı.

St. Merryn belki deli olabilirdi ama bugün öğleden sonra görüştüğü iki işveren gibi ne ayyaş ne de zamparaydı.

Dahası, Kont giderek, bir iş görüşmesini başarıyla idare etmeyi bilen bir tutum sergilemeye başlamıştı. Kaliteli adamlara bayılırdı Elenora.

Ayrıca, kendisinin, bugün görüştüğü üçüncü işveren olduğunu da ne yazık ki çok iyi biliyordu. Üstelik, Elenora'nın kendine bile tarif edemediği bir kıpırtı uyandırmıştı içinde. Gerçek bir erkeğin yaydığı titreşimlerle duyulabilecek minik bir kıpırtı. Evet, yakışıklı değildi. En azından Jeremy Clyde'a benzemiyordu. Ama sezgilerinin küçük fısıltıları, kızın ensesindeki minik tüyleri ürperterek, yabancısı olduğu garip bir tahrik hissinin ılık ılık tüm bedenini sarmasına sebep oldu.

Gönülsüzce kapı tokmağını bıraktı. Ama kaçmaya hazır vaziyette, olduğu yerde kalmayı tercih etti. Başarılı bir ücretli refakatçi, beklenmedik durumlara hazırlıklı olmalıydı.

"Peki efendim, dinliyorum."

St. Merryn yavaşça Mrs.Goodhew'un masasının önüne geldi, oturur gibi yaslanarak, kollarını iki yana açtı. Pozisyonu, ceketinin muhteşem omuz kesimini ve tabii içindeki güçlü omuzlarını gözler önüne sermişti. Bu duruşuyla göğsünün genişliğini, göbeğinin düzlüğünü ve kaslı kalçalarını da farketti adamın. Arthur'un görünüşünde zayıf, yumuşak ya da çelimsiz denebilecek hiçbir şey bulamadı Elenora.

"Bazı karmaşık iş bağlantılarımı yönetmek için, yılın bu döneminde birkaç haftalığına Londra'ya geldim. Ayrıntılarla sizi sıkmak istemem. Uzun sözün kısası yatırımcılarla bir ortaklık oluşturmayı düşünüyorum. Proje gizlilik ve ağız sıkılığı gerektiriyor. Eğer Sosyete hakkında bir fikriniz varsa, her iki koşulun başarılmasındaki müthiş zorluğu tahmin edebilirsiniz. Kibarların Dünyası, dedikodu ve söylentilerle gıdasını sağlıyor.

Elenora, yavaş yavaş gerginliği üzerinden attı. Öyle ya, belki de deli değildi adam.

"Lütfen devam edin efendim."

"Şu andaki koşullarım ve geçen yıl başıma gelen çok özel bir olay nedeniyle evlilik kurumuna çok açık

"Evet, kesinlikle. Söylediğim gibi, çok özel bir takım işlerimi yönetmek için buraya gelmiş olmama rağmen, Sosyete, bir başka gelin için alışverişe geldiğimi sanacak. Yılın bu özel günlerinde kente koca bulmak için getirilen çıtırları etrafımda dolaşırken görmek istemiyorum. Eğer evliliğe hazırlanmakta olan kendinden emin bir nişanlım olduğu izlenimini inandırıcı bir şekilde verebilirsek, o söylediğiniz sosyetenin dişi aslanları başka avlara yönelmek zorunda kalacaktır."

Elenora hâlâ St. Merryn'in planının anlattığı kadar basit olduğundan kuşkuluydu. Ama bunu tartışabileceği kimse yoktu.

"Kurnazca bir plan gibi görünüyor Lordum" dedi kibarca. "Şansınızın yaver gitmesini dilerim."

"Başaracağıma inanmıyor gibisiniz."

Kız iç geçirdi. "Haddim değil ama sizin koşullarınızı taşıyan pek çok erkeğin, kızları için mükemmel bir atış yapmaya çalışan akıllı ve kararlı bir anneyi hafife aldığını hatırlatmak isterim."

"Sizi temin ederim ki hanımefendi, her türlü dişiye büyük saygım vardır. Ayrıca Sosyete önündeki sahte nişanlı resmi geçidi, sadece birkaç hafta sürecek. Ne dersiniz; şimdi teklifimi kabul ediyor musunuz?"

"Efendim beni yanlış anlamanızı istemem. Teklifinizi reddedecek durumda değilim. Ama gerçekten eğlenceli bulduğumu da itiraf etmek isterim."

Bu yaklaşım, adamın merakını çekti. "Niye öyle söylediniz?"

"Anneannem dedemle evlenebilmek için sahnelerden vazgeçmek zorunda kalan başarılı bir tiyatro oyuncusuydu," diye izah etti kız. "Ona her anlamda benzediğimi söylerler. Her zaman yeteneklerimin de benzeyip benzemediğini merak etmişimdir. Sizin nişanlınız rolünü oynamak, hiç şüphesiz bu merakıma bir yanıt, hatta meydan okuma olacak."

"Anlıyorum; güzel o zaman."

Bir elini hafifçe kaldırarak, "Ama gerçekçi olmalıyız efendim. Gerçek şu ki, ne kadar iyi rol yaparsam yapayım ve teklif ettiğiniz yüklü ücrete ne kadar şiddetle ihtiyaç duyarsam duyayım, yine de sizin gelecekteki eşiniz kılığına girmek inanılmaz derecede zor olacaktır" diye yakındı Elenora.

Arthur sabırsızlıkla çenesini sıvazladı. "Neden?"

"Nereden başlasam ki?"

Ellerini etekleri üzerinde gezdirerek üzerindeki sevimsiz gri elbiseyi göstermeye çalıştı. "İlk olarak, uygun bir gardırobum yok."

Arthur uzun uzun kızı incelerken Elenora, tepeden tırnağa süzüldüğünü hissederek Tattersall[1] müzayedesinde, fiyatı giderek artırılan bir mal gibi hissetti kendini.

"Katiyen gardırobunuzla ilgili sorunlar konusunda kafa yormayın," dedi St. Merryn. "Ücretli refakatçi olmak için başvurmak zorunda kalmış bir hanımın balo elbiseleri olabileceğini düşünmem kadar abes bir şey olabilir mi?"

"Peki, güzel; ama elbiseler dışında, bir de yaş problemi var." Bu görüşme giderek mahcup edici bir hal al-

1 *Tattersall:* Londra'da 1766'da Richard Tattersall tarafından kurulan ünlü At Pazarı. Bu pazara atfen at battaniyesi desenindeki gömleklere verilen isim. (Ç.N)

maya başladı diye düşündü Elenora. Pek çok işveren teklif ettikleri işler için biraz genç bulmuşlardı aslında ama şimdi bu durum için kesinlikle çok büyüktü.

"Yaşınızda ne varmış?" diye kaşlarını çattı Arthur. "Zannedersem yirmi beşin biraz üzerindesiniz.Göründüğünüzden daha genç olduğunuzu söylemeyeceksiniz umarım. Şunu açıklığa kavuşturalım. Okulun yanındaki pazardan turfanda bir çıtır almayı planlıyor değilim."

Elenora, bu sabah, tipik bir ücretli refakatçi izlenimi verebilmek için kendini amaçlı olarak nasıl değiştirdiğini hatırladı pişmanlıkla. Buna rağmen adamın yaşını doğru tahmin etmiş olmasına da içerlemişti.

"Ben yirmi, şey, yirmi altı yaşındayım," derken elinden geldiği kadar umursamazmış gibi davranmaya çalışıyordu.

Arthur, büyük bir memnuniyet gösterisiyle başını öne doğru eğerek mutluluğunu dile getirdi. "Mükemmel. Hayata karşı bir tavır geliştirebilmek için yeterince olgun bir yaş. Bu işi başaracaksınız."

"Teşekkür ederim," diye sitemle sert bir çevap verdi Elenora. "Fakat ikimiz de gayet iyi biliyoruz ki, sizin konumunuzda ve saygınlığınızdaki beyefendiler, okuldan yeni çıkmış, son derece genç hanımefendilerle evlenmeyi tercih ediyor."

"Onların canı cehenneme bayan. Biz burada ücret karşılığı yapılan bir işten bahsediyoruz, gerçek bir nişanlıdan değil," diye çıkıştı Arthur.

"Gayet iyi anlarsınız ki, böyle bir göreve on yedi yaşında bir kızı alamazdım. Sadece becerebilmesi için yeterince yetenekli ve kendine güvenli olmayacağından değil. Bu oyunun sonunda, lanet evlenme olayını da ümit edebileceği için o yaşta bir hanım aramak aklıma bile gelmedi."

Her nedense son sözleri Elenora üzerinde sebebini kestiremediği soğuk bir etki yarattı. Mantığı ona, St. Merryn Kontu'nun elbette birkaç hafta boyunca nişanlı rolü oynayacağı bir kadınla evlenemeyeceğini söylüyordu. Sosyetenin güçlü ve varlıklı beyefendileri, tiyatro oyuncularıyla kesinlikle evlenmez, sadece gönül eğlendirirdi.

"Konuya dönecek olursak," diye Elenora canlanarak kendine geldi. "Kentteki işinizi bitirdiğinizde bu nişan oyununu nasıl bitirmeyi düşünüyorsunuz?"

"Bu o kadar da zor değil," dedi Arthur omuz silkerek. "Birdenbire yok olacaksınız. Kuzeyde uzak bir yerlerde oturan ailenizi çok özlediğiniz gibi bir masal uydurularak yanlarına döndüğünüz anlatılabilir."

Birdenbire yok olacaksınız.

Bütün sinir sistemi alarma geçmiş gibi titredi. Uğursuz bir olayı çağrıştırıyordu bu söylem ama adam haksız sayılmazdı. Özel çevrelerde birden bire kayıplara karışmak o kadar da zor değildi. Neticede güçlü ve zengin insanlar, kendi küçük dünyalarında yaşardı. Kendi ışıltılı dünyalarının sınırlarından dışarı çıkmazlar, o sınırların ötesindekileri de farketmezlerdi.

"Evet, zannedersem düşündüğünüz çözüm işleyebilir," dedi, birkaç saniye konuyu kafasında tarttıktan sonra. "Gelecekteki bazı işverenlerim de, eğer olursa tabii; siz ve diğer tanıdıklarınız gibi Sosyete'nin yüce katlarında geziniyor nasıl olsa. Kibar dünyaya giriş yapsam ve bunların bazı asil arkadaşlarıyla yakın olsam bile, kimsenin farkedeceğini sanmıyorum. Ücret-

li refakatçiliğe tekrar döndüğümde dikkatini çektiğim bir kişi bile olmayacaktır."

Arthur, "İnsanlar görmek istediklerini görür," diye onayladı.

Bir düşünce Elenora'yı rahatsız etti. "Belki de, oynayacağım bu rol süresince başka bir isim kullanmalıyım."

Adam çenesiyle oynadı bir süre. "Yeni bir isim almak size sahne adı gibi gelebilir. Fakat buna gerek yok bence. Ayrıca şayet gerçek geçmişinizden biri sizi tanıyacak olursa, işlerin iyice zorlaşmasına da yol açabilir."

"Ah evet, demek istediğinizi anladım." Kız hayâl kırıklığına uğramıştı ama itiraf etmek gerekiyordu ki, adam bir kere daha haklıydı. "Hoş değil ama Londra'da eski bir tanıdığa rastlarsam, izah etmesi çok zor olabilir gerçekten."

"Çok doğru. Böylece ben de, işiniz süresince, bir tanıdığa rast gelirseniz düşüncesiyle uğraşmamış olurum. Böyle bir sıkıntının planımızı uygularken bizi üzmesine gerek yok. Sizi nişanlım olarak ilân ettiğim andan itibaren kendinizi öyle kabul etmek zorundasınız. Ben tuhaf bir adam olarak bilindiğim için, sosyal ilişkileri olmayan bir hanımefendiyle evlenme isteğimi kimse yadırgamayacaktır."

"Anlıyorum."

Arthur kibirle gülümsedi. "Bana ters düşmeye kim cesaret edebilir?"

"A, evet, evet; tabii," dedi kız, adamın tartışmasız kendini beğenmişliği karşısında istemeye istemeye. Ama hareket noktası akıllıcaydı. Gerçekten, kim onu sorgulamaya cesaret edebilirdi ki? Birden önünde kendisini bekleyen hayat aklına geldi. Ona soru sorulacak olsa ne yapacaktı peki? Kendisi için çok kazançlı olacağı kesin görünen yeni konumu, yani konun sözüm ona nişanlısı olacağı altı aylık süre, kaldıramayacağı kadar zor geçecekti anlaşılan.

"Doğru," dedi bir kez daha başını sallayarak. Tatmin olmuştu. "Çok iyi. Herhalde hiç kimse bir refakatçiyi St. Merryn Kontu'nun nişanlısı olarak tahayyül edemeyeceği için yeniden iş bulabilirim." Sonra yine tereddüt etti. "Ama ben işe alındığım zaman nerede yaşayacağım? Benim başımı sokacak bir yerim yok. Burada oda tutmak bile çok pahalı biliyorsunuz."

"Tabii ki, benim evimde kalacaksınız. İnsanlara ilkbahar ve yazın tadını çıkartmak ve alışveriş yapmak için taşradan geldiğinizi söyleyeceğiz."

"Aynı çatı altında yaşamamızı mı teklif ediyorsunuz efendim?" Elenora kaşlarını kaldırmıştı. "Korkarım bu hiç istemeyeceğiniz dedikodulara davetiye çıkartmak olur."

"Etik konular ve namus hakkında bu kadar hassas olmaya gerek yok Miss Lodge. Size söz veriyorum. Çok iyi himaye edileceksiniz. Mrs. Goodhew ve Mrs.Willis'e bende kalmakta olan dul akrabamla ilgili anlattığım masal bir ölçüde doğru."

"Anladım. O zaman Lordum, planınız işleyecekmiş gibi görünüyor."

"Miss Lodge, sadece bilginiz olsun diye söylüyorum. Benim planlarım her zaman işler. Bu yüzden, plan yapmak ve onları gerçekleştirmede çok başarılı olduğumu söylemek zorundayım."

Adamın bunları en ufak bir kibir kırıntısı olmadan söylediğini farketti Elenora. Sadece bilinen bir gerçeğin açıklanmasıydı bunlar.

"Her şeye rağmen, bu plan yine de kolay değil," diye mırıldandı kız.

"Bana güvenin Miss Lodge. Her şey düşündüğümüz gibi olacak ve sonunda size hak ettiğinizin üç katını vermekle kalmayacağım; bir de ikramiye ödeyeceğim."

Elenora, nefes almaya bile zor cesaret edercesine, "Doğru mu söylüyorsunuz efendim?" diye sordu.

"Size ihtiyacım var Miss Lodge. İçimden bir ses bana, oynamak istediğim oyun için biçilmiş kaftan olduğunuzu söylüyor. Ben de zahmetlerinizin karşılığını fazlasıyla ödemeye hazırım."

Elenora yeniden boğazını temizledi. "Eğer dediklerinizi gerçekleşirse, kendime bir iş imkânı yaratabilmek için, kazandığım paranın tek kuruşuna bile dokunmayacağıma emin olun."

"Sahi mi? Nasıl bir iş kurmayı düşünüyorsunuz?"

Kız, konuyu kısaca zihninden geçirdi ve doğruyu söylemenin bir sakıncası olmadığına karar verdi. "Umarım şoka girmezsiniz efendim ama ticaret yapmak istiyorum,"dedi.

Güçlü bir itiraz beklerken, adamın gelecekle ilgili planını eleştirmemesi afallatan bir rahatlamaya neden oldu Elenora'da. Aslında uzak durması gereken baş belası bir işti bu. Toplum gözünde tüccar olmaktansa, onurlu bir fukara çok daha saygıdeğerdi.

"Planlarımı yadırgadığınızı anlayabiliyorum ama yeterli parayı kazanır kazanmaz, yanında kütüphanesi olan bir kitap dükkânı açmayı düşünüyorum."

"Doğrusu beni şaşırtmadınız Mss Lodge. Ben de çok çeşitli yatırımlarda şansımı denemeyi severim. İş hayatı konusunda bir takım becerilerim vardır."

"Sahi mi efendim?" Bir kere daha adama zarifçe gülümsedi.

Çok cana yakın olmaya başladı diye düşündü Elenora. Fakat her ikisi de biliyorlardı ki, bir beyefendinin iş yatırımları ile ticarete atılmak arasında Sosyete açısından derin ve geniş bir uçurum vardı. Mesela, gemicilik yatırımlarında hisse sahibi olmakla, inşaat işiyle uğraşmak kıyaslanabilir miydi? İyi eğitimli bir kişinin, dükkân açması ise başlı başına başka bir olaydı.

Buna rağmen St. Merryn, en azından planına karşı çıkmış gibi görünmemişti. Sonra, hatta diye düşündü kız, çok seçici bir insan olmadığını da açıkça göstermişti.

Arthur, Elenora'nın son kararını öğrenebilmek için başını eğerek sordu.

"Anlaştık mı Miss Lodge?"

Hiç şüphesiz ki, maksatlı olarak kullandığı sıcak üslup kızı kucaklamaya yetti. Gerçi kabul etmek üzere olduğu iş hakkında küçük bir karamsarlık, bir bulantı kaplamıştı içini birden bire ama zor da olsa bunu bastırmayı başardı. Üvey babasının alacaklıları kapısına dayandığından beri ilk defa şansı yaver gitmişti. Önemsiz bir bilinmezlik yüzünden bu altın fırsatı kaybetme riskine girmeye değmezdi.

Memnuniyetini açıkça belli etmeyi sürdürerek tekrar gülümsedi:

"Evet Lordum, anlaştık."

St. Merryn'in bakışları bir süre, delip geçercesine kızın dudaklarına takılıp kaldı. Sonra kafasını salladı ve kaşlarını çattı. Elenora, son anda bir şeyin Kontu

rahatsız ettiği duygusuna kapıldı ama onun yaptığı ya da dediği bir şeyden değil. Adam kendisinden kaynaklanan bir nedenle sıkıntı yaşamıştı sanki.

Kont, gayet kuru bir ifadeyle, "Birlikteliğimizdeki mahremiyet ortamını yaratmayı başarabilmek için, korkarım bana Arthur demeyi öğrenmeniz gerekecek."

Bu kolay olmayacak diye düşündü kız. Onda, bu tür alışkanlıklar edinmesini zorlayıcı bir dokunulmazlık, bir uzak duruş var gibiydi.

Mrs.Egan'a müjdeyi vermek üzere yolda hızlı hızlı yürürken, biraz önce hissettiği karamsarlık tekrar kapladı içini.

Hissettiği sıkıntının, Kont'un güçlü kişiliği ya da Sosyete önünde oynamayı planladıkları ve onu endişelendiren nişanlı rolüyle bir alâkası olmadığını farketti. Bunlarla başa çıkabilirdi.

Gerçekleştiğine inanmadığı bu işle ilgili onu rahatsız eden şey, St. Merryn'in bütün gerçekleri anlatmadığından emin olmasıydı.

Bir şeyleri gizliyor diye düşündü. İç güdüleri, St.Merryn'in yatırımlarıyla ilgili bir girişim grubu oluşturma planından çok daha tehlikeli niyetler içinde olduğunu söylüyordu kıza.

Fakat artan bir heyecanla adamın özel işlerinin kendisini ilgilendirmeyeceği sonucuna vardı. Odaklanması gereken tek konu, St. Merryn'in onun için biçtiği rolü başarıyla oynayarak, perde kapandığında hülyasını gerçekleştirebileceği noktaya doğru ilerlemesi olacaktı.

4

"Şansımın döndüğüne gerçekten inanamıyorum." Elenora sallanan koltuğa gömülmüş, karşısındaki kanepede oturan iki kadına mutlulukla gülümsüyordu.

Lucinda Colyer ve Charlotte Atwater'la altı ay önce ilk kez Goodhew ve Willis Ajansı'nda karşılaşmıştı. Her üçü de, refakatçi işi aramak için aynı gün bürova gelmişlerdi. Çok yorucu görüşmelerle geçen bir öğleden sonranın ardından Elenora köşedeki dükkânda çay içip, dertleşmeyi teklif etmişti.

Aslında üçü de mizaç olarak birbirlerinden oldukça farklıydı ama bazı konularda aynı ortak kaderi paylaşıyorlardı. Her üçü de yirmili yaşların ortalarındaydı, yani evlilikte iyi bir tercih yapabilme olanaklarını yitirmişlerdi. Hepsinin saygın geçmişleri, iyi eğitimleri, görgü ve bilgileri vardı. Ve değişik şanssız olaylar sonunda her üçü de hayatta yapayalnız ve parasız kalmıştı.

Kısacası, kendileri gibi kadınları ücretli refakatçi olmaya zorlayan ortak kaderi paylaşmaktaydı üçü de.

O gün içtikleri çay, giderek Çarşamba buluşmalarına dönüşmüştü. İş bulduktan sonra, haftada tek bir gün, yani Çarşambaları tatil yapıp, buluşmaya karar vermişlerdi.

Son birkaç aydır toplantılarını, Lucinda'nın yaşlı patronu Mrs.Blancheflower'ın oturma odasında yapıyorlardı. Elenora'ya göre insan ruhunun kaldırabileceği bir ortam değildi burası. Diğerleri için de pek iç açıcı bir yer sayılmazdı.

Mrs.Blancheflower, yukarıda bir yerlerde ölüm döşeğinde olduğundan ortalığa boğucu bir hava hâkimdi. Kalan günlerinde hanımefendiye refakat etsin diye işe alınan Lucinda'nın şansından, işvereni, dünya değiştirme hazırlıklarını başka bir boyutta yürütmekteydi.

Kadın zamanının çok büyük bir kısmını uyuyarak geçirdiğinden Lucinda işini oldukça zahmetsiz buluyordu. Gayet seyrek gelen işverenin akrabaları hizmetçiye, matem havasına uygun bir dekor yaratmasını emretmişti. Bunun da anlamı, her yerin siyah kumaşlarla kaplı olması demekti. Dahası, ılık bahar güneşinin güzelim ışıklarının loş odalara girmesini önlemek için perdeler de sıkı sıkı kapalı tutuluyordu.

Elenora ve arkadaşlarının giderek ağırlaşan kasvete her Çarşamba tahammül etmelerinin çok önemli bir nedeni vardı. Mrs.Blancheflower'ın bilmeden sunduğu cömertliğe şükürler olsun ki, çaylar ve pastalar bedavaydı. Bu da, her kadının birkaç kuruş daha biriktirmesi demekti.

Elenora, arkadaşlarının toplum içine girmelerinin söz konusu olmadığını garanti ederek St. Merryn'den

gerçeği onlarla paylaşmak için izin istemişti. Lucinda'nın patronu ölüm döşeğindeydi. Charlotte'un kişe kurak bir kalple kendini evine kapatan bir duldu. "*Sizin bir tanıdığınızla karşılaşsalar bile rolümle ilgili tek bir kelime etmeyeceklerine yemin ederim efendim.*" diye kesin olarak eklemişti.

St. Merryn, yalancı nişanlısının rolüyle ilgili olarak arkadaşlarının ağızlarını ne kadar sıkı tutacakları konusunda en ufak bir fikri olmamasına rağmen tatmin olmuş görünmüştü. Zaten Sosyete'nin iki tane zavallı refakatçinin çıkardığı çılgın söylentiye kulak asmayacağını bildiği için aslında hiç de telaş etmiyordu. Varlıklı ve güçlü bir Kont'un sözleri yanında Lucinda ve Charlotte'un anlatacaklarını kim dinlerdi Allahaşkına?

Lucinda ve Charlotte, Elenora'nın St. Merryn'in nişanlısı rolünü üstlenerek onun evinde yaşadığını ilk öğrendiklerinde ağızları bir karış açık, şaşırıp kaldılar. Fakat Lord'un bir kadın akrabası tarafından kızın çok iyi himaye edildiğini öğrenince onlar da bu oyunun sonunu merak etmeye başladı.

Charlotte gözleri parlayarak, "Düşünebiliyor musun en güzel balolara ve gece toplantılarına katılabileceksin," dedi. "Ve çok pahalı elbiseler giyeceksin."

Her zaman kötümser olan Lucinda, önsezilerine güvendiğini ima ederek, "Senin yerinde olsaydım, St. Merryn'e karşı çok dikkatli olurdum canım," dedi.

Elenora ve Charlotte, Lucinda'ya baktılar.

"Niye böyle söylüyorsun?" diye üzerine gitti Charlotte.

"Sizinle karşılaşmadan önce Sosyete ile bağlantıları olan bir dulun yanına refakatçi olarak girmiştim.

rinliği anlattı. St.Merryn'in bu kadar kontrollü olmasının, işin aslında çok tutkulu olmasından kaynaklandığını söylüyordu içinde bir ses.

"Bir parçacık bile romantik bir adam olsaydı, nişanlısı bir başka adamla kaçınca peşlerine kızın babası düşmezdi," diye ısrar etti Charlotte. "Kadınını öbür adamın kollarından çekip almalı sonra da düelloya davet etmeliydi."

Lucinda da iç geçirdi.

"Senin St. Merryn'in kanı soğuk akıyormuş."

5

Rain Sokağı'ndaki ev, belki de aralıksız yağan buz tanecikleri yüzünden karanlık metafizik bir düzlem boyutu gibi gözüküyordu. Kocaman ve ürkütücüydü. Sebep ne olursa olsun, sadece kasvet değil, kaderine terkedilmişlik var bu evde diye düşündü Elenora. Lucinda'nın ölmek üzere olan patronunun evini hatırlatıyordu. Fakat bu çok daha büyüktü tabii.

St. Merryn'in verdiği kartı çıkartarak adresin doğru olup olmadığına baktı. Rain Sokağı 12 Numara. Hiçbir yanlışlık yoktu.

Arabanın kapısı açıldı. Arabacı elini uzatarak kızın inmesine yardımcı oldu. Sonra eşyalarının bulunduğu sandığı indirdi. Adam onu sokakta bırakıp gitmeye hazırlanırken, evin ön kapısını kuşkulu biçimde süzdü.

"Doğru yere geldiğinizden eminsiniz değil mi bayan?"

"Evet evet, teşekkür ederim," diyerek ilgisinden dolayı içtenlikle gülümsedi arabacıya. "Nasıl olsa bi-

razdan birisi çıkıp sandığı alır. Sizin beklemenize gerek yok."

"Peki öyleyse," diye omuz silkti adam. Arabanın kapısını kapattı. Atların dizginlerini tuttu.

Arabanın kayboluşunu izlerken Elenora kendi korku dolu kuruntularıyla baş başa kaldı. Artık sisli sokakta yapayalnızdı. Hızlı hızlı merdivenleri tırmanırken, böylesi iyi oldu diye düşündü. St. Merryn'in yeni nişanlısının bir sokak arabasıyla geldiğinin kimse tarafından görülmemesi daha iyiydi. Böylece, aniden Sosyete içinde belirecek ve Kibar Dünya'nın meraklı bakışlarını ve ilgisini üzerine çekecekti. En sonunda da geldiği gibi, gizemli bir moda rüzgârı nasıl aniden ortadan kalkarsa, yok olup gidecekti.

Mrs. Egan'ın kendi terzisine onun için diktirdiği kırmızı yürüyüş elbisesini giymişti bugün. En sevdiği elbisesiydi bu. Eski işverenin ayrılma hediyesi olarak verdiği küçük zarif saati de yeleğine iliştirmişti.

"Emin ol başaracaksın hayatım," demişti Mrs.Egan anaç bir sevecenlikle saati verirken. *"Kişiliğin, duyguların ve çok iyi bir kalbin var. Seni hiçbir şey alt edemeyecek."*

Son basamağa geldiğinde pirinç tokmağı vurdu. Ses, koca evin içinde sonsuza dek yankılanacakmış gibi geldi.

Bir süre hiçbir şey duymadı. Tam, gerçekten yanlış adrese mi geldiğini düşünmeye başlamıştı ki, içeriden, seramik zeminden gelen ayak seslerini duydu.

Ön kapı açıldı. Genç, ürkek bakışlı bir hizmetçi ona bakıyordu.

"Evet bayan?"

Elenora, St. Merryn'in oyunlarını hizmetçilerin önünde de devam ettirmek gerektiği yolundaki sözlerini hatırladı. Fakat gayet iyi biliyordu ki, bir evde çalışanlar, patronlarına onların sandığından çok daha fazla dikkat ederlerdi genellikle. İşin içinde bir gariplik olduğunu, hatta ortada gerçek bir nişanlı olmadığını bile anlayıvereceklermiş gibi hizmetçilere karşı temkinli olacağını düşündü.

Neyse, şimdi bunları düşünmenin bir yararı yoktu. Ona rol yapması için para veriliyordu, o da rolünü en mükemmel biçimde oynamaya çalışacaktı. Bu hizmetçi, bir süre sonra tanıştırılacağı Kibar Dünya üyeleri gibi, seyircilerinden biriydi sadece.

Kibar fakat otoriter bir sesle, "Patronuna, Miss Elenora Lodge'un geldiğini haber verebilirsin," dedi. "Beni bekliyordu. Ha bir de lütfen bir adam gönderiverde, sandığım çalınmadan sokaktan alınsın."

Hizmetçi telaşla ama biraz da aksice, "Peki efendim," diyerek Elenora'nın içeri girmesi için yol verdi.

Kız, hizmetçinin dış kapıdan çıkıp uzaklaşmasını bekleyerek, kendine kısa bir rahatlama süresi tanıdı ve içini çekerek derin bir nefes aldı.

Yavaşça topuklarının üzerinde döndü ve hole baktı. Burası da evin dışı gibi soğuk ve ürkütücüydü. Kapının üstündeki yüksek pencerelerden çok az ışık sızıyordu içeriye. Ağır tahta oyma kaplamalar daha da karanlık gösteriyordu ortalığı. Birkaç tane klasik heykel ve Etrüsk stili vazo, duvarlardaki gölgeli oyuklara yerleştirilmişti. Burası, küf kokulu, tozlu bir müze gibiydi.

Merakını yenemedi, en yakındaki heykele doğru birkaç adım attı ve eldivenli elleriyle mermer kaidesi-

Doğru dürüst yatağından bile çıkmazdı aslında ama onunla kaldığım süre içinde en büyük zevkinin sosyetedeki dedikoduları takip etmek olduğunu öğrendim. Bu dedikodulardan biri de St. Merryn hakkındaydı."

"Devam et," dedi Charlotte merakla.

"Bir zamanlar Juliana Graham adında bir hanımla nişanlanmış," diye devam etti Lucinda. "Ama dedikoduya bakarsanız kız adamdan dehşetle korkuyormuş."

Elenora kaşlarını çattı. "Dehşetle korkmak mı? Bu çok iddialı bir kelime."

"Kız korkusunu çok açıkça belli etmiş. Elbette babası Juliana'ya sormadan St. Merryn'in teklifini kabul etmiş. Sonuçta Lordluğu tahmin edilemeyecek kadar zengin tabii."

"Ve sonuçta işte sonuç," diye mırıldandı Charlotte. "Hangi baba ailesi için böyle bir garanti istemez?"

"Kesinlikle." Lucinda çayını tazeledi. "Sonra olanlara bakın. St. Merryn'le evlenme fikrinden ödü kopan genç hanım, Roland Burnley denen adamın yatak odasının penceresine dayadığı merdivenle kaçarak, korkunç fırtınada kayıplara karışmış. Daha sonra Juliana'nın babası iki kaçağı bir handa beraber yatarken bulmuş. Tabii hemen evlendirmiş."

Charlotte başını hafifçe kaldırarak, "Yani genç kızın babası mı peşlerine düşmüş? St. Merryn onları takip etmemiş mi?"

Lucinda üzüntüyle başını salladı. "O nişanlısının kaçtığını öğrendiğinde, iş işten çoktan geçmiş. St. Merryn olayı kulüpteyken duymuş. Sakin sakin bir daha nişanlanacağı zaman, bir ajansa gidip uygun bir

ücretli refakatçi seçeceğini söylemiş. Sonra da oyun odasına geçip gün ağarıncaya kadar kumar oynamış."

"Aman Yarabbi," diyerek tuttuğu soluğunu bırakan Charlotte. "Bir buz kadar soğuk olmalı bu adam."

"Her anlamda öyle," diye tasdik etti Lucinda.

Elenora önce dondu kaldı. Sonra durumun komikliğini algıladı birden. O kadar güçlü bir gülme krizine tutuldu ki, elindeki bardağı sehpaya bırakmasaydı çayı kalıya dökecekti.

Lucinda ve Charlotte bakakaldı.

"Ne var bunda bu kadar gülecek?" diye ters ters sordu Charlotte.

Elenora onu iki kolundan kavradı. "İtiraf etmelisin ki, St. Merryn bundan sonraki nişanlısını bir ajanstan sağlamaya karar vererek çok iyi yapmış," derken hâlâ gülüyordu. "Adamın yaratıcılığını düşünebiliyor musunuz? Sosyete ile dalga geçiyor adeta."

"Hiç savunmaya kalkma Elenora," diye söylendi Lucinda. "Yeni işverenin Mrs.Egan'dan daha garip biri çıktı. Kişiliğin üzerinde gaddarca emellerini uygulamaya kalkan tiplerden olduğunu kanıtlarsa, bu benim için fazla sürpriz olmayacak."

Elenora sırıttı. "Saçmalık. Birini gördüğüm anda tanıyacak kadar çok adamla görüştüm. Gücünü bir kadının üzerinde gösterecek türde bir insan değil St. Merryn. Çok gelişmiş bir öz kontrolü var."

Charlotte, hayâl kırıklığını saklamadı. "Kesinlikle tatkulu ya da romantik bir beyefendi de değil ama."

Gözlemi karşısında şaşkınlığını gizleyemeyen Elenora, "Niye böyle söylüyorsun?" diye sordu. Onun kontun dumanlı yeşil gözlerinde yakaladığı de-

ne dokundu. Kaşlarını çatarak eldiveninde oluşan toz tabakasını silkelemek için ellerini birbirine vurdu. Anlaşılan uzun süredir buralar temizlik yüzü görmemişti.

Hizmetçininkinden daha ağır bir ayak sesinin yaklaştığını duydu. Elenora o tarafa döndü.

Hayatında o güne kadar gördüğü en yakışıklı adamın kendisine baktığını farkedince kısa bir şaşkınlık geçirdi. Uzun boyu, asil kaşları, insana kalemle çizilmiş hissi veren yüz hatları, içten içe tutuşmuş gibi görünen gözleri ve bir ressamın fırçasından çıkmışa benzeyen dalga dalga saçlarıyla erkek soyunun en mükemmel örneğiydi sanki adam.

Eğer öyle değilse, o zaman, giydiği resmi baş uşak ceketi ve pantolonuyla, Byron gibi romantik şair yaratmak hevesindeki bir ressamın aradığı model olabilirdi ancak.

Derinden gelen bir sesle, "Ben Ibbitts hanımefendi," dedi. "Karşılaşmış olabileceğiniz aksaklıklardan dolayı özür diliyorum. Lord hazretleri sizi kütüphanede bekliyorlar. Beni takip ederseniz, sizi kendilerine haber vereceğim."

Elenora'nın kafasında çanlar çalmaya başladı. Sözlerinde hissedilir bir kötülük olmamakla beraber adamın konuşması sanki hafif bir küçük görmeyle, aşağılamayla perdelenmiş gibi geldi kıza. Ama belki de sadece kendi kuruntusuydu bu.

"Teşekkür ederim Ibbitts."

Ona şapkasını verdi. O da derhal şapkayı tozlu mermer masaya koymak üzere döndü.

"Neyse boş ver," diyerek aceleyle adam şapkayı vahim durumdaki masanın üstüne koymadan yakala-

dı. "Bende kalsa daha iyi olacak. Ama şu sandık. Onun sokağın ortasında kalmasını istemiyorum."

"Kimsenin sizin sandığınızı çalabileceğini sanmıyorum hanımefendi." Ibbitts, sandığında değerli bir şey olmadığına inandığını bundan daha açık söyleyemezdi doğrusu.

Adamın bu kibar iğnelemelerinden çok sıkılmıştı artık. "Derhal bir adam gönder Ibbitts."

Ibbitts, hiç beklemediği bu azar karşısında fena halde afalladı. Gözlerini aptal aptal kırpmaya başladı. "Bir parça aklı olan hiçbir hırsız, bu evden bir şey çalmaya yeltenemez efendim."

"Sen teminat verebilirsin Ibbitts ama ortalıkta yığınla, bir parça bile aklı olmayan hırsız var."

Adam sarsılmıştı. Tek kelime etmeden gitti, kırmızı kadife kolu çekerek zili çaldı. On sekiz, bilemedin on dokuzunda genç, uzun, ince, leylek gibi bir çocuk belirdi. Mavi gözleri ve kırmızı saçları vardı. Soluk yüzü çillerle kaplıydı. Tavşan gibi zıp zıp, biraz asabi görünümlüydü.

"Ned, Miss Lodge'un sandığını içeri al ve Sally'nin bu sabah hazırladığı yatak odasına götür."

"Tamam Mr.Ibbitts." Ned, telaşla kapıya yöneldi.

Ibbitts Elenora'ya döndü. Kesinlikte, *tamam, tatmin oldun mu bakalım* demedi tabii ama, Elenora adamın bunu aklından geçirdiğinden emindi. "Benimle gelir misiniz lütfen?" dedi onun yerine. "Lord hazretleri bekletilmekten hoşlanmaz."

Kızın tepkisini beklemeden, loş salonda evin arkalarına doğru yürümeye başladı. Uzun koridorun sonunda onu, koyu tahta kaplı büyük bir odaya aldı.

Elenora, kütüphane pencerelerinin, evin önündekiler gibi, kalın perdelerle kapalı olmadığına sevindi. Aksine, kalın kahverengi kadife perdeler, karmaşık, bakımsız ve yağmurdan yer yer gölleşmiş vahşi görünüşlü bahçeyi tüm çıplaklığıyla ortaya koyacak şekilde pencerelerin iki yanından sıkı sıkı bağlanmıştı.

Kütüphane, insanın içini karartan koyu renk kirli bir halı ve artık demode olmuş eşyalarla döşenmişti. Yüksek, gölgeli tavanda çok eskiden boyandığı belli olan, kasvetli, alacalı bulacalı bir resim vardı. Kitap rafları duvarlara raptedilmiş,deri ciltli kitaplar eski ve tabii bir karış tozluydu.

Dar, yuvarlak demir korkuluklu bir merdiven, daha çok sayıda kitabın bulunduğu asma kata uzanıyordu.

"Miss Lodge, Lordum." Elenora'nın ismini, sanki bir ölüyü telâfuz eder gibi duygusuz söylemişti adam.

"Teşekkür ederim Ibbitts." Odanın öbür köşesinden, pencerenin yanında perişan haldeki bahçeye doğru oturan Arthur, ağır oymalı masasında doğruldu.

Zayıf ışığın yarattığı gölgelerden dolayı yüzünün ifadesini görmek mümkün olmuyordu. Masanın çevresini dolaştı ve bütün odayı geçerek kızın yanına geldi.

"Gelecekteki yuvana hoş geldin sevgilim," dedi.

Uşağın önünde kendine düşen rolü oynamaya başlamıştı. Elenora da görevini yerine getirmeliydi.

"Teşekkür ederim. Sizi yeniden görmek ne hoş," diyerek, en güzel reveransını yaptı.

Ibbitts, arka arka yürüyerek odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Adam çıkar çıkmaz Arthur odanın ortasına doğru yürüdü ve saate göz attı. "Niye bu kadar geç kaldın? Bir saat önce burada olacağını düşünmüştüm," dedi kızdığını belli ederek.

Üslubu sahte nişanlı rolüne pek uymuyor diye düşündü. Demek ki, yalnızlarken, bu oyunu sürdürmeyi düşünmüyordu adam.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi sakince, "Yağmur trafiği bir hayli zorlaştırıyor."

Arthur'un cevap vermesine fırsat kalmadan, asma kattan bir kadın sesi duyuldu. Gayet yumuşak bir sesle, "Lütfen tanıştırır mısın Arthur?" dedi.

Elenora, yukarı baktığında, küçük bir kuş kadar minik, otuzlarında olduğunu tahmin ettiği ufacık bir kadın gördü. İnce, zarif bir fiziği ve kocaman ela gözleri vardı. Elbisesi oldukça yeni ve pahalı bir kumaştanmış gibi duruyordu ama son moda değildi.

"Margaret Lancaster'ı tanıtmama izin verin," dedi Arthur. "Ben işlerimi yürütürken burada kalacak olan, daha önce size bahsettiğim hanımefendi. Sizinle o ilgilenecek. Her anlamda kendisinin himayesinde olacaksınız. Böylece bu evde kalacağınız süre içinde namusunuza halel getirecek herhangi bir söylentiye maruz kalmanız engellenmiş olacak."

"Mrs.Lancaster." Elenora zarif bir reverans daha yaptı.

"Bana Margaret demelisin. Neticede etrafa göre, bir süre sonra ailemize gireceksin."

Kadın helezoni merdivenden inmeye başladı. "Bebeğim, çok heyecanlı olacağa benzeyen bu maceranın başlamasını dört gözle bekliyorum."

Arthur masasına döndü ve otururken iki kadına baktı.

"İkinize de izah ettiğim gibi Sosyete'nin dikkatini çekmek için ne gerekiyorsa her şeyi layıkıyla yapacaksınız. Böylece ben de kendi işlerimi, mümkün olan en özel ve gizli şekilde yönetme imkânı bulabileceğim."

"Evet, tabii," diye mırıldandı Elenora.

"Derhal en önemli ve son moda balolara ve gece davetlerine katılmanız için harekete geçmelisiniz ki, Cemiyet'teki herkes gerçek bir nişanlım olduğunu görebilsin."

"Anladım," dedi kız.

Arthur, Margaret'e döndü. "Elenora'nın hamisi ve danışmanı olarak, kibar insanlar arasında hemen inandırıcı bir etki yaratabilmesi için bütün detaylarla senin ilgilenmen gerekiyor."

Margaret, "Peki Arthur," derken nedense gergin görünüyordu. Arthur devam etti:

"Uygun elbiselere, şapkalara, eldivenlere ve bunlara uygun cicili bicili süslere ihtiyacı var. Her şey son moda olmalı ve tabii doğru mağazalardan alınmalı. Sosyete'nin ne kadar tenkide meraklı olduğunu bilirsiniz."

Margaret kendini toparlarken, kısa bir duraksama oldu. "Peki Arthur," dedi yine. Bu kez gülümserken titriyordu. Elenora, ne olduğunu merak ederek kadına baktı.

Ama Arthur, bir şeylerin ters gittiğini anlayacak halde değildi.

"Çok iyi; o zaman şimdilik bu kadar," deyip, deri kaplı bir deftere ve dolmakaleme uzandı. "İkiniz de çıkabilirsiniz. Yapacak çok işiniz olduğuna eminim. Bir sorunuz olursa, hemen haberdar olmamı sağlayın."

Elenora, adamın ona personel muamelesi yaptığını farkederek sarsıldı ama kendini hemen toplamasını bildi. Gerçek de bu değil miydi zaten?

Margaret'le Arthur'un ilişkileri tamamen farklıydı elbette ama Elenora, kadının kırılmış görünmediğini farkedince kafası iyice karıştı. Aslında kütüphaneden bir an evvel kaçmak istermiş gibi çaresizdi.

Elenora, Arthur'un moda ve tarz konusundan onun sorumlu olduğunu söylediği anda kadının takındığı ifadeyi hatırlamaya çalıştı.

O sırada Margaret'in gözlerinde bir korku bulutu dolaştığından adı gibi emindi.

Arthur, iki kadının kapıyı arkalarından kapamalarını bekledi. Sonra defteri bir kenara koyup ayağa kalktı. Pencereye gitti, bahçeyi seyretmeye başladı.

Elenora'nın kendisine her şeyi anlatmadığından şüphelendiğini biliyordu. Kız haklıydı. Fakat her şeyi bilmemesi daha iyi olacaktı. Margaret'e de söylemeye gerek yoktu. Arthur'un bu oyunu neden yazdığını bilmeden, kendi rollerini en iyi şekilde sahneye koyarlarsa, her şey onlar için çok daha kolay olacaktı.

Bakımsız bahçeye bakarak ve bu evden nefret ettiğini düşünerek uzun süre kaldı pencerenin önünde. Ailesi, bir han yangınında öldüğünde dedesi, burada yaşaması için alıp getirmişti onu. O ana kadar dedesiyle hiç tanışmamıştı. Çünkü yaşlı Kont, uygunsuz bir evlilik yaptığı için oğluna kızgındı. Arthur'un annesi, sosyal ve parasal hiçbir dayanağı olmayan genç bir hanımdı. Yaşlı adam onu da, oğlunu da reddetmişti.

Dedesinin çok kindar olduğunu düşündü Arthur.

Fakat oğlunu yangında kaybetmesinin yarattığı şok, ona Arthur'un tek varisi olduğunu hatırlattı. Torununu alarak Rain Sokağı'ndaki bu eve kapattı ve o andan itibaren Arthur'un, babası gibi duygusal, romantik ve sorumsuz biri olmaması için uğraşmaya adadı kendini. Bunu hayatının tek amacı haline getirdi.

Dersini çok iyi almıştı diye düşündü Arthur. Bütün mecburiyetleri ve görevleri, daha ilk günden itibaren küçücük kafasına bir bir zerk etmeye başlamıştı. On yıl sonra ölüm döşeğindeyken hâlâ hayatını adadığı görevini düşünüyordu. Arthur'a son sözleri, "Unutma, bu ailenin başı sensin. Hepsiyle ilgilenmek senin işin" olmuştu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Arthur'un dedesiyle geçirdiği on yıl boyunca yaşadığı tek aydınlık zamanlar, tuhaf bir adam olan büyük amcası George Lancaster'ın ziyaretleri sırasında geçirdiği günlerdi.

George Amca, yaşlı kontun sert ve aksi mizacına dayanabilmesi için ona moral verir, olumlu telkinleriyle Arthur'a destek olmaya çalışırdı. Ailenin uzak-yakın diğer fertlerinden farklı olarak George Lancaster, ondan fazla bir şey beklemez, büyüme çağında merakları, ümitleri ve hayalleri olan bir çocuk olduğunu kabul ederdi.

Arthur, dedesini değil, bir zamanlar babasını sevdiği gibi sevmişti George Amca'sını. Ve ne yazık ki George Lancaster, iki ay önce bir cinayete kurban gitmişti.

"Senin intikamını alacağım amca," diye and içti sessizce. "Yemin ederim ki, katil bunu ödeyecek."

6

Hizmetçi Sally, yatak odasının kapısı hafifçe vurulduğunda, Elenora'nın sandığındaki eşyaları yerleştirmeyi yeni bitirmişti. Sally kapıyı açınca, endişeli bir ifadeyle Margaret göründü holde.

"Biraz görüşebilir miyiz Elonora?" Kadın koridorun iki tarafına bakarak emin olmaya çalışıyordu. "Biraz acil de."

"Tabii, tabii, içeri gel." Elenora hizmetçiye gülümseyerek, "Şimdilik bu kadar Sally, teşekkür ederim" dedi.

"Peki hanımefendi" diyerek odadan çıktı kız ve kapıyı kapattı.

Elenora, Margaret'e döndü. "Sorun nedir? Aşağıda, kütüphanede çok endişeli olduğunu farkettim."

"Endişe hafif kalır" diye kendini sandalyeye bıraktı Margaret. "Panikten mahvolmuş desek daha uygun olacak sanırım."

"Peki neden?"

Margaret gözlerini döndürerek cevap verdi. "Çünkü sahte bir imajla buradayım tabii ki."

Elenora'nın hoşuna gitti.

"Ben de öyle."

"Evet ama senin durumun sorun değil," dedi. "Arthur, seni bir ajans aracılığıyla işe aldı," diye elini sallayarak konuşmaya devam etti kadın. "Seninle görüştü. Senden ne alabileceğini açıkça öğrendi ve senin rolünü ona göre yazdı. Benim durumum ise çok farklı. Eğer benim inandığı gibi bir insan olmadığımı öğrenirse küplere biner."

Kız şimdi meraklanmıştı. Kendini yatağın kenarına bırakırken Margaret'i anlamaya çalıştı. "Biraz daha açık anlatabilir misin?"

"En baştan başlamalıyım. İki hafta önce Arthur beni görmeye geldi. Sahte nişanlı planından bahsetti ve genç bir hanıma hami olup olamayacağımı sordu. Ben de bu oyunda ona seve seve yardım edebileceğimi söyledim."

"Çok naziksin."

"Nazik mi? Pöh. Sadece bir fırsat yakalamıştım. Tam on dört sene önce, yine böyle bir ilkbaharda bulunduğum Londra'ya yeniden gelme şansı."

"Ah, anlıyorum." Margaret gerildi. "Kocam evlendiğimizde orta yaşlıydı. Gut hastalığı vardı ve seyahatten nefret ederdi. Zaman zaman anneme ve teyzeme yaptığım ziyaretler dışında bir yere gitmem ya da ne bileyim ben, değişik bir şeyler yapmam mümkün değildi. Küçük bir köyde tam on dört yıl sıkışıp kalmak ne demek, hiç fikrin var mı?"

"Evet, doğruyu söylemek gerekirse var."

"Oh." Margaret çekine çekine, "Özür dilerim. Seni kırmak istememiştim. Söylemem gereken şu. Ben bir yazarım."

"Sahi mi? Ne kadar heyecanlı," diye ilgiyle sordu Elenora. "Peki, hiç basılmış kitabın var mı?"

Kadın gülümsedi. "Evet. Minerva Yayınevi için yazıyorum. Geçimsiz Lancaster'ların ailede bir roman yazarı olmasını asla istemeyeceklerini bildiğim için Margaret Mallory ismini kullanıyorum."

"Ama bu harika. Romanlarından ikisini okumuştum. *Gizli Nikâh* ve *Teklif*. İkisine de bayıldım."

"Teşekkür ederim." Margaret kızarmıştı. "Bunu söylemen çok zarif."

"Doğru söylüyorum. Yazdıklarına hayranım Miss Mallory, yani Mrs.Lancaster."

"Lütfen bana Margaret de."

Elenora, kısa bir tereddüt geçirdi. "Yani kimliğini ailedeki herkesten gizli tuttuğunu mu söylüyorsun? Buna Lord da dahil mi?"

"Doğrusunu istersen Arthur'un gerçeği öğrenen *en son* insan olmasını temenni ederim."

Margaret'in yüzü değişmişti. "Konu yatırımlarına ve buna benzer işlere gelince eşi bulunmaz nitelikleri olan bir adamdır Arthur. Fakat korkarım, ailenin başı olunca, görevini çok fazla ciddiye almaya başladı. Hiç kuşkusuz dedesinin etkisi altında."

Elenora, Kontun gizemli gözlerinde dizginlediği hiddeti farkettiği anı hatırladı. "Evet, doğasından gelen sertliği görebiliyorum."

"Bunu iyi bir özellik olarak değerlendirme. Arthur, anlayışlı biri değildir. Hükmeder, tam anlamıyla

bir diktatördür. Üstelik yeni moda romanların okunmasını asla onaylamaz. Benim o tür kitaplar yazdığımı öğrenirse neler yapacağını düşünmek bile istemiyorum. En azından eğer bilseydi, Londra'ya seni himaye etmek üzere gelmemi asla kabul etmezdi. Sırrımı kimseye açıklamayacağına söz ver bana."

"Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim. Şimdi anlatmak istediğim şu. Yazmakta olduğum yeni kitabın bazı bölümlerinde zorluklar yaşıyorum. Bu bölümler büyük ölçüde yüksek sosyetenin katıldığı modern partilerde ve toplantılarda geçiyor. Fakat en ufak bir inandırıcılığa ulaşamıyorum. Çünkü kibar çevrelerin yaşantısı hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Daha önce de burada bulunduğunu söylemiştin, yanlış hatırlamıyorsam."

"On beş günden az sürmüştü. Çünkü Herald beni görür görmez evlenme teklif etti. Her neyse zaten on dört yıl önceydi. Her şeyden uzak kaldım."

"Sanırım durumun içinden çıkılmazlığını anlayabiliyorum."

Margaret, öne doğru oturuşunu değiştirdi. "Arthur, bana planı için yardım edip etmeyeceğimi sorduğunda, bunun Londra'ya gelerek gözlem yapmak ve ayrıntıları not etmek için bulunmaz bir fırsat olduğunu düşündüm. O yüzden de büyük bir memnuniyetle yapabileceğimi söyledim." Ellerini çaresizlikle açtı. "Ama elbiseler ve Cemiyet içine çıkılacak daha bir sürü konuyu benden beklediğini anladığımda iş işten geçmişti."

"Ah."

"Kusura bakma Elenora ama en iyi terzi nerededir, eldiven nerede yapılır, meşhur kadın şapkacıları kimlerdir, hiçbir fikrim yok. Arthur'a bunu itiraf etmek zorunda olduğumu düşünüyorum ama o zaman beni evime gönderecek. Hami olarak da yerime hemen başkasını bulacaktır."

"Hımm."

Kadın yardım ister gibi Elenora'ya baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Kız gülümsedi. "Arthur'u bu sinir bozucu meselelerle rahatsız etmeye gerek yok. Eminim fazla zahmet çekmeden her şeyin üstesinden geliriz."

Holdeki masanın üstünde duran kararmış tepsideki kartların çokluğunu hatırlamıştı. "Arthur'un ünvanı sanırım çok fazla davet almamızı sağlayacaktır. Bütün yapmamız gereken, ünlü bir terzi bulabilmek. Diğer bütün modern mağazalar hakkında bize o fikir verebilir."

"En doğru terziyi nasıl bulmayı düşünüyorsun peki?"

Elenora kendi kendine güldü. "Eski patronumun, giyim konusunda garip zevkleri vardı. Sadece mor kumaştan yapılmış elbiseler giyerdi."

"Ne kadar acayip."

"Belki ama Mrs.Egan gerçekten çok şık bir kadındır. Seni temin ederim ki her bir mor elbise, en özel terziler tarafından tasarlanmıştır. Hatta bunlardan birini gayet iyi tanıyorum. Çünkü oraya giderken defalarca Mrs.Egan'a eşlik etmiştim."

"Ama seni tanıyacaktır."

"Bunun bizi üzecek bir konu olduğunu sanmıyorum," dedi Elenora. "Mrs.Egan'ın yanında çalışırken,

iyi terzilerin mesleki şöhretlerini, sadece becerilerine değil, önemli müşterilerinin sırlarını saklamakta gösterdikleri sadakate borçlu olduklarını öğrenmiştim."

Margaret'in gözleri parladı. "Ve tabii, St.Merryn Kontu'nun müstakbel eşi olarak senden daha önemli bir müşteri olamaz."

7

Ibbitts biraz daha çamaşır dolabının karanlığında vakit geçirerek, bir süre önce duyduklarını zihninden geçirdi.

Kütüphanedeki konuşmalara yakından kulak misafiri olduğu dolaba açılan, lambriler arasındaki bu gizli boşluğu, tesadüfen bulmuştu. Patronunun çevirdiği dolapları rahatça dinleyebileceği bu gizli bölmenin, daha önce burada çalışan uyanık bir hizmetçi tarafından açılmış olabileceğinden kuşkulanıyordu.

Bir şey çok açık diye düşündü Ibbitts. Miss Lodge konusunda haklıydı. Daha onu holdeki masanın tozunu kontrol ederken yakaladığı anda bir gariplik olduğunu anlamıştı. Ona her kadın gibi sıcak ve ilgili bir gülümsemeyle baktığı doğruydu ama gözlerinde, sıradan kadınların onu gördüklerinde yakaladığı şehvet kıvılcımlarından eser yoktu. Ya da duygularının harekete geçtiğini ele veren en ufak bir belirtiye rastlamamıştı. Birisinin bir resme ya da bir esere hayran olma-

sı gibi bakmıştı ona. Hayranlığın ötesinde bir şey hissetmediği ortadaydı.

İşte bu alışkın olmadığı, hatta rahatsız edici bir durumdu. Allah vergisi yüz güzelliği, annesinin tabiriyle onun servetiydi. Özellikle kadınlar bu yakışıklılığa ilgisiz kalamazlardı.

Yakışıklılığının, özenle koruması gereken en büyük serveti olduğunu biliyordu. Genç bir delikanlıyken bile, insanların, erkek kardeşlerine, kız kardeşlerine ya da köydeki başka çocuklara yaklaşımlarından çok daha farklı biçimde ona göz süzdüklerini görmüştü.

Yüzünün güzelliği, hemen köyün dışında yaşayan şişman ve yaşlı Baron'un evinde ilk işini bulmasını sağlamıştı. İhtiyar adam çok kısa bir süre önce, kendinden onlarca yaş küçük bir kadınla evlenmişti. Fakat Lord cenaplarının güzel karısı doğal olarak aradığını bulamamıştı. Kadın, sırtına özel üniforma giydirdiği Ibbitts'le birlikte olmaktan mutlu oluyor, onunla hoşça vakit geçirmek için ısrarla her yemeği beraber yemeyi arzu ediyordu.

Kadının onu yatağına davet ettiği ilk gece Ibbitts, güzelliğinden başka, ikinci bir servete daha sahip olduğunu anladı. Kadının tombul bedenine, yumuşak kalçaları arasındaki derin ve sıcak nehir yatağına daldığı anda, kendini bekleyen başarılı geleceğin, pırıltılı hayali beliriverdi gözlerinin önünde.

Ateşli gecenin sonunda şafak sökerken, dünyanın, para ve itibar nedeniyle şişman ve yaşlı adamlarla evlenen zengin, genç ve güzel kadınlarla dolu olduğu fikri, güneşin ilk ışıkları gibi tatlı tatlı ısıttı vücudunu.

Londra'nın kariyerini geliştirmek için çok daha uygun bir ortam sunacağına karar verdi.

Haklıydı. Birkaç ay sonra yaşlı Baron uykusunda göçüp gidince genç dul, bütün evi Londra'ya taşımakta hiç zaman kaybetmedi. Ibbitts'i de baş uşaklığa terfi ettirerek yanında götürdü tabii. Kadının devamlı artan, bitmek tükenmek bilmez talepleri canına tak edene kadar, bir yıldan fazla orada kaldı.

Adam sonunda genç dulu terkedip yeni bir iş bulmuştu. Çok daha varlıklı bir evde, daha bereketli bir iş bulması fazla zamanını almadı. Bir kez daha, gecelerini metresiyle beraber geçiren orta yaşlı kocası yüzünden yalnız saatlerinin üzüntüsünü paylaştığı genç bir kadını tatmin ederken buldu kendini.

İlk patronu gibi, bu hanımefendi de, sadece yaptıkları ve ödediği dolgun maaşla değil, çok daha önemlisi, verdiği pahalı hediyeler konusunda da çok cömertti.

Birkaç yıl boyunca, kariyerine özenli bir şekilde devam etti. Şaşılacak derecede şehvetli hanımların tüm arzularını yerine getirmekle kalmadı, varlıklı bazı beylere de kendini sundu. Erkekler, elindeki her iki servete de, en az kadınlar kadar minnet duyuyordu.

Fakat bir yıl önce başına bir felaket geldi. Patronlarının olur olmaz taleplerini karşılamaktan yorgun düştüğü doğruydu. Doğal olarak zevk vermek amacıyla planlanan işler, *zor işlerdi*. Neyse diye düşünürdü içinden, yaptıkları ödemeler ve verdikleri hediyeler bu zorluğu unutturuyordu.

Sonra bir gece, müthiş bir felâketle karşı karşıya olduğunu kavradı. Felâketin büyüklüğü, ikinci serve-

tinin, artık eskisi gibi kalkmayacağını anlamasından kaynaklanmıştı.

Yüzü belki elindeki en büyük varlığıydı ama tek başına yeterli değildi. Mükemmel kariyeri, daha fazlasına, yataktaki başarısına bağlıydı.

Başına gelen utanç verici felâketten dolayı işten çıkartıldı. Fakat bir kere daha şansı yaver gitti. Yedi ay önce şu andaki işine, Rain Sokağı'ndaki eve kapılandı. Onu işe alan kâhya, yapması gereken birkaç ufak tefek işten sözetmişti. Ibbitts, koca evin bakımını üstlenen birkaç işçinin idaresinden ve sadece şehre yaptığı kısa ziyaretlerde St.Merryn'in seyrek olarak kalmayı tercih ettiği evi, onun rahatını sağlayacak şekilde hazır tutulmasından sorumlu olacaktı.

Ibbitts, yeni işinin her açıdan ideal olduğunu anlamakta gecikmedi. Yatak odasında tatmin edilmeyi bekleyen bir patron olmadığı gibi St.Merryn de hiç gelip gitmiyordu.

Şu ana kadar Ibbitts, koca evde tamamen özgürdü. Bu fırsatı, erken ve rahat bir emeklilik için bir takım düzenlemeler yaparak değerlendiriyordu.

St.Merryn'in, birkaç gün önce evin hazır olduğunu umarak aniden çıkıp gelmesine kadar her şey gayet iyi gidiyordu. Kont eve girdiği andan itibaren, Ibbitts dehşete düşmüştü. Patronun yokluğu sırasında bazı personeli işten çıkardığı için malikâne berbat haldeydi.

Değişiklikleri mükemmel bir gerekçeyle yapmıştı: Tasarruf. Malikâne sahibi burada olup servislerine ihtiyaç duymadığına göre, aşçıya, baş hizmetçiye, ikinci oda hizmetçisine ve bahçıvana ne gerek vardı?

Tek ümidinin St.Merryn'in çok kısa kalması olduğunu düşündü. Bu zaman zarfında Kontun özel işleriyle ilgili mümkün olduğu kadar çok bilgi toplayacaktı.

Kariyerinden çıkardığı dersten edindiği gerçek şuydu: Patronların sırları, her zaman satılacak bir pazar bulurdu.

8

Bennett, kulübü terketmekte olan hiddetli gencin arkasından bir kez daha bakarak, Arthur'un karşısındaki koltuğa oturdu. "Burnley'nin burada olduğunu görüyorum."

"Evet." Arthur, gözlerini gazetesinden ayırmadı.

"Birkaç dakika önce seni gözlerken yakaladım. Yemin ederim bakışları ölüm saçıyordu. Bundan böyle çok temkinli olmalısın."

Arthur sayfayı çevirdi. "Neyse ki bende öyle bir etki yaratmadı. En azından Burnley'in bakışları."

"Sana karşı çok derin bir kin beslediğine inanıyorum," diye sakince uyardı Bennett.

"Neden anlayamıyorum? Kadını alan ben değilim ki, o."

Bennett iç geçirdi ve koltuğuna biraz daha gömüldü. Arthur'un, Ronald Burnley'deki çok açık nefrete ve kızgınlığa birazcık olsun önem verdiğini belli eden en ufak bir işaret vermemesi onu endişelendiriyordu. Oysa şu anda arkadaşı, büyük amcasının katilini bulmaya odaklamıştı kendini. Ve Arthur bir kere kendini bir maceraya kaptırmışsa, o iş başarılana kadar, ilgisini başka bir noktaya çekebilmek mümkün değildi.

Tek bir konuya bu kadar yoğunlaşmanın, bıktırıcı ama kararlı bir özellik olduğunu düşündü Bennett. Fakat çok değil, sadece birkaç yıl içinde St.Merryn'in servetine servet katarak bugünkü yüksek düzeye gelmesinde, bu kararlı ve sabırlı tutumunun çok etkisi olduğunu itiraf etmesi gerektiğine de inanıyordu.

Arthur'un, Roland Burnley hakkındaki uyarılara kulak tıkamasına aldırmadan, bir yenisini daha açıklamayı arkadaşlık görevi saydı.

"Söylentilere bakılırsa, Burnley'in maddi durumu dibe vurmuş," diyerek konuya bir başka açıdan girmeyi denedi. "Kumarda kaybettiklerini geri alabilmek için cehenneme gitmeye bile hazır olduğunu söylemiş."

"Kumarı gelir elde etmek amacıyla oynarsa, parasal durumu daha da beter olur."

"Hiç şüphesiz," diyerek Bennett arkasına yaslandı ve ellerini birleştirerek, parmaklarını kule gibi birbirine dayadı. "İkiniz aynı odadayken yüzünde gördüğüm ifadeden hiç hoşlanmadım bu adamın."

"Sen de o zaman suratına bakma."

Bennett yine iç geçirdi. "Peki o zaman sen de arkanı iyi kolla."

"Tavsiyen için teşekkürler."

Bennett kafasını salladı. "Neden burnumu soktuğumu anlamıyorum."

"Minnettar olduğumu yeterince anlatamamışsam gerçekten özür dilerim. Kafamda başka şeyler vardı o anda. Biliyorsun, planımın ikinci aşamasına hazırlanmam lazım."

Arthur planlarından birini devreye soktuysa, onu artık hiçbir gücün durduramayacağını hatırladı Bennett. Arkadaşı genellikle, yatırımlarıyla ilgili teknik konularda planlar yapardı. Fakat zaman zaman aynı derecede başarıya ulaştığı değişik stratejiler konusunda da yeteneklerini denerdi. Zeki bir adam, eğer Arthur bir hedef üzerinde çalışıyorsa onunla amacı arasına girmemeyi bilirdi.

"Esrarengiz yeni nişanlının mevsimin tadını çıkarmak için birkaç haftalığına kente geldiğini duymayan kalmadı. Hakkında hatırı sayılır söylentiler yapılıyor elbette. Öğrettiğin gibi, yeterli sayıda kişiye, Kuzey'de yaşayan varlıklı bir ailenin kızı olduğunu söyledim."

"Onu ajanstan bulduğum yolunda bir söylenti yok değil mi?"

"Elbette yok," diye homurdandı Bennett. "Geçen sene kulüpte söylediklerini hiç kimse unutmuş değil ama bunun çok hoş bir şaka olduğunu düşünüyorlar. Senin durumundaki bir adamın bu kadar manâsız bir şey yapacağına ne o zaman inanmışlardı, ne de şimdi inanıyorlar."

"Mükemmel. Öyleyse her şey planladığım gibi yürüyor."

"Bu garip oyununa yardım etmesi için bir ücretli refakatçi tuttuğuna bir türlü inanamıyorum," diye kaşlarını çattı Bennett. "Kız neye benziyor?"

"Miss Lodge'u çok yakında göreceksin." Arthur gazetesini indirdi ve memnuniyetle gülümsedi. "Oldukça zeki ve hayatın içinde pek çok yararlı tecrübe edinmiş."

Bennett, "Anlıyorum," diye mırıldandı. Demek ki, Miss Lodge öyle mahcubiyetten kızaran bir bakire değildi.

"Adeta bakışlarıyla kafa tutuyor," diye devam etti Arthur ve üzerine basa basa, "Kendisine fazlasıyla hâkim biri," dedi. "Kendine münasebetsiz bir soru yöneltmeye niyetlenen insanı bir kere daha düşünmeye zorlayacak kadar otoriter bir havası var. Üstelik anneannesi tiyatro sanatçısıymış. Yeteneklerinin ona da geçtiğini umuyorum. Senin anlayacağın dostum, her anlamda mükemmel denebilir."

Kahretsin diye düşündü Bennett. Arthur'un ağzından dökülen ve Miss Lodge için hiç düşünmeden sıraladığı uzun iltifat listesi karşısında serseme dönmüştü. Ne oluyordu? Yıllardır arkadaşının bir kadın hakkında bu kadar hevesle konuştuğunu duymamıştı. Arthur'u tanıdığı andan beri, onun *hiçbir zaman* bir hanım için bu kadar hararetli bir yaklaşım sergilemediğinden kesinlikle emindi.

Adam, tabii diye aklından geçirdi. Farklı bakış açısıyla Arthur, görgülü ve iyi eğitim görmüş bir kadından beklediği özellikleri, *hayat deneyimi* ve rol *yeteneği* sözcükleriyle tanımlayan tek erkek olmalıydı. Diğer erkekler bu tip kadınlara fahişe ya da sevgili demeyi tercih ederdi.

"Yani tam istediğin gibi bir kadın; öyle mi?" diye mırıldandı Bennett.

"Kesinlikle."

Bennett, parmak uçlarını iki kez vurarak, "Bu planlarının ne olduğunu ona söylemen gerekiyor diye düşünüyorum hâlâ."

"Asla olmaz. Ne kadar az şey bilirse, o kadar az boşboğazlık yapar."

"Endişeni anlıyorum. Ama onu karanlıklar içinde bırakman hiç de adil değil." Bennett son ve en inandırıcı atışını yapmadan önce bir an durdu. "Ayrıca hiç düşündün mü, onu da hikâyenin içine soksaydın belki sana başka yardımları dokunurdu."

Arthur gözlerini kıstı. "Bu istediğim en son şey olur Bennett. Onun işi değil bu olay."

Bennett, derin bir soluk alarak, "Artık bu konuyu seninle daha fazla tartışmanın bir anlamı olmadığını görüyorum" dedi. "Peki, himayesinde olacağı hanım da geldi mi?"

"Evet." Arthur bacaklarını uzatarak kollarını kolçaklara dayadı. "Doğruyu söylemek gerekirse, bugün öğleden sonra Margaret'in bir iki çaresizliğini yakaladım."

"Uzun süre aynı çatı altında tahammül edebileceğin tek kadın akraban olduğunu söylemiştin diye hatırlıyorum."

"Öyle. Fakat nişanlımı Sosyete'ye tanıtmak da dahil olmak üzere, bütün gizli kalması gereken konularla onun ilgilenmesini beklediğimi söylediğimde, bu işlerden hiç anlamadığını farkettim, hatta aslında yaşadığı paniğin gözlerine nasıl yansıdığını gördüm."

"Bu kötü bir sürpriz oldu. Yıllarca önceki kısa yaz tatili dışında Mrs. Lancaster'ın Londra'da hiç yaşamadığını söylemiştin."

"Doğru," diye arkasına yaslandı Arthur. "On dört yıldır evli bir hanımın, bu tür işlerin üstesinden gelebileceğini düşünmüştüm. Fakat bugün anladım ki, taşra safı olan esas Margaret'miş, Miss.Lodge değil."

Bennett, uzun süre önce kaybettiği karısının her baloya, her gece davetine gitmeden önce ne kadar titizlikle, uzun uzun hazırlandığını hatırlayarak kaşlarını çattı. "Bütün ayrıntılarla ilgilenecek birine ihtiyacın var," diye uyardı. Modern bir hanımefendinin elbisesi, eldiveni, dans pabuçları, şunu, bunu doğru seçilmeli. Bir kuaförü olmalı, ya da saç yapmayı bilen özel bir hizmetçisi. Tarzı olan dükkânlardan alışveriş etmeli."

"Bunların hepsini biliyorum."

"Gördün mü Arthur? Mrs.Lancaster bu işleri düzenlemekte yeterli olmayacaksa, üstesinden gelecek başka bir akrabanı bulmak zorundasın. Yoksa sosyetik bir skandalla karşı karşıya kalabilirsin. Güven bana, eğer hatırlarsan, bu konuda bazı deneyimlerim oldu."

"Bu işin içine bir başkasını daha sokmaya hiç gerek yok," derken Arthur sakin ve memnun görünüyordu. "Margaret kalacak çünkü, ahlâki açıdan evde bir başka hanıma mutlaka ihtiyacım var. Yoğun iş bağlantılarım yüzünden şükürler olsun ki, sosyetede kim kimdir gayet iyi bildiğim için, Miss Lodge'un kabul etmesini uygun gördüğüm davetleri ben seçeceğim. Nişanlımı doğru birkaç kişiyle tanıştırmak gibi öncelikli bir iki görevi sen üstlenebilirsin. Tam anlamıyla kabak çiçeği gibi açılmasını da istemiyorum zaten."

"Peki, tabii, tanıştırma işlerinde elimden gelenin en iyisini yaparım. Ama dostum şu *giyim* işi ne olacak? Yemin ediyorum ki, en içinden çıkılmaz konu bu."

Arthur, umursamazcasına omuz silkti. "Miss Lodge'un giyim işinin üstesinden geleceğinden eminim Bennett."

Bir başkasına, üstelik de bir kadına duyulan bu kadar sarsılmaz güvenin, Arthur'un kişiliğine uygun olmayan, merak uyandırıcı bir durum olduğunu düşündü adam. Konu entrika dolu planlarının başarısı oldu mu, ister kadın, ister erkek olsun Arthur, hiç kimseye böyle katıksız bir güven beslemezdi.

Bennett, birkaç kişiyle sınırlı, Arthur'un güven duyduğu kişilerin kısa listesine, şimdi Miss Lodge'un da girmiş olduğunu artık açıkça görebiliyordu. Ne kadar ilginçti!

"Peki, işin sosyal yönünü ne yapacağız" diye ısrar etti Bennett. "Modern balo salonlarındaki acımasız ve hain havayı bilirsin. Eğer Miss Lodge yanlış bir adamla konuşurken görülürse, bütün emeklerin boşa gider. Bu yanlış adamla bir de dans etmeye kalkar veya ne bileyim ben, bahçeye filan çıkarsa, durum daha da vahim olur. Genç hanımları anneleri veya becerikli hamileri bu gibi durumlardan korur. Fakat anlattıklarına bakılırsa, Miss Lodge'un etrafında onu yönlendirecek kimse olmayacak."

"Bu pek doğru değil Bennett," diye gülümsedi Arthur. "Onun etrafında sen olacaksın."

Adam, kalbi duruverecekmiş gibi inleyerek gözlerini kapadı. "İşte ben de bunu söylemenden korkuyordum."

9

Ertesi sabah Elenora, yatak odasındaki her şeyi, elleriyle, parmak uçlarıyla hatta kalçasıyla iyice yokladı.

Oda, karanlık ve çirkin mobilyalar, oyma süslü bir gardırop, ağır kumaşlarla kaplı yatak ve yine koyu kirli bir halıdan ibaretti. Duvar kâğıdı cafcaflı doğu desenlerinin çok moda olduğu başka bir çağdan kalmış ama ne yazık ki, rengi çiçeklerin ve tomurcukların ne olduğu anlaşılmayacak kadar solmuştu.

Bütün malikâne gibi, bu oda da kir içindeydi. O gelmeden önce apar topar toz alındığını, süpürge yapıldığını, eşyanın yarım yamalak cilalanmaya çalışıldığını farketti. Sekizgen aynanın çerçevesinde ve komodinin üzerinde kalın bir toz tabakası vardı. Pencereden görünen manzaranın bulutların arkasındaymış gibi hissedildiğine bakılırsa, camlar çok uzun süredir silinmemişti. Eğer burada haftalarca kalacaksa, evin bu acınacak hali için bir şeyler yapmaya karar vermesi gerektiğini düşündü.

Kapıyı açıp, kasvetli hole daldı. Kahvaltı edebilmeyi umuyordu. Akşamki yemek haşlanmış tatsız tuzsuz bir tavuk, koyun kusmuğu kadar iğrenç pişmiş gri renkte sebze ve içi topak kalmış iğrenç bir pudingten ibaretti.

Margaret'le beraber, sıkıntılı yemek odasında yemişlerdi. Arthur'un kendisini kulübe atması için makul mazeretleri vardı, onu suçlamıyordu. Doğrusu kendisi de akşam yemeğini başka bir yerde yemeyi tercih ederdi.

Tırabzandaki tozlara değmemeye özen göstererek aşağıya indi ve kahvaltı odasını aramaya başladı. Ned'le karşılaşmadan önce kalın kumaşlı mobilyaları olan, perdeleri ve kapısı kapalı iki odayı gezdi. "Günaydın," dedi Ned'e. "Kahvaltı odasını tarif eder misin?"

Ned aptal aptal baktı. "Zannedersem holün sonunda bir yerlerde hanımefendi."

Elenora hayretle kaşlarını kaldırdı: "Kahvaltı odasının nerede olduğunu bilmiyor musun yani?"

Ned kıpkırmızı oldu ve kekelemeye başladı. "Af, afedersiniz efendim ama, ben buraya geldiğimden beri hiç kullanılmadı da."

"Ah, anlıyorum," Sabırlı olmaya çalıştı. "O zaman bu sabah nerede kahvaltı edebileceğim?"

"Yemek odasında efendim."

"Çok iyi, teşekkür ederim Ned."

Bir koridor daha geçerek, yemek odasına doğru yürüdü. Çok uzun masanın en ucunda Arthur'u görmesi, kendinin de bilemediği bir nedenle sürpriz oldu.

Önünde açık duran gazeteden gözlerini kaldırarak, bu saatte orada ne aradığını sorar gibi hafifçe kaşlarını çattı.

"Elenora," derken hafifçe ayağa kalktı, "Günün aydın olsun."

"Sizin de gününüz aydın olsun efendim."

İki tarafa açılıp kapanan kiler kapısından Sally girdi mutfağa. Önceki günden daha bitkin ve sinirli görünüyordu. Sarı kepinin altından saçları salkım saçak sallanıyordu. Elenora'yı görünce ellerini berbat derecede kirli önlüğüne sildi.

Garip bir reverans yaparak, "Hanımefendi," dedi. "Kahvaltıya ineceğinizi bilmiyordum."

"Farkettim," dedi Elenora. Masaya bakarak anlamlı anlamlı başını salladı. Hizmetçi dolaba koşturdu ve bir çekmeceyi hızla açtı.

Kız ikinci servisi hazırlarken, o da kahvaltı için neler hazırlandığına bakmaya gitti. Mutfağın hali, durumun akşamdan iyi olmadığını gösteriyordu. Yumurtalar donduğu için pişirirken çatlamış, patatesler bayatlıktan morarmış, sosisler iştah kesici bir şekilde buruşmuş ve solmuştu.

Çaresizlikle, iki dilim doğru dürüst kızartılmamış ekmekle, bir fincan kahve aldı. Masaya döndüğünde Sally'nin servisi, Arthur'un oturduğu tarafın tam ters ucuna yerleştirdiğini gördü.

Peçeteyi ve gümüşleri toplamadan kız çıkana kadar bekledi. Sonra yumuşak kızarmış ekmeği ve ılık kahvesini de alarak, Arthur'un sağına gelen tarafa geçti. Sinir bozucu bir sessizlik oldu.

"Dün gece iyi uyuduğunu umuyorum," dedi en sonunda adam.

"Gayet iyi Lordum," diye cevap vererek, kahvesinden bir yudum aldı. Sadece soğuk değil, tadı da iğrençti. Fincanı yerine koydu.

"Evdeki personelin uzun süredir sizinle olup olmadığını soracak olursam, kabalık etmiş olur muyum?"

Arthur, soru karşısında gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Birkaç gün önce buraya gelene kadar hayatımda şimdiye kadar hiçbirini görmedim."

"Hiçbirini tanımıyor musunuz?"

Gazetenin sayfasını çevirdi. "Hiçbirini. Burada mümkün olduğu kadar az zaman geçiririm. Aslına bakılacak olursa burayı daha önce hiç kullanmadım. Londra'ya geldiğimde kulüpte kalmayı tercih ediyorum."

"Anlıyorum." Bu mâlikaneye karşı ilgisizliği bazı şeyleri açıklıyor diye düşündü kız. "Hizmetçileri kim denetler?"

"Dedemin eski vekilharcı, evle ilgili her şeye bakıyor. O da evle birlikte miras kaldı bana ve bu evle ilgilenmekten başka yapacak hiçbir işi yok." Fincanını kaldırdı. "Niçin soruyorsun?"

"Evin durumuyla ilgili dikkat edilmesi gereken bazı ufak tefek detaylar var."

Kahvesinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Evet, farkındayım ama bunlarla ilgilenecek zamanım yok."

"Elbette yoktur," dedi Elenora. "Ama ben ara sıra ilgilenebilirim. Evinizin idaresinde bir iki değişiklik yaparsam itirazınız olur mu?"

Omuz silkerek, "Burayı evim olarak görmüyorum," derken fincanını masaya bıraktı. "Aslında satmayı düşünüyorum. Fakat buradayken dilediğin değişikliği yapmakta lütfen rahat ol."

Lastik gibi uzayan ekmeğin ucundan bir parça kopardı. "Niçin satmak istediğinizi gayet iyi anlıyorum. Büyük ve bakımı çok para gerektiren bir ev."

"Parayla ilgisi yok." Bakışları sertleşmişti. "Sadece sevmiyorum burayı. Evlendiğim zaman gelip-gitmek için Londra'da bir eve ihtiyacım olacak fakat bu amaç için başka bir ev alacağım."

Her nedense, adamın dedikleri, bayat kızarmış ekmeğe rağmen beslediği ilgi kırıntısını da adeta aldı götürdü. Doğal olarak gerçek bir evliliğe ihtiyacı var diye düşündü. Niye söyledikleri ruhunu bu kadar karartmıştı? Soyunu ve ünvanını sürdürmek zorundaydı.

Okuldan yeni çıkmış, inandırıcı bir nişanlı olarak işe alınamayacak kadar duygulu ve saf olduğunu sandığı, şefkatli bir genç kız arayacaktı tabii evlenmek için.

St. Merryn'in gelini –gerçek gelini- soylu ve köklü bir üne sahip, ailesi skandallar veya kirli ticari bağlantılarla lekelenmemiş bir hanımefendi olacaktı. Hiç ihtiyacı olmasa da, zenginlerin dünyasında hep olageldiği şekilde, toprağına ve servetine yenilerini katmasını sağlayacaktı.

Konuyu değiştirmenin zamanı geldi diye düşündü. "Gazetede ilginç haberler var mı?"

"Bir sürü alışılmış dedikodu ve skandal." Bu tür şeyleri çok küçük gördüğü sesinden anlaşılıyordu. "Önemli hiçbir şey yok. Bugünkü programında neler var bakalım?"

"Margaret'le alışverişe gitmeyi planlamıştık."

Adam başını salladı. "Harika. Mümkün olduğu kadar çabuk Cemiyet içine çıkmanı istiyorum."

Kız, "Hemen yarın akşam bir davete katılabiliriz," diye garanti verdi adama.

Tam o sırada, ön holde duran kirden kararmış tepsiyle Ibbitts içeri girdi. Tepsinin içinde bir sürü kart ve not vardı.

Arthur, "Neler var orada?" diye başını kaldırdı.

"Arayanların notları ve bir takım davetiyeler Lordum," dedi Ibbitts. "Onları ne yapmamı istersiniz?"

"Kütüphaneye götür, Orada bakarım."

"Başüstüne Lordum."

Arthur, peçetesini buruşturup masaya koyarken ayağa kalktı.

"Beni mazur görebilir misin sevgilim" dedi. "Gitmek zorundayım. Daha sonra, gün içinde, sana bu hafta katılacağın sosyal etkinliklerin bir listesini vereceğim."

"Peki Arthur," diye rolüne uygun bir şekilde mırıldandı. Elenora, *Sevgilim* sözcüğünü ciddiye almaması gerektiğini düşündü kendi kendine. Bu sevgi sözcüğü sadece Ibbitts'e karşı söylenmiş bir oyun repliğiydi.

Sonra kızın şaşkınlığı arasında Arthur eğildi ve onu öptü; yanağından değil, doğrudan dudağından. Ancak gerçek bir nisanlıya verilebilecek, kısa fakat tutkulu bir öpücüktü bu.

Adamın bu kadar mükemmel bir aktör olabileceği kimin aklına gelebilirdi ki? Elenora biraz sarsılmıştı.

Bu beklenmeyen, sahte sevgi gösterisinin etkisinden kurtulamadığı için kısa bir süre konuşamadı. Kendine geldiğinde Arrhur yemek odasından çıkmıştı. Holde, gıcır gıcır cilalanmış zarif Hessian'larının[1] topuklarından çıkan boğuk sesleri duyuyordu.

1 *Hessians:* İngiltere'de 19. yüzyılda erkeklerin giydiği püsküllü, uzun erkek çizmesi. (Ç.N)

"Başka bir şey var mıydı hanımefendi?" diye sorarken Ibbitts, aslında başka bir emir olmamasını ister gibiydi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, başka bir şey var," dedi Elenora peçetesini masaya bırakarak. "Lütfen bana son 6 ayın hesap defterlerini getirin."

Ibbitts, yumruk yemiş gibi birkaç saniye kalakaldı. Sonra yanakları kızardı. Konuşmaya başlamadan önce ağzını oynattı bir süre.

"Anlayamadım efendim."

"Gayet açık söylediğimi sanıyorum Ibbitts."

"Hesap defterlerini yaşlı kontun vekilharcı tutuyor. Onlar bende değil yani. Ben zaman zaman harcamaları Mr.Ormesby'e bildiriyorum."

"Anlıyorum. O zaman bazı sorularıma cevap verebilirsin."

"Ne gibi sorular hanımefendi?" diye Ibbitts merakla sordu.

"Aşçı nerede?"

"Birkaç ay önce ayrıldı efendim. Henüz yenisini bulamadık. Fakat Sally mutfak işlerini gayet iyi yürütüyor."

"Sally'nin çok çalıştığı ortada ama o mutfak için uygun biri değil."

"Sanırım kısa zamanda ajans aracılığıyla yeni bir aşçı bulabilirim."

"Umarım," diyerek Elenora mutfağa doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsunuz hanımefendi?" diye Ibbitts diklendi.

"Sally'den mutfak hakkında bilgi almaya tabii. Bu arada sana tavsiye. Kısa sürede yeni bir aşçı ve hiz-

metçiyi işe başlatmak için büyük çaba harca. A, evet, bir de birkaç bahçıvana ihtiyacımız var."

Ibbitts'in kızgınlıktan gözleri karardı ama bir şey söylemedi. Kız, mutfağa girerken sırtına vuran hain soğukluğu hissetti.

10

Katil, ağır demir ve pirinç aksamdan oluşan makineyi tekrar ayarladı ve eserini seyretmek için geri çekildi. Amacına çok yaklaşmıştı. Hatta, dedesinin çözmeyi başaramadığı şifreleri bile çözmüştü. Son birkaç ayardan sonra her şey tamam olacağa benziyordu. Kısa bir süre sonra Jupiter'in Yıldırımı, bütün gücüyle emrine girecekti.

Bir simyacı ateşi kadar sıcak ve okşayıcı sevinç alevi yandı içinde. Yakında elde edeceği başarının sarhoşluğuyla titredi.

Saatine baktı. Neredeyse şafak sökecekti. Işıkları kapatıp laboratuardan çıktı. Feneri aldı ve yeraltına açılan gizli delikten içeri girdi.

Laboratuarın iki gizli girişi olduğunu öğrenmişti. Tarihi manastıra inen yukarıdaki demir kafes çok daha kestirmeydi ama dedesinin de düşündüğü gibi, çevrede olabileceklerin merakını uyandırmamak için bu girişi sık sık kullanmamaya karar vermişti.

Etrafta yaşayan halkın, manastırda hortlaklar olduğuna inandıkları için buradan korktukları doğruydu. Fakat her akşam, manastırın özel ayin bölümüne gelen şu şık giyimli adam gibi, korkularını yenebilen cesur adamlar da çıkabilirdi. O yüzden katil demir kafesi, acil kaçışlarda kullanmak üzere yedekte tutuyordu.

Kayıp nehir, laboratuara her gece yaptığı yolculuklar için yorucu ama güvenilir bir seçenekti.

Kemerlerin arkasında, gizli bir yer altı iskelesi vardı. Buraya bağladığı altı düz küçük sandalı aldı. Dikkatlice dengeledi. Feneri astı ve kürek gibi kullandığı sırıklara sarıldı.

Sert itişlerle, küçük sandalı uzun nehrin akıntısına bıraktı. Gecenin karanlığında ve pis kokular arasında ilerlemeye devam etti. Her gün geçmek zorunda kaldığı alçak yaya köprüsüne başını çarpmamak için iyice eğildi.

Korkunç ve sonu belli olmayan bir yolculuktu bu. Defalarca gidip geldiği halde, geçit vermez karanlığa ve iğrenç kokuya asla alışamayacağını düşünüyordu. Ama dedesinin de laboratuara gidip gelmek için sayısız kez bu garip yolculuğu yaptığını hatırlayınca biraz olsun rahatladı. Her şey büyük amacın bir parçası diye düşündü.

Nehir kenarına atılmış tarihi bir kalıntı gördü. Fenerin ışığı çamurlu mermeri yalayarak kısa süreliğine aydınlattı. Başındaki garip miğferiyle tanımadığı bir Tanrı heykeli geldi görüntüye. Kılıcıyla kocaman bir boğayı kesmesi temsil ediliyordu. *Mithras* diye mırıldandı. Dedesi'nin günlüğünde anlattığına göre, Roma

Kültü'nün bu efsanevi lordu, buralarda bir yerlerde büyümüştü.

Katil ne zaman bir heykel görse gözlerini kaçırırdı. Yine öyle yaptı. Bunların donuk gözlerindeki hesap soran bakış, onu rahatsız ediyordu. Sanki içindeki garip enerjiyi besleyen üstün zekâsının yapmak istediklerini görüyor ve kontrolün onun elinde olmadığını anlıyor gibi geliyordu Tanrıların bakışları.

11

Ertesi akşam saat on sularında Elenora, salonda palmiyeler gibi salkım salkım salınan ışık demetlerinin altında Margaret ve Bennett Fleming ile sohbet ediyordu.

Kalabalığa karşı geniş bir baş hareketi yapan Bennett, "İlk dans çok önemlidir," dedi. "İlk dansınızı doğru beyefendiyle yapmanızı sağlamalıyız."

Elenora, saçılan ışıklar arasından kalabalığı gözlemeye çalıştı. Salon, sarkan kandillerden yayılan ışıkla alev alev yanıyordu sanki. Dört bir taraf, göz alıcı ortamı yansımalarla daha görkemli yapan aynalarla kaplıydı.

Son moda muhteşem kıyafetler giymiş hanımefendiler ve beyefendiler dedikodu yaparak gülüşüyor, bazı zarif çiftler, dans pistinden süzülerek geçiyordu. Orkestranın bulunduğu balkondan, kulakları okşayan hoş bir müzik yayılıyordu salona. Küçük bir ordu kadar kalabalık mavi üniformalı görevliler, tepsilerdeki şampanya ve limonataları ikram ediyordu.

"Neden ilk dansı sizinle yapamıyorum, anlamış değilim," dedi Elenora.

Bennett Fleming'le tanışır tanışmaz ondan hoşlandığına karar vermişti. Yüzündeki sağlam ifadeyi ve gözlerindeki ciddiyeti gören herkes Arthur'un ona niye bu kadar güvendiğini hemen anlayabilirdi. Bennett Fleming, çok az rastlanan, iyi kalpli, sadık, çaresizlik anında güvenebileceğin tek dost olabilecek ender bir insan olduğu izlenimi veriyordu.

"Hayır, hayır, hayır; bu kesinlikle olmaz," dedi Bennett. "İlk kaldıranın belli bir standardı olmalı. O her kim olacaksa, sizi hemen sosyetik yapacaktır."

Margaret, büyük bir hayranlıkla adama baktı. "Bunları nereden biliyorsunuz?"

Bennett hafifçe kızardı. "Karım bu kibar dünyada olmaktan çok hoşlanan bir hanımdı. Bir uzmanla evlenince, her şeyi öğrenmeniz daha kolay oluyor."

"Evet tabii," diye fısıldadı Margaret. Küçük çantasına uzandı, küçük bir kalemle, minik bir not kâğıdı çıkardı.

Bennett kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsunuz?"

"Bazı notlar alıyorum" dedi Margaret havalı bir edayla.

"Ne için?"

"Günlüğüm için."

Elenora gülmesini zor tuttu. Margaret'in yeni romanı için gözlem yaptığını bilse adam ne derdi acaba?

Bennett, "Anlıyorum," dedi ama kaşları hâlâ eski haline dönmemiş, üstelik gözleri de kısılmıştı. Şampanyasından bir yudum aldı ve savaşa hazırlanan bir

adam havasına büründü. "Söylediğim gibi, ilk ayrıcalığı tanıyan beyin kimliği gerçekten çok önemlidir."

"Hımm," diye mırıldandı Elenora. "İlk kavalyenin seçimi, ilk sevgili seçmekten zor oluyor anlaşılan."

Bennett, ağzındaki şampanyasını yutmaya çalışırken, bir yandan da öksürük krizine mani olmayı başardı.

"İlk sevgiliyi seçmek gibi," diye tekrar ederken Margaret bir yandan da, küçük kâğıtlarına aceleyle not alıyordu. "Evet, bu imalı deyimi beğendim. Oldukça merak uyandıran bir ifadesi var; öyle değil mi?"

Adam ona dik dik baktı. "Bunu da günlüğe yazacağınıza inanamıyorum."

"Daha sonra okunduğunda çok ilginç geleceğini düşünmüyor musunuz?" Margaret adama ışıltıyla gülümsedi ve not kâğıtlarını yavaşça el çantasına attı.

Bennett, kadının sorusuna cevap vermedi. Dikkatini dans pistine yöneltmişti. Aniden yüzü aydınlandı.

"İşte orada," dedi alçak sesle.

"Kim?" diye sordu Elenora.

"Sizi piste ilk çıkaracak adam," diyerek çenesini sıvazladı Bennett Fleming.

Elenora onun bakışlarını takip ederek, bahçeye açılan çift kanatlı camlı kapının yanında duran mavi ceketli, soylu ve yakışıklı adama baktı. Altmışına merdiven dayamış görünüyordu. Yanındaki adamla koyu bir sohbete dalmıştı. Duruşunda ve ifadesinde, çevresindeki renkli atmosferden sıkılmış olduğunu açıkça belli eden ipuçları seziliyordu.

"O kim?" diye sordu Margaret. "Ve niye bu beyin, Elenora'nın ilk dansetmesi gereken doğru adam olduğuna inanıyorsunuz?"

"Bu Lord Hathersage," diye açıkladı Bennett. "Varlıklı ve tabir yerindeyse Sosyete'yi ele geçirmiş biri. Karısı ona bir varis bırakamadan iki yıl önce öldü. Anladığım kadarıyla şimdi yeni bir eş peşinde."

"Öyleyse niye benimle dansetsin ki?" diye merakını yenemeyerek sordu Elenora. "Nişanlı olduğuma inanılıyor."

"Hathersage'in kadınlar konusunda çok özel biri olduğu bilinir," diye sabırla anlattı Bennett. "Aslında kendini işin erbabı olarak görür. Onunla yapılan dansın tek figürü bile bütün dikkatleri çekmeye yeter. Salondaki diğer erkekler, onun sizde ne bulduğunu keşfetmeye çalışır." Kısacası Hathersage, birini hemen o anda yüksek sosyeteye sokabilir."

"Eğer benimle dansetmek istemezse ne olacak?"

Bennett Fleming'in dostça bakan gözleri ilk defa gizli bir zevkle parladı. "O bakımdan bir sorun olacağını hiç sanmıyorum."

Margaret aceleyle bir araştırmacı edasıyla sordu. "Elenora'yla dansetmekten mutlu duyabileceğine nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Bu mesafeden bile mide bulantısı ve can sıkıntısından mustarip beyefendilerin yaptıkları gibi durmadan yüzünü buruşturduğunu görebiliyorum."

"Hathersage ve Arthur, uzun yıllardır sık sık birlikte iş yapıyorlar," dedi Bennett, "Ayrıca Hathersage, Arthur'un yaptığı bir iyilikten dolayı ona minnet borçlu."

Elenora merakla yelpazesini katladı. "Sormaya çekiniyorum ama sanırım dayanamayacağım. Nasıl bir iyilik bu?"

"Arthur yatırım konularında üstün zekâlıdır. Altı ay önce Yorkshire'daki maden çıkarma işinde büyük bir furya vardı. Arthur projenin tam bir dolandırıcılık olduğunu ve felâketle sonuçlanacağını anladı. Hathersage'in projeden hisse almak üzere olduğunu duyunca ona böyle bir yatırıma girmemesi için uyaran bir not gönderdi. Plan çok kısa bir süre sonra çöktü ve insanlar büyük paralar kaybetti. Fakat Arthur'un tavsiyesiyle Hathersage, böyle bir yıkımdan kurtuldu."

Bennett'in bahsettiği madencilik işinin hiç kuşkusuz, üvey babasını batıran ve tamamen kendine kalan mirası çalarak yatırdığı iş olduğunu düşündü Elenora. Ne yazık ki Samuel Jones'un, Arthur gibi bir arkadaşı yoktu. Ama olsa da Jones, hiçbir zaman tavsiye dinlemezdi.

Bennett ona baktı. "İlk dansı ben ayarlayacağım ama ondan sonrası tamamen sana kalmış bir şey. Hathersage'le piste çıktığın andan itibaren akıllı bir sohbetin üstesinden gelmeye çalışmalısın. Onu bir iki dakika da olsa eğlendirebilirsen, bundan mutluluk duyacaktır."

Elenora burnunu buruşturdu. "Ücretli refakatçi yerine ücretli fahişe yaptınız beni Mr.Fleming."

Bennett, çekinerek, "Affedersiniz," diye mırıldandı.

"Ücretli refakatçi yerine, ücretli fahişe," diye yavaşça tekrar etti Margaret. "Mükemmel." Hemen not defterini çıkardı.

"Dert etmeyin," diye kıkırdadı Elenora. "Lord Hathersage cenaplarını eğlendirecek bir şeyler düşünmek için elimden geleni yapacağım."

Bennett, hizmetlilerden biriyle Hathersage'e kısa bir mesaj gönderdi.

Beş dakika sonra Elenora kendisini dans pistinde buldu. Uzun boylu, gri saçlı kavalyesine başını kaldırarak gülümsedi. Hathersage çok kibar görünüyordu ama düşündüğü tek şeyin sadece kendisine yapılan iyiliği ödemek olduğu açıktı. Bu kadar yakından adamın yüzündeki sıkıntılı ifadeyi görmemek mümkün değildi. Çok ciddi boyutlara vardığı anlaşılan sıkıntısını uzun süredir üzerinden atamamış olduğunu hissetti kız.

"Mr.Fleming'ín böyle bir konuda yaptığı baskıya izin vermekle nezaket gösterdiniz efendim."

Hathersage, sözlerine hiçbir farklı anlam yüklemeden, "Yok canım, yardım etmeyi severim," dedi "Ayrıca çekici bir hanımla dans etmenin de hiçbir zorluğu yok," diye devam etti.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi kız. Başka bir yerde olmayı arzu eden bir adamı eğlendirebilmek için nasıl bir konu açarak sohbete başlamalıydı acaba?

"St. Merryn'e gıpta ettiğimi söylemeliyim," diye kuru kuru devam etti Hathersage. "Bahar mevsimi öncesinde kaynamaya başlayan kazanın içine düşmeden kendine bir nişanlı bulmayı bildi. Ayrıca ben, okuldan yeni fırlamış, aptal, taze genç kızların girdiği sonu gelmez kuyruğa tahammül etmek zorunda hissetmiyorum kendimi."

Yaklaşımı Elenora'yı rencide etmeye başlamıştı. "Uygun bir eş bulabilmek sizin gibi beyefendiler için ne kadar zorsa, genç hanımlar için de en az o kadar zor olsa gerek efendim."

"Mümkün değil." Derin bir acıyla baktı. "Benim gibi yılların tecrübesine sahip bir insanın on yedisindeki bir piliçle sohbet etmeye çalışması ne kadar zordur bilemezsiniz. Bu küçük yaratıkların hepsi, ya Byron'un son saçmalıklarından ya da son Paris modasından konuşmak isterler."

"Bir de genç hanımların açısından durumu değerlendirmeyi düşünseniz efendim. Sizi temin ederim ki, yakışıklı genç bir şairle dans etmek dururken, babanız yaşında bir adamla sohbeti ilerletmeye çalışmak, aklın alamayacağı kadar zordur."

Hathersage sinirli sinirli baktı. Sonra kaşlarını çattı. "Anlayamadım."

"Üstelik bu adam sadece güzelliğiniz, şöhretiniz ve mirasınızla ilgileniyorsa." Sesini neredeyse vah vah diyerek yakınacak kadar inceltmişti. "Bu duygusuz beyefendi, genç hanımın ilgisini çekmeyen konularda uzun uzun konuşurken, kızın sohbete nasıl katılacağını merak etmemek elde değil; yanılıyor muyum? Kimse genç hanımın eve koşarak geri dönüp, böyle bir kavalye ile dans etmenin ne kadar romantik olduğunu yazmak için günlüğüne sarılmasını beklemez, öyle değil mi?"

Hathersage konuşmayı sindirmeye çalışırken, ürkütücü bir sessizlik oldu. Gözlerinden gerçek bir merak pırıltısının isteksiz yansımaları geçer gibi oldu adamın. "St. Merryn sizi nereden buldu Allahaşkına?"

Elenora, en cilveli tebessümüyle adama baktı. "Nişanlımı tanıdığınıza göre, onun ne kadar mantıklı bir insan olduğundan şüphesiz bilginiz vardır. Uygun

bir gelin bulabilmek için zekâsı ve yetenekleriyle çözüme ulaşacağı bir muhakeme yürüttü."

"Mantık ve muhakeme mi? Eee..." Hathersage işte şimdi eğlenmeye başlamıştı. "Ve bu mükemmel örneği aramak için, yetenekleri onu nereye yöneltti bakalım?"

"Çok özel olanların kayıt yaptırdığı ücretli refakatçi sağlayan bir ajansa tabii ki. Neden olmasın?"

Hathersage kıkırdadı. Espriye devam etmeye karar vermişti. "Aa, evet bu yönde bir yemin etmişti aslında."

"Çok anlamlı bir yaklaşım. Aslında gerçekle burun buruna geldiğinizde, eşler de bir anlamda birbirlerine refakatçi olmuyorlar mı?"

"Evlilik müessesesini, şu ana kadar hiç bu kadar hafife almamıştım. Ama hakkınızı teslim etmem lazım. Dedikleriniz hiç de yabana atılacak cinsten değil."

"Beni değil St. Merryn'in taktiğindeki parlak zekâyı takdir etmeniz gerekiyor efendim. Ajans mükemmel referansları ve şöhretleri olan, ortalamanın üstündeki iyi eğitimli genç kızlardan geniş bir seçme imkânı sundu kendisine. Kont da, hepsiyle teker teker dans edip, bir seri can sıkıcı gereksiz sohbeti sürdürmek zorunda kalmaktansa, onun yerine ayrıntılı görüşmeler yaptı."

"Görüşme mi?" Hathersage sırıttı. "Ne kadar akıllıca."

"Sürecin güzelliği iki taraflı işliyor olması. Adaylar, sıraları geldiğinde ona da soru sorabildi. Böylece Byron'un son şiirlerinden haberi olmayan geçkin be-

yefendileri ya da şimdi külliyetli bir miras, ilerde de birkaç varis evlat bekleyen beyleri hoşnut etmek, eğlendirmek gibi bir sıkıntı yaşanması engellenmiş oldu."

Hathersage, sekerek onu dans pistinin ortasına getirdi. Elenora dozu kaçırdığını düşünerek, korkunç bir felâketin başlamak üzere olduğu korkusuna kapıldı kısa bir süre.

Sonra Hathersage, başını geriye atarak gürültülü bir kahkaha patlattı. Bir anda bütün başlar onlara döndü. Meraklı gözler mıhlanmış gibi baktı kaldı.

Hathersage Elenora'yı Bennet'le Margaret'in yanına götürdüğünde Elenora ile dans etmek için bekleyen beyefendiler, palmiye salkımlarını andıran ışık demetlerinin altından, oyun odasının girişine kadar kuyruk oluşturmuştu.

Bennett, adama yavaşça, "İyiliğin karşılığını fazlasıyla verdiniz," dedi.

"Tam tersi," diyen Hathersage hâlâ kıkırdıyordu. "Uzun zamandır hiç bu kadar eğlenceli bir gece geçirmemiştim."

12

Arthur, iki elini balkon parmaklıklarına koyarak, bakışlarıyla kalabalık balo salonunda Elenora'yı aramaya başladı. Bir iki ufak sonuca ulaştığı yoğun bir gece geçirmişti. İncelediği esrarengiz enfiye kutularıyla ilgili bazı bilgilere ulaştığı kesindi ama ortada hâlâ cevapsız kalan pek çok soru vardı. Zamanın inanılmaz bir hızla akıp geçtiğini hissediyordu.

Kızı görmesi biraz zaman aldı. Parlak siyah saçlarından yayılan ışığı uzaktan yakaladığında, onu bulmakta neden bu kadar zorluk çektiğini de anlamıştı: Elenora, kızın dikkatini çekmek için birbiriyle yarışan erkek ordusuyla kuşatılmıştı.

Elenora, o akşama kadar yüzünü bile görmediği bu beylerle sanki kırk yıldır tanışıyormuş gibi rahat bir sohbet içindeydi. Sadece bu yüzden de değil. Yüksek belli zümrüt rengi elbisesi, yuvarlak omuzlarını ve göğüslerini oldukça fazla ortaya koyacak şekilde açık dikilmişti. Gören her erkeğin imrenmeden edemeyeceği egzotik bir mücevher gibiydi.

Peki, Margaret ve Bennett nerelerde diye merak etti Arthur. Her an gözlerini kızdan ayırmamaları gerekiyordu.

İzlediği kadarıyla, yanındaki beylerden biri, eldivenli parmaklarından yavaşça tutup, selamlayarak Elenora'yı dans pistine götürüyordu. Adamın çok keyifli olduğuna bakılırsa, kızın kavalyesine anlattıklarının çok komik olduğuna hiç şüphe yok diye düşündü Arthur. Aptal aptal sırıtıyordu adam.

Parmaklıklardan ayrıldı ve merdivene yöneldi.

"Çekici nişanlınız konusunda sizi kutlamama lütfen izin verin St. Merryn," diyen tanıdık bir ses duydu arkasından. Durdu ve arkasına dönünce balkonun diğer ucundan ona doğru gelen uzun boylu adamı gördü. "Hathersage."

"Gecenin erken saatlerinde Miss Lodge ile dans etmiş olmak benim için gerçekten büyük bir zevk oldu. Son derece sıra dışı bir hanım." Hathersage durdu ve aşağıda dans eden çiftlere baktı. Sonra kıkırdayarak, "Eş aramak konusunda senin taktiğini uygulamam gerektiğine artık ciddi olarak inanıyorum."

"Ne gibi?"

"Ücretli refakatçi sağlayan bir ajansa gidip, uygun adaylarla görüşme yapmak gibi çok zekice bir fikri benim de uygulamam gibi tabii ki."

Arthur'un kanı dondu. Elenora, adama bütün gerçeği anlatmış olabilir miydi? Hayır, bu asla olamazdı.

"Ajans mı?"

"Yemin ederim, haftalardır duyduğum en eğlenceli masal," diye cevap verdi Hathersage. "Yarın herkesin ağzında olacak. Bir eşin bu kadar nüktedan olması çok değerli bir servettir dostum. Eşlerin de bir tür refakatçi olduğunu söyledi bana; bu ne espri canım?"

Arthur, kızın gerçeği anlattığını ama başvurduğu yöntemin berbatlığı yüzünden Hathersage'in inanmadığını farkederek, nedenini pek anlamadığı bir şekilde rahatlama hissetti.

Kibar Dünya'nın geri kalanı, Hathersage'in peşinden gidecekti artık. Her şey yolundaydı.

"Eşi bulunmaz bir insandır," dedi Arthur.

"Kesinlikle öyle," diyen Hathersage gözlerini kısarak, "St.Merryn bir an olsun dikkatini ondan ayırmamalısın. Daha şimdiden onu elinden almaya çalışanlar olduğunu görürsen, bu pek de sürpriz olmasın," diye devam etti.

Kahretsin. Hathersage'in kendisi de böyle bir düşünceye kapılmış olabilir miydi acaba? Yeni bir eş aradığını söylemişti ve bir hanımın mali durumunu görmezden gelecek kadar zengindi.

Arthur'un içini öfke kapladı. Kendi iradesi ve mantığıyla elde etmişti o. Hathersage ise sadece kendini eğlendirecek birini arıyordu.

"Beni mazur görebilirsen, tavsiyene uymak ve servetimi korumak için bir an önce aşağıda olmam gerektiğine inanıyorum," dedi sakince.

"Kuyruğa girmeye hazırlan."

Salona inmeden önce, dans partnerinin Elenora'yı pistten getirmesini bekledi Arthur. Elbette kuyruğa girmeye hiç niyeti yoktu. Fakat kızın yanına yaklaşabilmek için bir miktar güç kullanması ve kaba hareketler yapmak zorunda kalması canını sıktı.

Nihayet yanına geldiğinde Elenora, onu görmekten dolayı çok fazla sevinmiş görünmedi. İlk küçük şaşkınlığın ardından kibarca ama her nedense gizemli bir gülümsemeyle baktı.

Sadece Arthur'un duyacağı biçimde fısıldayarak, "Burada ne arıyorsunuz efendim? Bu gece başka planlarınız olduğunu sanıyordum," dedi.

Bu gece görmek istediği en son insan benmişim gibi rol yapıyor diye düşünceye daldı Arthur. Çevredeki erkeklerin hayal kırıklığına uğrayacağı bilinciyle kıza, ona sahip olan erkeğin kendisi olduğunu hissettirircesine gülümsedi.

"Sevgili nişanlımla dans etmekten daha önemli ne planım olabilir?" diyerek elini elinin üstüne koydu. Sonra hafifçe kolundan tutarak dans pistine götürdü.

"Bennett ve Margaret nerede?" diyerek, dişlerinin arasından yavaşça kükredi.

"Bir saat ya da daha fazla süredir oyun salonundalar." Adamı endişeyle süzdü. "Ne oldu efendim? Adeta alt-üst olmuş görünüyorsunuz?"

"Alt-üst falan değilim. Kızgınım."

"Anlıyorum, ama umarım, bu iki durumu birbirinden ayıramadığım için beni suçlayamazsınız. Çünkü haliniz her ikisine de son derece uygun."

Arthur'un kafasının bozukluğu ile dalga geçilmesine daha fazla izin vermeyeceği anlaşılıyordu. "Bennett ve Margaret'in sana göz kulak olması gerekiyordu."

"Aa, anlıyorum. Beni düşünüyorsunuz. Ama gerçekten buna gerek yok efendim. Sizi temin ederim. Kendimi idare etme konusunda son derece yeterliyimdir."

Arthur, biraz önce kızın etrafındaki erkek kalabalığını düşündü. "Bir sürü yabancıyla dolu bir salonun ortasında yalnız kalmış olmandan hiç hoşlanmadım."

"Yalnız kalmadım ki efendim. Çok fazla arkadaş edindim."

"Konu bu değil. Sen çok aklı başında bir kadınsın Elenora ama sosyetik sularda kulaç atmak için çok fazla deneyimin olmadığını da kabul etmek gerekiyor." Bennett'in sözleri geldi birden aklına: "Bu sular çok haindir."

"Benim için endişelenmenize gerek yok. Eğer hatırlarsanız, ajansa gidip bir ücretli refakatçi aramanızın sebebi de buydu. Diğer taleplerinizin yanında, hayatın içinden gelen ve bakış açısı olan bir hanım arıyordunuz."

"Bu da canımı sıkan bir başka konu," dedi Arthur kızın belini daha sıkı kavrayarak. "Hathersage'e, seni ajanstan bulduğumu söylerken ne yapmaya çalışıyordun?"

"Bennett bana Hathersage'in ilgisini uyandıracak ve kafasına kazınacak bir şeyler anlatmam gerektiğini söylemişti. Ben de sizin bir süre önce ettiğiniz yemini duymuştum; hani şu ajanstan gelin bulma konusunda ettiğiniz yemini. Bunu latife eder gibi anlatırsam Hathersage'in çok eğleneceğini düşündüm. Ve kelimesi kelimesine de böyle oldu."

"Off." Bundan hoşlanmamıştı Arthur ama itiraf etmesi gerekiyordu ki, kız haklıydı. Hathersage, Elenora'yı çok eğlenceli bulmuştu. "Bir sene önceki olayı sana kim anlattı?"

"Ettiğiniz yemin herkesin dilinde. Sizin efsaneleşmiş sözlerinizden biri haline gelmiş."

Çekinerek, "O zamanlar böyle bir nükteyle bana karşı duyulan sempatiyi ya da tam tersi, arzu etmediğim sorgulayıcı sualleri püskürteceğime inanmıştım," dedi.

"Anlıyorum. Ama sonra nişanlı rolü oynayacak bir hanıma ihtiyaç duyduğunuzda bu fikir, son derece uygulanabilir geldi size, öyle değil mi?"

"Ya öyle ya da profesyonel bir artist bulmayı düşündüm," diye tasdik etti.

"Ama sonra artistin tanınması ihtimalinden korkarak, aaa —" Arthur cümlesini diplomatik biçimde çevirme yolları arayarak bir süre tereddüt etti.

"Yani sahnede gören filan olmuştur."

Elenora, adamın bir anlık duruşunu ve kaşlarını kaldırışını yakaladı. "Veya sosyeteden bir beyefendiye, sahne dışındaki yetenekleriyle zevk vermiş olabilir değil mi?" dedi.

"Anneannene karşı kabalık etmek istemedim," dedi Arthur.

"Hayır, öyle almadım zaten. O bazı tiyatro sanatçılarıyla ya da opera dansçılarıyla eğlenmenin, sosyetenin ünlü beyefendileri arasında pek rağbette olduğunu söyleyen ilk sanatçıydı."

Arthur, açılan konudan kızın alınmadığını ya da kırılmadığını görerek rahatladı. Bir kadınla açık açık konuşabilmenin ne büyük rahatlık olduğunu düşünerek, bu akşam ilk defa morali yerine geldi. Elenora ile, onun kadınsı duygusallığını kazara incitebilme endişesi duymadan konuşabiliyordu. Gerçekten, hayatın içinden, bu dünyanın kadınıydı o.

"Buna rağmen," diye devam etti Arthur, söylemek istediği konuyu hatırlayarak, "Eş bulmak için, bir üc-

retli refakatçi seçeceğime dair yaptığım konuşmaya değinmemeniz çok daha iyi olacaktı. Bu, insanların merakını daha fazla üstünüze çekmekten başka bir işe yaramayacak."

"Pardon ama efendim, konunun can damarı da bu değil mi? Beni kullanmaktaki amacınız özel işlerinizle uğraşırken, sosyetenin dikkatini başka yöne çekmekti. Yanılıyor muyum?"

Arthur'un yüzü gerildi. "Hayır."

"İnsanlar beni ne kadar çok merak ederlerse, sizin yaptığınızla o kadar az ilgilenirler."

"Yeter," diye homurdandı Arthur. "Haklısın ve yenildiğimi itiraf ediyorum. Aslında bu tartışmayı başlatacak kadar neden rahatsız oldum onu da bilmiyorum. Olan olmuş bir kere."

Fakat söylediklerinin yalan olduğunu anladı sessizce. Hathersage'in, Elenora'ya göz koyduğu ihtimalini düşünmek onu aldatılmış hissine sürüklediği için bu küçük kavgayı başlatmıştı. Diğer erkeklerin dikkatli bakışları da şu anda etraflıca analiz etmek istemediği nedenler de, onu fena halde rahatsız etmişti.

Elenora güldü. "Yapmayın Allahaşkına efendim. Aklı başında olan hiç kimse, bir eş bulmak için ajansa gittiğinize asla *inanmaz*."

"Hayır, herhalde inanmaz." Kızı azarlarcasına bakmıştı.

"Gerçekten efendim, sakin olmalı ve işlerinize odaklanmalısınız. Yapmam için bana para verdiğiniz işlerle ben ilgilenirim. Eminim işleriniz iyi gidiyordur."

Tasarladığı planın, gerçek anlamda işleyen tek parçasının Elenora olduğunu düşündü. Birden bire

kafa patlattığı konuları onunla tartışmak için dayanılmaz bir istek duydu. Birisiyle konuşması gerekiyordu. Elenora, öyle kolay kolay şoka girmeyecek, zeki, hayatı bilen bir insandı. Ayrıca şimdi, sırrını saklayabileceğine de inanmıştı. Bir takım yeni fikirlere de şiddetle ihtiyacı vardı. Son birkaç gündür hiçbir ilerleme kaydedememesi endişe vericiydi doğrusu.

Bennett de, Elenora'ya doğruyu söylemesini tavsiye etmişti. Belki o kadar da kötü bir fikir değildi bu.

Dans pistinin köşesine gelince yavaşladı. Kızın gözlerindeki meraka aldırmadan, ön terasa açılan camlı kapıya doğru yöneltti onu.

"Biraz havaya ihtiyacım var," dedi. "Gel, seninle bir şey konuşacağım."

Kız itiraz etmedi.

Kalabalık salonun sıcaklığının ardından hava bir hayli soğuktu. Elenora'nın kolundan tuttu ve terasın ışıklardan uzak bir köşesine götürdü kızı. Fenerlerle aydınlatılmış bahçeye inen taş basamaklara doğru yürüdüler. Bir süre sonra Arthur, geniş havuzun kenarında durdu. Hikâyeye başlamadan önce, kullanacağı kelimeleri çok iyi seçmeye çalıştı.

"Londra'ya, yatırımcılarla yeni bir işi ortaklığı, konsorsiyum kurmaya falan gelmedim," dedi yavaşça. "Bu sadece, asıl amacımı gizlemek üzere uydurduğum bir masal."

Şaşırdığını belli eden bir baş hareketi yaptı Elenora. "Bunun işten farklı bir şey olduğunu hissetmiştim. Sizin gibi zeki ve cesur bir adam, sadece sosyetenin seçkin genç hanımlarının yoluna çıkmasından rahatsız olduğu için, nişanlı rolü oynayacak bir başka hanımı işe almaz."

Arthur isteksizce gülümsemeye çalıştı. "Söylediklerinizden, rahatsızlığın boyutları hakkında çok az şey bilmenizden kaynaklanıyor. Buna rağmen haklısınız. Gerçek işimde rahat yol alabilmemi sağlamak amacıyla beni kamufle etmeniz için işe aldım sizi."

Bir beklentiyle, parmağını çenesine götürdü kız. "Ve bu da..."

Kızın parlak gözlerine bakarak bir iki saniye daha tereddüt ettikten sonra, beynini kemiren sıkıntının tüm ayrıntılarını onunla paylaşmaya karar verdi. İçgüdüsü Elenora'ya tamamen güvenebileceğini söylüyordu.

"Büyük amcam George Lancaster'ın katilini bulmaya çalışıyorum."

Elenora, hiçbir tepki vermeden adama baktı. Fakat Arthur'un söylediklerini can kulağıyla dinlediği belliydi.

"Anlıyorum," dedi bütün doğallığıyla.

Arthur, ilk tanıştıklarında kızın onu, tımarhane kaçkını bir deli sandığını hatırladı. "Herhalde şu anda gerçekten deli olduğumu düşünüyorsun?"

Düşünceli bakarken "Hayır," dedi Elenora. "Hayır; gerçeği söylemek gerekirse bu garip ve zor amaç, beni işe almanızdaki tuhaflığı tam olarak açıklıyor. Sıradan bir iş idaresi olmadığından oldukça emindim zaten."

"Sen adını nasıl koyarsan koy artık," dedi bıkkınlıkla. "Kesinlikle sıradan bir iş idaresi değil bu."

"Büyük amcanızın ölümünden bahsedin bana."

Çizmeli ayaklarından birini havuzun duvarına koyarak, dirseğini de dizine yerleştirdi Arthur. Bir süre

havuzun karanlık sularına derin düşüncelerle dalıp gitti.

"Uzun ve karmaşık bir hikâye. Çok uzun yıllar önce, büyük amcam sanırım on sekiz yaşında genç bir delikanlıyken başlıyor. O yıl amcam Büyük Tur'a[1] çıkıyor. Gördüklerinin etkisiyle bilime karşı büyük bir tutkuyla ilgi duymaya başlıyor. Sonuçta, ziyaret ettiği şehirlerdeki tarihi kütüphaneleri dolaşarak incelemeler yapıyor."

"Devam edin."

"Roma'ya gittiğinde, iki yüz yıl önce yaşamış esrarengiz bir simyacıyla ilgili kitaplara ve günlüklere rastlıyor. Büyük amcam okudukları karşısında büyüleniyor.

"Simya ile bilim arasındaki ince çizginin birbirine girdiği ve bunları ayırmanın çok zor olduğu söylenir," dedi Elenora yavaşça.

"Doğru. Her nasılsa büyük amcam, simyacı koleksiyonları arasında, *Taşların Kitabı* adlı eski bir taş baskıya rastlıyor."

Elenora kaşlarını kaldırdı. "Eski oyma taşlar, sihirli ve doğa üstü özellikleri olan değişik taşlarla işlenmiştir değil mi?"

"Haklısın. Bu özel taş oyma da simyacının bizzat kendisi tarafından yazılmış. Kitap çok ağır işlenmiş bir deriyle kaplanmış. Ön yüzünde üç tane koyu kırmızı garip taş var. İçinde ise Jüpiter'in Yıldırımı adını verdiği bir aletin yapılış şeması ve formülleri ile ilgili bilgiler bulunuyor. Her şey çapraşık simyasal kodlarla belirtilmiş."

1 *Büyük Tur:* Genç İngiliz asılzadelerinin görgü ve bilgilerini artırmak için eski zamanlarda, Fransa ve İtalya'nın belli başlı şehirlerine yaptıkları uzun seyahat. (Ç.N)

"Ne kadar ilginç. Peki, makine ne işe yarıyor?"

"Yıldırım kadar güçlü ışık saçacak çok etkili bir silah olarak kullanılmak üzere icat edilmiş olması muhtemel." Başını salladı ve "sihir ve doğa üstücülük saçmalık tabii ama işte bunlar simyanın temelini teşkil ediyor," dedi.

"Gerçekten öyle."

"Söylediğim gibi, büyük amcam o sırada çok genç ve tecrübesiz. Bana taş oymadakileri görünce çok heyecanlandığını söylemişti. Simyacının notlarına göre, *Taşların Kitabı*'nın kabına dikilen üç kırmızı taş, aletin üreteceği enerjiyi açığa çıkaracak anahtarmış."

"Amcanız bu taş baskıyı ne yapmış?"

"İngiltere'ye getirmiş ve o sırada yakın arkadaşı olan iki adama göstermiş. Üçü, makineyi yapma hevesiyle yanıp tutuşmaya başlamış."

"Umarım başarılı olamamışlardır."

"Taş baskı kitaptaki çizimine benzer bir alet ortaya çıkarmayı becermişler. Fakat, kırmızı taşlarla simyacının sözünü ettiği o büyük enerjiyi nasıl üreteceklerini bulamamışlar."

Ufak bir gülümseme dolaştı kızın yüzünde. "Bu çok da şaşırtıcı değil tabii. Eminim simyacının yazdıkları, aptalca bir fanteziden başka bir şey değildi."

Kızın gölge düşen yüzüne baktı. Gözleri, havuzun karanlığını tehdit edecek kadar kara, bir simyacının formülünden çok daha esrarlıydı. Mücevher rengindeki elbisesinin eteğine ayışığı vurmuştu. Birden bire onun nazik cildine dokunabilmek için duyduğu daya-

nılmaz arzuya karşı koymak için kendisiyle mücadele etmeye başladı.

Hikâyeye yoğunlaşmayı denedi. "Sonra büyük amcamın bana anlattığına göre, o ve iki arkadaşı bir şeyler yapmaları gerektiğine karar vermişler ve Jüpiter'in Yıldırımı makinesinin sadece bir fantezi olduğunu kendilerine telkin etmişler. Simyasal araştırma safsatasından derslerini alarak, deneylerini ve aleti bir kenara koyup, daha ciddi konularla, tabiat felsefesi ve kimya üzerinde çalışmaya devam etmişler."

"Peki, o aleti ve taşları ne yapmışlar?"

"İçlerinden biri, herhalde simya ile haşır neşir olmanın bir anısı olarak aleti saklamış. Taşlara gelince, onları üç ayrı kutuda, modern bilim yolunda yürüyeceklerine dair verdikleri sözün işareti olarak saklamaya karar vermişler."

"Her birinde bir kutu mu kalmış yani?"

"Evet. Kutuların üzerinde bir simyacının iş üzerindeki halini gösteren mineler var. George amca, böylece üç arkadaşın; Taş Grubu diye adlandırdıkları küçük bir kulüp kurduklarını söylemişti. Her biri astroloji ile ilgili bir kod adı alarak, kutuların üzerine kazımış."

"Bu anlamlı," dedi Elenora. "Çünkü simyanın astroloji ile sıkı bir bağlantısı vardır. Seçtikleri isimler neler?"

"Büyük amcam Mars adını almış. İkinci adam Satürn, diğeri de Merkür."

"Büyüleyici bir öykü," diye fısıldadı Elenora. "Taş Grubu'na ne oldu sonra?"

"Üçlü bir süre daha deneylerinden ve araştırmalarından sözedip, onları hatırlayarak, anıları paylaşarak

bir araya gelmeye devam etmiş. Fakat daha sonra yolları ayrılmış. George amca grup üyelerinden birinin daha yirmilerinde öldüğünü söylemişti. Laboratuarındaki bir patlama sonucu ölmüş adam. Diğeri ise bildiğim kadarıyla hâlâ yaşıyor.

"Fakat sizin büyük amcanız öldürüldü."

"Evet. Birkaç hafta önce laboratuarında öldürüldü."

Kızın kaşları ince bir çatılışla yakınlaştı. "Öldürüldüğünden eminsiniz değil mi? Bir kaza olmadı yani."

Arthur ona bakarak, "Göğsüne iki kez ateş edilerek öldürülmüş,"dedi.

"Aman Yarabbi!" Elenora derin bir nefes aldı. "Anlıyorum."

Havuzun fıskiyesinden dökülen sulara bakarak, "Büyük amcama çok düşkündüm," dedi Arthur.

"Başınız sağ olsun efendim."

Kızın yüzündeki sıcak samimiyet gerçekti. Bu sıcaklıktan etkilendiğini hissetti adam. Ama derin düşüncelerden sıyrılarak öyküsüne kaldığı yerden devam etti:

"Cinayeti aydınlatması için tuttuğum dedektif hiçbir şey beceremedi. Büyük amcamın laboratuarındaki aletleri merak eden bir hırsız ya da daha çok deneylerinde ona yardım eden asistanı tarafından öldürülmüş olabileceği sonucuna vardı."

"Siz asistanla konuştunuz mu?"

Elini çenesine koydu. Ne yazık ki John Watt, cinayet gecesinden beri kayıp. Onu bulamıyorum.

"Beni bağışlayın ama onun kaybolmasının, dedektifin iddiasını kanıtladığını itiraf etmek zorundasınız."

"Watt'ı gayet iyi tanırım. Onun adam öldürebileceğine inanmıyorum."

"Dedektifin öteki tezi konusunda ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Elenora. "Hırsız ihtimalini yani."

"Bir hırsızlık olduğu doğru ama adi bir hırsızlık olayının ötesinde başka bir şey var. Ölümünden sonra, Büyük amcamın evini, gayet dikkatli, baştan sona aradım. *Taşların Kitabı*'nı hiçbir yerde bulamadım." Ellerini dizlerinin üzerinde yumruk yaptı, "Ve o kırmızı taşlardan birinin bulunduğu küçük kutu da gitmişti. Oysa diğer bütün eşyalar yerlerinde duruyordu."

Kız bir süre düşünerek, "Bundan emin misiniz?" diye sordu.

"Kesinlikle. Büyük amcamın, oyma taşın ve küçük kutunun peşinde olan biri tarafından öldürüldüğüne inanıyorum. Gerçekten, o üç kutunun çok önemli ipuçları olduğuna eminim. Eğer büyük amcamın eski arkadaşlarına ait olan diğer iki kutuyu bulabilirsem, belki faydalı bir şey öğrenebilirim. Son günlerdeki bütün çabamı bu işe yönelttim."

"Peki, hiç şansınız var mı?"

"Biraz," dedi Arthur. "Bu gece en sonunda kutulardan biri hakkında bir şeyler anlatabilecek yaşlı bir beyefendinin adresine ulaştım. Gerçi henüz onunla konuşamadım ama en kıza zamanda kendisiyle görüşmeyi planlıyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. Arthur salondan yükselen müzik ve kahkaha seslerinin farkındaydı ama her ikisi de çok uzaklara dalıp gitmişti. Burada, fıskiyeli havuzun yanı başında bir sırrı paylaşmanın yarattığı yakınlığın ördüğü mahremiyet hisleri yeşermekteydi. Elenora'nın parfümünden yayılan çiçek kokusu burnuna geldiğinde midesi kasıldı adamın. Tahrik olduğunu farketti.

Kendini kontrol et dostum. Şu anda ihtiyacın olan en son şey böyle bir karmaşa yaşaman. Sesizliği Elenora bozdu.

"Dedektifin vardığı sonuçları dikkate almadığınızı mı söylemek istiyorsunuz? Büyük amcanızın katilini tespit edebilmek için sizin formüle ettiğiniz bir varsayım var mı?"

"Pek de var sayılmaz," dedi tereddütle Arthur. "En azından bir anlam ifade etmiyor."

"Siz mantık ve muhakeme adamısınız efendim. Eğer bir teziniz varsa, garip bile olsa, ciddi bir bulguya dayandırdığınızdan hiç şüphem yok."

"Bu sefer değil işte. Fakat kendimi durmadan, büyük amcamın üç arkadaşı ile birlikte kurduğu kulübü anlatırken değindiği bir konuyu kafamda evirip çevirirken bulduğumu itiraf etmeliyim."

"Neydi o?" diye sordu kız.

"Kulüp üyelerinden birinin, yani kendine Merkür adını veren arkadaşının, ne kadar simya ile bir daha asla uğraşmayacağını söylerse söylesin ve bu doğrultuda davranırsa davransın, hiçbir zaman tam anlamıyla bu konuyla ilgilenmekten vazgeçmediğini söylemişti. Ayrıca amcam, Merkür'ün üçlünün en zeki üyesi olduğunu da belirtmişti. Aslında onun bir gün İngiltere'nin ikinci Newton'u olacağına bile inanırlarmış."

"Peki ne oldu ona?"

Arthur kıza baktı. "Merkür kulübün, genç yaşta laboratuarındaki patlamada ölen üyesiydi."

"Anlıyorum, tabii bu durum, katilin o olabileceği sonucuna varmayı imkânsız kılıyor, öyle değil mi?"

"Kahretsin. Tabii imkânsız hale getiriyor."

Arthur içini çekti. "Ama ben kendimi hep, dönüp dolaşıp, ayrı ihtimali düşünürken buluyorum."

"Eğer hâlâ hayattaysa bile, oymayı ve kırmızı taşı çalıp, büyük amcanızı öldürmek için niye bu kadar yıl beklesin?"

"Bilmiyorum," dedi adam kısaca. "Belki kırmızı taşlardan enerji üretmek için gerekli sırrı çözmesi bu kadar uzun zaman almıştır."

"Fakat sır yok ki," diye ellerini açtı Elenora. "Büyük amcanız simyacı hikâyesinin fanteziden başka bir şey olmadığını söylememiş miydi?"

"Evet ama George Amca, başka bir şey daha söyledi," dedi yavaşça Arthur. "Kafamı çok kurcalayan bir şey daha. Merkür'ün inkâr edilemez zekâsının yanında, belki de özellikle hayatının son zamanlarına doğru, giderek artan delirme belirtileriyle zihinsel tutarsızlık işaretleri verdiğinin ortaya çıktığını söyledi."

"Ah," Elenora düşünürken yelpazesini avucunun içine çarptı. "Yani Merkür, kırmızı taşların gücüne inanabilir."

"Evet, fakat böyle olmuşsa bile, bunun çok gerilerde kalması gerekir. Bu Merkür her kimse, yıllardır mezarında yatıyor olmalı."

"Belki de, onun notlarının ve günlüğünün peşine düşen biri, araştırmasını devam ettirmeye karar vermiştir."

"Arthur'un kafasında yeni bir şimşek çaktı.

"İşte bu, bu Miss Lodge. Gerçekten çok çarpıcı bir teori."

Bir kadının hafif alaycı kahkahası ile cümlesini bitiremedi. Ses yüksek çalıların arkasından geliyordu. Arada bir adamın mırıldanmaları da duyuluyordu.

"Evet, onu Hathersage ile beraber gördüm," dedi kadın.

"Miss Lodge gerçekten fazla mükemmel, öyle değil mi? Bana soracak olursan, orada çok garip bir şey hissediyorum." Kadın havayı koklar gibi yaptı. "Durumun genelinden bu sonuca varabiliyorum."

"Nedir seni böyle konuşturan Constance," diye sordu erkek. Hem hoşuna gitmiş, hem meraklanmış görünüyordu. "Bana öyle geliyor ki. St. Merryn, kendine çok merak edilecek bir nişanlı seçmiş."

Arthur sonunda sesi tanıdı. Adam kulüp üyelerinden Dunmere diye biriydi.

"Pöh," dedi Constance, havayı daha derin koklar gibi yaparak küçük bir tiksinti çığlığı attı. "St. Merryn onunla evlenmeyi ciddi olarak düşünmüyordur herhalde. Olması gereken de bu zaten. Onun zenginliğinde ve konumunda olan bir adam, kendine iyi bir ailenin genç varisini seçer eş olarak. Bunu herkes biliyor. Bu Miss Lodge çoktan evde kalmış biri. Kimse ailesinin geçmişiyle ilgili hiçbir şey bilmiyor. Ayrıca, davranışlarını tartacak olursak ve hatta konuşmalarından duyduğum kadarıyla, saf bir masumiyete de sahip değil."

Arthur ona doğru bakınca, Elenora'nın bahçenin öte yanındaki konuşmaları pür dikkat dinlediğini gör-

dü. Göz göze geldiklerinde adam, ses çıkarmaması için parmağını ağzına götürdü. Kız anladığını belirtmek için başını salladı ama Arthur kaşlarının çatıldığını hissetti.

Arthur, dedikoducu çift bir başka tarafa doğru uzaklaşsa diye düşündü.

"Ben hiç katılmıyorum," dedi Dunmere. "St. Merryn garip şeylere meraklıdır. Alışılmış kalıpların dışında bir kadını eş olarak seçmek, doğrusu St. Merryn'e çok yakışan bir davranış."

"Sen dediklerimin altını çiz," diye homurdandı Constance. "Adamın Miss Lodge'a ilgisinde garip bir durum var."

Arthur önce bahçe tarafındaki ayak seslerini, daha sonra yumuşak bir etek hışırtısı duydu. Constance ve Dunmere'den kaçmak için artık çok geçti. Onlar da fıskiyeli havuza doğru geliyordu.

"Belki bir aşk birlikteliğidir" diye fikir yürüttü Dunmere. "St. Merryn böyle bir zaafiyeti kaldırabilecek kadar zengin."

"Aşk birlikteliği mi?" Constance'ın kahkahası, bu sefer tiz ve ince çıkmıştı. "Konuştuğumuz adam St. Merryn. Ailesi gibi soğuk adamın teki. Herkes bilir ki, tutkularını tahrik edecek tek şey yatırımlarıdır onun."

"İtiraf etmem gerekir ki, Arthur'un öyle güçlü romantik duygular taşıdığını hiç görmedim," diye karısını doğruladı Dunmere. "Nişanlısının kaçtığı söylendiği gece, ben de kulüpteydim. Şaşırtıcı tepkisizliğini asla unutmayacağım."

"Bak, işte; gördün mü? Ufacık bir romantik duygusu olan adam, böyle bir durumda kendini hemen belli eder."

"Ama suçlama hayatım, bir başka adamla, gelecekteki kocasına ihanet eden bir kadın, peşinen büyük bir riskin altına girmiş demektir."

"St. Merryn'in şerefi ne olacak peki?" diye üsteledi Constance.

"Bunun St. Merryn'in şerefiyle ilgisi yok. Sadece şanssızlık," dedi Dunmere ciddiyetini elden bırakmadan. "Eğer şeref söz konusuysa bu tamamen genç kızın şerefini lekeleyen bir durum. Bırak bütün bunları, St. Merryn'in şerefini sorgulamayı aklından geçirecek bir tek kişi bile olmadığına bahse girerim."

"Fakat nereden bakarsan bak bu olay, Drury Lane'in kaleminden çıkmış çirkin bir teatral gösteriden başka bir şey değilmiş gibi geliyor bana."

"Belki onun yaklaşımı böyledir," dedi Dunmere düşünceli düşünceli.

"Saçma. Sana söylüyorum, bu St. Merryn buz gibi soğuktur. O yüzden o gece hiçbir tepki vermemiş. Ve yine o yüzden, başka her neyse bilmiyorum ama bu birlikteliğin aşk yüzünden olmadığına adım gibi eminim."

Arthur, Elenora'nın hâlâ çiftin konuşmalarını bütün ayrıntılarıyla dinlediğini farketti. Fakat yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlayamıyor, bu da onu rahatsız ediyordu.

"Sevgili Constance," dedi Dunmere kurnazca, "St. Merryn'in soğuk tavırlarından dersini almış gibi konuşuyorsun. Ne oldu? Çekici müptelâlarından biri olmasını sağlamak için yatağa atmayı mı teklif ettin yoksa?"

"Salaklaşma," diye ciyakladı Constance. "St. Merryn'e hiçbir kişisel ilgim yok. Ben sadece herkesin

bildiği gerçeklerle ilgileniyorum. Bir adam, karısı olacak kız, aşığı tarafından kaçırılırken kulüpte oturup kumar oynuyorsa, o adamın hiçbir duygusu yok demektir. Böyle bir adamda da aşık olma kabiliyeti yoktur."

Constance ve Dunmere neredeyse bahçenin sonuna gelmişlerdi. Bir iki saniye sonra köşeyi döneceklerdi. Arthur, Elenora'yı, bahçedeki çalıların bittiği uzak bir köşeye götürüp saklanmaya vakitleri olup olmadığına karar veremedi.

Düşündüğü planla ilgili harekete geçip geçmemekte tereddüt ederken kız ayaklarına sıçradı. İlk anda, yaklaşmakta olan sevimsiz karşılaşmayı önlemek için Elenora'nın kaçtığını düşündü. Ama kız kaçmak yerine, kollarını onun omzuna dolayıp, bedenini kendi vücuduna bastırınca Arthur sersemledi.

Bir elini başının arkasına koyarak yüzünü iyice yaklaştırdı. Nefes bile almadan, küçük bir fısıltıyla "Öpün," diye emretti.

Elbette diye düşündü Arthur. Böyle bir dedikoduyu, kökünden yok etmenin en güzel yolu, ihtirasla aşık iki nişanlı gibi görünmekti. Elenora hiç vakit kaybetmeden bunu akıl edecek kadar zeki ve hızlı düşünebilen bir insandı.

Kızı kendine iyice çekerek dudaklarını birleştirdi.

Sahneledikleri küçük oyun kafasından uçup gitti. Kor gibi bir ateş sarmıştı içini. Constance'ın hırıldayan soluğunu ve Dunmere'in hoşnut kıkırdamalarını hâyal meyâl duydu ama o kadar ateşli öpüşüyorlardı ki, ikisine de aldırmadı.

Elenora'nın parmakları daha sıkı sardı omuzlarını. Arthur bir elini kızın yuvarlak kalçasına doğru indirdi. Yavaşça bir tanesi hâlâ havuzun kenarında duran bacaklarının arasındaki boşluğa doğru bastırdı.

Kızın yumuşak göbeğini hissetti bedeni ılık bir akıma kapılırken, erkekliği tatlı bir sancıyla kasıldı.

"Güzel, güzel," diye mırıldandı Dunmere. "Sevgili Constance, St. Merryn senin sandığın kadar soğuk değilmiş demek ki. Miss Lodge da onun kollarında ölmekten daha vahim bir kaderi beklemekten korkuyormuş gibi görünmüyor."

13

Margaret arabanın yumuşak yastıklı koltuklarına yerleştiğinde Arthur'a bakarak gülümsedi ve neşeyle, "Çok iyi geçtiğini düşünüyorum. Öyle değil mi efendim?" dedi.

Arthur karşı koltuklardan birine oturmuştu. İç lambanın sarı fanus kaplı ışığı yüzüne gölge düşürmüş, ona esrarengiz bir hava vermişti.

"Evet," dedi kısık ve karamsar bir sesle. Ama Margaret'e değil, Elenora'ya bakıyordu. "Sanırım bu gece hepimiz iyi iş başardık."

Küçük bir ürperti ya da belki kararsızlık geçti Elenora'nın içinden. Dikkatini, yanında uzayıp giden kalabalık sokağa verip, Arthur'un ısrarlı bakışlarından kaçmak istiyordu.

Bahçedeki öpüşmeye karar vermekteki amacı, duyduğu dedikodular karşısında ilişkilerine bir parça inandırıcılık sağlayacak bir sahne yaratmaktı. Ama neredeyse bütün kontrolünü kaybetmişti.

Hâlâ ne olduğunu anlayabilmiş değildi. Bir an seyircilere inandırıcı olmak için Arthur'u kendine çekmiş, sonra aniden parmak uçlarına kadar elektriğe tutulmuş gibi şoka girmişti.

Öpüşmeden dolayı yüzü hâlâ ateş gibi yanıyordu ve garip görünüyordu. Constance ve Dunmere geçerken Arthur onu sıkıca kavramamış olsaydı, dengesini kaybedip düşeceği kesindi. Boynunun arkası, tahrik edilmenin verdiği rehavetle seyrimeye devam ediyordu.

Arabayı kuşatan gizli elektrikli havanın tehlikeli gölgesinden habersiz etrafa gülücükler dağıtan Margaret, "İstediğin ilgiyi ve hayreti yarattın öyle değil mi?" diye sordu. "Balodaki herkes bu gece meraktan çıldırdı. Yemin ederim siz ikiniz biraz temiz hava aldıktan sonra terastan salona dönünce herkes daha çok konuşmaya başladı."

Elenora konuşmaya katılmaya hevesli gibi görünmeye çaba harcayarak, "Sahi mi?" diye sordu.

"Evet, kesinlikle," diye Margaret garanti verdi. "Nasıl başardığınızı anlayamadım ama ikinizin de bahçede ufak bir aşk kaçamağı yaptığınız izlenimi verdiğinize Mr.Fleming'le hem fikiriz. Bunun da oyunun çok başarılı bir parçası olduğunu söylemek zorundayım."

Elenora, geceyi saran sokaktan gözlerini ayırmaya cesaret edemedi. "Hımm."

Arthur, memnun edilmesi zor bir tiyatro eleştirmeninin tüm dünyaya açıklama yapmasını andıran bir sesle, "Ben de bahçedeki sahnenin sonuçlarından kendi adıma çok memnunum."

Çaresizce konuyu değiştirme telaşına kapılan Elenora, Margaret'e dönüp, gülümseyerek, "Sen eğlendin mi?" diye sordu.

"Ah, evet. Hem de çok," diye rüyada gibi cevap verdi Margaret. "Mr.Fleming ve ben uzun süre, son çıkan romanlar üzerine konuştuk. Mrs.Mallory'nin eserlerine büyük hayranlık duyduğunu öğrendim."

Elenora, kadının mendilinin arkasına saklamaya çalıştığı mutluluğunu açıkça görebiliyordu. "Mr.Fleming her zaman mükemmel tercihler yapar."

Margaret atıldı. "Kesinlikle aynı fikirdeyim."

Arthur kaşlarını çattı. "Roman okuma alışkanlığının, dünyayı gerçekçi olmayan saçma romantik bir bakış açısıyla görmeyi arzulama nedeni olduğu konusunda Bennett'i defalarca uyardığımı hatırlıyorum."

Yirmi küsur dakika sonra, araba St.Merryn'in malikânesinin girişinde durdu. Uykulu gözlerle Ned kapıyı açtı.

Margaret, eldivenli ellerinin tersiyle ağzını kapatarak esnedi ve "Tanrım, ne uzun bir geceydi. Yorgunluktan ölüyorum. Eğer beni bağışlarsanız, bir şamdan alıp doğru yatağa gideceğim," dedi.

Kadın merdivenleri çıkarken Elenora, ayaklarının altında yay var galiba diye düşündü. Aslında hiç de yorgun olmadığı her halinden belliydi. Bu gece gördüklerinden sonra, hareketlerine bir hafiflik, gözlerine pir parıltı gelmişti.

Elenora'nın zihni hâlâ Margaret'in kurnaz kaçışıyla meşgulken, Arthur'un elinde bir mum, meraklı bakışlarla odayı gözden geçirdiğini farketti.

"Bu holde sana değişik gelen bir şey yok mu?"

Kız mobilyalara baktı. "Hayır, sanmıyorum."

"Bence var. Renkler daha aydınlık gözüküyor. Ayna eskisi kadar karanlık değil, heykeller ve vazolar sanki yeni gibi."

Elenora kıkırdamaya başladı. "Sakin olun efendim, temiz görünmelerinde bir gariplik yok. Bugün biz dışardayken bu holün köşe bucak temizlenmesi için talimat vermiştim. Mobilyaların üstündeki tozlara bakılırsa, son temizliğinden bu yana bir hayli uzun zaman olmuş."

Arthur, manidar bir ifadeyle baktı ve "Anlıyorum," dedi.

Adamın bakışı, çapraşık duygular uyandırdı Elenora'da. "Oldukça geç oldu öyle değil mi?" diyerek, soğuk ama profesyonel bir incelikle devam etti. "Artık yatmam gerekiyor. Margaret'ten daha alışkın değilim geç yatmaya."

"Yukarı çıkmadan seninle konuşmak istiyorum," dedi Arthur.

Bu bir rica değil emirdi. Kötü bir şey olacağı hissine kapıldı kız. Bahçede olanlardan dolayı onu kovacak mıydı yoksa?

"Peki efendim."

Arthur bakışlarını Ned'e çevirdi. "Sen de yatsan iyi olur. Biz dönene kadar uyumadığın için teşekkür ederim ama buna gerek yoktu. Bu kadar geç saatte eve döndüğümüzde içeri girmeyi de biliriz. Bir daha ki sefere böyle bir şey yapma. Senin de dinlenmeye ihtiyacın var."

Ned, patronunun beklenmedik lütfu karşısında aptallaştı. "Evet efendim, teşekkür ederim efendim," diyerek hızla dışarı çıktı.

Kısa bir süre sonra, Elenora, evin alt katında, bir kapının boğuk bir gürültüyle kapandığını duydu. Ned hizmetçiler bölümündeki yatağına çoktan atmıştı kendini anlaşılan.

Birden ön hol gözüne çok sıcak-yok bundan daha iyi kelime olamazdı- baştan çıkarıcı göründü.

"Gel Miss Lodge. Kütüphaneye geçip, konuşmamıza orada devam edelim."

Arthur bir mum alarak holden çıkmaya hazırlandı. Kız merakla onu takip ediyordu. Öpüşme sırasında sergilediği hevesli tavra mı sinirlenmişti acaba? Belki kendisi de şimdiye kadar böyle büyük bir rol yeteneğinin olmadığını söyleyebilirdi.

Elenora, içini karamsar bir duygunun kapladığını hissetti.

Bir kelime bile etmeden Arthur mumu bıraktı ve halıyı geçerek şömineye geldi. Bir dizini yere koyarak, sönmekte olan ateşi tekrar alevlendirdi. Ateş yeteri kadar parlayınca kalktı, boyun bağını çıkardı ve yanındaki sandalyeye attı. Sonra beyaz gömleğinin kollarını çözmeye başladı. Koyu ve kıvırcık göğüs tüyleri gözler önündeydi şimdi.

Elenora adamın çıplak boynuna gözünün takılmaması için kendini zorluyordu. Söyleyeceklerime yoğunlaşmalıyım diye düşündü. İşi tehlikedeydi. Sadece biraz fazla ateşli öptü diye onu kovmasına izin veremezdi. Peki, ateşin dozunu biraz büyütsek bile, diye düzeltti kendi kendine, her iki durumda da onun bir suçu yoktu.

Boğazını temizledi, "Efendim eğer benim bu akşamki hareketimi uygun bulmadıysanız özür dilerim.

Ama altını çizmem gerekir ki, daha çok bu rol yeteneğimden dolayı beni işe aldınız."

Arthur, brandy sürahisine uzandı. "Miss Lodge."

"Ayrıca anneannemin de profesyonel bir tiyatro sanatçısı olduğunu hatırlatmak isterim."

Adam, bardağa iki ölçek içki koydu ve ciddiyetini koruyarak başını salladı. "Evet, anneannenizden çeşitli vesilelerle birkaç defa bahsettiniz."

"Demek istiyorum ki, farkettiğinizden daha fazla teatral yeteneği bana geçmiş, anlatabiliyor muyum?" Yelpazesi ile geniş bir hareket yaptı. "O da benim drama eee, nasıl desem, drama performansıma yansıdı. Emin olun, ben de en az sizin kadar şaşırdım."

"Öyle mi?" Kıza kadehi uzatarak, kendini köşedeki çalışma masasının koltuğuna attı Arthur. Kadehinin içindekini çalkalayarak, derin bir düşünceyle kıza baktı.

Kız, "Evet," diyerek, söylediklerine güç kazandırmak istercesine gülümsedi. "Bir dahaki sefere o alandaki yeteneklerimi kontrol altında tutmaya çalışacağım."

"Sizin oyun gücünüze birazdan döneriz. Ama önce, bahçede bir çift dedikodu canavarı tarafından rahatsız edilmeden önce konuştuklarımıza dönmek istiyorum."

"Ohh." Elenora eline bakınca, tuttuğu içki kadehini farketti ve rahatlatacak bir şeye şiddetle ihtiyacı olduğunu düşündü. Kendini son derece hafiflemiş hissederek, sert içkiden kocaman bir yudum alınca, boğazı öyle yandı ki, bir süre nefes alamadı. Sanki güneşi yutmuştu.

Bu arada Arthur'un kaşlarını kaldırdığına bakılırsa, hâlâ bir terslik vardı.

"Herhalde oturmanız gerekiyor Miss Lodge."

Kız kendini kanepeye taş gibi attı ve derin bir nefes aldı.

"Bu ne sert brandy'miş böyle," diye sızlandı Elenora.

"Evet öyledir." Arthur onaylayarak kadehini ağzına götürdü. "Ayrıca çok da pahalı. İnsanın boğazında düğümlenmiyor, yudum yudum gidiyor."

"Bir gün bunu hatırlarım."

Arthur başını salladı. "Şimdi; sana, kutuyla ilgili bir şeyler bilme ihtimali olan adamdan sözetmiştim. Onunla konuşmayı planlıyorum. Büyük amcamın asistanı John Watt'ın nerede olabileceğini soruşturmam için örneğin, bir fikir verebilirsen minettar kalırım."

"Şu cinayet gecesi ortadan kaybolan adam hakkında mı?"

"Evet. Son üç gündür onun sık sık uğradığı yerlere, sevdiği kahvehanelere, tavernalara, büyüdüğü yerlere gittim. Ama şu ana kadar hiçbir ize rastlamadım. Adam yer yarıldı içine girdi sanki."

"Ailesiyle görüştünüz mü peki?"

"Watt öksüz ve yetimdir. Bir ailesi yok."

"Ve onun katil olmadığından oldukça eminsiniz, öyle mi?"

Arthur başını salladı ama bir an durup, güçlü ellerinden birinin avucunu açarak, "Konu insan tabiatı olduğunda her şey mümkündür ama Watt'ın bu hainliği yapmış olabileceğine inanmıyorum. Üstelik ona

çok güvenen ve çok iyi para veren büyük amcama tapardı. Watt'ın ona neden ihanet etmiş olabileceğini anlayamıyorum" diye yakındı.

"Hiçbir şey çalmamış. Hiçbir gümüş kayıp değil..."

"Hayır."

"Bu durumda belki de yalnız Watt'ın arkadaşlarıyla takıldığı yerlere baktınız," dedi Elenora yavaşça.

"Sen olsan nerelere bakardın peki?"

"Bu beni ilgilendirmez," dedi Elenora dikkatlice. "Ve Tanrı biliyor ya, bir suçun ortaya çıkarılmasında hiçbir tecrübem yok. Ama düşündüğümü dürüstçe söylemem gerekirse, hayatını devam ettirmek için hırsızlığa yeltenmemiş, fakat hayatı tehlikede olan bir adamın aklında tek bir şey olabilir."

"Ve bu da?"

"Bir an önce para kazanabileceği bir iş bulmak."

Arthur oturduğu yerde kaldı. Bu açıklama gözlerini açmaya yetmişti. "Tabii," dedi gayet yumuşak, "Şimdi bu gerçeği görebiliyorum. Ama aranması gereken çok geniş bir bölge var. Koca şehirde tek başına bir adam nasıl bulunabilir?"

"Tek başına olduğundan emin misiniz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Genç ve ailesi olmadığını söylediniz. Bu fotoğrafa bir sevgili girmez mi sizce?"

Arthur, yarısı bitmiş kadehini kaldırır gibi yaptı, "Mükemmel bir tespit Miss Lodge. Şimdi sen söyleyince büyük amcamın evinde Watt'a ilgi duyduğu aşikâr bir hizmetçi olduğunu hatırladım. Yarın ilk işim onunla görüşmek olacak."

Elenora biraz rahatladı. Adam memnun görünüyordu. Belki de onu kovmazdı artık.

Arthur masasından kalktı ve ateşin önüne geçti. Alevlerin titrek ışığı elindeki kesme kristal kadehi bir mücevher gibi gösteriyordu.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra "Seninle konuşmamın düşüncelerimi netleştireceği içime doğmuştu," dedi. "Gözlem ve yorumların için teşekkür ederim."

Konuşması ateşten daha sıcak gibiydi. Hafifçe kızardığını hissetti Elenora. "Umarım yararlı olmuştur. Size iyi şanslar dilerim efendim."

"Teşekkür ederim. Şansa ihtiyacım olacağından hiç şüphem yok." Belki bir cevap aradığı, belki de içinden geçirdiği için bir süre daha alevlerin oynaşmasını inceledi. "Şimdi konuşmak istediğim ikinci konuya geçebiliriz."

"Evet Lordum."

"Bahçedeki o öpücük."

Kız elindeki kadehi sıkıca kavradı. "O hanımefendinin ilişkimiz hakkında yaptığı yorumlar, nişanlı olduğumuza inanmadığı izlenimi vermişti efendim. Etrafta bizim için söylenen aşk izdivacı yakıştırmasının üstüne gidecek olursam, sosyete küçük oyunumuza daha kolay inanır gibi geldi."

"Senin açından çok zekice bir davranıştı. Ani düşünebilme yeteneğinden dolayı tebrik ederim."

Elenora birden bire tamamen rahatlayarak küçük bir yudum brandy aldı.

"Teşekkür ederim efendim." Profesyonel ve ustaca konuşmaya çalışıyordu. "Gerçekçi bir oyun çıkarabilmek için elimden gelenin en iyisini yaptım."

Ateşin gözlerine yansıyan aleviyle Arthur ona bakmak için döndü. Elenora içinde bir kasılma hissetti. Tıpkı bahçede öpüşürlerken olduğu gibi.

Bulundukları odanın havasında heyecan verici ve baştan çıkarıcı görünmez tehlikelerin çıtırtıları duyuluyordu. Elenora hissettiği ihtirasın güçlü yankısını adamda da görebiliyordu. Eli titreyince elindeki bardak sallandı.

"Gerçekten amacına ulaştın." Kadehini şöminenin rafına koydu ve yavaş fakat kararlı adımlarla kıza doğru yürüdü. Gözlerini gözlerinden hiç ayırmıyordu. "Aslında öyle bir an yakaladım ki, sanki yaptığın oyun değildi gibi geldi."

Denedi ama bu sözlere karşı söylenebilecek tek bir akıllı cevap bulamadı kız. Kanepenin ucunda donup kalmış, aralarında kapanmakta olan mesafeyi izliyordu.

Arthur tam kızın önünde durdu ve ince bir hareketle elindeki kadehi parmaklarının arasından aldı. Gözlerini ayırmadan sehpanın üstüne koydu. Omuzlarından kavrayarak ayağa kaldırdı.

"Hepsi oyun muydu yani?" Başparmağını kızın yarı açık dudaklarında dolaştırdı.

"O kadar iyi bir sanatçı mısınız Miss Lodge?"

Dudağındaki kadifemsi gelgitler nefes almasını engelledi. Küçük okşamalarda şehvet vardı. Ama daha fazla okşanma arzusuyla yanıyordu Elenora.

Kelime oyununda başarısız olmuştu. İyi bir tiyatrocu ihtiyaç duyduğunda tek ayak üzerinde yalan söyleyebilmeli diye hatırlattı kendine. Fakat bir takım kendine özgü sebeplerle inkâr etmesi gereken gerçeğe karşı koyamadı.

Ama, dilinin ucuyla, başparmağın ucuna dokundu. Pürüzsüz teması hissedince içine tatlı bir ürperti yayıldı.

Arthur gülümsedi. Elenora kızardı. Diline böyle bir şey yaptırdığına inanamadı. Tadına bakma fikri de nereden aklına gelmişti? Kendine hayret etti ve hafifçe panikledi.

"Sanırım soruma cevap aldım." Arthur, parmaklarını kızın ensesinde dolaştırarak, dudakları birleşinceye kadar eğildi. "Bahçede ben de rol yapmıyordum."

"Arthur."

"Yasak iksirin tadına bakar gibi öptü adamı. Bir bilinmezliğe doğru gitmekte olduğunu düşündü Elenora. Bir yandan buz gibi titreten, bir yandan ateşler içinde yakan, bazen de garip biçimde dirilten korkular gelip geçiyordu aklından. Parmaklarını omuzlarının arkasında kenetledi ve bu sevgili adama sıkı sıkı sarıldı.

Adam, parmaklarının kenetlenmesini davet gibi algılayarak, öpüşünü derinleştirdi. Dili Elenora'nın alt dudağını yalarken kız irkildi ama çekilmedi.

Anneannesinin anlattığı, doğru adamın kollarında tadılabilecek kışkırtıcı zevk bu olsa gerekti. Jeremy Clyde'ın öpüşünü hatırladı. Şimdi çağlayan gibi gürül gürül hissettiği bu öpüşmenin yanında, sığ bir su birikintisi gibi kalmıştı.

Kendini esrarengiz bir havuza atıp, dibine kadar batmak istiyordu.

Arthur saçındaki tokaları çıkardı. Her hareketinde kızı ürperten, iç gıcıklayıcı bir kararlılık vardı. Şimdiye kadar hiçbir erkek saçlarını açmamıştı.

Şimdi ağzının daha derinlerine dalmıştı. Dişlerini dudaklarında hissetti.

Lucinda'nın, Arthur'un kaçan nişanlısını anlatışı geçti aklından. *Kız ondan dehşetli korkmuştu.*

Arthur göğsünü avucuna aldı. Yeşil saf ipek yeleğinin üstünden, adamın yanan elinin harareti aktı beyaz göğsüne. Hafifçe inleyerek kollarını adamın boynuna doladı.

Fakat bu hareketine tepki vereceği yerde, bir şeyler mırıldandı hafifçe ve pişmanlıkla. İsteksizce başını kaldırdı ve kızdan uzaklaştı. Elenora'nın narin yüzünü avuçlarının içine alarak çekingen bir ifadeyle gülümsedi. .

"Ne yeri, ne zamanı," dedi.

Sesinde ihtiras ve pişmanlık vardı. "Burada çok özel bir işin var, fakat bu, yine de benim çalıştırdığım bir personel olduğun gerçeğini değişmez. Yanımda çalışan hiçbir kadından faydalanmadım ve sana da bir ayrıcalık yapmayı kesinlikle düşünmüyorum."

Elenora, bir saniye için, doğru duyup duymadığına emin olamadı. Olanlara rağmen yine de onu yanında çalıştırdığı bir işçi olarak mı görüyordu yani? O kadar ihtiraslı sarılmadan sonra mı? Gizli planının içine çekip, soruşturmasıyla ilgili tavsiyeler aldıktan sonra?

Gerçek, etrafını ören zevk ve arzu dolu duyguyu, ağzından çekip çıkartarak bir şamar gibi çarptı suratına. Öfkeyle, küçük düşme arasında gidip geldi. Kızgınlık, hayal kırıklığı ve aşağılanmayı o kadar yoğun yaşıyordu ki, neredeyse dili tutuldu.

Neredeyse ama tamamen değil.

"Afedersiniz efendim," dedi, her kelimenin üstüne buz gibi soğuk bir ifadeyle basarak, "Beni hizmetlilerinizden biri olarak gördüğünüz konusunda bilgim yoktu."

"Elenora."

Ellerini yüzünden çekmesi için kendini geri attı. "Ve kadın çalışanlarınızı yönetirken uyguladığınız katı kuralları ihlal etmenize izin vermeyi de hiç düşünmüyordum."

"Tanrı aşkına Elenora."

Yüzüne en parlak gülümsemesini yerleştirdi. "Bundan sonra sizi temin ederim ki, bulunduğum yeri unutmamak için çok büyük bir gayret içinde olacağım. Kesinlikle bu kadar alicenap bir patronu, böyle savunmasız durumda bırakmak sorumluluğunu almak istemiyorum efendim."

Arthur'un çehresi sertleşti. "Sözlerimi yanlış anladın."

"Bana gayet açık geldiler." Hızla dönüp büyük saate baktı. "Tanrım; saat ne kadar ilerlemiş, öyle değil mi?" En zarif reveransını yaptı. "Daha fazla *hizmete* ihtiyacınız olmayacaksa, iyi geceler dileyeceğim efendim."

Arthur gözlerini sıktı. "Kahretsin Elenora!"

Kız kalktı, arkasını dönerek hızla kapıya doğru yürüdü.

Arthur'un adımları daha büyüktü. Ondan önce kapıya ulaştı. Çok kısa bir an adamın engellemesi halinde ne yapacağını düşünmeye çalıştı.

Fakat adam çıkarken onu durdurmaya yeltenmedi. Onun yerine kapıyı açtı ve başını tüm nezaketiyle, yukardan aşağıya keskin bir hareketle indirerek, uğurlama selâmı verdi. Kız başı havada, azametle kapıdan süzülürken, göz ucuna oturmuş günahkâr bir gülümseme hissetti.

"Bu iş bittiğinde Miss Lodge, ev içindeki personel konumunuz da sona erecek," dedi soğuk soğuk. "O gün geldiğinde emin olun ki bu konuşmaya tekrar döneceğiz ve o andan itibaren, gelecekte nasıl bir beraberlik içinde olacağımızı konuşacağız."

"Kendinizi böyle bir konuşma yapmak için hiç zorlamayın Lordum. Reddedileni bir kez daha ikram etmek için hiçbir sebep göremiyorum."

Bu sözlerine tepki almak için arkasını dönmeye cesaret edemedi. Kendini koşmadan, yürüyerek, basamakları inmek için zorlamaya çalıştı.

Bir saat sonra yatak odasının önündeki holde halının üstüne rastladıkça boğuklaşan ayak sesleri duydu. Sanki kalbinin atışını aksettiriyordu bu sesler. Kapısının tam önünde durdu. Gerilim dayanılır gibi değildi. Kapıyı yavaşça çalacak mıydı?

Elbette çalmayacaktı. Ne yavaşça, ne başka türlü. Biraz önce böyle bir şey yapmayacağını çok açıkça dile getirmemiş miydi?

Fakat kapının tam öbür tarafında olduğunu bilmek, aniden Arthur'un aklından geçeni Elenora'nın sezmesine neden oldu. Adam kapıyı çalmayı arzuluyordu; hem de önüne geçilmesi çok güç bir istekle.

Bir süre sonra, onun kendi yatak odasına doğru gittiğini duydu.

14

Elenora gözlerini korkarak açtı. Perdeye vuran cılız ışık huzmesini görünce rahatladı. Demek ki, en sonunda sabah olmuştu. Masanın üstündeki saat 9.15'i gösteriyordu. Bir süreliğine uyumuş olduğunu anlayınca çok şaşırdı.

Bütün gece, kâh garip garip rüyalar görmüş, kâh kütüphanedeki öpüşmeyi yüzlerce kez düşünmekten gözünü kırpmamıştı.

Yorganı kenara iterek terliklerini ve sabahlığını giydi. Soğuk sudan ürpererek lavaboda alelacele elini yüzünü yıkadı. Saçını gayet muntazam şekilde yukarda topladı ve üstüne beyaz bir kep yerleştirdi. Sonra gardırobu açıp, asılı olanlar arasından en uygun kıyafeti aradı. Mrs.Egan'ın özel terzisinin diktiği oldukça yeni bu elbiseler, yeni görevi için olumlu bir görüntü vermesine yardımcı olabilirdi. Bir sonraki işinde hiç lâzım olmayacaklardı nasıl olsa. Müstakbel patronunun, bu kadar modaya uygun giyinen

profesyonel bir refakatçiyi işe alması düşünülemezdi herhalde.

Beklediği gibi Mrs Egan'ın terzisi, yeni müşterisinin, Mrs.Egan'ın evindeki eski işiyle bağlantısını gayet iyi gözlemlemiş ama bundan sadece mutlu olmuştu. Zaten akıllı bir terzinin, şu andaki konumuyla ilgili dedikodu yapmayacak kadar mantıklı olması gerekiyordu. Ama sonra ne olur bilinmez diye düşündü Elenora.

Gelecekteki gardırop sorunu için şimdiden telaşlanmamaya karar verdi. Turuncumsu sarı renkte, yeşil kurdeleli çok zarif bir sabah kıyafetini askıdan alırken; neyse, çok fazla patron ve iş olmayacak diye geçirdi aklından. Çok şükür ki, St.Merryn bu evden ayrılırken, neredeyse küçük bir kitapçı dükkânı kiralamasına yetecek kadar, hakkettiğinin üç misli ücret ve ikramiye verecekti. Eğer yeni bir iş bulmak için şansı yaver giderse, son çıkan romanları satabileceği dükkânı kiralamak üzere gerekli tüm parayı altı ay daha çalışıp biriktirebilirdi.

Ve en sonunda, özgür ve bağımsız olabilecekti.

Giyinirken, kendini Arthur'un ateşli öpücüğünden çok parlak geleceğine odaklamaya çalıştı.

Beş dakika sonra odasının kapısını açtığında holde kimse yoktu. Arthur'un kahvaltıya çoktan inmiş olabileceğini düşündü. Dün gece olanlara rağmen, bu sabah hâlâ onu görmeye can atıyormuş gibiydi. Yavaşça merdivenlere yöneldi. Margaret'i uyandırmamak için gürültü yapmamaya özen gösterdi.

Merdiveni inince döndü ve evin arkasına uzanan koridor boyunca yürüdü.

Derin bir nefes alarak, başını dikleştirdi, büyük bir havayla, dün akşam kesinlikle bir şey olmamış gibi yemek salonuna girdi.

Çabası boşa gitmişti. İçerde kimse yoktu.

Oysa Arthur'a öpücüklerini çoktan unuttuğunu göstermek istemişti. İçini çekerek kilere doğru açılan kapıya doğru yürüdü ve küçük basamakları inerek, mutfağın bulunduğu alçak bölmeye geldi. Terliklerinden hiç ses çıkmıyor, sabah sessizliğinde bir peri gibi süzülüyordu sanki.

Bu sabah için, bir bardak çay ve bir dilim kızarmış ekmek yeterli diye düşündü.

Fakat, son basamağa geldiğinde bir takım boğuk sesler duydu. Kapalı bir kapının arkasından geliyordu sesler. Ibbitts ve hizmetçi Sally'nin seslerini hemen tanıdı.

"Kahrolası, sümüklü, aptal yaratık."

Adam sesinin yükselmemesine özen göstererek kıza hakaretler yağdırıyordu. "Ya dediğimi yaparsın, ya da kendini yine sokakta bulursun."

"Lütfen bunu benden istemeyin Mr. Ibbitts," diye yalvarıyordu kız. "Sandığını boşaltırken, Miss Lodge'un tek kişisel eşyasının bu güzel, küçük saat olduğunu gördüm. Bunu görmem hoş değildi ama en azından yerinde bıraktım. Ama bu farklı. Şimdi siz, saati çalmamı istiyorsunuz. Tutuklanırım ve asılırım, inanın."

"Pöh. St. Merryn seni suçüstü yakalasa bile polise haber vermez. Hangi tip patronun, böyle bir şey yapacağını gayet iyi ayırt edebilecek kadar çok evde çalıştım. O böyle biri değil. Gereğinden fazla yumuşak kalpli."

Elenora, Arthur'un ince mizacının, Ibbitts tarafından onaylanmadığını da böylece anlamış oldu.

"En azından referansımı vermeden kovar," diye daha fazla ağlamaya başladı Sally. "Bu işe ne kadar ihtiyacım var biliyorsunuz. İşimi tehlikeye atmamı istemeyin benden."

"Söylediğimi yapmazsan, eşsiz işini kaybedeceğin kesin kızım. Bunu göreceksin. Payımı vermeyi kabul etmeyen genç Paul'ün başına neler geldiğini biliyorsun. Bonservisi verilmeden kapı dışarı atıldı. Şimdi haydut gibi yaşıyorsa hiç şaşmam. Noel'de de asılır herhalde."

Elenora kalın tahta kapının arkasından Sally'nin hıçkıra hıçkıra ağladığını rahatça duyabiliyordu.

"Yapamam efendim. Ben iyi bir kızım. Hayatımda hiç bu kadar kötü bir şey yapmadım. Yapamam."

"İyi kızsın ha?" Ibbitts iğrenç bir kahkaha attı. "Son patronun, en sevdiği oğlunu kilerde, havaya açılmış bacaklarının arasında bulduğunda böyle demiyordu ama."

"O öyle olmadı," diye ümitsizce itiraz etti Sally. "Bana saldırdı o adam."

"Çünkü onu baştan çıkarttın. Bahse girerim, bunun için para alacağını ummuşsundur."

"Bu doğru değil."

"Doğru olması da gerekmez," diye atıldı adam. "Bilinmesi gereken şey, bonservisini alamadan atıldığın. Ve ikimiz de oldukça iyi farkındayız ki; seni buraya almasaydım şimdi beyefendilerin ateşli arzularını bastırmakla meşguldün. Böyle bir işe sahip olduğun için çok şanslısın."

"Lütfen efendim. Bugüne kadar ne istediyseniz yaptım. Maaşımın yarısını sizin payınız olarak verdim. Bu isteğinizi yapamam, yapamam."

Elenora yeterince beklemişti. Kapı tokmağını çevirmeye çalıştı ama boşa döndü. Kapıya öyle bir asıldı ki, açıldıktan sonra duvara çarpan kapı, iki kez daha gedip geldikten sonra durabildi.

Korkan Ibbitts ve Sally, ağızları açık baka kaldı. Adamın muhteşem fiziği yerini öfkeden bir maskeye bırakmıştı.

Sally'nin gözlerinde artan paniğin korkusunu görebiliyordu. Yuvasından düşen bir yavru kuşun çıkardığı sesi andırma ihtimali olan küçük, çılgın bir çığlık attı elini boğazına götürerek.

Elenora, hışımla Ibbitts'in etrafında dolandı. "Aşağılık davranışların kabul edilemez. Eşyalarını topla ve derhal bu evi terket."

"Sen kim oluyorsun da, özel işlerime burnunu sokmaya cesaret edebiliyorsun?"

İşte şimdi Arthur'un nişanlısı olarak oynamakta olduğu rolün gerektirdiği otoriteyi göstermenin tam zamanı diye karar verdi Elenora.

"Ben bu evin gelecekteki hanımıyım," dedi soğuk bir şekilde. "Ve senin alçakça davranışlarına asla hoşgörü göstermeyeceğim."

"Gelecekteki hanım mı? Hah ha!" Aşağılayıcı bir coşku belirdi gözlerinde. Fakat kelimelere dökülen bir hakarete başvurmadan, talihsiz Sally'e kapıyı işaret etti. "Defol buradan kız. Doğru odana. Seninle daha işim bitmedi."

Sally bembeyazdı. "Başüstüne Mr. Ibbitts." Kız Elenora'nın durduğu kapıya doğru yürüdü.

"Özür dilerim Miss Lodge." Dudakları tekrar ağlamaya başlayacakmış gibi titriyordu. "Lütfen geçmeme izin verin."

Elenora ona bir mendil uzatarak kenara çekildi. "Git ve artık ağlama Sally. Her şey düzelecek."

Sally, bu güzel sözlere inandığına dair hiçbir tepki göstermedi. Süslerle kaplı mendille yüzünü kapattı ve koşarak çıktı.

Elenora adamla yalnız kalmıştı. Kendini beğenmiş sosyetik bir beyefendinin lütfedercesine bakmasını andıran bir edayla kızı tepeden tırnağa süzdü adam.

"Güzel, Miss Lodge; bu anı iple çekiyordum. Şimdi şunu bir kere açıklığa kavuşturalım. İkimiz de çok iyi biliyoruz ki sen hiçbir zaman bu evin gelecekteki hanımı olmayacaksın. Yalan mı?"

Elenora'nın midesi alt üst oldu ama yüzündeki tepkisiz ifadeyi bozmadı. "Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok Ibbitts."

"Lordum seni iyi bir hanım gibi insanların karşısına çıkardığı için, beni de aptal sanma. Sen ücretli refakatçiden başka bir şey değilsin. Geçici olarak bu evdesin. St. Merryn'in sana ihtiyacı kalmadığı an, sen de hizmetine ihtiyaç duyulmayan diğer personele yapıldığı gibi bu evden gönderileceksin."

Elenora'nın avuçları uyuşmaya başlamıştı. Sırlarını hizmetçilerden gizlemenin çok zor olacağını Arthur'a söylediği zaman ne kadar haklı olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Bu duruma göğüs germenin tek yolu blöf yapmak diye düşündü bir an.

"Kesinlikle eminim ki, patronunun konuşmalarını gizlice dinliyorsun Ibbitts," dedi birden. "Gerçekten

çok kötü bir huy. Ve birisi, bir başkası tarafından duyulması istemeyen konuşmaları ne kadar sık dinlerse, o kadar fazla yanlış anlar."

"Hah. Her şeyi bütün açıklığıyla biliyorum. Fazlasıyla hem de. St. Merryn seni Goodhew ve Willis Ajansı'ndan tuttu; yalansa söyle bakalım.Mrs.Lancaster'a anlatırken duydum. Sana nişanlı rolü oynaman için para ödüyor. Bu durumda konumun ne olur Miss Lodge biliyor musun? Bir artist."

"Yeter," diye haykırdı Elenora.

"Artistleri hepimiz çok iyi biliriz değil mi?" Tiksintiyle baktı. "Bu iş tamamlanmadan önce Lord hazretlerinin yatağını da ısıtacağından hiç şüphem yok."

Adam baştan sona her şeyi biliyor diye düşündü kız. Buraya geldiğinden beri, adamın davranışlarında kendisine karşı ince bir istihza sezmişti zaten. Fakat, konuyu açmadan Sally'i odasına göndermesinden, şimdilik bu meseleyi kendine saklayacağı ve bunu bir avantaja çevirmeye çalışmayacağı anlaşılıyordu.

Bir felâketle burun buruna geldiğini farketti Elenora. Arthur, baş uşağın planından haberdar olduğunu öğrenince küplere binecekti. Muhtemelen de, onu nişanlısı olarak kullanma hesabından hemen vazgeçecekti. St. Merryn'in ona ihtiyacı kalmazsa, daha gün bitmeden kendini yine Goodhew ve Willis Ajansı'nda bulabilirdi.

Yapacak başka bir şey kalmadığına göre, daha ileri gitmekte bir sakınca görmedi. Korkunç bir adamdı Ibbitts. Öyle veya böyle bu evden gitmeliydi. Gayet kararlı bir şekilde, "Eşyalarını toplaman için yarım saatin var Ibbitts," dedi.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye diklendi adam. "Ve sen de, şu andan itibaren, kendin için en iyi olanı yapacak ve ortalıkta dolaşıp emir vermeyi keseceksin. Artık benim dalgama göre dans edeceksin Miss Lodge."

Elenora adama bakarak, "Delirdin mi?" dedi sadece.

"Hayır, deli falan değilim. İyi bir anlaşma yaparsak, senin için daha hayırlı olacağını anlayacaksın sonunda. Eğer beni bu evden atmaya kalkarsan Sayın Lord, benim her şeyi bildiğimi anlayacaktır," diye alaylı bir ifadeyle güldü Ibbitts. "Dahası bunları senin bana söylediğini, çünkü yatakta konuşmaya bayıldığını söyleyeceğim ona."

"Bu senin için çok tehlikeli olur," dedi Elenora yavaşça. "St. Merryn, sana asla inanmaz."

Ibbitts, bir engerek yılanına benzeyen hain bir gülümsemeyle baktı. "Güzelim, beyaz geceliğindeki mavi kurdeleleri tarif edersem, anlatacaklarımın her bir kelimesine inanacağına kalıbımı basarım."

"Geceliğimin neye benzediğini biliyorsun, çünkü Sally'i anlatması için zorladın."

"Elbette ama Lord bunun tek sebebinin geceliğini yakından görmem olduğuna inanacaktır. Hem, bu masala kanmasa bile, neticede yeterince kuşku yaratarak yara almış olacaksın. Planının hiçbir gizliliği kalmadığını anlayınca, bu taktiği bırakacaktır. Bunun da anlamı artık sana ihtiyacı kalmayacak demektir Miss Lodge. Benden on dakika sonra sen de kendini sokakta bulacaksın."

"Çok aptal bir adamsın Ibbitts."

"Benden kolayca kurtulacağınızı sandığınız için asıl aptal olan sizsiniz Miss Lodge," diye şımarık bir kahkaha attı adam. "Fakat yine de şanslısınız. Çünkü sizinle bir pazarlık yapacağım. Eğer çeneni tutar ve birkaç dakika önce burada duyduklarını söylemezsen ben de mavi kurdele masalını da, gizli planı da ifşa etmem."

"Bana şantaj yapabileceğine gerçekten inanıyor musun Ibbitts?"

"A, evet Miss Lodge. Sally ve Ned gibi söylenenleri aynen yapacak ve müteşekkir kalacaksınız," diye kıkırdadı baş uşak. "O kadar müteşekkir kalacaksınız ki, ötekiler gibi üste para bile ödeyeceksiniz bana."

Elenora kollarını kavuşturdu. "Nedir komisyonun?"

"Sally ve Ned maaşlarının yarısını bana verirler."

"Ve bunun karşılığında ne alırlar?"

"Ne alacaklar, buldukları işe devam etmeleri yetmez mi? Sen de aynı bedeli ödeyeceksin. Çünkü aksi takdirde benden daha çok şey kaybedeceğini biliyorsun."

"Senden daha mı çok kaybedeceğim?"

"Evet aptal orospu," Dudaklarını büktü. "Ben bu yakışıklılığımla her zaman iş bulabilirim. Ama bu evden kıçına tekmeyi yiyip kovulduğun zaman sen bir daha saygın bir iş bulamayacaksın. Bir yıla kalmaz Covent Garden'da ayyaşlara etek kaldırmaya başlarsın sadece."

Son sözler, tepki verecek kadar rahatsız etmedi onu. Arkasını döndü ve küçük hole çıktı.

Ibbitts'in hain kahkahası da onu takip etti.

Mutfak basamaklarında Ned'in endişeyle beklediğini gördü.

"Ne oldu Miss Lodge? Sally kovulacağımızı söyledi."

"Sen ve Sally işinizi kaybetmeyeceksiniz Ned. Yakında Ibbıtts buradan gidecek."

"Sanmam efendim," diye üzüntüyle başını salladı Ned. "En sonunda kazanan o olur hep. Onu kötü bir duruma soktuğumuz için, ikimizi de referanssız kapı dışarı edecektir."

"Sakin ol. Lord hazretleri adil düşünen bir insandır. Durumu açıklayınca anlayacaktır. Sen ve Sally burada kalacaksınız, emin ol."

İş arayacak biri varsa o ben olacağım diye düşündü. Ibbitts'le olan sorun nasıl çözülürse çözülsün St. Merryn, gizli oyununun, aşağılık, değersiz yaratık Ibbitts'in ellerinde olduğunu öğrendiğinde, perdeyi indirmek zorunda kalacaktı.

Daha en başta, olmayacak kadar mükemmel bir iş demişti zaten; dememiş miydi?

Arthur, taşlı yolda durarak, John Watt'ın tırmıkla, samanları ahıra sokmasını seyretti. Genç adam, Arthur'un onu son gördüğünden bu yana çok değişmişti.

George Lancaster'ın evinde çalışırken temiz ve itinalı olmaya özen gösterirdi. Bugün giydiği gömlek ve pantolon büyük olasılıkla kaçtığı gece üstünde olanlardı. Bunlar Watt'ın yeni işine de uygun görünmüyorlardı. Bir zamanlar çok iyi bir kıyafetken, altı

hafta boyunca atların içinde sürekli giyilmesi, üstündekileri yırtık pırtık, kirli bir kilim parçasına çevirmişti.

Watt'ın saçları bir paçavra ile arkadan bağlanmıştı. Kaşlarının üzerinden ter damlıyordu. Yeni patronu, George Lancaster'den aldığına yakın bir para ödese bile, bu ahırda, tabiatına uygun olmayacak kadar ağır bir işte çalışıyordu.

"Selam Watt," dedi Arthur.

Watt aniden döndü, tırmığı kaldırarak hiddetle çevresine bakmaya başladı. Arthur'u görünce rahatladı. Zorlukla yutkundu. Kendini savunmak için kullanmayı düşündüğü tırmığı indirdi. "Beni eninde sonunda bulacağınızı biliyordum," dedi.

Arthur ona doğru yürüdü. "Niye kaçtın Watt?"

"Cevabı mutlaka biliyorsunuz efendim." Adam tırmığı ahırın duvarına dayadı, çatlamış elleriyle alnını sildi ve çok derin bir iç çekti. "Mr.Lancaster'i benim öldürdüğüme inandığınızı düşündüm."

"Neden böyle bir şey düşüneyim ki?"

Watt kaşlarını çatarak baktı, kafası karışmıştı. "O gece Mr.Lancaster'la beraber olan tek kişi olduğum için."

"Büyük amcam sana güvendi. Ben de. Ayrıca Bess de güveniyor."

"Bess'le mi görüştünüz?"

"Senin ismini değiştirerek bir ahırda çalıştığını ondan öğrendim."

Watt gözlerini kıstı, başına bir ağrı saplanmış gibiydi. "Ona nerede olduğumu söylememeliydim. Fakat benim için çok üzülüyordu. Onun için iyi olduğumu bilmesinde bir sakınca bulunmayacağını düşünerek burayı söyledim. Kimseye söylememesi için de yalvardım. Biliyorum çok dürüst bir kızdır. Benim için yalan söylemesini, özellikle size yalan söylemesini istemem hataydı."

"Bess'i suçlamamalısın. Kısa bir süre önce, onunla uzun bir konuşma yaptım. Seni bütün kalbiyle seviyor ve eğer sana zarar vereceğime inansaydı, yerini asla bana söylemezdi. Kesinlikle başka hiç kimseye, hatta onu sorgulayan dedektife bile bir şey söylemedi."

"Onu dedektif mi sorguladı?" Watt korkuya kapılmıştı. "Ah zavallı Bess'im. Ölesiye korkmuştur."

"Evet korktu ama senin nerede olduğunu söylemedi. Bir tek bana güvendi. Çünkü onu, senin masum olduğuna inandığıma ikna ettim."

Watt sinirle alt dudağını yemeye başlamıştı. "Bess dedektifin, benim zavallı Mr.Lancaster'in katili olduğuma inandığını söylemişti."

"Bu sonuca ulaştığında dedektifin işine son verdim. Çünkü yanıldığını biliyorum." Adam gözlerini hayretle kırpıştırdı. "Mr.Lancaster'i benim öldürmediğime nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Seni yıllardır tanıdığımı unutuyorsun Watt. Şiddete başvuracak karakterde bir insan olmadığını çok iyi biliyorum. Sen sabırlı bir insansın. Kızmadan, yavaş ama kararlı yürürsün seçtiğin yolda."

Watt gözlerini yine kırpıştırdı. "Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum efendim."

"Bana," diye kararlı bir sesle başladı Arthur. "Büyük amcamın öldürülmesine kadar geçen son birkaç

günde neler olduğunu teker teker anlatarak ve o gece yaşanan her olayı hatırlayarak teşekkür edebilirsin."

Bir saat sonra Watt'tan öğrenebileceği her şeyi öğrendikten sonra, her ikisine de Lancaster malikânelerinden birinde uygun işler bulacağına söz vererek çocuğu sevgilisinin yanına gönderdi.

Rain Sokağı'ndaki malikânesine dönmeden önce son durağı, büyük babasından yadigâr yaşlı vekilharcının eviydi.

İhtiyarın evi, karanlık ve derin bir sessizlik içindeydi. Hizmetçilerin yüzlerine kasvet hâkimdi. Ellerini önlüğüne silerek ölüm döşeğinde olan patronunun yatak odasını gösterirken hizmetçi, "Doktor, Mr.Ormesby'nin haftaya çıkacağını sanmadığını söyledi" dedi. "Onunla vedalaşmaya gelmeniz büyük nezaket."

"Yapabileceğim başka bir şey yok," dedi Arthur. Kadına biraz daha yakından bakınca, yılların izlerini gördü yüzünde. Başka bir iş bulabilmesi imkânsız görünüyordu. "Ormesby size kalacak bir yer ayarladı mı?"

Bu soru karşısında şaşkına dönen kadın gözlerini açarak, "Çok naziksiniz efendim ama beni vasiyetinde unutmayacak kadar iyi bir insan olduğuna eminim onun. Mr.Ormesby'e yirmi yedi yıldır hizmet ediyorum."

Arthur, kadını emeklilik döneminde yaşatabilecek kadar parayı mutlaka ayırmasını Ormesby'e söylemeyi unutmamak için aklının bir köşesine yazdı.

Margaret endişeyle içeri girdiğinde Elenora son özel eşyalarını da sandığa yerleştirmek üzereydi.

"Tanrı aşkına Elenora, burada neler oluyor," diye çığlık atarak odanın ortasında durdu ve sandığa düşmanıymış gibi bakmaya başladı. "Tam iki gündür üzerinde çalıştığım sahnenin tam ortasındayken Sally bütün dikkatimi dağıtıp, senin gitmek için toplandığını söyledi."

"St.Merryn'in büyük planının çatırdamakta olduğunu söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm."

"Anlamadım."

"Ibbitts niye burada olduğumu biliyor ve şu çok açık ki, bildiklerini kendi çıkarı için kullanmakta tereddüt etmeyecek. Lord hazretleri planının mahvolduğunu öğrenince benim hizmetime ihtiyaç duymayacak. En iyisi toparlanıp gitmek için hazır olmalıyım diye düşündüm."

"Ama bu saçmalık."

"Ne yazık ki," diye içini çekti Elenora. "St. Merryn'in itina ile hazırladığı planı berbat ettiğimi itiraf etmeliyim."

Parayla satın alınamayacak bir şeyleri yitirmenin verdiği kırıklıkla unutulmuş eşya var mı diye odayı gözden geçirdi. Ayrılmak istemediğini farketmesi, yalnızca, başka bir iş aramak için mecbur kalacağı uzun ve tatsız sorunlardan kaynaklanmıyordu. Evi de özleyecek hali yoktu. Odalardan birine her girişinde, Arthur'u görmenin verdiği küçük mutluluktu özleyeceği.

Bu aşırı duygusal davranışı hemen bırak. Derin düşüncelerle kendine acıyarak harcayacak vaktin yok. Geleceğine yoğunlaşmalısın.

"Sevgili Elenora, bu çok kötü," dedi Margaret. "Eminim bir yanlışlık vardır. Gidemezsin. Lütfen

Arthur'la konuşmadan acele bir karar verme. Eminim o bu işin içinden çıkacaktır."

Elenora başını iki yana sallayarak, "Planladığı oyunda, beni nasıl kullanmaya devam edeceğini düşünemiyorum. Bütün proje Ibbitts sayesinde içinden çıkılmaz bir hal aldı."

"Arthur'un kaynakları çok geniştir. Göreceksin planında ilerlemek için mutlaka bir yol bulacaktır."

Yaklaşmakta olan araba tekerleği sesleri Elenora'nın başını pencereye çevirmesine neden oldu. Aşağıya bakınca Arthur'un arabadan indiğini gördü. Kolunun altında büyük bir paket taşıyor ve çok ciddi görünüyordu.

"Kont döndü," dedi Margaret'e. "En iyisi aşağıya inip, bu işe hemen bir son vermek."

"Ben de seninle geliyorum," diye aceleyle takip etti Margaret. "Eminim bunların hepsi bitecek."

"Lord hazretlerinin..." Elenora, içindeki derin yaraya rağmen, en ufak bir duygusallık belirtisi göstermemeye çalışarak, "...Bundan böyle hizmetime ihtiyacı olmayacak," diye küçük bir prova yapmaya çalıştı.

"İzin ver ben anlatayım hayatım," dedi Margaret, basamakları inerken. "Arthur konusunda da, lütfen yapacaklarını önceden kestirmeye çalışma. Hakkında söylenebilecek en önemli özellik, bir defa karar verdi mi, bu karardan kimsenin onu döndüremeyeceğidir. Ailede herkese sorabilirsin."

Sally ve Ned holde yan yana durmuş, kısık bir sesle konuşuyorlardı. Elenora ve Margaret'i görünce fısıldaşmayı kestiler ama yıkılmış görünüyorlardı.

"Ne var," diye sordu Elenora. "Başka bir şey daha mı oldu?"

"Ibbittts; hanımefendi," dedi Ned. "Kütüphanede Lord hazretleriyle birlikte. Efendimize uydurmayacağı yalan yoktur artık."

Margaret öfkeyle bakarak, "St. Merryn'in Elenora'ya değil de ona inanacağına nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye homurdandı.

"Bilmiyorum efendim," diye fısıldadı Sally. "Fakat Ibbitts kütüphaneye girerken gülümsüyordu. Bu gülüşü daha önce de görmüştüm ben."

15

Arthur koltuğuna iyice yaslandı ve Ibbitts uydurduğu masalı anlatırken, baş uşağı yakından gözlemeye başladı.

"Sizin temin ederim ki efendim, bundan dolayı hiçbir zarar görmeyeceksiniz. Gizli planınız hakkında ağzımdan tek bir kelime bile çıkmayacak," Adam bütün içtenliğini ortaya koymaya çalışıyordu.

"Yaa."

"Tabii efendim." Çenesini kaldırdı, omuzlarını açtı. "Size sadakatimden emin olabilirsiniz."

"Miss Lodge'un yatak odasında sana kur yaparken bunları ağzından kaçırdığını söylüyorsun öyle mi?"

"Evet, tamamiyle. Üzerinde sadece mavi kurdeleli beyaz bir gecelik olmasına rağmen, davetini kabul etmedim. Benim için görevimin gerektirdiği sorumluluk her şeyden önce gelir."

"Anlıyorum."

Ibbitts içini çekti. "Ama adil olmak gerekirse, Miss Lodge'un zayıf omuzlarına da çok fazla suç yüklememelisiniz."

"Bunu niye söylüyorsun?"

Ibbitts, vah vah der gibi bir ifade takındı. "O yaşta ve onun konumunda bir hanımın, saygın bir evliliği düşünecek umudu kalmamıştır; öyle değil mi? Öyle bir konum ki, acilen sığınacağı bir yer aramaktan başka şans bırakmıyor kendisine. Ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?"

Kapı, büyük bir patırtıyla açıldı ve Elenora fırtına gibi kütüphaneye daldı. Margaret arkasından onu takip ediyordu.

"Ibbitts'in söylediği tek bir kelimeyi bile dinlemeyin," dedi Elenora hiddetle odanın öbür yanına yürürken. Öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

"O bir yalancı ve diğer hizmetçilerden çıkar sağlayan bir şantajcı. Ona bu evi derhal tek etmesi gerektiğini söyledim."

Arthur yavaşça ayağa kalktı. "Günaydın Miss Lodge." Margaret'e de başıyla selam verdi. "Lütfen buyurun. İkiniz de oturun."

Margaret hemen oturdu. Bu işin nereye varacağını tahmin edebilmenin rahatlığı vardı yüzünde. Kimseye özel olarak hitap etmeden, "Bu iş şıp diye nasıl çözülürmüş şimdi göreceğiz," diye bir laf attı ortaya.

Elenora, Arthur'un yer göstermesini duymamış gibiydi. Çalışma masasının önünde, öfkeden çakmak çakmak olmuş gözlerle ayakta durmaya devam etti.

"Ibbitts, diğer hizmetçilere maaşlarının yarısını vermesi için baskı yapıyor," diye bağırdı. "Bunu, on-

ların işlerini korumaları karşılığında yaptığını söylüyor. Çok alçakça bir durum bu. Sally ve Ned bana, uşak, aşçı ve bahçıvanların, bu rezalete daha fazla katlanamadıkları için aylar önce evi bu halde bırakıp gittiklerini söyledi."

Ibbitts ona acıyarak baktı ve başını iki yana salladı. "Korkarım Miss Lodge sinir krizi geçiriyor efendim. Kadınca bir isteri nöbeti hiç şüphesiz. Belli bir yaşa gelip de evlenememiş olan hanımlarda da böyle şeylere rastlamıştım daha önce. Nişadır şişesi bazen iyi geliyor."

Elenora aşağılayan bir bakış fırlattı. "İnkâr mı ediyorsun?"

"Elbette," diye başını gururla kaldırdı adam. "Eğer Lord hazretleri bu konuda ne kadar masum olduğumu ispatlamak isterlerse, hizmetçilerle konuşabilir. Sally ve Ned, onlardan böyle bir şey istemediğimi kesinlikle söyleyeceklerdir."

"Onları fena halde korkutmuşsun Ibbitts," dedi Elenora. "Sadece senin emrettiklerini söyleyebiliyorlar."

"Lütfen oturur musun Elenora?" dedi Arthur yavaşça.

"Sally ve Ned'e yaptığı aşağılık şantaj dışında bu adam gizlice sizin konuşmalarınızı da dinliyor."

"Bu yalan," diye atıldı Ibbitts. "Patronumun özel konuşmalarını dinlemeyi hayâl bile etmem. Sizi dinleyen genç Sally'di efendim. Bana Miss Lodge'un sadece ücretli refakatçi olduğunu söyleyen de odur. Doğal olarak ben de onlara, sizin özel işlerinizle ilgili ağızlarını sıkı tutmalarını emrettim. Emrimi aynen yerine getireceklerdir. Planlarınıza hangi şekilde olursa olsun, ben de daima yardım etmeye hazırım."

Elenora dişlerinin arasından "Saçmalık," dedi. "Şimdi de Sally'yi suçlamaya-"

"Otur Elenora," diye tekrar etti Arthur. Bu kez kelimeleri köşeli söyleyerek hafif bir emir havası vermişti.

Elenora istemeyerek itaat etti.

Ibbitts mahvedecekmiş gibi baktı kıza. "Beni bağışlayın Lordum ama Miss Lodge'u bu işe alırken referanslarını iyice incelediniz mi?"

"Senin referanslarını incelemediğim için pişmanım," dedi Arthur. "Ve bu işi ne yazık ki, sağlığı elvermediği için Ormesby de yapmamış."

Ibbitts telaşla, "Referanslarımın çok iyi olduğuna sizi temin ederim," dedi.

"Çünkü bahse girerim; hepsini sen yazmışsındır," diye mırıldandı Elenora.

Ağzını büzerek "Bu da yalan," diye hırslandı Ibbitts. Arthur'a dönüp, "Daha önceki işverenlerimden getirdiğim mektupları okursanız sevinirim. Hepsi son derece tatminkârdır."

"Buna gerek yok," diyen Arthur ölümün eşiğinde olan vekilharcı Ormesby'e son görevini yerine getirmek için yaptığı ziyaretten dönerken yanında getirdiği dosyalardan birine uzandı.

"Sabah eve dönerken bunları yolda inceledim. Geçen yılın bilgileri bana her şeyi anlatıyor Ibbitts."

Adam sersemledi. Söylenenleri pek anlamamış gibi göründü. "Onlar nedir efendim?"

"Evle ilgili hesaplar." Arthur en yeni dosyayı açtı ve daha önceden işaret koyduğu satırlarda parmağını dolaştırdı. "Daha geçen ay bile, uzun süredir burada

olmayan personelin maaşları da, çalışanlarınkiyle beraber alınmış."

Başını kaldırıp Ibbitts'e baktı.

"Bunlar arasında uşak, aşçı ve bahçıvanlar var ki, bu kişiler geçtiğimiz sonbahardan beri burada çalışmıyor."

Ibbitts dengesini korumakta güçlük çekerek geriye doğru bir adım attı. "Bir yanlışlık olmalı efendim."

Arthur deri kaplı dosyayı kapattı.

"Yanlışlık, seni çok daha önce kovmamış olmam Ibbitts. Ama şimdi bu yanlışı düzelteceğim. Eşyalarını topla ve hemen bu evi terket!"

"Efendim, vekilharcınızın çok hasta olduğunu kendiniz söylediniz." Adam hem kızgın, hem de ne yaptığını bilmez haldeydi. "Bazı hesapları yanlış kaydetmiş olmalı."

"Evinden çıkıp, ne olup bittiğini kendi gözleriyle görmek için buraya gelemeyecek kadar hasta evet; ama emin ol aklı başında. Bu paralar, sana personele dağıtman için veriliyor. Sen ne yapıyorsun? İşten attığın ya da gitmek zorunda bıraktığın hizmetlileri Ormesby'e bildirmiyorsun. Aksine onların maaşlarını da cebine atmaya devam ediyorsun. Seni bu paraları çalmakla suçlayabilirim. Ama şimdi, bir saat içinde bu evden defolup gitmeni istiyorum."

Elenora ayağa fırladı.

"En doğru şeyi yapacağınızı biliyordum efendim."

Arthur için çekti. "Lütfen otur Elenora."

Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra vazgeçti ve oturdu.

Ibbitts perişandı. "Yani, beni kovuyor musunuz?"

"Tabii. Seni kovuyorum."

Arthur arkasında sarkan kadife kaplı kola uzanarak zili çaldı. "Sen bir yalancı ve şantajcısın. Seni hapse attırmadığım için kendini şanslı saymalısın."

Kütüphanenin kapısı açıldı. Korkulu ama kararlı gözlerle bakan Ned belirdi.

"Evet Lordum."

"Ibbitts artık bu evde çalışmıyor. Eşyalarını toplaması için ona odasına kadar eşlik edecek ve başında bekleyeceksin. Evden çıkmadan önce gümüşleri çalmadığından iyice emin olmalısın. Anlaşıldı mı?"

Ned bir Arthur'a baktı, bir tehditkâr bakışlar fırlatan Ibbitts'e. Çocuğun gözündeki korku sanki buharlaşmış gibi yok olmuştu. Sert bir tonla, "Başüstüne efendim," dedi, "Onu arka kapıdan çıkarırım."

Ibbitts, öfke ve aşağılanmayı aynı anda yaşıyordu. "Sally ve Ned'in karakterlerini anlayabilmeniz için onlara referanslarını sormanızı öneririm. Hiçbir referans getirmediklerini göreceksiniz. Sally referans getirmedi çünkü, patronunun varisini baştan çıkartmıştı. Ned de referans alma şansını, kızın yaptıklarını inkâr edip onun tarafını tuttuğu için kaybetti."

Ned ellerini yumruk yapmıştı.

Elenora oturduğu sandalyeden fırladı ve "Hikâyenin Sally ve Ned tarafından anlatılan haline sonuna kadar inanıyorum. Burada kendi güvenilmezliği kanıtlanan biri varsa o da bu Ibbitts'in kendisidir," dedi.

Arthur, hafifçe burnunu sıvazlayarak, "Oturmaya devam ederseniz minnettar kalırım Miss Lodge. Durmadan böyle aşağı yukarı zıplamak yorucu olsa gerek," diye kibarca uyardı.

"Özür dilerim."

Her zamanki isteksizliğiyle tekrar oturdu Elenora. Kızın terliğinin ucunu sabırsız sabırsız halıya vurduğunu farkeden Arthur, ücretli refakatçi olarak çalıştığı şu kısa sürenin, dik başlılığını törpüleyerek, onu emirlere kayıtsız şartsız itaat etme noktasına getirmeye yetmediğini düşündü.

Çözmek zorunda kaldığı onca soruna rağmen Arthur, memnun görünüyordu. Hatta eğlendiği bile söylenebilirdi. Onun baş etmek zorunda kaldığı bu işler, hiç şüphesiz Elenora için çok can sıkıcı olmalıydı.

Dikkatini Ned'e yoğunlaştırdı. "Sen ve Sally görevlerinize devam edeceksiniz. Ayrıca Ibbitts'in, sizden zorla aldığı paraların en kısa zamanda geri ödeneceğini söyleyebilirim."

"Teşekkür ederim efendim." Ned aptallaşmıştı.

Arthur kapıya bakarak seslendi. "Ibbitts, bu konuda yeterince fazla zaman harcadım."

Ibbitts'in öfkeden çenesi titriyordu. Önünden geçerken Elenora'ya intikam alacağından emin bir bakış fırlattı. Arthur tekrar konuşmak için adamın kapıya kadar gitmesini bekledi.

"Bir şey daha var Ibbitts," dedi parmağını adama doğru uzatarak. "Miss Lodge'un bu evdeki konumuyla ilgili kafanda bazı belirsizlikler var sanıyorum."

"Onun konumunu gayet iyi biliyorum," diye mırıldandı Ibbitts. "Ücretli refakatçiden başka bir şey değil."

"Bu varsayımında son derece yanılıyorsun." Arthur sesinin tonunu yükseltmemeye çalıştı. "Miss Lodge'la evlenmeye karar verdim. Kısa bir süre sonra bu evin hanımı olacağı kesin. Aksine bir masal uydurup ortalığa yayarsan, seni pişman ederim. Yeterince açık konuştum mu?"

Yan gözle baktığında, Elenora'nın gözlerini hayretle açtığını gördü.

Ibbitts dişlerini gıcırdattı. "Onu nasıl çağırmak istediğiniz size kalmış Lordum."

"Evet," diye onayladı Arthur. "Öyle. Şimdi gidebilirsin."

"Ibbitts çıkınca Ned kapıyı kapatarak onu takip etti. Arthur artık Elenora ve Margaret'le yalnız kalmıştı.

"Çok güzel," dedi Margaret. "Gerçekten çok heyecanlıydı." Büyük bir rahatlamayla Elenora'ya gülümsedi. "Sana söylemiştim Arthur her şeyin üstesinden gelir diye. Şimdi talimat ver de Sally, topladığın sandığı boşaltsın."

Arthur buz gibi oldu. Hissettiklerini belli etmemeye çalışarak Elenora'ya baktı.

"Toplanmış mıydın?"

"Evet, tabii." Boğazını temizledi. "Ibbitts benim sadece bir işçi olduğumu, gerçek nişanlı olmadığımı öğrendikten sonra benim hizmetime ihtiyacınız olmayacağını düşündüm."

Margaret Arthur'a baktı. "Elenora onun üstüne gidince Ibbitts plandan haberi olduğunu söylemiş ve seni yalanlarıyla inandıracağını söyleyip tehdit etmiş."

Arthur az önce olanları aklından geçirerek arkasına yastlandı. "Ibbitts, buradaki durumun konusunda sessiz kalmak karşılığında senden de para koparmaya mı kalktı?"

"Evet," dedi Elenora kızararak. "Fakat Sally ve Ned'in çaresizliklerine karşı yaptıklarıyla mukayese bile edilemez. Onlar içler acısı durumda."

Arthur, kızın yüklendiği sorumluluk duygusunun, kibar çevrelerdeki insanların tutumlarıyla karşılaştırıldığında ne kadar ender rastlanır olduğuna hayret etti. Bu dünyada, ailenin erkek fertlerinden birinden hamile kalan hizmetçi, hemen kapı dışarı edilir ya da artık iş yapamaz duruma gelen yaşlı uşak, beş kuruş parasız, yersiz, yurtsuz sokağa bırakılırdı genellikle.

Elenora başını iki yana salladı. "Sizi uyarmıştım efendim. Çalıştırdığınız insanlardan bir sır saklamanın ne kadar zor hatta imkânsız olduğunu size hatırlatmıştım."

"Hatalarımı yüzüme vurmama inceliğini gösterebilir misiniz?"

Elenora çok utandı. "Özür dilerim efendim."

Arthur iç geçirdi. "Boş ver. Haklıydın."

Elenora'nın kaşları sıkıntılı bir ifadeyle birbirine yaklaşmıştı. "Gerçekten, Ibbitts kadar güvenilmez bir insan bu işten haberdarken, bu durumu nasıl sürdürebileceğimi merak ediyorum."

"Farklı olması için bir neden göremiyorum," dedi Arthur. "Plan aynen tasarladığım gibi işliyor. Sosyete beni rahat bırakarak gözlerini sana çevirmiş durumda." Sonra Margaret'in odada olduğunu hatırlayıp bir an durdu. "İşlerimizi düzene koyabilmek için özgür kalacağım."

"Fakat Ibbitts, bu evdeki gerçek durumum hakkında dedikoduya başlarsa, planınızın bir geçerliliği kalmayacak."

Oynaması için işe aldığı rolden ayrılma çabasındaki bitmeyen ısrarı, adamın birden bire kontrolünü kaybederek beklenmeyen bir tepki göstermesine sebep oldu.

Her kelimeye amaçlı biçimde vurgu yaparak, "Gördüğüm kadarıyla," dedi, "Bu planı sürdürebilmem için tek ümidim sensin. Ayrıca ödediğim hatırı sayılır ücret nedeniyle de senden inandırıcı bir çaba bekleme hakkı görüyorum kendimde."

Sözler o kadar inciticiydi ki, Margaret'in başından aşağı kaynar sular döküldü.

Elenora, kızdığını ama yılmadığını anlatabilmek için karşısındakine işkence çektiren bir ciddiyetle başını kaldırdı ve kuru kuru, "Evet, tabii Lordum," dedi. "Sizi tatmin edebilmek için olağanüstü çaba göstereceğim."

"Teşekkür ederim."

Hangi lanet olası nedenle ağzından kaçırmıştı bu lafları. Hiçbir zaman ölçüyü kaçırmazdı halbuki.

Margaret havayı yumuşatmaya çalıştı. "Gerçekten Elenora, Ibbitts'in söyleyebileceklerinin üzerinde durmamalısın. St. Merryn Kontu'nun evinden referans bile verilmeden atılan bir uşağın lafına kim inanır Sosyete'de?"

"Biliyorum ama bu hikâyenin tümüyle farkında olması korkutuyor beni."

Margaret onu sakinleştirmeye çalıştı. "Ibbitts senin hakkında dedikodu yapsa bile bunun bir zararı olmaz ki. Ortaya atılan şakayı tekrar ettiği sanılır o kadar."

"Haklı," dedi Arthur. "Sakin ol Elenora. Ibbitts'i düşünmene gerek yok."

"Umarım haklısınızdır," dedi ama kız rahatlamış görünmüyordu.

Margaret içini çekti. "Güzel; sorun kalmadı o zaman. Sen kalıyor musun Elenora?"

Elenora kaşlarını çattı. "Bu durumda evde çok az personel kaldı."

Arthur, araştırmasına devam etmeden önce bir başka sorunun çözümüyle karşı karşıya kaldığını düşündü sıkıntıyla. Bir kalem aldı, not kâğıtlarına uzandı. "Bir an evvel ajansa mesaj yollamalıyım."

"Ajans'ın göndereceği bir sürü adayla vakit geçirmenize gerek yok" dedi Elenora biraz neşelenerek. "Sally'nin işe ihtiyacı olan iki kız kardeşi var. Bir tanesi mükemmel aşçıymış. Diğeri de oda hizmetçisi olarak çalışmaktan mutlu olacak. Sally de yeni uşağınız olarak iyi iş çıkarır sanıyorum. Ayrıca Ned'in de bahçıvanlık yapan bir amcası ve kuzeni varmış. Patronları şehirdeki evlerini satmışlar ve bütün personele yol vermişler. Onlar da iş arıyorlarmış. Ben de bizim işe almamızı öneriyorum, ne dersiniz?"

Margaret ellerini çırptı. "Tanrım, Elenora harikasın. Personel problemini tamamiyle çözmüşsün gibi görünüyor."

Arthur, yeni hizmetçiler bulunmasından dolayı o kadar rahatlamıştı ki, Elenora'yı kucaklayıp öpebilirdi. Ama onun yerine gayet resmi, "Bu işleri sana bırakıyorum," dedi.

Elenora küçük bir baş işaretiyle karşılık verdi ama mutluluğu yüzünden okunuyordu.

Sinir bozucu bir sorun ortadan kalkmıştı. Ortalık yeniden canlanıyor diye düşündü Arthur.

"Beni bağışlarsanız, gidip üstümü değiştireceğim." Margaret ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdü. "Birazdan Mr.Fleming burada olacak. Öğleden sonra birlikte kitapçıları dolaşacağız."

Arthur hızla odayı geçerek kadına kapıyı açtı. Margaret aceleyle hole çıktı ve gözden kayboldu. Arkasını dönünce, Elenora'nın da çıkmak üzere olduğunu gördü, bir elini kaldırarak, ""Eğer mahsuru yoksa," dedi yavaşça. "John Watt'tan öğrendiklerimi seninle konuşmak istiyorum."

Elenora, odanın tam ortasında kala kaldı. Heyecanla yüzü parladı. "Onu buldun mu?"

"Verdiğin fikre teşekkür ediyorum. Sevgilisi ile görüştüm." Saatine baktı. Dördü biraz geçiyordu. Arabayı hazırlattım. Birlikte parkta bir tur atarız. Beraber görünmemiz hem gerçekten nişanlı olduğumuz izlenimini pekiştirir, hem de bir özel görüşme imkânı buluruz."

16

Saat tam beşte, Arthur'un besili atlar tarafından çekilen arabası, parkın geniş kapısından kayarak geçti. Yanında, kıyafetini değiştirirken binlerce defa oyun sergilemek üzere işe alınan ücretli refakatçiden başka bir şey olmadığını kendi kendine hatırlatan, uygun şapka ve eldivenleriyle mavi bir gezi kıyafeti giymiş Elenora vardı. Fakat ta derinlerde bir yerinde, Arthur'un onu buraya beraber olmak için davet etmiş olabileceğini kulağına fısıldayan, üstelik bu oyunun gerçeğe dönüşmesini arzulayan günahkâr, karşı konulmaz dürtüyü hissetmiyor değildi.

Önünde canlı, rengârenk bir manzara vardı. Güneşli ve ılık bu ilkbahar öğleden sonrasında, şehirde adet olduğu üzere, sosyetikler, görme ve görülme amacıyla parka gelmişlerdi.

Kibar ve zarif giyimli yolcuların daha iyi farkedilmesi için arabaların üstleri neredeyse tamamen indirilmişti. Nefis arabalar eşliğinde yan taraftaki yoldan

dönüşe geçen bazı beyefendiler karşılaştıkları tanıdıklarını selâmlıyor, anlık dedikodular yapılıyor ya da hanımefendilerle flört ediliyordu.

Elenora, Arthur'un dizginleri, yaptığı tüm diğer hareketler gibi yumuşak, yetenekli ve oldukça otoriter kullandığını görünce hiç şaşırmadı. Birbirleriyle tam bir uyum içindeki iyi eğitilmiş kır atlar, o dokunduğu anda gereken tepkiyi veriyordu.

"Bir kiralık at ahırında buldum Watt'ı."

"Büyük amcanın ölümüyle ilgili herhangi bir ayrıntı verebildi mi bari?"

"Cinayetin olduğu gün, öğleden sonrayı laboratuarda bir deney üzerinde çalışarak geçirmişler. Akşam yemeğinden sonra George amca yorgun olduğunu söyleyerek odasına çıkmış. Watt da yatmaya gitmiş. Onun yatak odası, aşağıda, laboratuarın yanında."

"Hiç gürültü duymamış mı?"

Arthur asık bir suratla başını salladı. "Tam uykuyla uyanıklık arasındayken laboratuardan garip sesler geldiğini, hatta birinin boğuk bir sesle ağlamasına benzer hıçkırıklar duyduğunu anlattı."

"Peki, neler oluyor diye bakmaya gitmemiş mi?"

"Gitmiş. Gece geç saatte, deney sonuçlarına bakmak ya da günlüğü için notlar almak George Amca'nın huyu değildi. Watt önce bir aksilik olduğunu düşünerek korkuya kapılmış. Ama gittiğinde laboratuarın kapısını kilitli bulmuş. Dönüp kendi komodinindeki anahtarı getirmiş. Tam kapıyı açmak üzereyken iki silah sesi duymuş."

"Aman Tanrım, yoksa katili görmüş mü?"

"Hayır. Kapıyı açtığında cani pencereden çıkıp gitmiş."

"Amcan?"

"Watt onu yerde kan gölü içinde ölmek üzereyken bulmuş."

Elenora gözünün önünde canlandırdığı sahneyle ürperdi. "Ne kadar korkunç."

"George amcanın hâlâ bilinci kısmen yerindeymiş. Ölmeden önce bazı sözler mırıldanmaya çalışmış. Watt, bunların hiçbir anlam ifade etmediğini, ölüm anında görülebilen bazı garip hayâller olabileceğini söylüyor."

"Ne söylediğini hatırlıyor mu?"

"Evet," dedi Arthur sükunetini korumaya çalışarak. "Ona göre büyük amcamın ölürken söylediklerinin benim açımdan bir anlamı olabilir. George amca, *Arthur'a Merkür'ün hâlâ hayatta olduğunu söyle* demiş.

Kız nefesini tuttu. "O zaman siz haklısınız efendim, bu olay amcanızın eski arkadaşlarıyla ve şu garip kırmızı taşlarla yakından ilgili."

"Evet ama ben şimdiye kadar hep, Merkür'ün öldüğü varsayımıyla hareket ediyordum. Kanıtlanmayacak bir sonuca ulaşmaya çalışacağıma daha çok bilgi toplamam gerekirdi."

Adamın ağzının kenarındaki ince çizgileri inceledi Elenora. Evde yaşadıklarını unutmuştu.

"Söyler misiniz Lordum; işler ters gittiği zaman, bütün sorumluluğu kendi omuzlarınıza almak için daima bu kadar acele eder misiniz?"

Arthur kaşlarını çatarak baktı. "Ne biçim soru bu? Kendi sorumluluklarımı biliyorum, o kadar."

"Ve daha fazlasını sanırım." Yanlarından geçen arabada pahalı giysiler içindeki iki hanımın, potansiyel avını süzen iki kedi gibi kendilerine baktıklarını farketti Elenora. Maksadını belli edecek kadar aşikâr biçimde güneş şemsiyesini onların görüş açısını kapatacak şekilde eğdi.

"Sizi ilk tanıdığımdan bu yana geçen kısa sürede, kendinize sorun yaratmakta çok usta olduğunuzu açıkça gördüm. Omuzlarınıza çöken her görevi, hayatınızın bir parçası olarak kabul ediyorsunuz."

"Belki, çünkü; sorumluluk hayatımın bir parçası gerçekten," dedi adam donuk bir ifadeyle. "Oldukça büyük bir serveti kontrol ediyorum ve çok geniş bir aileden tek başıma sorumluyum. Sayısız akrabanın dışında bir sürü işçi, çiftçi, hizmetçi ve diğer çalışanlar da şu veya bu şekilde bana bağlı. Durum böyle olunca da işlerin gerektirdiği mecburiyetlerden kaçmam mümkün olmuyor."

"Sorumluluklarınızdan kaçmalısınız demek istememiştim," dedi Elenora telaşla.

Arthur gülümsedi. "Herhangi bir eleştiri getirmediğini öğrendiğime sevindim. Fakat konu ağır sorumlulukların altında ezilmek olunca, senin de benden kalır yanın yok. Bu konuda çok ortak noktamız olduğunu söylüyor önsezilerim."

"Aaa, ben-"

"Bugün Sally'i kurtarmak için, odaya bir hışımla girişini alalım mesela. Senin bu işe karışmana gerek yoktu."

"Saçma. Siz de çok iyi biliyorsunuz ki, bu hain tehditleri kim duyarsa duysun sessiz kalamaz."

"Bazı insanlar, bir sorumlulukları olmadığına kendilerini inandırarak, hiçbir konuda sıkıntı üstlenme-

meyi başarabiliyor ama." Yavaşça dizginleri çekti. "Sanırım başka konularda da birbirimize çok benziyoruz Miss Lodge."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye ihtiyatla sordu Elenora.

Arthur omuz silkti. "Ibbitts'le Sally'nin konuşmalarının üstüne giderek, adamın şantajlarına muhatap olmak zorunda kaldın."

"Bunu herkes yapardı."

"Ayrıca ortada bir de para vardı. Bir yıl boyunca, refakatçi olarak kazanacağın miktardan çok daha fazla bir meblağ. Normal maaşın üç katı ücret ve bir ikramiye. Bu paranın yarısını bir dolandırıcıyla paylaşmaya değer mi?"

"O dolandırıcıya boyun mu eğseydim?" Elenora şemsiyesini düzeltti. "Çok iyi biliyorsunuz ki, siz de benim yerimde olsaydınız, aynı şeyi yapardınız."

Arthur, kızın aslında kendi iddiasının doğruluğunu kanıtladığı için gülümsemekle yetindi.

Kız kaşlarını çattı. "Ah, şimdi anlıyorum ne demek istediğinizi. Bazı karakter benzerliklerini tartışıyoruz. Ama benim anlatmaya çalıştığım tam olarak bunlar değil."

"Ne demek istiyorsun Miss Lodge?"

"Kendi kendinizin efendisi olabilme duygusunu daha fazla tatmanız gerektiğine inanıyorum. Kendiniz için doğru ve uygun olan neyse onları yapın. Kurallardan ziyade kendi isteklerinizi ön planda tutmanıza ihtiyacınız var gibi geliyor bana. Anlatabildim mi?"

"Hayır, nereye varmak istediğini anlayamıyorum."

Elenora biraz kırgın, güneş şemsiyesini rastgele çevirmeye başladı. "Bir de şöyle anlatmaya çalışayım Lordum. Kendinizi mutlu etmek için ne yapıyorsunuz?"

Kısa ve katı bir sessizlik oldu. Elenora bir çalışan olarak yine haddini aştığını düşünüp, nefesini tuttu. Kıpırdamaya bile cesaret edemiyordu. Sonra Arthur'un dudağının kenarına bir gülümseme yerleştirdiğini gördü.

"Benim çekici, nüktedan, akıllı ve eğlenceli biri olmadığımı söylemenin kibar yolu mu bu?" diye sordu. "Eğer öyleyse rahatlayabilirsin. Çünkü herkes benim için buna benzer gözlemlerde bulunur."

"Bir zamanlar çekici, nüktedan, akıllı ve eğlenceli bir adam sevmiştim," dedi Elenora. "O da beni sevdiğini iddia ediyordu. Sonunda vefasız bir yalancı, buzdan kalpli bir servet avcısı olduğu ortaya çıktı. Sonuç olarak çekici, nüktedan, akıllı ve eğlenceli adamlara çok hevesli değilim."

Arthur kıza, uzun uzun anlaşılmaz ifadelerle baktı. "Böyle mi oldu gerçekten?"

"Evet, aynen böyle," diye tasdik etti Elenora.

"Servet avcısıydı dedin."

"Ah evet. Benim sizinkiyle karşılaştırılacak kadar büyük bir servetim olduğundan değil Lordum." Daldığı için, küçük bir iç çekişin önüne geçemedi. "Ama iyi idare edildiğinde oldukça yüklü gelir getiren mükemmel bir arazi ve çok güzel bir evim vardı."

"Kim idare ediyordu, baban mı?"

"Hayır, babam ben bebekken ölmüş. Onu hiç tanımadım. Evi ve araziyi anneannem ve annem satın alıp

düzenlemiş. Ben de bütün idare işlerini onlardan öğrendim. Sonra bu gayrimenkul bana miras kaldı. Sonuçta annem yeniden evlendi. Ama üvey babam sadece çiftlikten gelen parayla ilgileniyordu."

"Ne yapıyordu parayla?"

"Başarılı bir yatırımcı olduğunu sanıyordu. Ama genellikle kazandığından çok kaybederdi yatırımlarında. En son hezimeti de Yorkshire'daki maden işi oldu."

Arthur'un yüzü gerildi. "O meseleyi hatırlıyorum. Eğer düşündüğüm işse, ta başından beri tam bir dolandırıcılıktı."

"Evet. Ne yazık ki üvey babam bu işte her şeyini kaybetti ve yaşadığı şokla geçirdiği inme sonunda öldü. Ben de alacaklılarla karşı karşıya kaldım. Her şeyi aldılar." Bir an durdu. "Neredeyse her şeyi yani."

Arthur dizginleri eşitledi. "Ya senin servet avcısı? Ona ne oldu? Kayıplara mı karıştı?"

"Oh hayır; aslında hemen ortaya çıkarak, artık hiçbir şeyim olmadığı gerçeğini yüzüme vurdu. Konuşması bittikten sonra da vakit kaybetmeden nişanı attı. İki ay sonra babasının çok yüklü miktarda parasını ve değerli mücevherlerini üstüne geçirdiği, Bath'tan bir kızla kaçtığını duydum."

"Anlıyorum."

Atların ayak seslerini, tekerlek gürültülerini ve parkta dolaşan insanların konuşmalarını öne çıkaran kısa ama derin bir sessizlik oldu.

Elenora, birden bire özel hayatını planladığından daha fazla anlatıverdiğini farketti. Bir cinayetin üzerine konuşmaları gerekiyordu. Konu nereden nereye gelmişti? Tanrı aşkına ne adına bu konuyu açmıştı sanki?

"Özür dilerim efendim," diye mırıldandı. "Sizi özel meselemle sıkmak istememiştim. Hazin bir konu ne de olsa."

"Üvey babanın alacaklılarının neredeyse her şeyini aldıklarını söyledin?" Arthur merak etmiş görünüyordu.

"Bir gün birdenbire, kapıyı açtığımda alacaklılarla yüz yüze geldim. Tahmin edebileceğiniz gibi çok acele ediyorlardı. Tahliye esnasında beni gözlemesi için yanlarında getirdikleri dedektifin denetimi altında, sadece özel eşyalarımı almama izin verildi. Anneannemin sahne günlerinden kalma büyük sandığını kullandım toparlanmak için. Sandığın altında gizli bir bölme vardır."

"Aaa," Yine dudağının köşesine küçük bir gülümseme yerleşmişti Arthur'un. "Bunun nereye varacağını anlamaya başladım. Neleri almayı başarabildin Miss Lodge?"

"Sadece birkaç ufak tefek şey saklamıştım önceden. Anneannemin altın üzerine inci broşu, bir çift küpe ve yirmi Pound."

"Çok akıllısın."

Elenora burnunu çekti. "Ama daha sonra, umut ettiğim kadar akıllı olmadığımı anladım. O güzelim broşu ve küpeleri rehin verdiğiniz zaman ne kadar para alacağınız konusunda hiç fikriniz var mı? Sadece birkaç Pound. Neyse, o parayla Londra'ya gelip Goodhew ve Willis Ajansı'na ulaşmayı başardım. Ama emin olun, hâlâ bir miktar kaldı o paradan."

"Anladım."

Elenora omuzlarını kaldırdı ve yine şemsiyesini düzeltti. "Bu sıkıcı konuları konuştuğumuz yeter. Gelelim sizin soruşturmanıza. Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Arthur hemen cevap vermedi. Sanki, kızın acıklı mali durumunu konuşmaya devam etmek istermiş gibi bir hali vardı.

Fakat, eldivenli elleriyle dizginleri sıkıca kavradı, kır atlara zarif bir işaret göndererek, büyük amcasının cinayetinden konuşmaya başladı.

"Ben de bunu düşünüyorum," dedi. "Bundan sonraki aşamanın, Taş Grubu'nun üçüncü üyesinin, yani kendine Satürn ismi veren adamın izini bulmaya çalışmak olduğuna inanıyorum. Ayrıca Ibbitts'i yakın takibe almakta da yarar var."

"Ibbitts mi?" diye döndü Elenora. "Ama niye? Bize bir zarar veremeyeceği konusunda beni ikna etmiştiniz."

"Ben yayması muhtemel dedikodudan sözetmiyorum," diye izah etti Arthur. "Ama artık benim evimde çalışmadığı için, herhangi birinin, şu andan itibaren onunla irtibata geçip geçmeyeceğini merak ediyorum."

"Niye birisi böyle bir şey yapsın ki?"

Arthur kıza baktı. "Eğer ben saklanmaya çalışan bir katil olsaydım, öldürdüğüm adamın ailesinin bir soruşturma yapıp yapmadığını, yapıyorsa benden şüphelenilip şüphelenilmediğini çok merak ederdim doğrusu. Bu bilgileri yeni kovulmuş bir hizmetçiden başka kim bilecek?"

Elenora çok etkilendi. "Dahice bir yaklaşım Lordum."

Arthur gerildi. "Dahice diye tanımlanır mı bilmem ama bu konuyu düşünmem gerektiğine inanıyorum. Ibbitts'in senin durumunun ötesinde başka konuşmalara da kulak kabartmış olması muhtemel."

Elenora çözmüştü birden bire. "Dün gece kütüphanede John Watt'ı ve araştırmalarınızı konuşmuştuk. Evet, tabii. Ibbitts'in bir katilin peşinde olduğunuzdan kesinlikle haberi var."

Adam başını salladı. "Eğer birisi Ibbitts'le irtibat kurarsa, bunun Rain Sokağı'nda ne olup bittiğini öğrenmeye can atan tedirgin ve meraklı katil olabileceğini düşünmek hiç de anlamsız olmaz."

"Zaten başka hiç kimse de işsiz kalmış bir uşakla konuşmaya tenezzül etmez," diye onayladı Elenora. "Ama Ibbitts'i gece gündüz durmadan nasıl gözetleyeceksiniz?"

"İşte ben de bu soruya cevap arıyorum. Her ne kadar, her zaman sadık olmasalar da, sokak çocuklarını kullanabilirim. Bir başka seçenek de dedektif kullanmak tabii. Ama onların da büyük kısmı, sokak çocukları kadar bile güvenilir değil. Daha da ötesi, rüşvet aldıkları bilinen bir gerçek."

Elenora, hayatındaki ilk ve tek dedektif deneyimini hatırlayarak tereddüt etti. "Eğer Bow Sokağı'ndan seçmeyi düşünürseniz, güvenilir bulabileceğiniz biri var orada. İsmi Hitchins."

Arthur cevap vermeye fırsat bulamadan muhteşem al bir ata binmiş biri belirdi arabalarının yanında. Elenora atın eksiksiz güzelliğine ve binicinin gıcır gıcır

çizmelerine bakmaktan alamadı kendini. Ama bakar bakmaz neye uğradığını şaşırdı. Yüzüne inen bir tokat gibi gerçeğin şokunu yaşadı.

İmkânsız diye düşündü. O olamazdı. Sıkıntılı bir duyguyla bakışlarını adamın yakışıklı yüzüne doğru kaldırdı.

"*Elenora,*" dedi Jeremy Clyde.

Bir zamanlar onun içine işleyerek kandırdığı sıcak bakış oturmuştu yine gözlerine. "Bu sensin. Arabada tanıdık bir yüz farkedince yanıldığımı sanmıştım. Seni yeniden görmek ne büyük mutluluk, hayatım."

"İyi günler Mr.Clyde. Birkaç ay önce evlendiğinizi duydum," diyerek eski nişanlısına buz gibi soğuk bir selâm verdi. "Lütfen tebriklerimi kabul edin. Eşiniz, sizinle birlikte şehirde mi?"

Jeremy, kızın konuşmayı çektiği yöne odaklanmamış görünüyordu. Karısını unutmuş gibi geldi Elenora'ya. Bu adamla evlenmediği için kaderine şükretti. Eğer evlenmiş olsaydı, şu anda Jeremy'nin hatırlamakta zorluk çektiği istenmeyen eş konumunda kendisi olacaktı hiç kuşkusuz.

"Aaa, tabii, tabii o da burada. Yazı geçirmek için bir ev tuttuk. Senin de burada olduğundan hiç haberim yoktu. Ne kadar kalacaksın?"

Arthur adamı süzdü, sonra Elenora'ya döndü. "Eski bir tanıdık mı hayatım?"

"Ah özür dilerim." Kız daldığı düşüncelerle yapması gerekenleri unuttuğunu farkederek kendine çeki düzen verdi ve adamları aceleyle tanıştırdı.

Jeremy duydukları karşısında, başını kibarca eğerek selam verdi ama Elenora, yanındakinin kim olduğunu anlayınca adamın gözlerinde çakan şimşeği yakalamakta gecikmedi. Aynı muhitlerde olmaları imkânsız olduğundan Arthur'u şahsen tanıması sürpriz olurdu, fakat Jeremy, ismi ve ünvanı kesinlikle iyi anlamıştı.

Elenora ilk şaşkınlığı atınca, durumdan eğlenmeye bile başladı. Eski nişanlısının, sosyetenin en güçlü ve en esrarengiz adamının yanındaki görüntüsü çok komikti.

Jeremy'nin yüzüne bakarken, adamın kafasının karıştığını fakat şaşkınlığının giderek şeytani düşüncelerle yer değiştirdiğini farketti. Clyde, onun Arthur'la olan bağlantısından nasıl bir çıkar sağlayabileceğini düşünmeye başlamıştı bile.

Ona kur yaptığı günlerde niye adamın bu yönünü görmemişti? Şimdi gözleri açılmış, bir zamanlar onu nasıl bu kadar çekici bulduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Nişanlımla nasıl tanıştınız Clyde?"

Elenora'nın, tanımaya başladığı kadarıyla Arthur, bu soruyu tehlikeli bir doğallıkla sormuştu.

Jeremy'nin suratı kâğıt gibi bembeyaz oldu.

"Nişanlı mı?" diye tekrar etti. Kelimeyi boğulmak üzere olan bir insanın zar zor çıkarabildiği hırıltılı bir sesle kesik kesik söyleyebilmişti. "Elenora ile *nişanlandınız* mı efendim? Fakat bu imkânsız. Anlamıyorum. Bu olamaz. Bir-"

"Soruma cevap vermedin." Atları başka bir arabanın çevresinde döndürürken Arthur adamın sözünü kesti.

"Nişanlımla nasıl tanıştın?"

"Biz; aaa, biz, eski arkadaşız." Jeremy arabaya yetişebilmek için atına hız vermek zorunda kalmıştı.

Arthur her şeyi yeterince açık anladığını gösterircesine başını sallayarak, "Öyle mi?" diye sordu. "Sen Elenora'nın mirasını kaybettiğini gördüğünde nişanını atan servet avcısı olmalısın."

Adam adeta taş kesti. Öfkesi dizginlere geçmiş olmalıydı, çünkü atın sinirli bir hareketiyle eğerin üzerinden kaymış, dengesini tekrar sağlayabilmek için yolda bir o yana, bir bu yana dans eder gibi garip ve ürkütücü hareketler yapmaya başlamıştı.

"Elenora'nın olayları değişik açıdan çarpıtarak anlatması çok normal," dedi korkuyla dizginlere yapışan Jeremy. "Emin olun ilişkimiz, onun başına gelen felaketten dolayı bitmedi." Anlamlı bir ara verdi sözlerine. "Ne yazık ki Miss Lodge'un bir takım yasak ilişkileri ile ilgili bazı başka sebepler beni ilişkimizi noktalamaya mecbur etti."

Şimdi de bu adamın kendini sürükleyeceği zor duruma ait karanlık belirtiler kızı nefes alamayacak kadar korkuya sürükledi.

Jeremy'nin şeytani imalarını anlamazdan gelen Arthur, "Ne gibi başka sebepler" diye sordu.

"Bunları Miss Lodge'a sormanızı öneririm." Jeremy durmadan kafasını sallayan atın dizginleriyle mücadele ediyordu.

"Bir beyefendi, bir hanımın mahrem ilişkileri hakkında konuşmaz; öyle değil mi? Tabii, şafakta bir randevudan kaçınmadığı sürece," deyiverdi Arthur.

Sarfettiği belirsizliği bile dehşet veren bu sözleri duyan herkesin başı onlara doğru dönmüştü. Elenora,

Arthur ve Jeremy birden bire çevredeki tüm sosyetiklerin ilgi odağı olmuşlardı. Çakmak çakmak yanan gözlerdeki kıskançlığın aleviyle tutuşmaktaydılar sanki.

Jeremy'nin çenesi düşmüştü. Elenora onu suçlamıyordu. İtiraf etmeliydi ki kendi de gereğinden fazla konuşmuştu.

Biraz önce duydukları, inanılmayacak kadar korkutucuydu. Arthur açıkça Jeremy'i düello ile tehdit etmişti.

"Şimdi efendim... Bilemiyorum, ben-"

Jeremy'nin kızgınlıktan ürken atı birden dizginleri kırarak şaha kalktı. Artık adama yapacak pek fazla bir şey kalmamıştı. Bundan sonraki sahne, düellodaki yenilgiden daha aşağılayıcıydı. At kendini çılgınca arkaya attı ve silkiniverdi.

Jeremy dengesini iyice yitirince bir tarafa doğru giderek düşmeye başladı. Eğerin üstüne tekrar oturabilmek için çırpınıyordu ama at dört nala kalkınca, hiç şansı kalmadı. Adam sert bir şekilde sırt üstü yola düştü.

Gelip geçen arabalarda bu sahneye tanık olan kadınlar kıkırdıyor, erkekler kendilerini tutmaya bile gerek görmeden gevrek gevrek gülüyordu.

Arthur hiç oralı olmadı. Dizginlere sarıldı ve atlar tırısa geçti.

Elenora omzunun üstünden şöyle bir arkaya bakınca, Jeremy'nin bir yandan kalkmaya çalışırken, bir yandan da üstüne başına yapışan tozu, toprağı ve otları silkelediğini gördü. Ateş saçan yüzüyle bir anlık karşılaşması, adamın kızın tüylerini diken diken eden

tehdit dolu bir bakış fırlatmasına yetti. Jeremy müthiş öfkeliydi.

Aceleyle önüne döndü, tam karşıya bakmaya çalışarak şemsiyesini sinirli sinirli çevirmeye başladı. "Bu talihsiz olay için özür diliyorum," dedi kısaca. "Şaşkınlığıma yenik düştüm. Londra'da Jeremy ile yüz yüze geleceğim kesinlikle aklımın kenarından bile geçmezdi."

Arthur, atları kapıya çevirdi. "Artık eve gitsek iyi olacak. Clyde'a teşekkür etmek gerekiyor. Sayesinde amacımıza ulaştık. Bugün parkta dolaşmamız hiç şüphe yok ki, bu gece şehirdeki bütün balolarda gece yarılarına kadar konuşulmak üzere itinayla bir kenara not edilmiştir."

"Hiç şüphesiz." Elenora yutkundu ve adamın tavrını anlayabilmek için yüzüne baktı. "Durumdan olumlu bir bakış açısı çıkartabilmeniz gerçekten çok cömertçe."

"Benim de iyi huylarımın sınırları var," dedi Arthur. "Clyde denen adamdan uzak durmanı istiyorum."

"Tabii," dedi ama içine kurt düşmüştü. Kendisinin onu görmek için can attığını mı sanmıştı yoksa Arthur? "Sizi temin ederim, bir daha onunla asla konuşmak istemiyorum."

"Sana inanıyorum. Ama o, geçmiş birlikteliğinize sığınarak bunu deneyebilir."

Elenora kaşlarını çattı. "Şahsen buna pek ihtimal vermiyorum."

"Senin daha önce söylediğin gibi adam tam anlamıyla fırsatçının teki. Seni tanımasının kendi çıkarı için kullanabileceği bir avantaj olduğuna kendini inandırabilir."

Uyarılmaya ihtiyacı olduğunun düşünülmesine kırılmıştı. "Söz veriyorum. Dikkatli olacağım."

"Buna minnettar kalırım. Durum, şu haliyle bile yeterince karmaşık olmaya başladı."

Tarif edemeyeceği kadar ağır bir sıkıntı çöreklendi Elenora'nın yüreğine. Arthur'un bu durumdan hoşlanmadığı çok açık diye düşündü. Jeremy ile karşılaşmak, bir gün içinde adamın başına açtığı ikinci dert olmuştu.

Kendini bir kere daha bıktıran sorunlar içinde bulursa, Arthur çözmesi gerekenden daha çok dert yarattığı sonucuna varacaktı doğal olarak.

Dalgın ve düşünceli haline bakarak adamın da benzer yakınmalar içinde olduğundan şüphelendi.

Konuyu değiştirmenin iyi olacağına karar verdi ve aklına ilk gelen şeyi söyledi.

"Rol yapma yeteneğinizin mükemmel olduğunu itiraf etmek zorundayım Lordum." Kendi sözlerini onaylayan bir hava da takınmıştı. "Jeremy'nin hakkımdaki yalanları karşısında ona yönelttiğiniz meydan okuyucu tehdit çok gerçekçiydi."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, kesinlikle. Aslında bıçak sırtındaydı oynadığınız rol ama çok iyi hâkim oldunuz efendim. Söylemem gerekirse tam kıvamındaki soğukkanlı yaklaşımınız, çok başarılıydı. Kelimeleriniz beni bile ürpertti."

"Onun da aynı şekilde etkilenmiş olmasını dilerim," dedi Arthur düşünceli bir şekilde.

"Öyle olduğuna eminim," diye kıkırdadı. "Bir an beni bile inandırdınız. Yemin ederim, sahneye koyduğunuz oyunun bir tek bölümünde bile rol alacağınızı düşünmemiştim. Söylediğiniz her şey sonuna kadar inandırıcıydı. Ne yalan söyleyeyim, hayran kaldım."

Arthur kıza döndü. "Söylediklerimi kastetmediğim fikrine nasıl kapıldın?"

"Lütfen dalga geçmeyin efendim."

Onu gerçekten tehdit etmediğini ikimiz de biliyoruz diye düşündü Elenora. Gerçek nişanlısını kaçıran adamı bile takip etmeyen bir erkeğin, sahte nişanlısının onurunu korumak için karşısındakini düelloyla tehdit etmesi hiç olacak şey miydi?

Oldukça geç saatte, yatak odasına gitmek üzere merdivenlerden çıkarken Arthur'un sorusuna cevap vermediğini hatırladı. Kendisini neyin mutlu ettiğini söylememişti.

17

Dumanlı tavernada kapıya doğru ilerlediğini gören iri göğüslü fahişe, adamın dikkatini çekmeye çalışarak bir hamle yaptı. Ibbitts, elbisesinin korsajından fırlayan kocaman göğüslerinden iğrendiğini belli eden bir bakış fırlattı kadına. Fahişenin yanakları kıpkırmızı oldu. Öfke ve aşağılanma yüzüne yansıdı. Eteğini hışırdatarak diğer sarhoş müşterilerin bulunduğu masalara doğru hızla oradan uzaklaştı.

Ibbitts, bir şeyler homurdandı ve kapıyı açtı. İki gün önce St. Merryn onu kovduğundan beri hiddetinin önüne geçemiyordu. Saatlerce deli gibi içip, attığı şanssız zarlarla kumar oynadıktan sonra, ruh halini değiştirmek için yapabileceği başka bir şey kalmamıştı bu gece.

Sokağa çıkınca, adımlarını hızlandırdı ve yeni kiraladığı odanın bulunduğu binanın yolunu tuttu. Tam geceyarısıydı ve hırsızlar için ideal ortam yaratan dolunay vardı. Sokaktan birkaç araba gelip geçti. Bu

mahalleden geçen arabaların, kulüplerinden veya balo salonlarından sıkılmış ama dünya zevklerini tatmaya devam etmek isteyen beyefendilerle dolu olduğunu biliyordu.

Bir elini ceketinin cebine sokarak, savunma amacıyla yanına aldığı bıçağı kavradı.

Aptal fahişe onunla yatacağını ummuştu. Haftada en fazla bir kere yıkanan bir bar kızının, kirli çarşaflarına mı yatacaktı yani? Geçmiş yıllarda, tertemiz, mis gibi parfüm kokan, kalite sembolü kadınlara alışmıştı o. İpek ve satenden başka bir şey giymeyen kadınlara; güçlü ve yakışıklı olduğu, üstelik onları yatakta tatmin ettiği için kendisine minnettar kalan kadınlara.

Tam önünde, sokağın gölgeleri arasında bir kıpırtı oldu. İyice gerilerek, bıçağa biraz daha sıkı sarıldı. Yaklaşan ayak seslerini duydu, tavernaya geri koşabileceğini düşünerek ne kadar uzaklaştığını görmek için arkasına baktı.

Tam o sırada önüne, bağıra çağıra şarkı söylemeye çalışan sarhoş bir fahişe fırladı. Boynuna sarılarak adamı durdurdu.

"Güzel birine benziyorsun ha," diye bağırdı. "Biraz spor yapmaya ne dersin? Sana indirim yapacağım. Zengin heriflerden istediğimin yarısı. Ha, nasıl buldun?"

"Yolumdan çekil aptal kadın."

"Hayır, hayır, hayır; küfür yok." Omuzlarını titreterek, tavernanın ışıklarına doğru yürümeye başladı. "Yakışıklılar hep böyle oluyor. Kendilerini bir şey sanıp bizleri beğenmiyorlar."

Ibbitts biraz rahatladı ama adımlarını hızlandırdı. Başına bir dert açmadan yeni odasına varmak için can atıyordu. Geleceğini düşünmenin zamanı gelmişti. Yapması gereken planlar vardı.

Çok yakışıklı olduğunu hatırlattı kendine. Şansı yaver giderse, birkaç sene daha böyle kalabilirdi. Bir süre sonra bir iş bulması gerekiyordu. Ama acı gerçek şuydu ki, bundan sonra bulacağı hiçbir iş, en son kaybettiği kadar rahat ve kârlı olmayacaktı.

Gerçeği bütün çıplaklığıyla görmek, içini öfkeyle doldurdu. İntikam almalıyım diye düşündü. Rain Sokağı'ndaki evde sürdürdüğü huzurlu yaşantısını mahvettikleri için St. Merryn ve Miss Lodge'dan mutlaka öcünü almalıydı.

Bunun tek yolu, gizlice dinlerken duyduğu bilgilerden nasıl yararlanacağını keşfetmekti. Ama şu ana kadar elle tutulur bir plan yapmayı başaramamıştı.

Önündeki en büyük engel, sosyeteye nasıl sokulacağını bilememesiydi. St. Merryn'in, büyük amcasının katilini aradığını ya da eğlenceli bir espri olarak bilinen Miss Lodge'un gerçek kimliği, kimin tarafından satın alınacak bilgiler olabilirdi acaba?

Bir başka engel daha vardı. Güçlü bir Kont tarafından kovulan bir uşağın lafına kim inanırdı?

Yeni adresine geldiğinde, artık kesinlikle çok para getirmeyeceği açık, eski kariyerine canını dişine takıp, bir şeyler yapmaya çalışarak dönmeye karar vermişti. Bunun tek sebebi, St. Merryn ve o Miss Lodge denen kadındı.

Ölgün ışıklı hole gerdi ve yukarı çıktı. İçinde bulunduğu durumda tek güzel şey, iş aramak için çok

acele etmesinin gerekmemesiydi. Geçen birkaç ay boyunca, Rain Sokağı'ndaki evden bazı kıymetli gümüş ve halıları gizli gizli kaçırmış ve çalıntı mallarla ilgilenen bir eskiciye yüklü bir paraya satmıştı. Yani önünde, geleceğini rahat rahat düşünüp, en uygun işi seçmesi için yeterli zaman vardı.

Odasının önünde durdu. Cebinden anahtarı çıkardı ve kilide soktu. Kapıyı açtığında bir mumun titrek, cılız ışığını gördü. Sonra onu kemiklerine kadar donduran bir ses işitti.

"İçeri gel Ibbitts!"

Davetsiz misafirin sesi köşeden gelmişti. Adam siyah uzun bir pelerine sarınmıştı. Yüzünü koca bir kukuletanın altına gizlemişti.

"Seninle halletmemiz gereken bir iş var."

Bir alay kadının boynuzlanmış kocaları gelip geçti bir bir aklından. Yoksa, bunlardan biri gerçeği öğrenmiş ve onu avlamaya mı gelmişti?

"Hı, hı..." Yutkundu ve bir kere daha konuşmayı denedi. "Anlamıyorum. Siz kimsiniz?"

"Edindiğin bilgileri bana satmadan kim olduğumu öğrenmene gerek yok." Haince güldü. "Aslında kim olduğumu öğrenmemen, güvenliğin açısından senin için daha iyi."

Bir umut damlası düştü içine. "Bilgi mi?"

"Çok kısa bir süre önce, St. Merryn Kontu'nun evinden ayrıldın," dedi adam. "Evde konuşulanları bana anlatırsan iyi para veririm."

Adamın sesinden kültürlü ve iyi eğitim almış bir beyefendi olduğu hemen anlaşılıyordu. Ibbitts'in endişeleri bir anda uçup gitmişti. Yeniden kendine geldi. Son günlerde hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu şimdi kendini.

Bununla beraber, uzun yıllarda edindiği tecrübeler sonunda, sosyetenin yüksek mevkilerindeki adamların, hizmetçi kısmından daha güvenilir olmadığını göstermişti ona. Fakat arada önemli bir fark olduğu da bir gerçekti. Sosyetik adamların bol parası vardı ve istediklerini satın almak için para saçmayı bilirlerdi.

Şansının yeniden dönmeye başladığını düşündü. Rahatlayarak, o hep baş döndüren tebessümüyle gülücükler saçarak içeri girdi. Mum ışığının aydınlatabildiği çemberin içinde kalarak, pelerinli adamın, güzelliğini görmesini sağlamaya çalıştı.

"Çok şanslısınız efendim," dedi. "Evet, gerçekten satılacak ilginç bilgilere sahibim. Ama önce biraz paradan mı konuşsak acaba?"

"Bilgiler benim için yararlıysa, ücretini öğrenirsin."

Kelimeler, Ibbitts'in kulağına müzik gibi geldi.

"Tecrübelerime göre, beyefendiler bu tür lafları kadın veya intikam konularında yanıp tutuşuyorsa söyler," diye kıkırdadı. "Bu olayda söz konusu olan, ikincisi ha? Aklı başında hiçbir adam, bunca yolu, yırtıcı bir kadın, yani Elenora Lodge için gelmez güzel efendim. Eğer St. Merryn'den intikam almak peşindeyseniz, size yardım etmekten mutluluk duyacağım."

Davetsiz misafir bu sözlere hiç tepki göstermedi. Sessizliğiyle sanki Ibbitts'in sinirlerine hâkimiyetini sınar gibiydi.

St. Merryn'in bu kadar kararlı ve acımasız bir düşmanı olduğuna hiç şaşırmadı. Kont kadar güçlü ve

varlıklı insanlar, her zaman birilerini kızdırmışlardır. Fakat adamın geliş sebebi ne olursa olsun, Ibbitts'in bunlarla canını sıkmaya hiç niyeti yoktu. Sosyetik insanların muhteşem evlerinde bu kadar yıl boyunca ayakta kalabilmesi, ağzını sıkı tutma sanatının inceliklerini bilmesinden kaynaklanıyordu. St. Merryn'in, büyük amcasının katili ile ilgili bildiklerini, öğrenmemesi için bunca dikkat sarf etmesi işte şimdi işine yarıyordu.

"Anlaştık mı?" dedi davetsiz misafir.

Ibbitts, tekrar nefes almayı denedi.

Pelerinli adama, gizlendiği çamaşır dolabında duyduğu her şeyi anlattı.

Bitirdiğinde kısa bir sessizlik oldu.

"Aynen düşündüğüm gibi," dedi adam. Soylu bir izlenim verebilmek için son derece sakin konuşuyordu.

"Tıpkı dedem gibi, bu olayda benim de bir düşmanım var şimdi. Şansım giderek açılıyor."

Davetsiz misafir garip konuşmaya başladığı için Ibbitts yeniden irkildi. Elini daha paraya değdirmeden gereğinden fazla bilgi verdiğini düşündü. Bu tür pazarlıklarda üstün olmak her zaman işe yaramazdı. Ha, bu beyefendiler kumar borçlarını ödemekte acele ederlerdi, doğru. Çünkü bu, bir çeşit onur meselesiydi onlar için. Fakat yine aynı beyefendiler, iş faturalara gelince, dükkân sahiplerinin veya mağazaların paralarını ödemeyi sonsuza kadar geciktirirdi.

Derin bir iç geçirerek, ne yapayım; gerekirse daha düşük bir paraya razı olurum ben de diye düşündü. Çok acil bir durumu yoktu ne de olsa.

"Teşekkürler," dedi adam. "Çok yardımcı oldun." Karanlığın içinde, kara pelerininin altından elini dışarı çıkardı.

Ibbitts, adamın elini para vermek için çıkarmadığını anladığında çok geç kalmıştı. Eli gördüğünde, ayışığı, silahın üstünde ölüm dansı yapıyordu.

"*Hayır.*" Ibbitts, cebindeki bıçağa ulaşmak için elini cebine atarak arkaya doğru sıçradı.

Silah küçük odayı duman içinde bir aydınlığa boğarak patladı. Ibbitts göğsünden vurulmuş ve şiddetle duvara çarpılmıştı. Ölümcül bir soğuk kapladı içini. Ölmek üzere olduğunu anlamıştı ama bıçağına ulaşmayı başardı.

Lanet olası üstünlük her zaman kazanır diye düşündü duvardan aşağıya doğru kayarken. Göğsündeki buz bütün bedenine yayıldı. Dünya kararmaya başladı.

Davetsiz misafir yaklaştı. Cebinden bir başka silah çıkardı. Dumanlı bir hayalin arasından görebildiği kadarıyla adamı sarmalayan pelerinin kanatları açıldığında ayağındaki cilalı çizmeleri farketti. Aynen cehennemdeki kanatlı iblisler gibi diye düşündü Ibbitts.

Hissettiği tarifsiz öfkeyle, enerjisini son bir defa toplamaya gayret etti. Kendini duvardan çekip kurtarmaya çalışarak bıçağa daha sıkı sarıldı ve katilin üzerine atıldı.

Yalpalayan cani, yana kaçmaya çalıştı ama çizmeli ayağı koltuğa takıldı. Dengesini bulmaya çalışırken pelerini üstünden düştü. Koltuk devrildi.

Ibbitts, bıçağı da, yırtılan pelerinin eline gelen kumaşını da hissediyor ama gözleri görmeden savaşı-

yordu. İblisin etlerini parçalaması için dua ederek bıçağı salladı. Fakat bıçak pelerinin buruşuk kıvrımlarına saplandı sadece.

Gücü tükenen Ibbitts yere yığıldı. Bıçak elinden düşerken çıkardığı tıngırtıyı hayâl meyâl duydu.

"Benim de tecrübelerime göre beyefendilerin sana ücretini söylememeleri için üçüncü bir neden daha vardır," diye tısladı karanlıktaki adam. "O da ödeme yapmaya hiç niyetli olmamaları."

Ibbitts, ilk serveti olan yakışıklı yüzünün büyük bölümünü parçalayan ve beynini delip geçen ikinci patlamayı duymadı.

Katil sadece mumu söndürmek için durdu. Sonra hızla odadan çıkarak kapıyı kapadı. Merdivenlerden yuvarlanırcasına indi. Nefes nefese kalmış, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başlamıştı. Merdivenlerin sonunda maskesi aklına geldi. Pelerinin cebinden çekip çıkardığı kukuletayı hemen kafasına geçirdi.

Bu gece olaylar planladığı gibi gitmemişti pek. Öldürdüğü adamdan, o son çaresiz saldırıyı hiç beklememişti. İki yaşlı adam çok kolay ölmüşlerdi. Lanet uşak da zahmetsizce geberip gider diye düşünmüştü.

Ibbitts, gömleğinin önü kanlar içinde, elindeki bıçakla üstüne atladığında, ölmüş bir adama elektrik şoku verilerek tekrar yaşatılan bir hayâl gibi görünmüştü ona.

Yaşadığı vahşi terörün etkisi hâlâ üzerindeydi. Sinirleri bozulmuş, her zaman iyi düşünen beyni dumanlanmıştı.

Sokağın karanlığında araba, ışıklarını söndürmüş onu bekliyordu. Arabacı, paltosunun altından çıkardığı cin şişesini kafasına dikerek ufak ufak demleniyordu. Katil, adamın silah seslerini duyup duymadığını merak etti.

Hayır diye düşündü. Olacak şey değildi. Ibbitts'in odası, köhne taş binanın en arkasındaydı ve duvarlar çok kalındı. Üstelik sokakta tangır tungur sesler çıkararak geçen bir sürü araba vardı.

Arabacı bir ses duymuş olsaydı bile, bu gürültüler onu bastırmış olmalıydı.

Bir iki saniye tereddüt ettikten sonra, endişelenecek bir şey olmadığına karar verdi. Arabacı zaten sarhoştu ve müşterisinin yaptıklarıyla hiç ilgilenmiyordu. Bütün düşündüğü, alacağı paraydı mutlaka.

Merakı artıp barda arkadaşlarıyla konuşmaya kalksa bile hiçbir tehlikesi olmaz diye düşündü arabaya girerken. Bir kere arabacı yüzünü hiç görmemişti. Maske gibi kafasına taktığı kukuleta yüz hatlarını tamamen gizlemişti.

Kendini minderli koltuğun üstüne attı. Araba gıcırdayarak ağır ağır hareket etti.

Katilin soluğu yavaş yavaş düzeldi. Mantığını kullanarak zekice planladığı her aşamayı tekrar gözden geçirip, son anda yaşadıklarını yeniden ayrıntılarıyla düşünmeye başladı. Beynini metodolojik bir araştırma yapmaya zorlayarak, arkasında herhangi bir ipucu ya da hata bırakıp bırakmadığını kontrol etti.

Sonunda, hiçbir hata yapmadığına, her şeyin kontrolü altında olduğuna kanaat getirdi.

Ama hâlâ biraz hızlı soluyor ve başı dönüyordu. En azından son derece sakin göründüğü için memnundu. Ellerini yüzüne doğru kaldırdı. Arabanın içinde hiç ışık olmadığı için parmaklarını göremiyordu ama artık titremediklerinden emindi.

Uğradığı beklenmedik saldırıyla hissettiği korku ve heyecan onu terkediyordu.

Büyük başarısını kutlamak istiyordu-*Hayır buna ihtiyacı vardı.*- Fakat bu sefer, George Lancaster ve öteki yaşlı adamı öldürdükten sonra gittiği pahalı geneleve uğramayacaktı. Önünde uzayıp giden parlak kaderine uygun, çok daha kişisel bir kutlama çekiyordu canı.

Karanlığın içinde gülümsedi. Planladığı diğer tüm işler gibi, bu işte de kazandığı heyecan verici başarının tadını yavaş yavaş çıkarmaya karar verdi.

Büyük zaferini düşmanına nasıl yönlendireceğini çok iyi biliyordu.

18

Yaşlı adam, gut hastalığından şişmiş ayağını bir pufun üzerine uzatmış, çıtırdayan ateşi seyrediyor, boğum boğum olmuş parmaklarıyla tuttuğu bardaktan Porto şarabını yudumluyordu. Arthur, kollarını koltuğun iki yanına dayayarak bekledi.

Konuşma pek kolay ilerlemiyordu. Lord Dalling için zaman tek bir yöne akıp giden bir nehir değil, geçmişle bugünün akıntılarının birbirine karıştığı derin bir havuzdu artık.

Allak bullak bir ifadeyle, birbirine girmiş kaşlarını çatarak, "Eski küçük kutulara olan ilgimi nasıl öğrendiniz efendim?" diye sordu Dalling. "Kendiniz için mi toplamayı düşünüyorsunuz?"

"Hayır efendim," dedi Arthur. "Güzel küçük kutular konusunda uzmanlaşmış pek çok dükkân gezerek, en meşhur müşterilerinin isimlerini sordum. Pek çoğu sizin isminizi verdi bana."

Yaşlı adamın şimdiki adresini nasıl bulduğu konusunda lafı daha fazla evirip çevirmesine gerek yoktu. Dalling küçük kutu koleksiyonuna yıllardır yenisini eklememiş, esnaf da onun izini kaybetmişti.

Ayrıca, bu yaşlı beyefendi, iki yıl önce buraya taşınmıştı. Yaşıtlarının pek çoğu ölmüş ya da eski arkadaşlarının nerede oturduğunu hatırlayamayacak kadar bunamışlardı. Fakat, büyük bir şans eseri Arthur'un kulübünde kâğıt oynayan yaşlı bir Baron, Dalling'in yeni sokağını ve evinin numarasını hatırlamıştı.

Dalling'in kütüphanesinde oturuyorlardı. Eşya ve kitaplar sahipleri gibi başka bir çağdan çıkıp gelmiş gibiydiler. Son otuz yılda olanlar bu kütüphaneye uğramamıştı. Byron tek bir kelime bile yazmamış, Napolyon bozguna uğramamış, bilim alanında akıllara durgunluk veren esrarengiz keşifler yapılmamış, elektrik bulunmamış, kimyada hiç yol alınmamıştı sanki. Hatta vücuduna oturan dar taytı bile adamın başka bir zamandan ve diyardan geldiğinin kanıtıydı.

Büyük saat sessizliği yırtarak, Arthur'a içinde bulunduğu zamanı hatırlattı.

Arthur son sözlerinin adamı tekrar, zaman havuzunun geçmiş derinliklerine çekerek bir daha asla yüzeye çıkartmayacağı korkusuna kapıldı.

Ama en sonunda ihtiyar konuşmaya niyetlendi. "Büyük bir kırmızı taş bulunan küçük bir kutu demiştiniz, öyle değil mi?"

"Evet, üzerine Satürn ismi işlenmiş bir kutu."

"A, evet; tarif ettiğiniz gibi bir kutu hatırlıyorum. Bir tanıdık onu yıllardır saklıyor. Çok güzel bir kutu. Onu nereden aldığını sorduğumu hatırladım şimdi."

Arthur, adamın zihnini bulandırmaktan korktuğu için kıpırdamadı bile. "Cevap vermiş miydi?"

"O ve bazı arkadaşlarının, her birine bir kutu düşecek şekilde ellerindeki mücevheri işleyerek üç benzer kutu yaptıklarını söylemişti yanılmıyorsam."

"Bu beyefendinin adı neydi hatırlıyor musunuz?"

"Elbette hatırlıyorum."

Dalling'in yüzü öfkeyle gerildi. "Ben bunak değilim efendim."

"Özür dilerim efendim. Öyle demek istememiştim."

Dalling'in yüzü her nedense yumuşadı. "Glentworth. Satürn kutusunun sahibinin adı buydu."

"Glentworth," diye tekrar ederek ayağa kalktı Arthur. "Teşekkür ederim efendim. Yardımlarınız için şükran borçluyum."

"Bir süre önce öldüğünü duydum. Çok uzun zaman önce değil. Birkaç hafta önce sanırım."

Kahretsin. Glentworth ölmüş müydü? Bunca çabası boşa mı gitmişti yani?

"Cenaze törenine katılamadım," diye devam etti Dalling. "Hepsine giderdim eskiden ama son zamanlarda o kadar çoğaldılar ki; ben de bu alışkanlığımdan vazgeçtim."

Arthur bu durumda soruşturmaya nasıl devam edeceğini çözmeye çalıştı. Nereye elini atsa duvara çarpıyordu.

Ateş sönmek üzereydi. Dalling, cebinden mücevherli küçük bir kutu çıkartarak kapağını araladı ve içindekinden bir tutam aldı. İyice ezilmiş enfiyeyi hızla burnuna götürerek içine çekti. Küçük ama yete-

rince tatminkâr bir hazla, kutuyu kapattı, koltuğuna iyice gömüldü. Enfiyenin etkisini artırmak için bir kez daha burnunu çekti ve göz kapakları zevkle ağır ağır kapandı.

Arthur kapıya doğru yürüdü. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim efendim," dedi.

"Bir şey değil." Dalling gözlerini açmamıştı. Zarif, küçük kutuyu elinin içine alarak parmaklarıyla döndürüp oynamaya başladı.

Arthur kapıyı açıp hole çıkmak üzereyken ihtiyar ev sahibi tekrar konuştu.

"Belki dul eşiyle konuşmalısınız."

19

Maskeli balonun yapıldığı salon çok basıktı. Elenora'nın öğrendiği kadarıyla, dramatik dekorlar yaratmakta üstüne olmayan Lady Fambridge, bu gece için de özel bir dekor hazırlamıştı. Zarif ve geniş salon, parlak ışıklı şamdanlar yerine, kırmızı ve altın rengi hoş fenerlerle donatılmış, titrek, cılız ışıklar, esrarlı gölgeler oluşturmuştu.

Limonluktan, aşağı doğru sarkan öbek öbek birkaç palmiye getirilmiş, baş başa kalmayı tercih eden çiftlere özel mekânlar yaratmak için gözden uzak noktalara, duvar diplerine yerleştirilmişti.

Elenora, kostümlü baloların aslında, flörtöz cilveleşme ortamları olduğunu hemen kavradı. Bu tür toplantılar, sosyetenin yorgun üyelerine, tiryâkisi oldukları küçük oyun ve entrikaları her zamankinden daha aşikâr sergileyebilme fırsatı veriyordu.

O sabah kahvaltıda Arthur, baloda bir tür pelerin ve maske takması gerektiğini bilseydi, bu daveti kabul etmeyeceğini itiraf etmişti.

Elenora bu konularda kararların erkeklere bırakılmaması gerektiğini düşündü. Detaylara hiçbir zaman dikkat etmiyorlardı çünkü.

Her nasılsa Margaret ve Bennett, kendilerini eğlenceye kaptırmış, yarım saat önce ortadan kaybolmuşlardı. Elenora onların salonun kritik yerlerine yerleştirilmiş palmiyelerin birinin loş ortamından faydalandıkları duygusuna kapıldı.

Kalabalıktan sıyrılarak en yakın kapıya doğru yürüdü. Biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Son bir saattir, elinde tuttuğu tüylü maskeyle yüzünü saklamaya pek fazla gerek görmeden, sayısını bile unuttuğu maskeli beylerle dans etmekle meşguldü.

Sorumluluklarını yerine getirebilmek için tüm yeteneklerini sonuna kadar zorlamıştı ama şimdi, sadece sıkılmakla kalmamış, yumuşak deriden yapılmış dans pabuçları da ayağını vurmaya başlamıştı. Bu kadar balo ve gece daveti ayakkabıları eskitti herhalde diye düşündü.

Tam kapıya ulaşmıştı ki, siyah pelerinli bir adamın kendine doğru geldiğini gördü. Pelerine benzer, üst üste binen giysinin kukuletasını iyice yüzüne çektiği için, maskeli yüzüne koyu gölgeler oturmuştu. Biraz daha yaklaşınca adamın siyah ipek bir maske taktığını anladı.

Bir koyun sürüsüne dalarak en körpe kuzuyu arayan kurt gibi yürüyordu. Ayağının acısını filan unutup, yüreği ağzına geldi. Bugün evden çıkmadan önce Arthur, daha önce aldığı siyah pelerinle tüm yüzünü örten maskeyi göstererek, geç saatte Fambridge'in balosuna gelip ona refakat edeceğini söylemişti.

Ama onu bu kadar erken beklemiyordu. Belki de son araştırması başarılı olmuş ve aldığı yeni bilgileri onunla paylaşmaya gelmişti. Adam –en azından şimdilik- aralarında gizliden gizliye oluşan ve kendini bu işin ortasında bulmasına neden olan çekime aldırmaz havalarda yaklaşıyor olsa da, aklına gelen fikirle biraz rahatladı.

Maskeli yabancı geldi ve önünde durdu. Elenora'nın heyecanı bir anda uçup gitti. Bu Arthur değildi. Nasıl bu kadar emin olduğunu bilmiyordu ama o olmadığı kesindi işte.

Adamı ele veren sesi değildi, çünkü daha konuşmamıştı. Bunda bir gariplik yoktu. Bu gece onu, yaptığı bir takım el hareketleriyle dansa davet eden ilk erkek de değildi bu adam. İnsanları seslerinden tanımak çok kolay olduğu için pek çok kişi, oynaşmalarını konuşmadan sürdürüyordu. Buna rağmen Elenora, kavalyelerinin pek çoğunu tanımıştı, özellikle, daha önceki balolarda vals yaptıklarını.

Vals, inanılmayacak kadar davetkâr bir danstı. Her erkeğin tarzı, bir diğerine asla benzemiyordu. Sadece birkaçı, onu son derece enerjik bir şevkle, sanki kendini at yarışına katılmış gibi hissettirecek şekilde uçuruyor, diğerleri, yakın temastan azami şekilde faydalanmaya çalışarak, ellerini, onlara ait olmadığı çoktan öğretilmiş olması gereken bölgelerde gezdirmeye bakıyordu.

Karalar içindeki adam zarifçe kollarını açtığında, Elenora çok isteksiz davrandı. O Arthur değildi ve ayakları çok acıyordu. Fakat bu adam, her kimse, onu tekrar kalabalığın içine çekti. Onunla dans etmekten

başka çaresi olmadığını düşündü. Neticede bu rolü oynaması için ücret alıyordu.

Maskeli adam kızı kollarının arasına aldı. Daha ikinci nefeste Elenora verdiği karardan pişman olmuştu. Adamın uzun ve zarif parmaklarının teması, içine anlamsız bir ürperti vermişti. Nefesini tutarak, bunun kendi evhamı olduğunu düşündü. Fakat sezgileri, mantığı reddetti. Bu yabancının yaydığı elektrik sinirlerini bozmuştu bir kere.

Adam vals adımlarıyla ona öncülük etmeye başladığında vücudundan öyle katlanılmaz bir koku yayıldı ki, Elenora, burnunu kapatmayı çok istedi o anda ama tabii bunu yapamadı. Bundan önceki danslarda çok terlediği düşünülebilirdi ama bu koku, asla tanımadığı, o kadar adi bir esansla karışmıştı ki, tek kelimeyle mide bulandırıcıydı.

Loş fener ışıklarının izin verdiği kadarıyla adamın yüzünün maskeyle kaplı olmayan kısımlarına göz gezdirdi. İpek maskenin delikleri arasından görünen gözlerinde, ferin kırıntısından bile eser yoktu.

Kızın ilk düşüncesi, adamın çok sarhoş olduğuydu. Ama hareketlerinde ve dengesinde en ufak bir yalpalama yoktu. Bu tezden hemen vazgeçti. Belki de biraz önce bir iskambil oyununda ya da bahiste servet kaybetmiş ya da kazanmıştı. Garip heyecanı belki böyle açıklanabilirdi.

Kızın vücudundaki bütün kaslar gerilmişti. Bütün kalbiyle bu kukuletalı adamın dans teklifini reddetmiş olmayı çok isterdi mutlaka ama artık çok geçti. Bu sahnenin başlamasına izin verdiyse, müzik bitene kadar dayanmalıydı.

Konuşmasını sağlamak için, "Gecenin tadını çıkarabiliyor musunuz efendim?" dedi.

Fakat adam sadece başını sallayarak olumlu cevap verdi.

Uzun parmakları kendisininkileri öyle sıkıyordu ki, Elenora adamın yüzük taktığını farketmekte gecikmedi.

Öbür eli de belini o kadar sıkı kavramıştı ki, neredeyse tökezleyeceklerdi. Eğer avucunu daha fazla aşağıya indirirse, dansı hemen bırakmaya karar verdi kendi kendine. Laubali dokunuşlarına daha fazla tahammül edemeyecekti.

Aralarına biraz daha mesafe koyabilecek gücü almak için parmaklarını adamın omuzlarından kollarına kaydırdı. O anda kalın pelerinin kol kısmının boydan boya yırtılmış olduğunu anladı. Belki arabasının kapısına taktırmıştı giysisini. Pelerinindeki yırtıktan haberdar etmeli miydi acaba adamı?

Hayır, aralarında ne kadar az konuşma geçerse o kadar iyi olacaktı. Konuşmaya istekli olsa bile Elenora, kibar bir sohbet sürdürmeye niyetli değildi.

Ve sonra maskeli adam tek bir kelime konuşmadan dans pistinin kenarına gelerek durdu. Abartılı bir reverans yaptı ve kalabalığın arasından sıyrılarak en yakın kapıya doğru yürüdü.

Elenora, gecenin bu garip kısmı sona erip, perde indiği için rahatlamıştı. Biraz şaşkın, adamın salondan çıkışını izledi.

Yüzünü gizlemek için maskeyi tekrar yerleştirdi, artık bu koyu gölgeli salondan kimsenin dikkatini çekmeden ayrılmak istiyordu.

Aşağıya inip, sessiz bir hole girdi ve ayışığında Fambridge'in limonluğunu seyre daldı.

Çok iyi bakıldığı hemen belli olan geniş yeşil alandaki sessizlik ve sağlıklı yapraklara düşen yansımalar, yukardaki sıkıntılı ortamdan sonra çok daha çekici geldi kıza. Seranın kapısına kadar ilerledi. Girişte, gözlerini gölgelere alıştırmak için bir an bekledi.

Bir süre sonra dolunayın cam panellerden geçen güçlü ışınlarıyla fidanların güzelliğinin ve önünde uzanan yeşilliğin yavaş yavaş gözlerinin önünde belirdiğini gördü.

Yalnızlığın ve sessizliğin tadını çıkararak, iki tarafı yapraklı bitkilerle çevrili açıklıkta yürümeye karar verdi. Bu gece pek çok maskeli, esrarengiz adamla dans etmişti ama bunların içinde Arthur yoktu. Maskesi ve peleriniyle gelip, tek bir kelime konuşmasa bile onu mutlaka tanırdım diye düşündü. Aralarında ruhsal bir bağlantı varmışcasına, her yaklaştığında, içgüdüleri onun geldiğini söylerdi. Arthur'un da, kızın bu farkındalığını hissettiğinden emindi. Yoksa, Elenora kendini aptal yerine mi koyuyordu?

Açıklığın sonuna yaklaşıp artık dönmeye karar verdiği sırada, bitkiler arasında bir ayak sesi ya da bir pelerin hışırtısı duyarak, limonlukta artık yalnız olmadığını anladı.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Geniş bir palmiyenin gölgesine attı kendini düşünmeden. Ya son kavalyesi onu takip etmişse ne olacaktı?

Limonluk, oldukça güvenli gibi görünüyordu ama tam burada, seranın en uzak köşesinde kendini tuzağa düşmüş gibi hissediyordu.

Balo salonuna dönmenin tek yolu, kendisini takip ettiği anlaşılan bu insanın önünden geçmekti.

"Miss Lodge?"

Titrek ve zayıf bir kadın sesiydi bu.

Bir rahatlama sardı Elenora'yı. Kadının sesini tanımıyordu ama başa çıkması kolay bir dişi olduğunu öğrenmesi, gerginliğini almıştı. Palmiyenin gölgesinden çıkarak açıklığa doğru yürüdü.

"Evet; buradayım," diye seslendi.

"Buraya gelenin siz olabileceğinizi düşündüm." Bir kadın kendine doğru geliyordu. Ayışığının yansımasıyla gördüğü kadarıyla pelerini, günün modasına uygun açık renk soluk mavi ya da yeşildi belki de. Kapişonunu iyice başına çekerek yüzünü saklamaya çalıştı.

"Beni nasıl tanıdınız?" diye merakla sorarken Elenora hâlâ biraz heyecanlıydı. Garip yabancıyla dans etmek, genellikle sakin olan sinirlerini iyice bozmuştu anlaşılan.

"Bu akşam sizi St. Merryn'in arabasından inerken gördüm."

Kadın küçücüktü, soluk peleriniyle ortalıkta dolaşan bir ruh gibiydi adeta. Elenora'ya yaklaşırken, ayakları toprağa değmeden ilerliyordu sanki. "Maskeniz ve pelerininiz çok şık."

"Tanışıyor muyuz?" diye sordu Elenora.

"Hayır, beni bağışlayın." Kadın eldivenli, narin eliyle kapişonunu biraz kaldırınca saçlarının güzelliği çıktı ortaya. Saçları mutlaka altın sarısı olmalıydı ama bu ışıkta ona büyülü bir görünüm kazandıran gümüş rengine dönüşmüştü.

"Adım, Juliana Burnley."

Arthur'un eski nişanlısı. Elenora bağırmamak için kendine zor hâkim oldu. Gece, kötüden felâkete doğru yol alıyordu. Ona en fazla ihtiyacı olduğu sırada, Margaret ortalıkta yoktu.

"Mrs. Burnley," diye mırıldandı.

"Lütfen bana Juliana deyin." Maskesini çıkardı.

Elenora kızın güzel olduğuna dair bir sürü dedikodu duymuştu. Ama onu görünce, anlatılanların bu güzellik karşısında yetersiz kalmış olduğunu farketti. Kendisinin de anlamadığı hafif bir acı kıpırdadı içinde.

Bu zayıf ayışığı altında bile Juliana'nın yüzü, usta bir heykeltıraşın nakış gibi işlediği bir büstü andırıyordu. Her şeyi çok küçük, çok narin, gerçek olamayacak kadar tatlıydı. Juliana, ayışığının aydınlattığı bahçeyi seyrederek saray avlusunda gezintiye çıkan bir masal kraliçesini andırıyordu.

"Nasıl istersen," diye Elenora da maskesini indirdi. "Tabii, sen benim kim olduğumu biliyorsun."

"St. Merryn'in yeni nişanlısı."

Juliana, Elenora'nın yanına kadar geldikten sonra durdu. "Sanırım sizi tebrik etmem gerekiyor." Cümleyi bitirirken yaptığı vurgu, bir şey sormaya hazırlandığını hissettirir gibiydi.

Elenora soğuk soğuk, "Teşekkür ederim," dedi. "Söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Kız çekinerek, "Beni bağışlayın, bunun nasıl üstesinden geleceğimi bilemiyorum. Söze nasıl başlayacağımdan bile emin değilim."

Elenora, hem konuşmak isteyen, hem tereddüt eden, hem de konuya girmeyi reddeden bir insandan daha rahatsız edici bir şey olmadığını düşündü.

"Açık olarak nereye varmak istediğini öğrenebilir miyim?"

"Bu çok zor. Belki en baştan başlamama izin verirseniz daha kolay anlatabilirim."

"Eğer yardımı olacağını düşünüyorsan, elbette."

Juliana yavaşça arkasını döndü ve şimdiye kadar hayatında hiç görmemiş gibi bitkilerden birini incelemeye başladı. "Sanırım dedikoduları duymuşsunuzdur."

"St. Merryn'le nişanlandığını, daha sonra da Roland Burnley'le kaçtığını biliyorum; tabii eğer bunu kastediyorsan." Merakını gizlemekte bir sakınca görmemişti Elenora.

Juliana, eldivenli bir elini yumruk yapar gibi sıkarak, "Başka şansım yoktu. Ailem beni St. Merryn ile zorla evlendirmeye kalktı. Bu evliliğe rızam olmadığını babama söyleseydim, kabul edene kadar beni odaya kapatacak, sadece ekmek ve suyla yaşamaya zorlayacaktı."

"Anlıyorum," dedi Elenora doğal bir tavırla.

"Bana inanmıyor musunuz? Babamın çok sert olduğuna sizi temin ederim. Her şey onun istediği gibi olmalıdır. Annem de asla karşı çıkamaz ona. Bu evlilikten kaçmak için her şeyi göze almıştım. Sevgili Roland gelip beni kurtardı.

"Anlıyorum."

Juliana özenle gülümsedi. "Roland yakışıklı, asil ve çok cesur. Hem kendi babasına, hem benim babama, St. Merryn'den sözetmeye gerek bile yok, karşı dimdik durup bu korkunç evlilikten beni kurtaracak başka bir insan düşünemiyorum."

"St. Merryn'le evlenmenin korkunç olduğundan o kadar emin misiniz?"

"Düşünmek bile istemiyorum," diye ürperdi kız. "Onunla nişanlı olduğum günlerde, yatakta gün ağarana kadar ağlardım. Babama, başka bir koca bulması için yalvardım ama reddetti.

"St. Merryn'le asla evlenemeyeceğinizi bu kadar kesin düşünmenize sebep sizce ne olabilir?"

Juliana hafifçe kaşlarını çattı. "Çünkü babama çok benziyordu. Sebep tabii ki bu. Bana sürekli babam gibi muamele eden bir adamla nasıl evlenebilirim? Benim fikrimi asla dinlemeyen, hatta fikirlerim olmasına bile izin vermeyen, evinde zorba gibi davranan bir adamla nasıl evlenebilirdim? Manastıra kapanmak bile bundan iyidir."

İşte şimdi olay aydınlanmaya başlamıştı. Juliana'nın sevgili Roland'ıyla niye kaçtığı oldukça açıktı.

"Anlattıklarınız bazı şeylerin açıklığa kavuşmasına yardımcı oluyor," diye cevap verdi Elenora.

Juliana onun yüzüne bakarak sordu. "Siz St. Merryn'den hiç korkmuyorsunuz değil mi?"

Beklemediği soru, Elenora'yı hazırlıksız yakalamıştı. Bir an düşündü. Onu saygı duyuyordu. Onu elbette gereksiz yere sinirlendirmek istemezdi, hatta karşısında olmamaya da özen gösteriyordu ama korkmak?"

"Hayır," dedi kısaca.

Juliana bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. "İtiraf ederim, size karşı farklı olduğunu görüyor ve gıpta ediyorum. Peki, bunu nasıl başarıyorsunuz?"

"Neyi nasıl başarıyorum?"

"Söylediklerinize St. Merryn'in değer vermesini nasıl sağlıyorsunuz? Hayatınızı kontrol altında tutmasını nasıl önlüyorsunuz? Her şeyi canının istediği gibi yapmasını nasıl engelliyorsunuz?"

Kız, "Bu biraz kişisel bir soru Juliana," dedi. "Esas senin beni limonluğa kadar neden takip ettiğini konuşmamız gerekiyor sanırım. Doğrusu bunu çok merak ettim."

"Özür dilerim, kesinlikle merak uyandırmak istememiştim. Ben sadece şeyi merak etmiştim. Şey, aaa..."

"Devam et."

"Evet, sanırım meseleyi şöyle koymam daha doğru. Ben sadece nasıl başa çıktığını merak etmiştim."

"St. Merryn'le aramızdaki ilişkinin sizin ilişkinizden oldukça farklı olduğunu söyleyebilirim yalnızca."

"Anlıyorum," diye başını salladı ve bu kez daha bilmiş bir havayla, "Belki de ondan korkmamanızın sebebi, benden daha büyük olduğunuz için hayatla ve erkeklerle ilgili çok daha fazla tecrübeli olmanızdandır."

Elenora, kızın diş bilemeye başladığını sezmişti. "Hiç şüphesiz. Şimdi, sakıncası yoksa, bana ne söylemek istediğini sorabilir miyim?"

"Ah, evet, tabii." Juliana omuzlarını dikleştirdi, başını

kaldırdı. "Bu çok zor Miss Lodge ama ben size yalvarmaya geldim."

"Pardon."

Juliana bir elini yalvarır gibi zarif bir bükülüşle dalgalandırdı. "Bana bir iyilik yapmanız için yalvarıyorum. Sizden başka hiçbir ümidim kalmadı. Başka kime başvuracağımı da bilmiyorum."

Kız bir an yoksa Juliana bir dalavere mi çeviriyor diye düşündü. Fakat çaresizliği safça görünüyordu. Burada ne dolap dönüyorsa dönsün, kız ciddiydi.

Şaşkınlığına rağmen sesinin tonunu yumuşatmaya çalışarak, "Kusura bakma," dedi. "Sana nasıl yardım edebileceğimi anlamakta zorlanıyorum."

"St. Merryn'le nişanlandın," dedi Juliana.

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Juliana boğazını temizleyerek, "Dedikodulara göre, henüz evli olmamanıza rağmen oldukça *içli dışlı* ilişkiler içindeymişsiniz."

Elenora buz kesti. İçli dışlı sözcüğünün, kabalıktan kaçınmak için başka bir anlamda kullanıldığı açıktı. Sosyetenin, St. Merryn'le çok ileriye giden bir ilişki yaşadıkları dedikodusuyla çalkalandığını düşündü. Aslında, bu tür söylentilere çok da yabancı değildi. Juliana'nın aksine, ailesinin katı baskısı altında yaşayan on sekiz yaşında bir masum değildi sonuç olarak.

Kendini kibar sayan çevrelerin konuşabilecekleri onun, kendinden daha esrarengiz bir nişanlıyla aynı çatı altında kalan, olgun ve en az nişanlısı kadar gizemli bir hanımefendi olduğu boşboğazlığıdır diye geçirdi aklından. Margaret'in evde olması, duruma toplum gözünde kabul edilebilir bir saygınlık kazandırıyordu şüphesiz ama demek ki ağızları kapatmaya yetmiyordu.

Skandal tacirlerinin *yakın* bir ilişki içinde olduklarına kendilerini inandırmaları doğrusu çok da sürpriz olmamıştı.

Kelimelerin üstüne bastıra bastıra, "Dedikoduların her zaman tam gerçeği yansıtmadığını bilmeniz gerekir."

"Sizi incitmek istemedim," dedi Juliana. "Ama St. Merryn'le gayet sıcak bir ilişki içinde olduğunuzu ben de farkettim. Bir balo salonunun bahçesinde sizi ihtirasla öperken görmüşler." Bir an durdu. "Beni hiç böyle öpmemişti."

"Evet, tamam ama..."

"Ayrıca parkta, sizinle konuşan bir beye meydan okuduğu söyleniyor."

"O görüşmenin maksadını aştığına sizi temin ederim," dedi Elenora aceleyle.

"Önemli olan St. Merryn'in tehdit sözcüğünü ağzına alması." Juliana içini çekti. "Tehditkâr sözlerini çevredeki herkes duymuş. İşte esas mesele burada ya. Roland'la kaçtığımız gece, yerinden bile kıpırdamamıştı."

Elenora, gerçeği öğrenme arzusuyla meraklanarak sordu. "Sizi kovalamasını mı isterdin?"

"Hayır, elbette istemezdim." Juliana başını oynattığında maskesinin kenarı hafifçe bir dala çarptı. "Tam tersine, arkamızdan gelmediği için müteşekkirim. Zaten, ya Roland'ı yaralar veya ne bileyim ben, düelloda öldürürse diye çok korkmuştum. Ama bunlar yerine St. Merryn'in o gece kulüpte kumar oynadığını duydum."

Juliana'nın yüzünde bir hayâl kırıklığı dolaştı. "Bu davranışıyla sadece inandıklarımı doğrulamış oldu."

"Neydi inandıkların?"

"St. Merryn aslında bana kalpten bağlı değildi."

"Sevdiğin adamla evlenmiş olmana sevindim," dedi Elenora kibarca. "Ama hâlâ benden ne istediğini anlamış değilim."

"Neden anlamıyorsun Elenora. Sevgili Roland'ım beni St. Merryn'den kurtararak müthiş bir riskin altına girdi. Ve bunu acı bir bedelle ödedi."

"Hangi bedel? Biraz önce St. Merryn'in peşinizden gelmediğini ve Roland'a bir zarar vermediğini söylemiştin.

"O gece Roland'ın benim için nelerden vazgeçtiğini yeterince anlayamadım."

Juliana ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"En büyük korkum St. Merryn'in peşimize düşmesiydi, oysa asıl tehlike başka yerdeymiş. Meğer en büyük düşmanımız insafsız ailelerimizmiş."

"Anlayamadım."

"Babamın çok kızacağını ve beni beş parasız bırakacağını biliyordum. Aynen öyle yaptı zaten. Fakat hiç beklemediğimiz başka bir felâket daha başımıza geldi. Roland'ın babası da öfkesine yenik düştü. Düzenli olarak ona verdiği payına düşen parayı kesti."

"Aman Tanrım."

"Mali olarak gerçekten çok vahim durumdayız Miss Lodge. Roland'ım da o kadar guruludur ki, babasından asla para istemez."

"Peki nasıl yaşıyorsunuz?"

"Tanrı onu korusun; babamın ev masrafları için verdiği paradan artıran annem bize gizlice yardım ediyor. Kaçarken yanıma aldığım bütün ziynetleri sattım."

Juliana dudağını ısırdı. "Zaten yanıma çok azını alabilmiştim. Bunları rehin bırakmak zorunda kaldığımda ne kadar az para getirdiler bilemezsiniz."

Elenora bu sözlere samimi bir sıcaklıkla karşılık verdi. "Biliyorum, bu acı gerçeği tesadüfen öğrenme imkânı bulmuştum ben de."

Juliana'nın o anda rehin ücretlerini karşılaştırmaya hiç niyeti yoktu. Bütün dikkatini kendi öyküsüne vermişti. "Roland sorumluluklarını yerine getirebilmek için şansını kumar masalarında aramaya başladı. Son olarak, kumar oynayarak yolunu bulan bir adamla yakınlık kurdu." Artık alçak sesle konuşmaya başlamıştı.

"Şansı yaver gitmezse, halimiz ne olur düşünmek bile istemiyorum. Yardımına ihtiyacım var Miss Lodge. Lütfen bize yardım et."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu söylediğim adam, Roland'ı dürüst bir oyun olacağına söz verdiği bir kulübe götürdü. Bir süre şansımızın döndüğünü düşündük. Fakat sonra eline kötü kâğıtlar gelmeye başladı. Dün gece çok fazla kaybetti ve ortaya elimde kalan son gerdanlığımı koydu. Onu da kaybettik. Senin anlayacağın, artık elimizde, avucumuzda beş para kalmadı."

Elenora içini çekti. "Bu duyguyu çok iyi bilirim."

"Bu vaziyete çok fazla dayanabileceğimizi sanmıyorum."

Juliana başını iki yana salladı. "Tamamen kendi saflığımdan olduğunu tahmin ediyorum ama daha önce bir balo kıyafetinin ve buna uygun dans pabuçlarının kaça satıldığı konusunda hiçbir fikrim olmadığını söylemek zorundayım."

Giydiği pelerini gösterdi. "Bir arkadaşım bu kıyafeti ödünç vermeseydi bu gece buraya gelemezdim. Roland'ın burada olduğumdan haberi yok. Yine o cehennem olası kumarda.

"Durumunun bu kadar kötü olduğuna çok üzüldüm," dedi Elenora.

"Korkarım Roland çok geçmeden mahvolacak." Juliana gizli bir şey söylermiş gibi alçak sesle konuşmaya başlamıştı. "Şansı yaver gitmezse ne olur düşünmek bile istemiyorum. Yardımına ihtiyacım var Miss Lodge. Lütfen bize yardım et."

20

Yirmi dakika sonra Elenora, fenerlerin aydınlattığı salona döndü. Dans eden maskeli ve pelerinli kalabalık daha da artmıştı. Palmiye yapraklarıyla örtülmüş kamerye benzeri bir köşeye yerleştirilmiş boş bir bank bularak oturdu.

Juliana ile konuştuklarını aklından geçirirken gözleri bir yandan da, dans edenler arasında Margaret ve Bennett'i aradı.

Kendine doğru gelen siyah maskeli ve kara pelerinli bir adam görünce hemen düşüncelerinden sıyrıldı. Ürpererek, yine mi diye düşündü. İkinci bir defa kendisine dokunmasına asla izin vermeyecekti. Doğrusu bir daha ellerini beline dolamasına ya da o dayanılmaz kokusuna tahammül edemeyecekti.

Fakat, birkaç saniye sonra, içine ılık ılık yayılan bir rahatlamayla, gelenin o adam olmadığını farketti. Gerçi kalabalığın içinden kayar gibi geçmesi, kendinden emin yırtıcı bir kaplan gibi yürümesi aynıydı ama

bu doğaüstü enerji farklıydı. Pelerininin kanadı, omzunun arkasına kaymıştı. Her ne kadar gözleri ipek siyah maskenin arkasına gizlenmiş olsa da, gururla kalkan heykel gibi burnunu, yüksek alnını ortaya çıkaracak şekilde tamamen arkaya taranmış gür siyah saçlarını saklayabilmesi imkânsızdı.

Damarlarından köpük köpük akan güçlü sezginin, yüzüne yansımasına engel olamadı. Maskesini hafifçe indirerek gülümsedi.

"İyi geceler efendim," dedi. "Biraz erkencisiniz değil mi?"

Arthur kızın önünde durdu ve reverans yaptı. "Bu saçma kıyafetlere daha fazla dayanamayacağım. Birkaç dakika önce geldim. Doğruca Margaret ve Bennett'i buldum. Kalabalıkta seni kaybettiklerini söylediler."

"Biraz temiz hava almak için limonluğa kadar gitmiştim."

"Gitmeye hazır mısın?"

"Evet, tamamiyle." Banktan kalktı. "Fakat Margaret'in bu kadar erken dönmek isteyeceğini sanmıyorum. Mr.Fleming'le çok iyi vakit geçiriyor."

"Bu biraz fazla doğal." Arthur, Elenora'nın kolunu tuttu ve kapıya doğru yürümesine yardımcı oldu. "Morgan'ın gece gösterisine de uğrayacaklarını söyledi Margaret. Bennett, daha sonra eve bırakacakmış onu."

Elenora gülümsedi. "Galiba birbirlerine aşık oluyorlar."

"Margaret'i, romantik bir çılgınlık yaşaması için getirtmedim Londra'ya," diye homurdandı Arthur. "Onun rolü, üstlendiğin bu görev sırasında namusuna

bir söz söylenmemesi için, saygın bir hanım olarak evde yanında bulunmak ve seni her yerde korumak."

Elenora bir süre kendi kendine düşünerek, Juliana'nın, sosyete çevrelerinde dolaştığını söylediği dedikoduyu Arthur'a açsam mı, açmasam mı diye kafasında tarttı. Sonunda, Arthur'un bu çirkin dedikoduyu öğrenmesinin, işleri karıştırmaktan başka bir işe yaramayacağına karar verdi. Bu bilgi, adamın ona karşı duyduğu sorumluluğu abartarak, üzülmesine yol açabilir, bu da Elenora'nın isteyeceği son şey olurdu.

"Hadi efendim, itiraf edin ki Margaret'in kendisini mutlu eden mükemmel bir beyefendi bulması, harika bir şey."

"Off."

"Ve bu durumun en güzel yanı, çiçek gibi açmakta olan bu romantizme, sizin izin vermiş olmanız. Bu yüzden her türlü iltifatı hak ettiğinizi söyleyebilirim." Sonra eklemeden duramadı: "Sonuç olarak siz Margaret'i Londra'ya davet etmeseydiniz, asla Bennett ile tanışamayacaktı."

"Böyle bir şey olmasını planlamamıştım," diye söylendi Arthur. "Planlarımın dışına çıkan durumlar oluşmasından hiç hoşlanmam."

Elenora, adamın aslında gerçekten kızgın olmadığını anlayarak rahatladı.

"Ama bazen, çok özenle yaptığınız planlarınızın sapması da güzeldir," diye cıvıldayarak güldü Elenora.

"Ateş içinde olmanın felâket getirmesinden başka bir faydası olduğunu ne zaman gördün?"

Goodhew ve Willis Ajansı'nda seninle karşılaştığım zaman diye düşündü Elenora ihtirasla. Mrs.Egan

gibi sessiz sakin birinin yanında ücretli refakatçi olmak istemişti. Ama Arthur'la karşılaşmıştı ve bundan sonra aralarında ne olursa olsun, hayatının bir daha asla eskisi gibi süt liman olmayacağını anlamıştı.

Tabii, bunları Arthur'a söylemedi, esrarlı göründüğünü sandığı bir gülümsemeyle baktı sadece.

Fambridge Malikânesi'nin ön merdivenlerine vardıklarında Arthur arabayı çağırdı. Elenora, birkaç dakika sonra, sokakta bekleyen uzun kuyruktan arabanın çıktığı gördü. Araba merdivenlerin hemen önünde durdu. Arthur binmesine yardım etti. Şöyle hafifçe arkasından tuttu, gece avlanan yırtıcı kuşların kanatları gibi pelerini omuzlarında uçuşmaya başlamıştı.

Kapıyı kapattı ve Elenora'nın karşısındaki koltuğa oturdu. Kız, o ana kadar ilk defa arabada yalnız kaldıklarını hissetti.

"Eh, bu kadar maskaralık yeter," diyen Arthur maskesini çıkardı ve yanına attı. "Bir insanın suç işlemedikçe, kimliğini saklamasının çekiciliği nerededir, bunu anlamakta güçlük çekiyorum."

"Fambridge'in balo salonunda bu gece pek çok suç işlenmekte olduğundan hiç şüphem yok."

"A, evet; kesinlikle." Koltuğun köşesine yerleşirken, dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşmişti. "Pek çoğu, karşı cinsle yasak ilişkiler peşinde koşuyordur korkarım."

"Mımm."

Arthur, tehlikeli bakışlarla Elenora'yı süzmeye başlamıştı. "Senin bu onursuzluklara karışmadığından eminim . Aslında kötü niyetli yaklaşımlardan seni korumak Margaret'in görevi olmalıydı ama kendini bu işe verememiş olması çok doğal. Eğer biri sana uygunsuz bir-"

"Hayır Lordum," dedi kız telaşla. "Hiç kimse beni rahatsız etmedi. Fakat sizin eski bir tanıdığınıza rastladım."

"Kim?"

"Juliana. Mrs.Burnley yani."

Adam geriliverdi. "Oda mı oradaydı bu akşam?"

"Evet."

Pek mutlu olmuş görünmedi Arthur. "Umarım bu karşılaşma tatsızlık yaratmamıştır. Bir oyun sergilemeye çalışmadı değil mi?"

"Oyun filan yoktu. Ama sizin deyiminizle bu karşılaşma ilginçti, hatta şöyle desem daha doğru olacak; giderek daha ilginç hale gelecek."

Arthur parmaklarını kapının kenarına vurmaya başladı. "Neden söyleyeceğin şeylerin canımı sıkacağına dair bir his var içimde dersin?"

"Canım o kadar da kötü değil gerçekten," diye rahatlatmaya çalıştı Elenora. "Buna rağmen yine de ilk tepkinizin olumsuz olabileceğinden endişe ediyorum."

"Ben de senin haklı olabileceğinden endişe ediyorum." Delip geçen bir gülümsemeyle baktı. "Ama fikrimi değiştirmeye çalışacaksın; öyle değil mi?"

"Bence olumlu bir tepki vermeniz, herkesin yararına olacaktır."

"Hiç niyetim yok," diye homurdandı adam.

"Önce meseleyi anlatsam daha iyi olacak."

"İşte şimdi olumsuz bir tepki göstereceğime kesinlikle emin oldum."

Kız duymazlıktan geldi.

"Efendim, Juliana'nın ailesinin de, Roland'ın ailesinin de bu çifte hiç para vermediklerinden haberiniz var mıydı?"

Arthur kaşlarını çattı. "Bu yönde bazı söylentiler duymuştum, evet ama sadece geçici bir durum olduğundan eminim. Er veya geç ihtiyar Burnley de, Graham da yumuşayacaktır."

"Juliana da önce böyle düşünmüş ama çok geçmeden ne kızın, ne Roland'ın bu konuda en ufak bir ümidi kalmamış. Aileler, sonsuza kadar sırtlarını çevirdiklerine kesin gözüyle bakmalarının en iyisi olacağını ima etmiş ikisine de. Juliana çılgın gibiydi bu yüzden."

"Öyle mi? " Eski nişanlısının duygularıyla pek ilgilenmiş gibi gibi gelmiyordu sesi Arthur'un.

"Annesinin verdiği azıcık parayla geçinmeleri mümkün görünmüyor. Aç kalma tehlikesi Roland'ı kumar cehennemine itmiş."

"Biliyorum. Yakında elinde avucunda kalanı da bu cehennemde kaybedeceğini söylemeye cesaret edemiyorum."

"Bu bir sır değil ki."

Durumun gayet iyi farkında diye acı acı düşündü Elenora. Tıpkı Ibbitts'in ev masraflarından çaldığını anlaması gibi Juliana ile Roland'ın içine sürüklendikleri durumu da çok iyi biliyordu. Kendi dünyasında cereyan eden her olay hakkında her şeyi öğrenmek Arthur'un yöntemiydi.

Kız, farklı bir taktik kullanmayı denedi. "Juliana çok korkuyor."

Adam, pencereye doğru döndü. Elenora şimdi onun keskin profiliyle baş başa kalmıştı. Bu laflardan sıkılmış da, sokakta ilginç bir şeyler arar gibi camdan dışarı bakıyordu. Lambanın ışığı, elmacık kemiklerine ve çenesine vuruyor ama düşünceli ifadesi gölgede kaldığı için aklından geçenler okunamıyordu.

"Bu beni çok şaşırtmadı," dedi bir süre sonra. Elenora bir kez daha Juliana'nın, Arthur'a karşı hissettiği duygular hakkında dedikoduları hatırladı. Kızın *ondan dehşetli korktuğunu söylüyorlar.*

Arthur'un camdan dışarı bakan yüzünü seyrederken, Elenora birden bire, nişanlısının ondan korktuğunu adamın kesinlikle bildiğini anladı.

Adamın, Juliana'nın kendisi hakkındaki duygularından haberdar olması, Elenora'yı pek fazla şaşırtmamıştı. Fakat yine de aptal bir genç kızın çocukça korkularının Arthur tarafından bir mutsuzluk kaynağı olarak değerlendirildiğini sezmek, içini sızlattı.

"Anladığım kadarıyla Juliana aldığı iyi terbiyeyle çektiklerini gizlemeyi becerebiliyor," dedi biraz canlanarak. "Gençliği ve tecrübesizliği yüzünden aslında bir genç kız için çok doğal sayılacak coşkulu hayâllerinin kurbanı oldu."

Arthur başını çevirerek, "Size benzemediği çok açık Miss Lodge," dedi hafif bir alayla.

Elenora, maskesini tuttuğu elini şöyle bir dalgalandırdı. "Ticarete atılmayı düşünen bir kadının, duygusallığa dalacak lüksü yoktur."

"Para kazanırken, hassas duygulara yer olmadığı çok doğru." Uzun uzun kıza baktı. "Bu gerçeği yıllarca önce öğrendim. Hiçbir zaman duygularımın kararlarımı etkilemesine izin vermem."

Bu iyiye alâmet değil diye düşündü Elenora.

Para ve yatırım alanında efsanevi sezgileriyle, kızın parayla ilgili bir iyilik yapmasını isteyeceğini tahmin etmişti bile. Yol yakınken kendini bu işten kurtarması için kibar bir uyarıda bulunuyordu belki de.

Buna rağmen, onu bükebilen iki silahla, yani mantık ve sorumluluk bilinciyle, baskıyı artırmaya karar verdi Elenora.

"Artık doğrudan konuya geleceğim efendim," dedi. "Juliana bir iyilik rica etmek için gelmiş bu akşam yanıma."

Adamın gözleri kısılıverdi. "Senden para isteyecek kadar alçaldığını söyleme sakın."

"Hayır," dedi hemen. Böyle olmadığı için şimdi çok seviniyordu.

Arthur'un yüzü aydınlandı. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Benim haberim olmadan bunu yapacağımı nasıl düşündüğünü anlamamakla beraber, seni borç vermeye ikna ettiğini sanmıştım ben de."

Kız gayet dikkatle, "Borç istemedi," dedi. "En azından doğrudan. Fakat hatırlarsanız; kente, hissedarlarınızla, bir yatırım ortaklığı oluşturmaya geldiğinizi yaymıştınız etrafa."

"Ne alâkası var şimdi bunun?"

Elenora omuzlarını dikleştirdi. "Juliana, yeni yatırımınızda Roland'a da hisse vermeniz için bana yalvardı."

Arthur, kıza bir süre bilmediği bir dilde konuşuyormuş gibi baktı. Sonra öne eğildi ve dirseklerini dizlerine yasladı.

"Söylediklerinizi şaka olarak kabul ediyorum Miss Lodge," dedi.

Kız gözlerinin içine baktı. Adeta alev fışkıran bakışlarında sinir vardı, öfke değil. İkisi arasındaki fark çok önemliydi. Arthur söz konusu olduğunda, ikincisinin kesinlikle tehlikeli olduğunu artık öğrenmişti. Gösterdiği sebepler geçerli olursa, birincisiyle başa çıkabilirdi.

"Sözümü kesmeye çalışmamanızı rica etsem efendim," dedi sakin sakin. "Tek istediğim, sonuna kadar beni dinlemeniz."

"Yoksa bu saçmalığın devamı da mı var?"

"Size şu anda fazla yüklendiğimi kabul ediyorum. Ama Juliana'ya yapılacak iyilik konusunda, sizi çok iyi aydınlatmam gerektiğine inanıyorum."

Çelik gibi gülümsedi adam. "Fakat hatırlarsan, yatırım ortaklığı falan toplamıyorum neyse ki."

"Hayır ama bunu sık sık yaptığınızı ikimiz de biliyoruz. Ve er geç yeni bir mali atılıma gireceksiniz. Yeni projenizde Roland'a bir pay teklif edebilirsiniz."

"Kendi parasıyla satın alacak olsa bile, ki böyle olmayacağını biraz önce sen söyledin, Roland'ı bir ortaklığa davet etmek için mantıklı tek bir sebep bile göremiyorum."

"Kendi satın almak istediği hisseler başka bir konu. Ona da birazdan geleceğiz."

"Ya, demek oraya da geleceğiz?"

"Konuşmamı kesmeye devam mı edeceksiniz efendim? Böyle hiçbir yere varamayız."

"Belki de daha fazla kesmeye çalışmalıyım."

Son bir çaba harcayarak, sabırlı olmaya karar verdi Elenora. "Roland'ın yeni şirketinizin hissedarı olmasına neden izin vermeniz gerektiğini izah etmeye çalışıyorum."

"Bunu dinlemek için sabırsızlanıyorum."

"Şu açıdan bakıldığında," diye kararlı bir şekilde başladı. "Juliana ve Roland'ın böyle berbat bir batağın içine düşmesinden *sizin* sorumlu olduğunuz sonucu çıkabilir."

"Kahretsin. Olur şey değil. Kadın, sen o ikisinin kaçmasından ben mi sorumluyum demek istiyorsun yani?"

Elenora yine omuzlarını dikleştirdi. "Bir bakıma öyle, evet."

Arthur bir kere daha söverek arkasına yaslandı. "Miss Lodge söyler misin; yatağımda ölümden beter korkular yaşayan bir kızın bu korkuyla bir gece adamın biriyle kaçmasının benim suçum olduğuna inanıyor musun?"

"*Elbette hayır.*" Elenora adamın tasvir ettiği sahne karşısında şoktaydı.

"Ben demek istiyorum ki, Juliana ve Roland'ı o gece durdurmayarak, olanlardan bir parça siz de sorumlusunuz. Hatta belki de peşlerine düşseydiniz, Juliana'nın namusuna bir zarar gelmeden onları yakalayabilirdiniz diye düşünüyorum."

"Demek ki sen hikâyenin tamamını dinlememişsin. Dinleseydin o geceki şiddetli fırtınadan haberin olurdu," diye hatırlattı Arthur. "Sadece kafasından zoru olan bir adam buna cesaret edebilirdi."

"Ya da aşkından delirmiş bir adam," diye gülümseyerek düzeltti Elenora. "Bu hikâyeyi pek çok değişik şekilde dinledim Lordum. Son olarak şunu söylemeliyim; siz bu tarife uymuyorsunuz. Eğer Juliana'ya tutkuyla bağlı olsaydınız, peşlerinden giderdiniz."

Arthur kollarını minderin iki yanına uzattı. Gülümsemesi bir kılıç kadar keskin ve inceydi. "Artık adım gibi eminim ki, birisi sana, paradan başka hiçbir şeyden zevk almayan, ruhsuz bir adam olduğumu söyledi. İnsanlar beni birçok özelliklerimle tanır ama Miss Lodge, bunların arasında güçlü tutkular yoktur."

"Tamam, peki, birkaç kişinin size bu tür yargılarla baktığını söylemeye cüret etmem gerekiyor ama bu da hiç şüphesiz sizin hatanız."

"Kahretsin, benim önüme bu sorumluluğu nasıl getirip koyarsın?"

"Niyetim asla size saldırmak değil efendim ama sizin şeye biraz cesaretiniz-." Elenora birden bire durdu. *Duygusal* sözcüğünün Arthur'un uzak duruşuna ve kontrollü tabiatına pek oturan bir kelime olmadığını farkederek, "Şöyle koyalım," dedi. "Yakın kişisel ilişkilerde pek cesaretiniz yok. Bence gerçek şu ki, sizi kuşatan ve sırtınızda ağır bir yük haline gelen sorumluluk duygusu sizi engelleyerek içe kapanmanıza sebep oluyor. Bir başkasının kontrolü ele almasına güvenme riskini göze alamayacağınızı düşünüyorsunuz" diye adamı ikna etmeye çalıştı.

"Mizacımı çok farklı şekilde tarif ediyorsun," diye mırıldandı Arthur.

"*Bu çok farklı tarifle*, sizin, tutkularını sıkı sıkı kontrol altında tutan çok güçlü bir erkek olduğunuzu söylemek istiyorum."

Arthur öyle garip baktı ki, sanki kız onu akıl noksanlığıyla itham etmişti. "Söyle bana Miss Lodge, koşullar *ne olursa* olsun, kaçak nişanlımı takip edecek insan mıyım ben?"

"Ah evet Lordum. Tutku dolu yanınızı bu kadar bastırmamış olsaydınız onu ta cehennemin kapısına değin kovalayabilirdiniz."

Adam yine gerildi. "Ne kadar şiirsel bir yaklaşım."

"Ama efendim, geçen yıl, o gece, Juliana'nın *peşine düşmediniz."*

"Şimdi bana bir daha anlatır mısın; Burnley'lerin mali derdini niye çözmem gerekiyormuş," dedi Arthur ama söylediğine pişman olduğu yüzünden belliydi. "Çünkü senin çözümü zor denklemlerini anlamadığım çok açık."

"Bu çok basit efendim, eğer o gece aşıkları takip etseydiniz, Juliana bugün sizin Kontesiniz olarak, hiç para sıkıntısı yaşamayacaktı. Roland ise hâlâ babasının yanında mutlu bir şekilde terziler ve çizme ustalarından gelen malların sağladığı kârdan payına düşen parayı alarak hiç şüphesiz güzel güzel harcıyor olacaktı."

Arthur kafasını merakla iki yana salladı. "Yürüttüğünüz bu mantık karşısında dilim tutuldu Miss Lodge."

"Ama yanlış bulmadınız, öyle değil mi?"

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Mantık ve muhakeme ile geliştirilmediğine inandığın hiçbir sonucu kabul etmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

"Sahip olmadığını iddia ettiğin o ince duygusallık yüzünden mi Juliana için yalvarıyorsun?"

"Bu saçma."

"İtiraf et. Şefkatli kalbin, Juliana'nın gözyaşlarına dayanamadı." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hatırladığım kadarıyla, yapmacık ağlamalarda, onunla kimse boy ölçüşemez."

"Juliana ağlamadı Lordum."

Arthur kaşlarını çattı.

"Tamam, peki; birkaç damla gözyaşı dökmüş olabilir," diye itiraf etti Elenora. "Fakat sizi temin ederim ki, çok içtendi. Büyük bir felâket dışında başka hiçbir şey, yüreğimi bu kadar sızlatamazdı." Bir nefes aldı. "Lordum, sizin özel ilişkileriniz beni kesinlikle ilgilendirmez."

"Çok yerinde bir gözlem Miss Lodge. Onaylamamak elde değil."

"Buna rağmen-."

"Buna rağmen işlerime müdahale ediyorsunuz," diye bitirdi Arthur onun cümlesini. "Neden? Çünkü çok basit, kendinizi tutamıyorsunuz. Kedinin fareyi köşeye sıkıştırdığı gibi, özel işlerime burnunuzu sokarak, beni de köşeye sıkıştırmaya çalışıyorsunuz."

Arthur onun hakkında böyle düşünüyordu demek. Kan beynine sıçramıştı.

Kısık bir sesle, "Siz fare değilsiniz," demeyi becerebildi ancak. Eğer avlanan bir kedi varsa, o da şu anda karşımda oturuyor demek istedi ama sustu.

Verdiği güvenceye Arthur inanmamış görünüyordu.

"Kedinin oynadığı fare olmadığıma eminsin değil mi?"

"Lordum." Yutkundu. Ellerini birbirine kenetleyerek, dizlerinin üstüne koydu. "Benimle dalga geçiyorsunuz."

"Hımm."

Onunla *dalga geçtiğinden* emin olmuştu. Maksatlı tahriklere aldırmadan Juliana adına yalvarmaya devam etmekten başka elinden bir şey gelmeyecekti. Bu işi bir sonuca ulaştırmalıydı artık. Kadına bu meseleyi halledeceğine söz vermişti.

"Burada söylemeye çalıştığım," diye devam etti. "Beğenseniz de, beğenmeseniz de bu pisliğin içine bir kere girmiş olduğunuz. Ayrıca ancak sizin gücünüzle doğrudan bir çözüme ulaşılabilir."

"Mmm." Olayları doğrudan bir çözüme ulaştırmak Arthur'a hiç bu kadar zor ve pahalı gelmemişti. Delici gözlerle baktı kıza "Mali konulara ilgin varsa, Roland'a yatırım ortaklığında bir pay teklif etmemin, aynı zamanda o hisseyi satın almak mecburiyetinde kalmam demek olduğunu da eminim anlarsın."

"Yani, evet. Onu elbette görebiliyorum ama bu parayla yapacağı yatırımlarla size borcunu ödeyebilir."

"Ya yatırım batarsa akıllı küçük kedim? Hem kendi zararımı, hem adamın zararını ödemek zorunda kalırım."

"Bugüne kadar yatırımlarınızın başarısız olduğu görülmemiş ki. Margaret ve Flemming, para konusunda bir dahi olduğunuza inandırdılar beni efendim. Olayların bu noktaya gelmesinden memnun olmasanız da, içimde bir his, her şeye rağmen, Juliana'nın ricasıyla yakından ilgilenerek, onu kurtarmak için bir karara varacağınızı söylüyor."

"İçindeki histen eminsin değil mi?" diye sordu kibarca.

"Evet."

Rahatsızlık verecek kadar uzun bir süre pencereye dönerek camdan dışarıyı seyretti.

Kızın dayanma gücü tükenmeye başlamıştı. Acaba üzerine çok mu fazla gitmişti?

"Sanırım, Roland ve Juliana'yı bulundukları bataklıktan kurtarmak için bir şey yapmam lazım," dedi bir süre sonra.

Elenora en içten gülümsemesiyle onaylayarak derin bir nefes aldı. "Juliana ve Roland'a arka çıkacak kadar iyi bir insan olduğunuzu biliyordum efendim."

"Bunu merhamet duymuş olduğum için yapıyor değilim." Sesinde kabulleniş vardı. "Suçluluk duyduğum için yapıyorum."

"Suç mu?" Başına balyozla vurulmuş gibi sarsıldı Elenora. "Kendinize fazla haksızlık etmiş olmuyor musunuz efendim? Bütün olay, sizin düzeltme imkânına sahip olduğunuz şanssız bir yanlışlıktan ibaret. Kendinizi suçlayarak bir yere varamazsınız ki."

"Benim açımdan, Juliana'nın hayat arkadaşlığına talip olmak çok feci bir yanlışlıktı, doğru. O gece maksatlı olarak onun peşine düşmediğim de doğru. Ama suçumun gerekçeleri bunlar değil."

Konuşmanın kaydığı zeminden pek rahat değildi Elenora. Kaçınılmaz biçimde gerekli olacak üçüncü suçlamaya odaklanarak, düşünmeden elini uzattı ve adamın dizine dokundu.

"Kendi üzerinize bu kadar gitmemelisiniz efendim," dedi samimiyetle. "Juliana çok gençti, ailesi tarafından çok katı kurallarla büyütülmüştü ve nasıl desem, biraz da sağduyu eksikliği vardı. Sizin mükemmel bir koca olacağınızı göremedi."

Kısa bir sessizlik oldu. Arthur, bacağında duran eldivenli narin parmakla baktı.

Kız onun bakışını takip ettiğinde, elinin temasındaki yakınlığı farketti birden ve dondu kaldı. Eldivenin yumuşak derisinden parmaklarına kadar sızan sıcaklığı hissedebiliyordu.

İkisi de sonsuza kadar dalıp gitti sanki. Elenora kıpırdayamadı. İpnotize olmuştu adeta. Garip bir panik ateşi cız etti yüreğinde.

Ancak bir süre sonra kendine gelebildi. Mahcup olarak aceleyle elini çekti kendi kucağına koydu. Parmak uçları hâlâ alev alevdi.

Boğazını temizledi. "Söylediğim gibi; bu olayda suçluluk duymaya gerek yok. Netice itibariyle siz yanlış bir şey yapmadınız."

Arthur onu baktı. Kız adamın gözlerinde imalı bir afacanlık pırıltısı farketti.

"Herkese göre değişir," dedi Arthur. "Bu lanet kaçışı, en ufak ayrıntısına kadar planlamaktan kim sorumlu sanıyorsun?"

"Pardon?" demesiyle anlaması bir oldu Elenora'nın. "Yani onların kaçışını siz ayarladınız. Doğru mu anlamışım?"

"İstersen şöyle diyelim. Her şeyi ben sağladım," diyerek bir nebze itiraz kırıntısıyla başını iki yana salladı. "Kaçacakları tarihin tespit edilmesinden, Juliana'nın penceresine uzanabilecek yükseklikte merdiveni satın almaya, kiralık araba teminine kadar..."

21

Elenora şaşkınlıktan donup kalmıştı. Arthur ise kızın ifadesinin tadını çıkarmakla meşguldü. Onu sık sık şaşkınlıktan çaresizliğe düşmüş bir ifadeyle görebilmek mümkün değildi çünkü.

Fakat yüzü istediği kadar allak bullak olsun, istediği kadar afallayarak baksın, parmaklarının biraz önceki şaşkın dokunuşunun verdiği mutluluğun yanına bile yaklaşamazdı. Elinin, pantolon kumaşından geçen sıcaklığını hissediyordu hâlâ.

Kızın yaşadığı şok, yerini meraka bıraktı. "Tabii." Dudakları önce açıldı, sonra kahkaha atacakmış gibi kıvrıldı. "Meşhur kaçış planını hazırlayan sizdiniz, Roland değil."

"Birisi bu planı onun için hazırladı diyelim. Şurası reddedilemez bir gerçek ki, genç Burnley de, kızı bekleyen kötü kaderden onu kurtarmak için yanıp tutuşuyordu. Ve bu arap saçından, Juliana'yı ve ailesini aşağılamadan kurtulabilmenin tek yolu, yine bu kaçıştı."

"Aman Tanrım; Roland'ı, sizin tasarladığınız bir planla kaçmaya ikna etmeyi nasıl başardınız peki? Sizi baş düşmanı olarak görmesi lazımdı."

"Haklısın. Hatta ona göre ben, insan kılığına girmiş bir şeytanım ve aslında hâlâ öyleyim. Bu konuda bana Bennett Flemming yardım etti.

"Tabii ya!" Bunu duymak çok hoşuna gitmişti Elenora'nın.

"Roland'ı bir kenara çekip, Juliana'yı kurtarmanın tek çaresinin onu kaçırmak olduğuna ikina eden Bennett oldu. Roland kaçırmaya heveslenip, bunu nasıl becereceği konusunda tıkanınca Bennett, benim tasarladığım taktiği ona tavsiye edermiş gibi yaptı." Arthur, bir buçuk gününü, bu planı en ince ayrıntısına kadar hazırlamakla geçirdiğini anlattı. "Her aşamayı bir bir yazdım. Başarılı bir kız kaçırmanın ne kadar karmaşık bir iş olduğu konusunda fikrin var mıydı?"

Elenora çok güldü. Kahkahası Arthur'un yüreğinde çınladı. Aralarındaki daracık boşluğu geçip, kızı kollarının arasına alarak, kahkahaları şehvet çığlıklarına dönüşene kadar öpmek için dayanılmaz bir arzuyla kıvrandı.

Biraz önce Elenora'nın söylediği sözler kafasının içinde yankılanıp duruyordu. *Juliana çok gençti, ailesi tarafından çok katı kurallarla büyütülmüştü ve nasıl desem biraz da sağduyu eksikliği vardı. Sizin mükemmel bir koca olabileceğinizi göremedi.*

"İtiraf etmeliyim. Kaçmak için nelerin gerekli olacağını düşünmemi sağlayacak bir şansa hiç sahip olamadım," diye cevap verdi neşeyle. "Fakat şimdi durup, tekrar üzerinde düşündüğümde, işlerin daha kötüye gitmesinden endişe ediyorum."

"O zaman yüklediğin görevi benden alabilirsin. Bu hiç de basit bir iş değil. Roland'ın nasıl iş kurulacağı hakkında en ufak bir fikri olmadığı açık. Roland'ın ellerine bırakacağım bu işe, daha önce de, nasıl desem ki yani, iş işten geçtikten sonra yetişen Juliana'nın babası fırtına gibi atlayacak ama Roland çoktan eline yüzüne bulaştırmış olacaktır."

"Yani Juliana o talihsizliği yaşamadan önce babası yetişebilseydi, evlenmek zorunda kalmayacaklardı demek istiyorsunuz."

"Yaptığım bütün hassas planlamalara rağmen, bu evlilik kaçınılmaz hale geldi."

"Fırtına," diye kıkırdadı Elenora. "Bütün örgörülerinize rağmen, havanın değişebileceğini düşünemediniz."

"Roland'ın yollar açılıncaya kadar kaçışı erteleyecek bir irade sergileyeceğini sanmıştım." Bir iç geçirdi Arthur. "Fakat hayır, delikanlı, gün ve saati de dahil olmak üzere, planın her ayrıntısına sıkı sıkıya bağlı kaldı. Fırtınaya rağmen kaçtıklarını duyunca çektiğim sıkıntıyı sana anlatamam. Birbirlerine içinden çıkılmayacak şekilde zarar vermeden önce, Juliana'nın babasının kaçak aşıkları bulup kızını eve getireceğinden yüzde yüz emindim oysa."

"Gün ağarıncaya kadar oturup niye kâğıt oynadığınız şimdi anlaşılıyor efendim."

"Hayatım boyunca yaşadığım en uzun geceydi," diye tarif etti Arthur o gece yaşadıklarını. "Planımın tam bir bozguna dönüşeceği endişesini kafamdan atmak için mutlaka bir şeyler yapmalıydım."

Pencereden dışarı baktı. Rain Sokağı'nda olmadıklarını anlayınca bir huzursuzluk hissetti. Araba bir parkın kenarında durmuş gibiydi. Bir başka araba, yola devam etmelerini engelleyecek şekilde önlerinde duruyordu.

Arthur, üstünde oturduğu minderi kaldırarak, gizli bir bölmede sakladığı silâhı çıkardı hemen. Elenora'nın kaşları düşünceli biçimde çatılmıştı. Ama çok gergin olmasına rağmen, rahatsız edecek bir şey sormadı.

Tavandaki kapağı açan arabacı Jenks içeri baktı. "Bir araba yolumu kesti efendim. Arabacı, müşterisinin sizinle konuşması gerektiğini söylüyor. Ne yapmamı emredersiniz?"

Arthur, önlerinde duran arabanın kapısının açıldığını gördü. Basamaktan atlayan Hitchins, onlara doğru yürümeye başladı.

"Tamam Jenks." Arthur silahı yerine koyarak minderi düzeltti. "Bu adam benim için çalışıyor."

"Aaa, peki efendim." Kapak kapandı.

Hitchins kapıyı açtı.

"Lordum," dedi. Sonra Elenora'yı gördü. Kırış kırış yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Sizi yeniden gördüğüme sevindim hanımefendi. Ve çok iyi görünüyorsunuz gerçekten."

Elenora da gülümsedi. "İyi akşamlar Mr.Hitchins."

"Dün beni işe almaya Bow Sokağı'na gelen Lord Hazretlerine, sizi gayet iyi hatırladığımı söyledim. Evden ayrıldığınız gün toplanmanıza eşlik ettiğimi hatırlıyorum. Siz de bir kişilik var hanımefendi. Bir

de şimdi bakın. Pahalı bir arabada, bir Kont'un nişanlısı olarak oturuyorsunuz."

Kız güldü. "Buna benim inanmam bile çok zor oldu Mr.Hitchins."

Arthur, bir gün önce adamın Elenora hakkında anlattıklarını düşündü. *"Çok şaşırtıcıydı efendim. Gerçekten tek kelimeyle inanılmazdı. Elinde avucunda ne varsa kaybederken o her şeyden önce hizmetçilerin ve diğer çalışanların gelecekleriyle ilgilendi. Onun durumunda kalan hiç kimse, böyle bir şey yapmaz."*

Hitchins'e baktı Arthur. "Bana söyleyeceklerin mi var?"

Dedektif başını ona çevirdi. Şimdi bakışları çok ciddileşmişti. "Bana verdiğiniz talimata göre kulübünüze gittim, fakat kapıcı ayrıldığınızı söyledi. Bir balo elbisesi giydiğinizi de ekleyip bana adresi verdi. Sizi durdurduğumuzda oraya doğru gidiyorduk."

"Bunun Ibbitts'le bir ilgisi var mı?"

"A, evet efendim. Birisi onu görmeye geldiğinde haberim olsun demiştiniz. Birisi geldi. Bundan yaklaşık iki saat önce bir adam odasına girdi. Orada Ibbitts bardan dönene kadar bekledi. Bir süre içerde birlikte kaldılar. Daha sonra ziyaretçi ayrıldı. Sokakta onu bekleyen bir araba vardı."

Arthur, damarlarının donduğunu hissetti. "Ibbitts'in ziyaretçisini görebildin mi?" Hitchins kaşlarını kaldırdı.

"Hayır efendim. Yüzünü görecek kadar yakın değildim. Hiç kimsenin Ibbitts'i takip ettiğimden haberi olmamasını söylemiştiniz."

"Ziyaretçi hakkında neler söyleyebilirsin?"

Adamın yüz ifadesi, gördüklerine yoğunlaşmak için derinleşti. "Söylediğim gibi, bir arabayla geldi. Etraf karanlıktı ama gördüğüm kadarıyla üstünde siyah bir pelerin, başında da yüzünü tamamen örten bir kukuleta vardı. Ayrılırken çok telaşlıydı."

Arthur, konuşmayı Elenora'nın can kulağıyla dinlediğini farketti.

"Ziyaretçinin bir erkek olduğundan emin misiniz?" diye sordu kız.

"Kesinlikle," dedi Hitchins. "Yürüyüşünden ve hareketlerinden erkek olduğu belliydi."

"Peki Ibbitts'ten ne haber?" diye sordu Arthur. "Sonra o da ayrıldı mı?"

"Hayır efendim. Bildiğim kadarıyla hâlâ içerde. Odasından hiç ışık gelmiyor. Uyumuş olabilir."

Arthur, kıza baktı. "Seni eve bırakacağım, sonra gidip Ibbitts'le bizzat görüşeceğim. Bu akşamki ziyaretçisiyle ilgili her şeyi öğrenmeye karar verdim."

"Size gerçeği söylemezse ne yapacaksınız?"

"Ibbitts'i konuşturmak çok zor olmayacak diye düşünüyorum," dedi Arthur sükunetle. "Onun gibileri bilirim. Bütün yapmam gereken para teklif etmek."

"Ibbitts'le konuşmadan önce beni Rain Sokağı'na bırakmanıza hiç gerek yok," dedi Elenora telaşla. "Çok fazla zaman kaybı olacak. Trafik çok sıkışık. Eve kadar gelmeniz ciddi bir gecikmeye sebep olabilir."

"Ben asla-" diye başladı Arthur. Ama Elenora konuşmasına izin vermedi. "Şu anda yapılması gereken en mantıklı şey bu. Ibbitts'le konuşmayı çok istediğinizi görüyorum. Sizinle birlikte olmamam için hiçbir neden yok."

"Hanımefendi haklı efendim." Hitchins tam zamanında yardım etmişti Elenora'ya.

Haklı olduğunu Arthur da biliyordu. Buna rağmen, Elenora tanıdığı başka bir kadın olsaydı, şehrin öbür tarafına götürmeyi aklından bile geçirmezdi. Fakat o başka hiçbir hemcinsine benzemiyordu. O sarhoş bir bar müşterisi gördüğünde bayılmaz, bir sokak fahişesiyle karşılaştığında aşağılayarak bakmazdı. Jenks, Hitchins ve kendisinin arasında oldukça güvende sayılırdı.

"Peki," dedi en sonunda. "Bir şartla. Ben Ibbitts'le konuşurken, arabada kalmaya söz vereceksin."

"Fakat görüşmeye yardımım dokunabilir."

"Ibbitts'in odasına asla girmeyeceksin ve bu son sözümdür."

Elenora bu işten hoşlanmamıştı ama tartışmaya girmedi. Sadece, "Zaman kaybediyoruz efendim," dedi.

"Kesinlikle öyle." Arabadaki yerine geçti tekrar. "Bizimle geliyorsun Hitchins."

"Tabii efendim." Adam da basamaktan sıçrayarak arabaya girdi.

Arthur, Jenks'e adresi verdi. Sonra içerdeki lambayı söndürdü, perdeleri indirdi. Geçen arabalardan Elenora'nın görülmesini istemiyordu.

"Mr.Hitchins'e, Ibbitts'i takip görevi vermek çok zekice bir fikir efendim," dedi kız.

Arthur gülümsemeye çalıştı. Elenora'nın cıvıldayan sesindeki sevecenlikten mest olmuştu.

22

Araba, yaklaşık yarım saat sonra, Ibbitts'in odasının bulunduğu binanın önünde durdu. Sokak zifiri karanlığa gömülmüştü. Hitchins'ten sonra arabadan inen Arthur, Elenora trafik konusunda haklıymış diye düşündü. Onu eve bıraktıktan sonra buraya gelmek, neredeyse bir saatlerine malolacaktı.

Arthur kapıyı kapatmadan önce, verdiği sözü hatırlatıp, arabadan çıkmamasını tembih etmek için kıza döndü. Ama Elenora onun konuşmasına fırsat bırakmadan, "Dikkatli ol

Arthur," dedi. Pelerinin kapişonunu başına geçirmiş, yüzünde derin gölgeler oluşmuştu. Solmuş görünüyordu. "Garip duygular içindeyim."

Sesindeki telaş ve endişeye bir anlam veremedi Arthur. Şu ana kadar gayet sakin ve kendinden emin görünüyordu. Birden heyecanlanması şaşırtmıştı adamı.

"Merak etme," dedi yavaşça. "Jenks ve Hitchins sana göz kulak olacak."

"Merak ettiğim *kendi* güvenliğim değil." Arthur'a doğru eğildi ve sesini alçalttı.

"Bilmediğim bir nedenle karamsar duygular var içimde. İkisinin birden beni korumasına gerek yok. Birinin sizinle gelmesi için yalvarıyorum."

"Benim silâhım var."

"Silâhlar, zamansız ateş almalarıyla ün salmıştır."

Onu hiç böyle görmemiştim diye düşündü adam. Sanki farklı bir insan vardı karşısında. Ama Elenora'nın neden paniklediğini konuşacak zaman yoktu. Onu rahatlatmaya karar verdi.

"Peki, eğer seni sakinleştirecekse, Hitchins'i yanıma alıyorum. Jenks seni ve arabayı kollayacak."

"Teşekkür ederim."

Arabanın kapısını kapattı ve Jenks'e baktı. "Bize bir fener ver. Hitchins'le içeri gireceğiz. Sen burada kalıp Miss Lodge'a sahip çıkacaksın."

"Başüstüne Lordum." Jenks bir fener uzattı.

Hitchins ışığı yaktı ve gizli cebinden şeytani kötülükler yayacakmış gibi görünen bir bıçak çıkardı. Arthur, karanlıkta parlayan bıçağa baktı. "Çok gerekli olmadıkça kılıfında kalsın lütfen," dedi.

Loş ön hole doğru yürüdü. Kattaki tek odanın kapısının altından en ufak bir ışık sızmıyordu.

"Birkaç bar kızı yaşıyor burada," diye açıkladı Hitchins. İki saat önce ayrılırlarken gördüm. Gün ağarmadan dönmezler."

Arthur başını salladı ve merdivenlere doğru yürüdü. Hitchins fenerle tam arkasından geliyordu.

Yukardaki koridor tamamen karanlıktı. Hitchins feneri kaldırdı. Zayıf sarı ışık kapalı bir kapının üstü-

ne düştü. Arthur holü geçti ve kapıya sert bir şekilde vurdu.

İçerden hiç ses gelmedi.

Tokmağı çevirmeyi denedi. Kolayca dönüverdi. Çok fazla kolayca. O anda Elenora'nın telaşının boşuna olmadığını düşündü. Garip bir durum vardı burada.

Kapıyı açtı. Kesif bir kan ve ölüm kokusu sinmişti karanlık odaya."

"Kan, lanet olsun," diye fısıldadı dedektif Hitchins.

Arthur feneri ondan aldı ve daha yukarı kaldırdı. Titrek ışık, yerde boylu boyunca yatan bir cesedi aydınlattı. Ibbitts'in yüzünün bir kısmı tanınmaz haldeydi ama kimliğini tespit etmeye yarayacak kadarı kalmıştı. Gömleğindeki kan, adamın iki defa vurulduğunu açıkça anlatıyordu.

"Katil her kimse, yaptığı işi sağlama almak istemiş," dedi Arthur yavaşça.

Dedektif, küçük odada etrafı kolaçan ediyordu. "Evet aynen öyle."

"Ufak bir arbede yaşanmış burada."

"Arthur ters dönmüş koltuğu inceledi. "Evet." Cesede daha yakından baktı. Ibbitts'in yana doğru açılan kolunun önünde bir bıçak parlıyordu. "Kendini savunmaya çalışmış."

"Bıçakta kan yok gibi" dedi Hitchins hayâl kırıklığıyla. "Zavallı piç, hedefini ıskalamış. Katili sıyırmamış bile bıçak."

Arthur bıçağa biraz daha yakından bakmak için Hitchins'in elinden çekti. Dedektifin dediği gibi hiçbir kan izi yoktu. Bıçağın kabzasına birkaç uzun siyah iplik dolanmıştı o kadar.

"Galiba katilin paltosunu yırtmış."

Sıkıntıyla kendini topladı Arthur. Bedeni kasılmıştı adeta. Elenora'nın aşağıda arabada beklediği aklına geldi ve derhal kapıya yöneldi.

"Hadi Hitchins gitmeliyiz. Kimliğimizi açıklamadan yetkilileri arayıp bu olayı bildirmeliyiz. Ne olursa olsun Miss Lodge'un isminin bu işe karışmasını istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Tabii Lordum." Dedektif Arthur'u takip ederek kapıdan çıktı. "İçiniz rahat olsun efendim. Onu çok daha kötü bir günde gördüğümde bile kendisine sonsuz saygı duymuştum. Her şeyi atlatacak güçtedir o."

Hitchins'in sesindeki hayranlık sahte değildi. Dedektife her konuda güvenebileceğinden iyice emin oldu Arthur.

Sonra basamakları birer ikişer atlayarak aşağıya indi. Elenora'nın buraya gelmesine razı olduğu için aptal olmalıydı. Şehrin bu eski püskü mahallesinde görünmesi, hatta kendisiyle görülmesi onun için büyük bir riskti. Daha kötüsü ise ufak bir skandala sebebiyet vermekti ama bu da onlara zarar vermezdi. Ama cinayet mahallinin önünde arabada oturduğunu gören olursa başları yeni bir belaya girecek demekti.

Ön hole geldiklerinde, dışarı çıkmadan önce feneri söndürdü.

"Sakın koşma," dedi Hitchins'e. "Ama Tanrı aşkına sallanma da."

"Oyalanmaya hiç niyetim yok efendim."

Dışarıya çıktılar ve aceleyle bekleyen arabaya gittiler. Dedektif Jenks'in yanına geçti. Arthur, adamın alçak sesle arabacıya durumu anlattığını duydu.

Arthur daha kapıyı kapatmadan araba hareket etmişti bile.

"Kötü bir şey mi oldu?" diye merakla sordu Elenora.

"Ibbitts ölmüş." Kızın karşısındaki koltuğa kendini attı. "Öldürülmüş."

"Aman Tanrım." Ufak bir tereddüt geçirdi. "Hitchins'in gördüğü adam tarafından mı acaba? Hani, Ibbitts'in gelmesini bekleyen, sonra da hızla buradan uzaklaşan adam."

"Büyük ihtimalle."

"Ama Ibbitts'i kim, niye öldürsün ki?"

"Katilin istediği bilgiyi aldıktan sonra onu susturmak için öldürdüğünden şüpheleniyorum" dedi Arthur.

Silâhı elinden bırakmadan sokağı izlemeye başladı. Bütün karanlık kapı girişlerini kontrol ediyor, gölgelerini gördüğü şekillerin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Katil hâlâ bu karanlık dehlizlerde saklanıyor olabilir miydi? Elenora'yı görmüş müydü acaba?

"Bu da kesin olarak ispatlıyor ki, birisi artık büyük amcanızın katilini aradığınızı biliyor."

"Evet." Silâhı daha sıkı kavramıştı. "Bu iş saklambaç oyununa döndü. Keşke Hitchins, girip çıkarken katilin yüzünü görebilseydi."

"Hiç ipucu yok muydu?"

"Titiz bir araştırma yapacak vaktim olmadı. Kesin olan tek şey Ibbitts'in bir bıçakla kendini savunmaya çalışmış olduğu."

"Katili yaralayabildiğini sanıyor musunuz?" Sesinde bir umut belirtisi vardı. "Eğer caniyi yaralamışsa durum o kadar da ümitsiz değil demektir."

"Ne yazık ki hayır. Korkarım sadece katilin ceketini yırtabilmiş. Bıçakta birkaç siyah iplik vardı sadece. Ama kan yoktu kesinlikle."

"Siyah iplik?" Elenora garip bir sesle tekrarladı. "Uzun bir ceket, belki de bir pelerin ha?"

"Evet. Galiba aralarında bir mücadele olmuş ve Ibbitts'in bıçağı kumaşı kesmiş. Fakat bu bilginin bize nasıl yardım edeceğini bilmiyorum. Keşke bir görgü tanığı olsaydı."

Elenora derin bir soluk aldı. "Sanıyorum, bir görgü tanığı var efendim."

"Kim; yalvarırım söyle."

"Ben," diye kendinde değilmiş gibi fısıldadı. "Cinayeti işledikten hemen sonra sanırım katille dans ettim."

23

Elenora biraz ısınabilmek için ateşe en yakın koltuğa otururken Arthur, kütüphaneyi arşınlamakla meşguldü. Kız, adamdan yayılan yoğun enerjiyi hissetti.

"Pelerinin yırtık olduğundan eminsin öyle mi?" diye sertçe sordu.

"Evet, oldukça eminim." Elini aleve doğru tuttu ama her nedense ateş odanın diğer yanını ısıtmıyor gibiydi. "Parmaklarım yırtığa değdi."

Kütüphanede yanan ateş dışında ev kasvetli ve tamamen karanlıktı. Arthur hizmetçileri uyandırmamış, Margaret de daha dönmemişti.

Elenora, onu dehşete düşüren açıklamayı yaptıktan sonra pek az konuşmuştu. Büyük bir sessizlik içinde yolun geri kalanını tamamlayıp eve dönmüşlerdi. Elenora, onun verdiği son bilgileri kafasında evirip çevirdiğini, hiç kuşkusuz bazı teoriler üretip bazı sonuçlara vardığını biliyordu. O da konuya yoğunlaşmasına saygı göstererek sesini çıkarmamıştı yol boyunca.

Fakat hole girer girmez Arthur onu kütüphaneye götürerek ateşi yakmış, siyah pelerinini koltuğun arkasına geçirerek, "Konuşmalıyız," demişti.

Adam telaşlı parmak hareketleriyle kravatını çözdü ve dağınık görünümüne aldırmadan ceketinin üzerine sarkacak şekilde öylece bıraktı. Yine sıkıntıyla odayı arşınlamaya başladı.

"Adama pelerininin yırtık olduğunu söyledin mi?"

"Hayır. Hiçbir şey söylemedim. Aslında onunla konuşmaya girmek de istemedim." Elenora içini çekti. "O anda tek isteğim, dansın biran önce bitmesiydi."

"Seninle hiç konuşmadı mı?"

"Bir tek kelime bile." Dudağını dişlerinini arasına alarak balo salonunda yaşadıklarını düşündü. "Bana kimliğiyle ilgili en ufak bir ipucu vermeye niyetli değil gibi görünüyordu."

Arthur, ceketini ve yeleğini de çıkartarak yuvarlak ayaklı masaya attı.

Kız derin bir nefes aldı ve dikkatini şöminedeki alevlere vermeye çalıştı. Bu adam onun önünde soyunmaya başladığının farkında mıydı acaba?

Sakin olmalıyım diye düşündü. Arthur sadece rahatlamaya çalışıyordu. Bir beyefendinin kendi evinde bunu yapmaya hakkı vardı. Aklı cinayetteydi, zevklerde değil. Tabii onun sinirlerini nasıl yıprattığının da farkında değildi.

"Demek ki, başka bir yerde daha önce seninle karşılaşmış." Arthur devam etti. "Bu yüzden onu tanıyabileceğinden korktu."

"Evet, bu mümkün. Oldukça kesin olarak söyleyebileceğim tek şey, onunla daha önce dansetmediğim."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Elenora korkarak göz ucuyla Arthur'a baktı. Hâlâ kafese kapatılmış bir aslanın tükenmek bilmez enerjisiyle dolanıyordu odada.

"Bunu izah etmek zor," dedi kız. "Bana doğru geldiğini ilk gördüğümde, siz olduğunuzu sandım."

Bu söz adamı durdurdu. "Tanrı'nın cezası hangi sebepler seni böyle düşünmeye zorladı?"

"Aynı biçim bir pelerini vardı ve maskesi sizinkiyle aynıydı."

"Kahretsin. Senin kafanı karıştırmayı *planlamış*. Kostümünün benzerliği tesadüf olamaz."

Elenora, adamın dediklerini kısaca düşündükten sonra hayır anlamında başını salladı. "Buna katılmıyorum. Bence tamamen tesadüftü. Baloda benzer pelerin ve maske takan bir sürü bey vardı."

"Beni başkalarıyla da karıştırdın mı?"

Bu kuşkulu ve imalı soru karşısında gülümsedi Elenora. "Hayır asla. Sadece yırtık pelerinli o adamı ve sadece kısa bir süre için."

"Peki, sonra adamın ben olmadığımı nasıl anladın?"

Elenora, adamın sözlerinde, arkasından başka bir soru gelecekmiş gibi merak ve şüphenin iç içe olduğunu hissetti. *Beni gerçekten o kadar kalabalık ve karanlık salonda tanır mıydın? Beni kimse bu kadar iyi tanıyamaz.*

Tanırdım diye düşündü Elenora. Fakat bunu dile getirmesi çok zordu.

Mantıklı gelebilecek bir cevap aradı kafasında. Katilin o olmadığını nasıl anladığını izah edemiyordu bir

türlü. Yapacağı açıklama çok kişisel olacaktı. Onu kendine yakın hissettiğini ortaya çıkaracaktı söyleyecekleri.

Her şeyden vazgeçip, "Aynı boyda değildi," dedi. "Ben daha önce sizinle dans ettim efendim," diye devam etti. "Sizin omuzlarınız daha yüksek."

Aslında o omuzlara başını yaslamak için can atıyordu. "Ve daha geniş." Arthur'un omuzları kaslı ve baştan çıkarıcıydı gerçekten. "Ayrıca parmakları sizinkilerden daha uzundu."

Arthur'un ifadesi karardı. "Parmaklarına mı dikkat ettin?"

"Tabii efendim. Bir kadın ona dokunan erkeğin ellerine çok dikkat eder. Tersi, erkekler için de geçerli değil midir?"

Arthur, yorumsuz bir tepki vermeye çalıştı, "Hıh," gibi bir ses çıkartarak.

"Ah, dikkatimi çeken iki şey daha var" diye devam etti Elenora. "Sol elinde bir yüzük var ve püsküllü Hessians çizme giyiyor."

"Şehirdeki binlerce adam gibi," diye mırıldandı Arthur. Sonra asık bir suratla tekrar kıza baktı. "Çizmelerine de mi dikkat ettin?"

"Siz olmadığınızı anlayınca kimliğini çok merak etmeye başlamıştım." Yüzünü ateşe döndü. "Bu adam her kimse yaşlı olmadığı çok kesin. Kıvrak hareketlerle dans ediyordu. Çalımlarında bir çekingenlik ya da tereddüt yoktu. Büyük amcanızın neslinden olmadığına yemin ederim."

"Bu faydalı bir bilgi oldu," dedi Arthur hafif alayla. "Bu noktayı daha dikkatli düşünmem gerekiyor. Başka bir şey var mı?"

"İzah etmem zor ama davranışlarında bir gariplik sezdim. Çok büyük bir heyecan yaşıyor gibiydi."

"Bir adam öldürmekten geliyordu." Arthur pencerenin önünde durdu ve ayışığının aydınlattığı bahçeyi seyretti. "İğrenç gerilimi hâlâ hissediyordu ve bu onu rahatsız ediyordu. Bu yüzden seni görür görmez dansetmeyi tercih etti ya."

"Bu size de son derece garip gelmiyor mu? Cinayet işleyen biri, doğruca eve gider ve sıcak bir duş alır diye bilinir genellikle. Hiçbir katil cinayetten sonra baloya gidip dansetmez.

"Fambridge'in balosuna herhangi bir kadınla dansetmeye gelmedi," dedi Arthur duygusuz bir sesle. "Sadece seninle vals yapmaya geldi."

Elenora ürperdi. "Evet, itiraf etmeliyim ki doğruca bana geldi. Belli ki amaçlıydı. Ama bunu niye yaptığını anlayamıyorum."

"Ama ben anlıyorum."

Kız telaşla başını çevirdi ve Arthur'un bakışlarından irkildi. "Siz nedenini çözdünüz mü yani?"

"Hiç şüphe yok ki, Ibbitts'ten onun izini sürdüğümü öğrendi. Büyük bir küstahlıkla bana karşı kazandığı zaferi kanıtlayacak bir şey yapmak istedi."

Elenora dudağını büktü. "Diyelim ki haklısınız efendim. Ama bu benimle dansetmesini açıklamaz ki."

Arthur kıza döndü. Elenora adamın gözlerinde çakan intikam ateşini gördüğünde nefes almaya bile cesaret edemedi.

"Anlamıyor musun," diye bağırdı adam. "Birbirleriyle savaşan erkekler arasında çok eski, çok kötü bir gelenek vardır. Hemen hemen daima kazananlar, başarılarını düşmanlarının kadınlarına duydukları ihtirasla taçlandırmışlardır."

"İhtiras? Efendim siz tecavüzden bahsediyorsunuz." Elenora ayağa kalktı. "Sizi temin ederim, sadece bir danstı."

"Ve ben de sizi temin ederim Miss Lodge, bu dans, katilin planladığı sembolik bir sahneydi tamamen."

"Bu çok saçma," diye başladı Elenora. Kendinden gayet emindi. Sonra katilin eli belindeyken ne kadar teksinti verici bir rahatsızlık hissettiğini hatırladı. Derin bir nefes aldı. "O adam durumu nasıl değerlendirirse değerlendirsin, benim açımdan, istenmeyen bir kavalyeyle yapılan kısa bir danstı."

"Biliyorum ama senin fikrin, konumuzun dışında."

"Size katılmıyorum," dedi Elenora öfkeyle.

Fakat adam onu duymamış gibi davranıyordu. "Başka bir plan hazırlamalıyım."

Neredeyse yeni stratejinin formülünü çıkarmak üzere diye düşündü Elenora.

"Tamam, güzel; bundan sonra ne yapacağız?"

"Sen yukarı çıkıp toplanmaktan başka bir şey yapmayacaksın Elenora. Bu evdeki görevin bu gece itibariyle bitiyor. Hizmetlerinin karşılığını sana göndereceğim."

"Ne?" Acıyla adama baktı. "Beni gönderiyor musunuz yani?"

"Evet, bu iş bitene kadar, seni evlerimden birine göndermeye karar verdim."

Korkunç bir panik dalgasına kapıldı Elenora. Taşraya geri dönemezdi. Yeni hayatı Londra'daydı artık. Ne olursa olsun, Tanrı bilir ne kadar zaman hapis kalacağı uzak bir köydeki eve paketlenip atılmasına izin vermeyecekti.

Ama şimdi sinir krizi geçirmek işleri sadece zorlaştıracaktı. Bu Arthur diye telkin etti kendi kendine. Mantık en iyi onda çalışır.

Sesini düz ve kontrollü tutmaya kendini zorlayarak, "Sadece katil benimle dans ettiği için mi beni uzaklaştırmayı planlıyorsunuz?"

"Sana anlattım. Ona göre, danstan öteydi yaptığı."

Öfkeyle kızardı Elenora. "Tanrı aşkına efendim, beni zorlamadı ki."

"Yaptığı," Arthur, şimdi tahmin edilemeyecek kadar kaba bir sesle konuşuyordu. "Seni piyon olarak kullanıp, benimle oynadığını sergilemeye çalışmaktı. Senin kullanılmana asla izin veremem."

Elenora kendini, adamın bu katı tutumunu yumuşatması gerektiğine inandırmaya çalışıyordu. Sonuç olarak Arthur onu korumaya çalışıyordu.

"Beni bu tehlikeden korumaya çalıştığınız için müteşekkirim," dedi sabırla mücadelesini sürdürmeye çalışarak. "Fakat artık çok geç. Beğenseniz de beğenmeseniz de, bu işin içine girmiş bulunuyorum. Lordum, o meşhur soğukkanlılığınızla düşünemiyorsunuz galiba."

Arthur hiç kıpırdamadan ona bakıyordu.

"Sahi mi?"

En azından dikkatini çektim diye düşündü kız. "Efendim, doğal olarak benim güvenliğim konusunda endişe ediyorsunuz. Fakat beni taşraya gönderseniz bile katilin beni unutacağından nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Stratejimi değiştirdiğimi anlayınca, sana olan ilgisini yitirecektir."

"Bence bundan çok fazla emin olmamalısınız. Katilin, sizin hakkınızda Ibbitts'ten aldığından daha değerli bilgiler verebileceğimi dikkate alma ihtimalini niye düşünmüyorsunuz?"

Kısa fakat kırılgan bir sessizlik oldu. Elenora, adamın yüzünde söylediklerini kabul eden ifadeyi yakaladı, mantığına sırt çeviremeyeceğini biliyordu zaten.

"Yanına bir koruma veririm."

"Bunu elbette yapabilirsiniz. Ama koruma bile katili durduramayacaktır. Adam sosyeteye rahatça girip çıkıyor. Bu durumda ne yapacağım? Bütün erkeklerden uzak mı duracağım? Ve ne kadar zaman? Haftalar? Aylar? Beni sonsuza kadar koruma altında tutamazsınız. Hayır, en iyisi burada sizinle kalıp, katili bulmanıza yardım etmem."

"Elenora, lanet olsun."

"Bir de Margaret var. Ben elinin altında olmadığım için benim yerime onu kullanmaya kalkacaktır. Margaret sadece bu evde yaşayan biri değil, aynı zamanda ailenizin bir ferdi. Beni oyundan uzaklaştırmak, Margaret'i hedef yapmak demek."

"Lanet olsun," dedi tekrar ama bu kez sesi daha yumuşaktı. "Haklısın. İyi düşünemez oldum artık."

"Sadece, bu akşam, çok büyük bir gerginlik yaşadığınız için," diye Arthur'u rahatlatmaya çalıştı. "Kendinize bu kadar haksızlık etmemelisiniz. Bir ci-

nayetin üzerine gitmek, muhakeme süreçlerini alt üst eden, insanı bunalıma sürükleyen bir meydan okumadır."

Adamın dudakları garip bir gülümsemeyle gevşedi. "Evet, tabii, dediklerinin bu akşamki mantık zaafiyetimden kaynaklandığını fak etmeliydim."

"Kendinizi fazla üzmeyin. Muhakeme gücünüz en kısa zamanda yeniden işlemeye başlayacaktır."

"Öyle olmasını ümit ediyorum."

Sesindeki güvensiz tondan hoşlanmadı Elenora.

"Efendim, bu soruşturmada şimdiye kadar size çok yardımcı olmaya çalıştığımı hatırlatmak istiyorum." Önem verdiği konuya dönmek için sabırsızlanarak devam etti. "Size yardımcı olmama izin vermeye devam ederseniz, bu bilmeceyi daha kısa zamanda çözeriz."

Arthur, "Bundan o kadar emin değilim," diye mırıldandı.

"Ayrıca, beni rolümün gereği gibi, nişanlınız olarak yanınızda tutarsanız, hem korumuş olursunuz, hem de katile, Ibbitts ölmeden önce ne biliyorsak, öldükten sonra da daha fazlasını bilmediğimizi göstermiş oluruz."

Arthur, elini çenesine götürdü. "Gerçek de bu zaten ne yazık ki."

"Hayır, gerçek bu değil." Şimdi odayı arşınlama sırası Elenora'daydı. "Benimle dans ederken katili izledim. Bir kez daha yakından görme şansım olursa, onu tanıma ihtimalim çok yüksek. En azından pek çok adamı, yaşlarına, boylarına ve fiziklerine, ellerine bakarak eleyebilirim."

Adam gözlerini kıstı. Kızın nereye varmek istediğini anlamıştı.

"Cesaret verici bir gülümsemeyle, "Görmüyor musunuz efendim?" dedi, "Eğer asıl planımızla devam edersek, elimizde somut bir şey olur. Çünkü Ibbitts'in katiliyle, vals kavalyem arasındaki bağlantıyı ortaya çıkardığımızdan katilin haberi yok. Bazı önemli fiziki özelliklerini bildiğimizden de habersiz elbette."

Arthur sonunda, "Doğru söylüyorsun," diye itiraf etti.

Bir elini öfke ve düş kırıklığıyla uzattı. "Hemen gönderirsem, seninle dans eden adamın kendisi olduğunu anladığımızdan şüphelenecek. Belki de daha çok şey bildiğimizi düşünecek."

"Tabii, bu durumda daha dikkatli olmaya çalışacak. Ama bizim için açık vermesi, hata yapması önemli."

Adam uzun uzun, sanki transa geçmiş gibi Elenora'ya baktı. "Çok iyi. Taşrada, bu çatı altında olduğundan daha emniyette olmayacağına beni inandırdın."

Kız helezon şeklindeki merdivenin önünde durdu ve rahatlamış bir gülümsemeyle, "Gerçeğe inandınız," dedi.

"Şu andan itibaren, her ne olursa olsun, ne Margaret ne de sen, evden yalnız çıkmayacaksınız. Birinizden biriniz çıkmak zorunda kalırsa, ben ya da hizmetçilerden biri size refakat edecek."

"Bennett Fleming'e ne diyorsunuz? Onun refakati de uygun olmaz mı? Sadece biraz fazla kısa."

Arthur önce tereddüt etti. Sonra başını salladı. "En azından çılgın bir deney yürüten deli bir simyacı değil.

Ona hayatım boyunca güveneceğim. Güzel, onu da yanınızda bulunabilecek nitelikteki kişiler arasında sayabiliriz. En kısa zamanda Bennett'le konuşacağım. Tehlikenin ayak seslerini ona iyice anlatmalıyım ki, sen ve Margaret'le birlikteyken çok dikkatli olsun."

"Evet, bu gizli soruşturmadan Margaret'i de haberdar etmeliyiz."

Kütüphaneye ağır ve kalın bir sessizlik çöktü. Elenora alevlerin çıtırtısını, odunların çökerken çıkardığı sesi dinliyordu. Tartışma bitmişti. Bir uzlaşmaya varmışlar. Kızın bu evde kalıp Arthur'la katili bulmasında yardımcı olmasına karar vermişlerdi.

Elenora'nın yapması gereken en akla yatkın davranış, yukarı çıkıp yatmasıydı artık.

Kapıya doğru baktı ama oraya kadar yürüyecek iradeyi gösteremedi. Arthur, büyülenmiş gözlerle onu seyretmeye devam ediyordu.

"Hitchins senin hakkında çok doğru söylüyor," dedi sessizliği bozarak. "Çok akıllı, çok kararlı bir kadınsın sen Miss Elenora Lodge. Sende bir kişilik var. Son birkaç gündür, hayatım boyunca hiç etmediğim kadar seninle kavga ettim."

Kalbi fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı Elenora'nın. Onu kavgacı bir kadın olarak görüyordu demek ki. Herkes çok iyi bilirdi ki, erkekler, zor kadınları çekici bulmazdı.

Boğazını temizledi. "Sadece birkaç sıcak tartışma yaşadığımıza inanıyorum efendim. Bunlara da *kavga* demek adil olur mu bilemiyorum."

"Sıcak tartışma? Sen böyle mi tarif ediyorsun yaşadıklarımızı? Korkarım, bu evde bulunduğun sürece daha pek çok defa dediğinden yaşamak kaderimize yazılmış gibi görünüyor. Bu seni korkutmuyor mu?"

"Bana takılıyorsunuz Lordum. Sanırım böyle bir kaderden ikimizin de korkması gerekir."

Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı Arthur'un. "Sizi korkuyla sarsacak başka bir sebep var mı Miss Lodge?"

Neşeli olduğunu umduğu bir ifade vermeye çalıştı yüzüne. Aslında şu anda titremekteydi çünkü. Ama korkudan değil. Adamın halini farketmemesi için bütün kalbiyle dua etti.

"Pek çok neden olabilir," dedi kısık bir sesle.

"Öyle mi?"

Arthur bakışlarına alaycı bir ima, sesine duygusal bir boğukluk vermişti. "Çalışmalarımıza birlikte devam ederken bir hayli yakın olmak zorunda kalırsak, sıcak tartışmaya girme sıklığımızın artma ihtimali hakkında ne düşünüyorsun? Yoksa seni şu anda titreten böyle bir endişe mi Miss Lodge?"

Göz göze geldiler. İkisi de giderek yükselen ve anında erime noktasına gelebilecek ısıyı hissedebiliyordu.

"İkimiz de çok güçlü sağduyulara sahip insanlarız," derken Elenora neredeyse nefesinin kesildiğini hissetti. "Birlikteliğimizi tamamen profesyonel biçimde yürütebilecek niteliklere sahip olduğumuza kesinlikle eminim."

Adam kızın önünde durdu. Çizmesinin burnu, kızın pabuçlarının ucuna değmek üzereydi. Elenora bir adım geri atacak olursa helezon merdivenin dövme demir parmaklıklarına sert biçimde çarpabilirdi.

Yavaşça, kızın söylediklerini tekrarlayarak, "İkimiz de profesyonel bir ilişkiyi başarıyla yürütebilecek niteliklere sahibiz," dedi adam. "Ama ya böyle olmamayı seçersek? O zaman ne olacak Miss Lodge? Yine titreyecek misin?"

Elenora'nın dudakları kurumuştu. Tüm bedenini bir heyecan sardı. Dizlerinin bağı çözüldü. Aşağılarda bir yerlerde bir ılıklık hissetti. Adamın gözlerindeki ateşe bakmaktan kendini alıkoyamadı.

"Böyle bir durumda da titrememe izin vermem efendim," diye fısıldadı.

"Vermez misin?" Arthur kollarını uzatıp kızın her iki yanından arkasındaki parmaklıkları kavradı. "Sana gıpta ediyorum Miss Lodge. Çünkü ne zaman ileride olabilecek yakın bir ilişkiyi düşünsem, ben titriyorum."

Adam ona dokunmuyordu ama Elenora kolların arasında hapsolmuştu. O kadar yakındalar ki, adamın dayanılmaz kokusunu içine çektiğini hissetti kız. Başı dönmeye başlamıştı. Konuşmadan önce dudaklarını ıslatması gerekti.

"Saçma," diyebildi. Sesi ne kadar zayıf çıkmıştı öyle? Adamın yakınlığına daha fazla karşı koyamayarak, parmak uçlarıyla çenesine dokundu. "Siz titremiyorsunuz ki."

"Bu tespit, beni ne kadar az tanıdığını gösteriyor."

Kızın iki tarafından dolanan kollarını demir çubuklardan çekmedi ama aşağı doğru eğilerek dudaklarını yaklaştırdı.

Elenora herhalde öpecek diye düşündü ama hayır, karşı koyması veya kapıya kaçması için zaman tanıdı kıza.

Vahşi bir zonklama oldu kızda. Vahşi ve tehlikeli. Ondan kaçmak isteyeceği son şeydi bu gece. Tam tersi artık kaçmak için çok geçti. Onun hazla yanan kucağına sokulmasını, kollarında bulacağını bildiği gizemli ihtirası tatmasına izin vermesini söylüyordu bütün sezgileri.

Avuçlarıyla erkeğin beyaz keten gömleğine dokunduğu anda, Arthur'un göğsünün derinliklerinden gelen arzu iniltilerini duydu. Bu kadar güçlü bir etki yarattığını görünce kendini büyücü gibi hissetti.

Demir parmaklıklara sarılmış kollarını artık göremiyor, yaydıkları titreşimi hissediyordu sadece ve sonra dudakları birleşti.

Bütün duygularıyla içtiler birbirlerini. Çağlayan gibi gürül gürül akan şehvet selinin derinliklerine daldılar. Elenora, reddettiği taktirde, bütün hayatı boyunca pişman olacağını bildiği bu anın dayanılmaz patlamalarıyla sarsılıyordu.

Arthur'un parmakları, yuvarlak hareketlerle kızın boynunu okşamaya başladı ve birdenbire narin vücuduna öyle yaslandı ki Elenora merdivenlere doğru hafifçe sendeledi. Adam parmaklıklara daha sıkı sarıldı. Sonsuza kadar böyle kalabilmek için onlara yakarır gibiydi sanki.

"Elenora." Derin bir nefes aldı. "Beynim bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyor. Fakat bu gece daha fazla mantık dinlemeye tahammülüm yok," diye inledi adam.

"Hayatta, mantıktan başka şeyler de vardır efendim."

Kız başını kaldırıp gülümsedi. "En az mantık kadar önemli şeyler."

"Bu geceye kadar buna inanmazdım."

Bir kere daha, fakat bu sefer daha büyük bir ihtirasla öpüştüler.

Elenora, parmaklarını Arthur'un gür saçlarının arasında gezdiriyordu.

Adam, parmaklıklardaki sağ elini çekerek, kızın yeleğinin düğmelerini açmaya başladı. İnanılmaz bir hızla düştü yelek. Sol göğsü artık erkeğin avucunun içindeydi. Müthiş bir zevk dalgasıyla sarsıldı Elenora yeniden. Yabancısı olduğu ama tadına doyamadığı bir depremle kasıldı bedeni. Yumuşak, minik bir çığlık duydu. İnanamadı; bu kendi sesiydi.

Arthur başını kaldırdı, avucuyla okşadığı mermer beyazlığındaki dolgun tepeye baktı. "O kadar güzelsin ki," derken, baş parmağıyla göğüs ucunda halkalar çiziyordu.

Elenora da aynı ihtirasla ona dokunmak istedi. Gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştı. Adam bir şeyler mırıldandı. Kız kelimeleri seçemedi ama bu sözcüklerin coşkulu bir yemin anlamına geldiği, bir kristal kadar pürüzsüz ve belirgindi.

Gömlek düğmelerini açarken şahlanan duygularının önüne geçemez olmuştu. Arka arkaya gelen tahrik dalgalarıyla ürperiyordu. Parmak uçlarını erkeğin çıplak göğsünde dolaştırıyor, kadifemsi tüylerini ve sıcak tenini bir daha unutmamak için ezberler gibi arzuyla okşuyordu.

Boynunu ve omuzlarını öptü.

Adam ürperdi.

Bu tepkiyle cesaretlenen kız, ellerini daha aşağıya kaydırdı. Kaslı gövdeyi yudum yudum içercesine

geçti. Biraz daha aşağıya, biraz daha. Pantolonun beline gelince durdu.

Biraz inlemeye, biraz da boğuk kahkahaya benzer bir ses duydu. Arthur, ilerlemeye doyamayan küçük eli yakaladı.

Kızın yuvarlak omzuna doğru, "Ateşle oynuyoruz," dedi. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Ama bu gece, tehlikenin aşk ateşini körüklediğine inandım."

Elenora ne demek istediğinden pek emin olamadı. Kelimelerin anlamına yoğunlaşmaya gayret ederken, adam başının arkasındaki diğer elini de parmaklıklardan çekerek, kızı gövdesinden yavaşça tutarak kaldırdı. Bağları yarı yarıya çözülmüş etekliği, adamın kollarına dökülüverdi. Kumaş koltuğun arkasına sürtünerek hışırdadı.

Arthur, kızı kucaklayarak odanın öbür tarafına, ateşin karşısına taşıdı ve halının üstüne bıraktı. Elenora kendini yeni konumuna alıştırmaya çalışırken o da boylu boyunca yanına uzandı.

Sol koluyla kıza sarılırken, diğer eliyle kabarık eteğini avuçladı ve yumuşak kumaşı baldırlarına kadar çekiverdi. Alevlerin ışığıyla tutuşan vücudunu görünce Elenora'nın kalbi duracakmış gibi oldu. Yeryüzündeki tüm diğer kadınlar için, yaşadıklarının çok normal bir şey olduğunu hatırlattı kendine. Ateşin çıplak tenine vurarak yarattığı şehvet de kesinlikle normal olmalıydı.

Işıktan saklanırcasına gözlerini yumdu. Vurup kaçan ürpertilerin tatlı şölenine bıraktı kendini. Elini baldırlarından çeken adamın pantolonunu çıkarmaya başladığını farketti.

Hemen sonra, adamın bacaklarının arasındaki ihtiras dolu sertliği hissetti. Merakla gözlerini açtı. Çiftlikte hayvanların ilişkiye girmesine şahit olmuştu ama şimdiye kadar bu durumda bir erkeğe hiç bakmamıştı.

Kız gördüğünün büyüklüğü karşısında şoka girdi. "Aman Tanrım." Kaçmamak için derin bir soluk aldı. Çok büyüktü. Beklediğinden çok daha büyük ve çok *erkeksi*.

"Ne oldu?" diye sordu Arthur boynunu öpmek için başını eğerken. "İyi misin?"

"Evet, evet, tabii."

Hemen tekrar gözlerini kapadı. Gördüğü şeyin boyutlarının normal olup olmadığını sormayı düşündü. Fakat adamın ruh halini bozmaktan korktu. Asla, onun sevişmesinden dehşetle korkan ikinci bir Juliana olmayacaktı. Bu işin üstesinden maharetle geleceğine inanıyordu.

Tam bu hassas konuyu ifade edecek uygun sözcükleri ararken ikinci bir deprem yaşadı. Adam cebinden pırıl pırıl bir ipek mendil çıkararak bir kenara koymuştu. Yoksa tam bu işin ortasında hapşırık tutmasından filan mı korkuyordu?

Boyut ya da mendil konusunda bir şey soramadan, hazinesini saklayan tüylerinin içinde erkeğin parmaklarını hissetti.

Arthur'un parmakları tam o noktada öyle can alıcı bir titreşim yarattı ki, hissettiği sızının şiddetiyle kendini bulutlarla kaplı doruklara çıkarken hayâl etti. Daha fazlası için kıvrandı. Ona artık çok daha fazlası lazımdı. Tarifsiz sızılar içinde, sonsuzluğun zirvesine çıkmaya hazırdı.

"Hazır mısın?" diye sordu Arthur dudaklarını ayırmadan.

"Evet, evet." Ne demek istediğini anlamamıştı ama bu gece ona *evet* demekten başka bir cevap aklına gelmiyordu.

Birçok tecrübeyle edindiği belli olan zarif hareketlerle bacaklarını kavrayarak, biraz sonraki hareketine uygun bir konuma getirdi kızı Arthur. Ve Elenora erkeğin ağırlığını üzerinde hissetti. Artık içine almak üzere olduğunu hissettiği şeyin boyunu sormak için çok mu geç acaba diye düşündü.

Evet çok geçti. Çok fazla geç. Yavaş yavaş, dalgalanarak, gel gitlerle, dalıp çıkarak, daha derinlere, çok daha derinlere yol alan gizemle Elenora, hiç beklemediği korkunç bir sancıyla tüm bedeninin yırtıldığını sandı. Korkuyla inleyerek, yavaşça hıçkırdı. Tırnakları halıya geçmişti.

"Tanrım!"

Gözlerini açtı. Adamın hiddetle ona baktığını gördü.

"Elenora!"

Yüzü alt üst olmuştu. Kızmıştı galiba.

"Neden bana söylemedin?"

"Neyi?"

Biraz kendini toparlayınca, birbirlerine çoktan uymuş olduklarını gördü. Evet, biraz dar olması kaçınılmazdı ama pek alâ birbirlerine uymuşlardı işte. Önemli olan da buydu.

"Bakire olduğunu bana niye söylemedin?" diye sordu Arthur dişlerinin arasından konuşarak.

"Çünkü önemli değil."

"Ben önemsiyorum."

"Ben önemsemiyorum."

"Kahretsin. Deneyimli bir kadınsın diye düşünmüştüm."

Elenora gülümsedi:

"İyi haberlerim var efendim. Şu andan itibaren gerçekten deneyimli bir kadınım."

"Benimle alay etme," diye uyardı Arthur. "Sana çok kızgınım."

Ateşin aydınlattığı yüzü öfke saçıyordu. "Şu anda hiçbir şey düşünemiyorum."

Kız parmaklarını onun saçlarında dolaştırdı. "Öyleyse ikimiz adına karar vermeyi de bana bırakmalısınız. Siz müsaitseniz ben devam etmeyi tercih ederim."

"Müsait mi? Şu anda başka hiçbir şey için bu kadar müsait değilim."

Dirseklerini halıya dayayarak kızın başını avuçlarının arasına aldı ve şefkatle öpmeye başladı. Elenora tüm vücuduna yayılan minik kıpırtıları tekrar hissetti içinde.

Sonuna kadar kontrolünü kaybetmeyen halinden eser kalmamıştı. Kendi sınırlarını zorluyor gibiydi. Bu noktaya gelmek Elenora'ya mutluluk verdi.

Artık daha hızlıydı ve daha derinlerdeydi. Erkeğin sırt kaslarının sertleştiğini hissediyordu avuçlarının içinde. Kız içindeki gizli şeyi keşfetme arzusuyla daha sıkı sarıldı Arthur'a.

"Elenora... Elenora... Artık tutamıyorum. Beni affet."

Birden bire kızın vücudundan çıkarak dizlerinin üzerinde doğruldu. Daha önce kenara yerleştirdiği

mendili aldı ve kocaman alâmete sardı. Hâlâ inliyordu. Gözleri yaşadığı ihtirasın etkisiyle süzülmüştü.

Her şey bitince, bir bacağı kızın baldırında, sadece kendinin sahip olduğu bir mücevheri korurcasına sıkı sıkı sarılarak kadının göğsüne yığıldı.

Elenora, erkeğin ağırlığını, ateşin sıcaklığını ve bacaklarının arasındaki ipek kumaşın yumuşaklığını hissederek ve bu anın tadını çıkartarak sessizce yattı.

Bir süre sonra dirsekleri üzerinde doğrulan Arthur, kıza baktı.

"Pek beklediğin gibi değildi, değil mi?"

"İlginçti."

Korkarak sordu adam.

"Bayıldığını söyleyemezsin ama. Kahretsin hiç beğendiğin bir şey olmadı mı?"

Onu incittiğini düşündü Elenora.

"Yaşadıklarımın önemli bir kısmı gerçekten zevk doluydu."

Arthur başını kızınkine yaklaştırarak, burnunun ucundan öptü. "Özür dilemeliyim tatlım."

Elenora'yı bir panik dalgası sardı. Adamın altından çekilerek apar topar toplandı, yeleğine uzanarak göğüslerini örttü.

"Kendini suçlamamalısın Arthur."

Adam kendini atarcasına yere bıraktı, kollarını başının altında birleştirdi ve ifadesiz gözlerle kızın yüzünü inceledi.

"Emin misin?"

"Elbette eminim; sana bu cesareti ben verdim. Hatırlarsan, anneannem bir zamanlar bana, bazı zevkle-

rin sadece uygun bir erkeğin kollarında yaşanabileceğini söylemişti. Ben de uzun zamandır bu konuyu çok merak ediyor ve onun ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum."

"Beni merakını gidermek için mi kullandın yani?" Arthur'un kaşları çatılmıştı.

"Benden etkilendiğini sanmıştım."

"Hem de *çok* etkilendim." Kız, Arthur'un aksini düşünmesinden korkarak telaşlaşmıştı. "Hiçbir erkekten bu kadar etkilenmemiştim."

"Çok naziksin ama bu sözlerinden biraz önce olanlar için beni rahatlatmaya çalıştığını düşünüyorum."

"Kendinizi kötü hissetmenize gerek yok. Sizin temin ederim efendim her şey tamamen benim fikrimdi."

"Eğer zahmet edip, bazı şeyleri bugüne kadar yapmadığını önceden söyleseydin, olaylar farklı gelişirdi; bunun farkındasın değil mi?"

Adamın hâlâ konuşmaya devam etmesinden, bu konunun peşini bırakmayacağını anladı kız. Öfkesi geçmemişti. Suçluluk duygusuna benzer bir eziklik çöreklendi içine.

İçini çekerek, "Evet, eğer söyleseydim, sorumluluk duygunuzun sizi esir alacağını ve hiç şüphesiz benimle sevişmekten vazgeçeceğinizi biliyordum."

Bir gülümseme geçti Arthur'un yüzünden. "Bunu demek istemedim."

"Bunları söze dökmenize gerek yok" diye mırıldandı Elenora. "Sizi bu duruma sokmaya hakkım olmadığını biliyorum." Öfke şimdi onun içinde kabarmaktaydı.

"Ama şundan emin olmalısınız ki, bu kadar heyecanlı bir deneyimin hemen ardından, yaşadıklarınız yüzünden suçluluk ve sorumluluk girdabına sürüklenmeniz çok rahatsız edici ve itici oluyor."

Adam hiç beklenmeyen bir memnuniyetle kıza baktı. "Bu konuda tamamen aynı fikirdeyiz Miss Lodge."

Elenora'nın gözleri parladı. "Efendim, bu yaz kendimi evlilik pazarında satışa çıkaran kızlar sınıfına girmediğimi ve ikinci bir tatlı, masum, iyi aile kızı Juliana olmadığımı hatırlatmak isterim."

Arthur yavaşça kalktı. "Sen her neysen Elenora, Juliana olmadığın açık."

"Peki, güzel. Sadece bu akşam burada olanların sizin suçunuz olmadığına kesinlik kazandırmak istiyorum. Bu olaydan sorumlu değilsiniz."

Adama sonsuzluk kadar uzun gelen bir sessizlik oldu. Sonra başını sallayarak, yumuşak, çevik bir hareketle ayağa kalktı, konuşmaya başladı.

"Biliyor musun sevgilim; aslında ben biliyorum, seninle bu konuda çok iyi uzlaşacağız." Ateşin yanına giderek, gömleğinin arkasını pantolonunun içine yerleştirdi. "Ne güzel. Beni inandırdın. Bütün suçu, senin güzel omuzlarına yıkacağım. Hatta bununla da kalmayarak, senin beni kullandığını düşüneceğim."

"Hayır," diye fırladı Elenora. "Asla. Hiçbir zaman seni kullanmayı düşünmedim Arthur!"

"Ama öyle olduğu anlaşılıyor." Pantolonunu yerleştirmeyi bitiren Arthur arkasını dönüp kızın yüzüne baktı. "Bilmediğin bir zevki tatmak hatta keşfetmek için benim zayıflığımı kullandın, öyle değil mi?"

Kız ateş bastığını hissetti. "Kesinlikle zayıf değilsiniz efendim."

"Sana karşı zayıfım."

"Saçma."

"Ama seninle öpüşmeye karşı koyamadığımı biliyorsun, itiraf et."

Adamın gözlerinde anlam veremediği bir kıvılcım hissetti Elenora. Ona gülüyor muydu yoksa? Hadi canım, bunun hiçbir anlamı yoktu. Konu, gülünemeyecek kadar ciddiydi.

"Bu tamamen yanlış efendim," dedi sertçe. "Karşı koyamamış olmanızı hiç hissetmedim. Üstelik buna inanmıyorum."

"Bu tamamen doğru." Pantolonunun askılarını nihayet ayarlayabilmişti. "Korkarım ben sadece güzelliğiniz karşısında mağlup olmuş talihsiz bir kurbanım."

Onunla dalga geçiyordu. Yoksa geçmiyor muydu?

"Talihsizlik size asla yakışmayan bir kelime efendim," dedi kız.

"Şimdi de benim ne kadar kararlı ve güçlü bir iradeyle davrandığımı söyleyerek suçtan kurtulmaya çalışıyorsun."

Kıza doğru yürüdü. "Beni hayâl kırıklığına uğratıyorsun Miss Lodge. Bu oyunda daha onurlu davranacağını düşünmüştüm."

Kahretsin! Ne demeye çalışıyordu bu adam?

"Bu oyun değil ki. Ayrıca size söyle-"

Ön kapının açılma sesiyle birden konuşmasını kesti. Sesler hole taşındı. Yeni bir panik dalgası kapladı içini. Margaret ve Bennett gelmişlerdi.

Etrafa hızla göz atarak kaçacak bir yer aradı. Belki pencereden bahçeye çıkabilirdi ama o zaman nasıl tekrar eve girecekti?

"Ne oldu Elenora?" Arthur gömleğini düğmelerken gayet sakin görünüyordu. "Zevk gecenizi bölen uygunsuz durumdan kurtulmak için plan yapmayı başaramadınız mı?"

"Benimle alay etmeyi bırakın efendim." Kısık bir sesle konuşuyordu. "Her an buraya gelebilirler. Ne yapacağız?"

Kıza doğru gösterişli biçimde eğildi Arthur. "Korkma. Hakkettiğinden emin olmamakla beraber, yakalanırsan çok onur kırıcı olacak bu durumdan seni kurtarmaya çalışacağım."

"Nasıl?" Elenora çok zor durumdaydı.

"Ayrıntıları bana bırak."

Pelerinini aldı ve odanın en uzak köşesine, pencerenin içine koydu, kullandığı mendili göz önünden kaldırdı. Sonra kızın elbisesini aceleyle omuzlarından aşağı geçirdi.

Kolunu hızla kavrayarak helezon merdivene doğru çekti. Kızın kaşları çatılmıştı. "Beni oraya mı saklayacaksın?"

"Kitap dolaplarından biri bir çamaşır dolabına açılır." Hızla dar basamaklardan çıkarmaya başladı kızı. "Yıllardır orayı kimse kullanmadı. Ben de neredeyse unutmuştum. Tabii Ibbitts'in bizi nereden dinlediğini merak edip üstünde kafa yoruncaya kadar."

"Gizli bir kapı mı yani? Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Ne ürpertici." Adamın hemen önünde merdivenleri tırmanırken nefes nefese kalmıştı. "Korku romanı gibi."

"Bakıyorum, gizli bölmeyi benimle sevişmekten daha heyecanlı buldun."

"Ah, hayır. Bu doğru değil. Şimdiye kadar gizli bir kapı kullanma fırsatım olmamıştı."

"Hiç bahane arama. Bu gece yeterince benim ince duygularımla oynadın zaten."

"Bu sözleri şaka olarak almamı bekliyorsunuz herhalde," dedi kız. "Espri anlayışınızı çekici bulduğumu söylemeliyim."

"Şaka yaptığımı da nereden çıkardın?"

Kütüphanenin asma katına çıktıklarında Arthur aceleyle sola döndü. Kitaplığın köşesine gelince kuvvetle çekerek açtı. Elenora karanlık dolabı çevreleyen muntazam kitap raflarının ihtişamına hayran kalmıştı.

"Buyurun."

Kızı içeri aldı. "Dolaptaki diğer kapı, yatak odanın yanındaki hole açılıyor. Margaret, Bennett'le vedalaşmadan oraya varmanı tavsiye ederim."

Kız hemen karanlığın içinde bir adım attı ve Arthur'un yüzüne baktı.

"Peki siz ne yapacaksınız?"

Arthur'un bakışlarındaki o anlam veremediği kıvılcım kayboldu. Soğuk ve düşünceli bir hal aldı birden. "Bennett'le çene çalmak için mükemmel bir fırsat diye düşünüyorum. Sana ve Margaret'e göz kulak olmasını söyleyeceğim."

"Ah, tabii; evet."

"İyi geceler benim tatlı zevk düşkünüm. Bir dahaki sefere, daha zevkli deneyimler yaşaman için seni göklere uçuracağım."

Elenora, "Bir dahaki sefere," sözlerinin içerdiği anlamı kavrayamadan adam kitap dolabının kapısını yüzüne kapatıverdi.

24

Arthur sesini dudaklarının arasına zaptederek tutturduğu bir melodinin nameleriyle helezoni merdivenden indi. Suç, panik ve Elenora'nın altın gibi gözlerine bakarak sevişmenin rehavetiyle, tadını asla yakalayamayacağı bir huzur yaşıyordu.

Duygularımla oynadığı yalanıma kandı diye düşündü neşeyle.

Bu akşam yaşadıklarından sonra durumları giderek içinden çıkılmaz biçimde zorlaşmıştı ama her şeye rağmen Arthur, kendini çok uzun zamandır hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

Bu arada artık bir değil, iki cinayeti çözmek zorundaydı.

Merdivenin son basamağına gelince parmaklarını alnından geriye doğru gezdirerek saçlarına taranmış ve düzgün bir hava vermeye çalıştı. Kapının arkasındaki sekizgen aynaya hızla bakarak, kendine şehirdeki yoğun gecenin ardından, kütüphanesinde rahatlamaya çalışan bir adam görünümü verdiğinden emin oldu.

Odayı kolaçan etti. Gördüğü kadarıyla, sahte nişanlısıyla biraz önce şehvet dolu azgın bir sevişme yaşadıklarını ele verecek hiçbir kanıt yoktu.

Kapıyı açtı ve Margaret'le Bennett'in geldiğini anlamalarını sağlamak için gürültü yapmaya özen göstererek koridorda yürümeye başladı.

Ön hole geldiğinde, fısıltı halindeki mırıltılar kesildi. Margaret ve Bennett birbirlerine çok yakın duruyor, hissettikleri sıcaklığın çevreye yayılmasına engel olamıyorlardı.

İkisi de dönüp Arthur'a baktı. Margaret'in yüzü kıpkırmızı oldu. Bennett yüzüne şaşırmış bir ifade verdi.

"İyi geceler Arthur," dedi Margaret. Sesi gayet canlıydı. "Hâlâ uyanık olduğunu bilmiyordum."

Arthur başını salladı. "Ama eminim sen hemen yatmaya can atacak kadar yorgunsundur."

"Ben, pek aslında-" diye Margaret gevelemeye çalıştı.

Arthur ona aldırmadı ve Bennett'e baktı. "Kütüphanede bir brandy alacağım. Bana eşlik eder misin?"

Bennett bastonunu sıkıca kavrayarak, "Evet, tabii," dedi.

Margaret'in kaşları çatılmıştı. Çok husursuz görünüyordu. "Arthur, niçin Bennett'le yalnız kalmak istiyorsun? Onun niyetini öğrenmek için baskı yaparak beni utandırmayacaksın değil mi? Eğer öyleyse benim yeni yeşeren bir kız değil, dul olduğumu hatırlatmak isterim sana. Özel hayatım bana aittir."

Arthur içini çekti. "Kendi kararlarından kendisinin sorumlu olduğunu söyleyen bir başka kadına daha katlanamayacağım bu akşam. Dünya ne hale geldi Bennett? Böyle giderse, kadınların bize hiç ihtiyacı kalmayacak. Zavallı erkekler."

"Ben ciddiyim Arthur," dedi kadın sinirle.

Bennett, kadının elini öperek, "Her şey yolunda hayatım," dedi. "St. Merryn ve ben çok eski arkadaşız hatırlamıyor musun? Kütüphanesinde bir brandy içme davetine hiçbir itirazım olamaz."

Margaret, gidişattan mutlu görünmüyordu ama gözlerini yumuşatarak, "Peki o halde söz ver bana. Arthur'un yapmayı istemediğin bir şey hakkında seni zorlamaya çalışmasına izin vermeyeceksin."

Bennett ona teminat verircesine kadının elini avucuna aldı ve ufak ufak okşadı. "Beni merak etme sevgilim. Bu tür zorlamalarla başa çıkmayı bilirim."

"Evet, tabii." Margaret Arthur'a son bir uyarıcı bakış fırlattı sonra eteklerini toplayıp merdivene yöneldi.

Arthur, arkadaşını önüne alarak, holden kütüphaneye yürüdü. "Yeni Brandy'yi mükemmel bulacağından eminim."

Bennett kıkırdadı. "Bundan şüphem yok. Her zaman en iyisini alırsın."

Arthur kütüphaneye girdi, kapıyı kapattı, bardakların ve brandy sürahisinin olduğu masaya yöneldi. "Lütfen otur. Seni buraya getirmek zorunda kaldım gecenin bu saatinde ama konuşmamız gereken çok önemli şeyler var."

Yüzünü şömineye doğru vererek bir koltuğa oturan ve ayaklarını uzatan Bennett, "Margaret hakkında

niyetimi öğrenmek istiyorsun. Seni temin ederim ki son derece saygın niyetler besliyorum," dedi.

"Eminim öyledir. Tanrım, şu anda en az düşündüğüm şey senin Margaret hakkındaki niyetin dostum. Hayatımda tanıdığım en şerefli insansındır sen."

Bennett utanmış görünüyordu ama müteşekkir olduğunu belirten bir karşılık verdi. "Teşekkür ederim. Bildiğine eminim, bu duygular tamamen karşılıklı."

Arthur başını salladı ve brandy koyduğu iki bardağı alarak birini arkadaşına verdi. "Margaret'in mutlu görünmesine çok seviniyorum. Bunu senin sağladığını da biliyorum."

Bennett rahatladı ve bir yudum brandy aldı. "Çok şanslı buluyorum kendimi. Elizabeth'i kaybettikten sonra bir başka kadını sevebileceğim aklıma gelmezdi. Hayat insana her zaman ikinci bir şans vermez değil mi?"

"Hayır," diye kesin bir karşılık verdi Arthur. "Zaten mükemmel bir uyum sergiliyorsunuz. Sen roman okuyorsun, o yazıyor. Bundan daha ideal ne olabilir?"

Bennett ağzındaki brandyi yutamadı. Bir süre tıkanıp kaldı, kızardı. Ancak, yuttuktan sonra sormaya cesaret edebildi.

"Onun roman yazdığını *biliyor muydun*?"

"Kesinlikle." Adamın karşısına oturdu.

"Margaret, Mallory takma adıyla Minerva Yayınevi adına yazdığından haberin olmadığını sanıyor."

"Niye herkes ailemde olup bitenlerden haberim olmayabileceğini düşünüyor?" diye başladı Arthur. Sonra aniden, kanapenin ayağı altında duran küçük mavi bandı gördü.

Elenora'nın düşmemesi için çoraplarını sıkıştırdığı saten jartiyerlerden biriydi bu.

Hemen ayağa kalktı.

Bennet'in kaşları çatıldı. "Bir şey mi oldu?"

"Yooo. Ateşi biraz canlandırmam gerekiyor sanırım."

Maşayı alarak, sönmekte olan ateşi birkaç kez karıştırdı, sonra yerine oturmak içini odada tembel tembel bir kavis çizerek dolaştı ve çizmesinin burnu, tam jartiyerin yanına gelecek şekilde durdu.

"Margaret'i konuşmak için çağırmadım seni. Araştırmamın son durumunu anlatmak istiyorum. Bir cinayet daha işlendi."

"Deme." Bennett tam brandyden bir yuduk alacakken durdu. Kalın siyah kaşları burnun üstünde birleşti. "Ne diyorsun?"

Arthur, adamın şaşkınlığından yararlanmayı çok iyi başardı ve mavi saten jartiyeri, çizmesinin burunun ucuyla kanapenin iyice altına itmeyi becerdi. Nereye bakacağını bilen biri için hâlâ görünmekteydi ama Bennett'in ellerinin ve dizlerinin üstüne eğilip de, az önce burada bir zevk alemi yaşandığını kanıtlayan ip ucunu kanepenin altında araması beklenemezdi.

İp ucunu saklamak için elinden gelini yapmış olmanın rahatlığıyla gitti koltuğuna oturdu ve konuşmasına devam etti:

"Ibbitts bu gece öldürüldü."

"Ulu Tanrım."

"Artık durum giderek daha tehlikeli bir hal almaya başlıyor. Yardımına ihtiyacım var Fleming.

Elenora tam elbisesini çıkırıp, rahatlamıştı ki, kapı vuruldu. Gelen Margaret'ti.

"Bir saniye lütfen."

Pelerinini ve elbisesini göz önünden kaldırarak gardıroba tıkıştırdı, sabahlığını giydi ve kuşağını sıkıca bağladı. Tokaları çıkararak, saçlarını serbest bıraktı. Sonra küpelerini de çıkardı. Başına beyaz yatak kepini giydi. Aynadaki görüntüsüne baktı ve yataktan kalkmış bir kadına benzediğinden emin oldu.

Uykudan kalkmış biri için fazla hızlı nefes almaktan korkarak kapıyı açtı. Fakat Margaret, küçük ayrıntılara dikkat edecek durumda değildi. Yüzü öfke saçıyordu.

Elenora korkmuştu. "İyi misin?"

"Evet, evet iyiyim ama seninle konuşmalıyım."

"Tabii." Kadının girmesi için çekildi. "Ne oldu?"

"Arthur. Özel görüşmek için Bennett'i kütüphaneye çağırdı."

Margaret, tuvalet masasının önünde sinirle, bir aşağı bir yukarı yürüyordu. "Bennett'e niyetini açıklaması için baskı yapmasından korkuyorum."

"Anlıyorum."

"Arthur'a dul olduğumu, bu yüzden niyetine aldırmadan istediğim adamla özel bir ilişkim olabileceğini hatırlattım."

"Elbette."

"Fakat kimseye tercihini sormadan insanların hayatına karışmayı kendine iş edindiğini anlayacak kadar iyi tanımışsındır artık Arthur'u."

"Evet ama eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Arthur'un şu anda kütüphanede Bennet'le yaptığı ko-

nuşmanın seninle hiç ilgisi olmadığını kesinlikle söyleyebilirim."

Kadın, aşağı yukarı yürümeyi keserek Elenora'nın yüzüne sorgularcasına baktı.

"Emin misin?"

"Oldukça eminim. Bence otursan iyi edersin. George Lancaster cinayetinden başlayan uzun bir hikâye olacak çünkü."

"Sevgili Tanrım." Margaret, en yakınındaki tuvalet sandalyesine kendini bıraktı.

Bennett arkadaşına, kendisine yaraşır asil bir sadakat sözü vererek yarım saat sonra gitti. Arthur onu uğurladıktan sonra ön kapıyı kilitledi. Lambaları söndürdü ve kütüphaneye döndü. Uzun odayı geçti, kanepeye geldi, dizinin üstüne eğilerek, mavi jartiyere ulaştı.

Kahrolası küçük kurdeleyi alarak ayağa kalktı. Elinde tuttuğu şeyin çok zarif ve çok kadınsı olduğu kesindi. Kurdeleye bakarken bütün duyguları yeniden canlandı. Onu, Elenora'nın çoraplarını indirebilmek için kızın bacağından nasıl çıkarttığını düşündü.

Artık ne zaman bu odaya girse, bu akşam olanları hatırlayacaktı hep. Elenora'yla sevişmek, onu derinden etkileyerek, tarif edemediği bir değişiklik yaratmıştı.

Gelecek ne olursa olsun, o artık bu akşamdan önceki adam değildi.

25

Ertesi sabah Elenora açlığa daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar aşağı inmeyi geciktirdi. Hatta açlıktan kıvranırken odasına bir tepsi getirmelerini istemeyi bile düşündü.

En sonunda kapıyı açarak holde kararlı adımlarla yürümeye başladı. Arthur'la yüzleşmekten kaçınarak odasında yemesi, fazlasıyla korkaklık olacaktı.

Kendini gayet iyi hissettiğini farkedince şaşırdı. Gece uyuyamayacağını düşünmüş ama aksine deliksiz bir uyku çekmişti. Merdivenleri indiğinde şans eseri iyi uyuduğuna sevindi. En azından gözleri şiş ve kırmızı değildi ve cildinde uykusuzluğun verdiği canszlık yoktu.

Arthur'la dün geceden sonraki ilk karşılaşması için yeşil müslin bir elbise ve beyaz kırmalı kolalı bir yaka seçmişti. Bu canlı rengin onu daha güvenli ve emin göstereceğini düşünüyordu. Kendine olan hâkimiyetine her zamankinden fazla ihtiyacı vardı. Kütüphane-

sinde deli gibi ihtirasla sevişilen bir adama ertesi sabah söylenmesi gereken ilk söz ne olmalıydı acaba?

"Günaydın efendim."

Ned kaygıyla baktı. "Kahvaltıyı odanıza mı istersiniz diye sormak için yeni hizmetçiyi göndermek üzereydim ben de."

"Çok düşüncelisin Ned ama sadece hastayken yatakta kahvaltı ederim. Ve neredeyse hiç hasta olmadım."

"Peki efendim. Emir verdiğiniz gibi kahvaltı, kahvaltı salonunda hazır efendim. Sally ve kardeşi orayı yeniden düzenleme işini dün bitirdiler."

"Mükemmel."

Derin bir soluk aldı ve holden geçerek kahvaltı salonuna yöneldi.

Arthur'u düşünmesine rağmen, birkaç saniye için salondaki değişikliğin tadını çıkarmaya karar verdi.

Salon baştan aşağı temizlenmiş ve pırıl pırıl cilalanmıştı. Gümüş tepsilerin parlatıldığı sıvıdan dolayı etrafa hoş bir koku yayılıyordu. Ilık ilkbahar güneşi camlardan içeri giriyor, ortama aydınlık ve rahat bir hava veriyordu. Gerçi bahçe halen bakımsız ve dağınıktı ama o da yakında düzelecekti. Yeni bahçıvanlar bugün işbaşı yapacaklardı.

Arthur'un masada yalnız olmadığını görünce kendine geldi. Margaret de onunla birlikteydi.

"Ah işte geldin," dedi Margaret. "Merak etmeye başlamıştım. İyi olup olmadığını sormak için birini yukarıya gönderiyordum az daha."

Adamın onu izlediğinin bilinciyle Elenora neşeli görünmeye ve kızarmamaya özen gösterdi.

"Biraz önce Ned'e de söyledim. Kendimi çok iyi hissediyorum."

Arthur kalkarak, oturması için kibarca sandalyeyi çekti.

"Dün akşam çok mu yoruldun diye merak etmeye başlamıştık."

Kız Arthur'a inanılmaz derecede sert bir bakış fırlattı.

Adam gayet masumane bir şekilde, "Dans pistinde," diye bitirdi sözlerini.

Biraz kalbi çarparak Arthur'un yüzünü inceledi kısa bir süre. Kuru bir şakanın altında gerçek bir ilgi ve merak yatıyordu. Tanrı aşkına gerçekten sevişmenin şokunu üstünden atabilmek için, koca bir gün boyunca yataktan çıkmaması gerektiğine mi inanıyordu bu adam yoksa? Narin bir çiçek değildi ki o.

"Komik olmayın efendim."

Onun için sandalye çekmesine aldırmadan, tabağını aldı ve kahvaltı büfesine gitti.

"Arthur şaka yapıyor," dedi Margaret telaşla. "Ben elbette dün akşam çok mu dans ettin diye merak etmedim. Belki gecenin siniri bozucu gelişmelerinin etkisidir diye düşündüm, hepsi bu. Arthur'la biz de onları konuşuyorduk zaten. Çok korkunç bir iş bu."

"Benim kesinlikle hiçbir şeyim yok, emin olun."

"Balığı tavsiye derim," dedi Arthur, "Enfes."

"Yumurtayı da denemelisin," diye atıldı Margaret. "Yemin ederim, Sally'nin kardeşi çok iyi bir aşçı."

Elenora tabağına hepsinden biraz alarak masaya döndüğünde Arthur'u hâlâ sandalyesinin başında beklerken buldu.

"Teşekkür ederim efendim," diyerek oturdu.

Adam onun tabağına doldurduğu yiyeceklere baktı. "İştahın son olaylardan hiç etkilenmemiş görünüyor."

"İştahımın kapanmamış olduğu kesin efendim."

Kızın tam karşısına oturan Arthur, "Şahsen bugün ben de kendimi çok aç hissediyorum," dedi.

Elenora bıçağı alıp, kızarmış ekmeğine tereyağ sürerken, bu kadar kinaye yeter diye düşündü. "Bugün planınızla ilgili olarak ne yapmayı düşünüyorsunuz efendim?"

Arthur'un ifadesi ciddileşti.

"Dün gecenin heyecanı içinde Ibbitts'in kaldığı yere gitmeden önce, ilginç bir ipucu bulduğumu söylemeyi unuttum."

Elenora kızarmış ekmeği tabağına koyarak, ""Neydi o?" diye sordu merakla.

"Adının Satürn olma ihtimali olan adam. Birkaç gün önce ölmüş. Neyse dul eşiyle görüşmeyi düşünüyorum bu sabah."

"Bu çok heyecan verici bir haber," dedi kız heyecanla ama bir yandan da dün akşam söylemeyi unuttuğu için cezalandıracağını düşünerek için için seviniyordu.

"Beni de yanınızda götürmelisiniz."

Arthur'un bir kaşı hemen kalkmıştı. "Nedenmiş o?"

"Yeni dul kalmış bir kadın tanımadığı bir adamla bir takım özel konuları konuşmaktan çekinebilir. Başka bir kadının varlığı onu rahatlatacaktır."

Adam kızın dediklerini kafasında tarttı sonra da "Haklı olabilirsin," dedi. "Güzel, o zaman onbir buçukta çıkıyoruz."

Elenora biraz rahatladı. Aralarında değişen ne olursa olsun, Arthur tavsiyelerine değer verdiği için onu hâlâ iş ortağı olarak görüyordu. Bu gerçeğe sıkı sıkı sarılmalıydı.

Margaret sevinçle parladı.

"Bir başka önemli konu: Arthur meğerse benim roman yazdığımı biliyormuş. Çok şaşırtıcı değil mi? Ve onun gerçeği öğrenince beni geri göndereceğini düşünmek ne kadar aptalcaymış."

Elenora, Arthur'la göz göze geldi ve gülümsedi. Sorumluluk hissettiği insanlar söz konusu olduğunda gözünden kaçan çok az şey olurdu.

"Her nedense Arthur'un senin mesleğinden haberdar olduğunu öğrenmek, benim için pek sürpriz olmadı Margaret" dedi.

Kırk dakika sonra, yatak odasının kapısını açarak salonu kolaçan etti Elenora. Biraz önce Arthur'un, Glentworth'un dul eşine gitmek için, üstünü değiştirmek üzere odasına çıktığını duymuştu. Margaret'in de romanına yoğunlaşmış olması gerekirdi.

Kütüphanede kimse yok demekti.

Koridoru geçerek telaşla çamaşır dolabına yürüdü. Ayaklarında terlik olduğu için halının üstünde hiç ses çıkartmıyordu.

Dolaba ulaştığında, arkasında yaptıklarını gözetleyen birisi olup olmadığını anlamak için son bir kez daha baktı. Sonra küçük, karanlık odaya girerek kapıyı kapattı. Dokunarak gizli panelin kolunu buldu ve yavaşça itti.

Kitaplığın kapağını açarak, kütüphanenin asma katına çıktı. Ortalığın tozunu almaya gelen bir hizmetçi olmadığına emin olmak için aşağıya dikkatle baktı. Fakat tahmin ettiği gibi odada tamamen yalnızdı.

Eteklerini toplayarak, helezon şeklindeki merdivenden kayar gibi indi ve odayı geçerek Arthur'la seviştikleri yere geldi. Her yeri endişeyle aradı ama jartiyerin izine rastlayamadı. Buralarda bir yerlerde olmalıydı mutlaka diye düşündü.

Margaret dün gece ayrılana kadar, onu kaybettiğini farketmemişti. Sol bacağındaki çorap düşünce, elbisesini apar topar çıkarıp, sabahlığını giyerken telaşla elbisesiyle bir yerlere girmiş olabileceğini düşünmüş, gündüz gözüyle aramaya karar vermişti.

Fakat, birkaç dakika önce odasının altını üstüne getirmesine rağmen jartiyeri bulamamıştı. İşte o zaman, jartiyerinin kütüphanede düştüğünü anlamıştı. Bennett Fleming'in onu görüp, her şeyi anlamış olabileceği kâbusu, küçük bir bunalım yaşamasına sebep olmuştu.

Esrarengiz ve tecrübeli bir kadın olmayı istemek başka şeydi, mükemmel ve düzgün bir beyefendinin, örneğin Bennet Fleming'in hiç işi olmayan bir yerde birinin jartiyerini bulması başka şey.

Mavi jartiyerin dümdüz halının üstünde görünmediğini anlayınca derin bir nefes aldı. Demek ki Bennett dün akşam onu görmemişti. Fakat bu gerçek ne yazık ki, bir hizmetçinin sabah gelip onu bulduğu ihtimalini de ortadan kaldırmıyordu. Ellerinin ve dizlerinin üstüne çömelerek, kanepenin altına baktı.

"Bunu mu arıyordun?"

Arthur, yukarılardan bir yerlerden soruyordu.

Adamın sesini duyunca öyle bir fırlayışla doğruldu ki, başını sehpaya vurmaktan son anda kurtuldu. Mavi jartiyer, sağ elinin parmakları arasından sallanıyordu. Herhalde çamaşır dolabına girdiğini duymuş ve onu takip etmişti.

Ayağa kalkarken gururunun kırıldığını hissetti. Sesini yükseltmemeye gayret etti.

"Çok doğal olarak *onu* arıyordum. Nerede kaybettiğimi düşüneceğimi biliyor olmalıydınız. Büyük endişeler yaşamadan önce verebilir ve beni bu ıstıraptan kurtarabilirdiniz."

"Merak etme. Dün gece Bennett görmeden farkettim."

Arthur mavi jartiyeri atıp tutarak aldırmaz havalarda oyun oynuyordu.

"Gelmezden iki dakika önce senin benimle tehlikeli ilişkiler içinde olduğunu rüyasında görse inanamaz Bennett."

Kız eteklerini toplayarak yukarı çıkarken, suratı fena halde asılmıştı.

"Bu vesileyle söylememe izin verirseniz efendim, çarpık bir espri anlayışınız var."

"Fakat bazıları da sana, benim ne çarpık ne de başka türlü, hiç espri anlayışım olmadığını söyleyeceklerdir."

"Bu sonuca nasıl vardıklarını anlamak çok kolay."

Merdivenleri çıkınca durdu ve jartiyerini almak için elini uzattı.

"Alabilir miyim?"

"Hayır alamazsın." Adam jartiyeri cebine attı.

"Bir koleksiyona başlamaya karar verdim de."

Kız bakakaldı. "Ciddi olamazsınız."

"Bir set daha jartiyer alıp, faturasını bana gönder," dedi Arthur. Onu azarlamasını önlemek için kızı dudaklarından öptü. Başını kaldırdığında Elenora zaten nefessiz kalmıştı.

"Hayır, hayır. Şu fikri daha çok beğendim. Bir set değil, sayısız jartiyer al." Mutluluk ve huzurla gülümsedi.

"Büyük bir koleksiyon yapmaya karar verdim."

26

"Cesedini birkaç gün önce yaktık," dedi Mrs.Glentworth, kocasının şöminenin üstüne asılmış resmine bakarak.

"Çok ani oldu. Laboratuarda meydana gelen bir kaza işte. Bilirsiniz, şu elektrikli aletler. Müthiş bir şok yaşamış olmalı. Birdenbire kalbi durdu."

"Lütfen taziye dileklerimizi kabul edin Mrs.Glentworth," dedi Elenora kibarca.

Kadın formalite icabı başını salladı. Eski bir kepin altından beyaz saçları görünen zayıf, kemikli bir kadındı. Soylu fakirlikle, sevince de kedere de fazla tepki vermemesini gerektiren asil eğitiminin getirdiği uysallık, zayıf omuzlarına çöreklenmişti.

"Bu makine konusunda onu uyarmıştım."

Elinde tuttuğu mendili parmağına dolayarak çenesini sildi.

"Ama dinlemedi. Sonsuza kadar o makineyle bir şeyler yapmaya adamıştı kendini."

Elenora, pencere kenarında ayakta duran Arthur'a baktı. Elinde bir fincan çay vardı. Yüzü, gözlemci ifadesini biraz olsun saklayabilen soğuk bir maskenin altına gizlenmiş gibiydi. Elenora, onun da, kendisinin düşündüğü aynı şeyi kafasının içinde tarttığından emindi. Son olaylar ışığında, Glentworth'ün laboratuarındaki ölümcül kaza, öyle pek tesadüfe benzemiyordu.

Fakat eğer kadın, kocasının öldürüldüğünden şüphelenseydi de çok fazla tepki göstermezdi. Belki de özel bir nedenle diye düşündü Elenora. Eski püskü oturma odasına, matem tutulan bir eve yakışır yoğun bir sıkıntı hâkimdi. Oysa yaşlı dul gergin olabilirdi, çaresiz olabilirdi ama asla üzgün değildi. Elenora, bu medeni görünümün ve ev sahipliğine uygun kibar kelimelerin altında, kadının içten içe kaynayan bir öfke taşıdığına yemin edebilirdi.

Mrs.Glentworth onları son derece kibar bir şekilde karşılamış, Arthur'un adına ve kimliğine uygun saygıyı göstermişti. Fakat doğrusunu söylemek gerekirse, pek ne yaptığını bilmez haldeydi.

"Büyük amcam George Lancaster'ın birkaç hafta önce laboratuarında bir hırsız tarafından öldürüldüğünü duymuş muydunuz?" diye sordu Arthur.

Kadın kaşlarını çattı.

"Hayır, bundan hiç haberim yok."

Elenora atıldı.

"Kocanızın ve Lancaster'in gençliklerinde çok iyi arkadaş olduklarını biliyor muydunuz peki?"

"Ah, tabii."

Mrs.Glentworth elindeki mendili sıktı. "Üçünün birbirlerine ne kadar bağlı olduklarını biliyordum."

Kız, Arthur'un çok etkilendiğini anladı. Yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu.

"*Üçünün mü* dediniz Mrs. Glentworth?" Elenora, hiçbir şey bilmiyormuş gibi merakla sormaya çalıştı.

"Bir ara ayrılmaz üçlüydüler. Cambridge'de tanışmışlar biliyorsunuz. Fakat tek ilgilendikleri şey para değil, bilim olmuş. Yani kendilerini laboratuarlara ve komik deneylere adamışlar."

"Mrs.Glentworth," dedi Elenora ısrarla. "Ben şeyi sora-"

"Yemin ederim, bazen keşke kocam eşkiya ya da ne bileyim ben ayak takımından biri olsaydı diye düşünüyorum."

Kadına bir titreme nöbeti geldi ve sonra içinde kaynayan öfkenin kabaran buharı daha fazla basınca dayanamayarak tütmeye başladı.

"Belki onlardan geriye biraz para kalırdı. En son parasını bile laboratuara malzeme almaya harcadı."

"Ne tür malzemelerdi bunlar?" diye sordu Arthur hemen.

Fakat kadın soruyu duymuş görünmüyordu. Gözü dönmüş gibiydi.

"Evlendiğimizde Glentworth'un saygın bir geliri vardı. Eğer böyle olmasaydı, ailem evlenmemize asla izin vermezdi. Fakat bu aptal, elinde hiç para tutamadı. Beni ve kızlarımızı düşünmeden harcadı paraları. Kumarbazdan bin beterdi. Her zaman en yeni mikroskobu almak ya da merceğini değiştirmek gerektiğini söyleyip dururdu sadece."

Arthur, konuyu değiştirmeyi denedi.

"Mrs.Glentworth, bize kocanızın üçüncü bir arkadaşı olduğunu-"

"Etrafınıza bir bakın."

Kadın mendil tutan eliyle bir daire çizdi.

"Değerli tek bir şey görebiliyor musunuz? Hayır, göremezsiniz. Yıllarca laboratuarına malzeme almak için birer ikişer bütün gümüşleri, tabloları sattı. En sonunda çok sevdiği biricik küçük enfiye kutusunu da sattı. Ondan ayrılması mümkün değildi. Aldığı parayla yakılmasını istemişti."

Elenora, şöminenin üstündeki resme daha dikkatli baktı. Eski moda bir pantolon ve ceket giymiş iri yapılı ve kel bir adam, elinde küçük bir kutu tutuyordu. Kutunun üstünde büyük, kırmızı, kesme bir taş vardı.

Arthur'a baktı ve onun da resmi incelediğini gördü.

"Bu resimdeki kutuyu mu sattı?" diye sordu adam hemen.

Mrs.Glentworth mendiliyle burnunu sildi. "Evet."

"Kutuyu kimin aldığını biliyor musunuz?"

"Hayır. Onu rehin verdi sanıyorum. Herhalde çok az para aldı üstüne."

Kadının çenesi, üzüntüden titremeye başlamıştı.

"Bu parayı göremedim bile. Hatta zahmet edip, sattığını bile söylemedi bana."

Arthur kadına baktı.

"Kime rehin bıraktığını öğrenebildiniz mi bari?"

"Hayır. O elektrikli makineyle kendini öldürmeye kalkmasından çok kısa bir süre önceydi."

Mrs.Glentworth, yola çıkan bir iki gözyaşı damlasını yakalamak için mendilini kullandı aceleyle.

"Belki de tam o gün," dedi. "O gün kahvaltının ardından yürüyüş yaptıktan sonra dışarı çıktı. Uzun süre dönmedi. Hiç şüphesiz, kutuyu satacak bir yer aradı."

"Kutunun gittiğini ne zaman farkettiniz?" diye sordu Elenora.

"Cesedini bulana kadar farketmedim. O gün öğleden sonra, hasta bir arkadışımı ziyarete gittim. Eve geldiğimde her zaman yaptığı gibi eve çoktan gelmiş ve kendini laboratuara kapatmıştı. Akşam yemeğine bile gelmedi."

"Bunu hep yapar mıydı?"

"Genellikle. Bir deneye başlayınca sàatlerce laboratuarda kalırdı. Fakat yatma zamanı gelince kapısını vurur, yatağa gelirken ışıkları söndürmesini hatırlatırdım. O gün içerden cevap gelmeyince telaşlandım. Kapı kilitliydi, daha önce söylediğim gibi. Açmak için yedek anahtarı buldum. Kapıyı açtığımda onun...onun..." devam edemeden burnunu sildi.

"Cansız vücudunu buldunuz," diye tamamladı Elenora.

"Evet. Hemen sonra da kutusunun orada olmadığını farkettim. Sonra birden, kutuyu o gün satmış olabileceği geldi aklıma. Aldığı parayı ne yaptı Tanrı bilir. Cebinde olmadığı kesindi. Belki de çok baskı yapan alacaklılarından birine ödemiştir."

Kısa bir sessizlik oldu. Elenora yine Arthur'a baktı. Hiçbiri konuşmadı.

"O kutudan ayrılabileceğini düşünemezdim," dedi bir süre sonra Mrs.Glentworth.

"Kendinden bir parça gibiydi adeta."

"O gün öğleden sonra ayrıldığınızda kocanız evde yalnız mı kalmıştı?" diye sordu Arthur.

"Evet. Bir hizmetçimiz var. Ama o gün burada değildi. Bir süredir kendisine ödeme yapamadığımız için sanıyorum, bir başka iş aramakla meşgul."

"Anlıyorum," dedi adam.

Mrs.Glentworth etrafa bakındı uysalca.

"Bu evi satmayı düşünüyorum. Tek servetim bu. Kocamın alacaklılarının ağzını kapatmaya yetecek bir paraya satmak için Tanrı'ya yalvarıyorum."

"Peki, bu evi sattıktan sonra ne yapacaksınız*" diye öğrenmek istedi Elenora.

"Kız kardeşim ve kocasıyla oturmaktan başka çarem yok. Aslında, ikisinden de nefret ederim. Onların da aynı duyguları bana beslediğinden eminim. Çok az paraları var. Sefil bir hayat olacak ama başka ne yapabilirim?"

"Başka neler yapabileceğinizi ben size söyleyeyim," diye cevap verdi Elenora gülümseyerek.

"Evinizi St. Merryn'e satabilirsiniz. Satmaya çalışacağınız bir başka kimseden çok daha fazlasını verecektir size. Ayrıca, hayatınız boyunca bu evde oturmanızı sağlayacaktır."

"Mrs.Glentworth'un hayretten ağzı açık kalmıştı.

"Pardon?"

Sonra hızla Arthur'a dönüp, inanmayan gözlerle baktı. "Lord hazretleri bu evi değerinden fazla almayı neden istesin?" diye sordu.

"Çünkü bugün kendisine çok yardımcı oldunuz ve size minnettarlığını göstermek isteyecektir."

Elenora, Arthur'a baktı. "Doğru değil mi efendim?"

Adam kaşlarını çattı ve sadece "Tabii," dedi.

Kadın hâlâ inanamıyordu. "Yani bu iyiliği sadece sorularınıza cevap verdiğim için mi yapıyorsunuz?"

Arthur, donuk bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Size müteşekkirim hanımefendi. Ama sanırım, sormam gereken son bir soru daha var."

"Evet, tabii; buyurun."

Umut ve kurtluş Mrs.Glentworth'un çehresini değiştirmişti.

"Kocanızın üçüncü arkadaşının ismini hatırlıyor musunuz?"

"Lord Treyford."

Kadının hafifçe kaşları çatıldı.

"Onunla hiç tanışmadım ama eskiden kocam ondan çok sık bahsederdi. Treyford öldü aslında. Henüz genç bir adamken, yıllarca önce öldü."

"Onun hakkında herhangi bir şey biliyor musunuz?" diye ısrar etti Arthur.

"Görüşebileceğim dul bir eşi ya da çocukları var mı?"

Mrs.Glentworth bir süre düşündü sonra başını iki yana salladı.

"Yakınları olduğunu sanmıyorum. Çok eskiden kocam, Treyford'un bir eş ve aileyle vakit harcamak istemeyecek kadar, kendini deneylere adadığını söylerdi."

Kadın iç geçirdi.

"Aslında Treyford'un bir evlilik ve aile külfeti olmadığı için kocamın onun özgürlüğüne gıpta ettiğine inandım hep."

"Kocanız Treyford hakkında başka şeyler de söyler miydi?"

"Mr.Treyford'un, kurdukları küçük grubun en zeki, en akıllı üyesi olduğunu söylerdi. Bir keresinde eğer yaşasaydı, İngiltere'nin İkinci Newton'u olurdu demişti."

"Anlıyorum," dedi Arthur.

"Bilirsiniz, kendilerinin çok akıllı olduklarını düşünürlerdi."

Mrs.Glentworth ellerini dizlerinin üstünde birleştirdi. Yine bir öfke belirdi yüzünde.

"Deneyleri ve bitip tükenmek bilmeyen bilimsel konuşmalarıyla dünyayı değiştireceklerine inanırlardı. Fakat tabiatın felsefesi hakkındaki çalışmaları ne oldu? Sorarım size, bir işe yaradı mı? Hiç. Ve şimdi ne oldu? Hepsi öldü gitti. Öyle değil mi?"

"Öyle görünüyor," dedi Elenora kısık bir sesle.

Çayı biten Arthur, fincanı sehpaya koydu.

"Çok yardımcı oldunuz Mrs.Glentworth. Eğer bizi bağışlarsanız artık ayrılmak zorundayız. Evin satın alınması ve alacaklılarınızla irtibat kurması için size vekilharcımı göndereceğim."

"*O kadın* dışında tabiiİ" dedi aksi bir sesle. "*O kadın* hâlâ hayatta. Hepsini gömdü. Haksız mıyım?"

Elenora, Arthur'a bakmamak için kendini zor tuttu. Onun da donup kaldığını farkedebiliyordu.

"O kadın?" diye tekrar etti adam, sesinin yükselmemesine gayret ederek.

"Ben onun bir çeşit büyücü olduğunu düşünmüşümdür hep."

Mrs.Glentworth'un sesi alçak ve gergindi. "Belki de üzerlerinde çok büyük etkisi oldu. O kadını belirtmeden bu konuyu tamamlamış olamayız."

"Anlıyorum," dedi Elenora.

"Bütün o yıllar boyunca, kocanızın yakın çevresinde bir de kadın vardı demek ki."

Bir başka öfke dalgası geçti kadının yüzünden.

"Ona İlham Tanrıçası derlerdi. Kocam ve arkadaşları, kadının düzenlediği Çarşamba toplantılarını hiç kaçırmazlardı. Onları çağırdı mı koştura koştura şehirdeki eve giderlerdi. Şarap ve brandy içerek, sanki çok büyük bilim adamlarıymış gibi tabiat felsefesinden filan konuşurlardı. Belki de kadını etkilemeye çalışıyorlardı."

Arthur sonunda dayanamamıştı. "Kimdi bu kadın?" diye sordu.

Mrs. Glentworth kötü anılar içinde öylesine kaybolmuştu ki, soruyu duyunca kafası karışır gibi oldu.

"Kim mi; kim olacak; Lady Wilmington tabii. Hepsi onun esiriydi. Kendilerini kadına adamışlardı. Şimdi hepsi öldü ama o yine ayakta. Kaderin garip bir cilvesi işte, öyle değil mi?"

Kısa bir süre sonra, Arthur, Elenora'nın arabaya binmesine yardım ediyordu. Kafası, Mrs.Glentworth'ün biraz önce verdiği bilgilerle meşguldü. Ama kafasında uçuşan düşünceler, kızın arabaya adımını atarken eteklerini toplayıp öne doğru eğilmesiyle belirginleşen kalça kıvrımına hayran kalmasını engelleyemedi.

Kızgınlıkla, "Bu ziyaretin bana çok pahalıya patlamasını sağladın," dedi kapıyı kapatıp yerine otururken.

"Hadi efendim, ben olmasaydım da Mrs.Glentworth'e yardım teklif edeceğinizi biliyorsunuz, itiraf edin."

"Hayır efendim, hiçbir şey itiraf etmeyeceğim."

Arkasına yaslandı ve eski püskü eşyalarla dolu küçük oturma odasında geçen son konuşmaya odaklanmaya çalıştı. "Ortaya çıkan tek bir gerçek var. Büyük amcamın laboratuarda öldürülmesinden sadece birkaç hafta sonra, Mr.Glentworth'ün de yine laboratuarında ölü bulunması, katilin iki değil, üç cinayet işlediğini gösteriyor."

"Glentworth, büyük amcanız ve Ibbitts."

Elenora kollarını, aniden ürpermiş gibi göğsünün altında birleştirdi.

"Belki şu eserarengiz Lady Wilmington kayda değer bir şeyler söyleyebilir. Siz onunla tanışıyor musunuz?"

"Hayır ama bugün öğleden sonra bu işin bir çaresine bakmayı düşünüyorum."

"Aaa, evet. Mrs.Glentworth'e yaptığınız gibi."

"Kesinlikle."

"Ünvan ve servetiniz onunla konuşabilmenizi sağlayacak bir avantaj olacaktır."

"Bu avantajla, belki kapıyı açtırabilirim, sonra da sorulara geçebilirim," diye içini çekti Arthur. "Fakat ne yazık ki, bunlar dürüst cevaplar almam için yardımcı olacak özellikler değil."

Hatta, ticarete atılarak hayatını tamamen bağımsız şekilde, kendi bildiği gibi yaşamaya kararlı bir kadın için de yardımcı olmuyor diye düşündü adam.

27

"Ah, evet, Çarşamba toplantılarını nasıl unuturum? Sonuncusunu daha geçen hafta yaptık zaten."

Lady Wilmington'un mavi gözlerinde, derin, mesafeli, hatta melankolik bir ifade vardı. "O günlerde çok gençtik hepimiz, çok iddialıydık. Bilim bizim için yeni bir simya alanıydı ve keşfettiğimiz yeni bilgilerle, yeni bir çağ başlatacağımıza inanıyorduk."

Elenora, bir yandan Lady Wilmington'un geçmişle ilgili sözlerini dinlerken bir yandan da çok hoş döşenmiş salonu inceleyerek, kâğıt kadar ince Çin porselini fincanından çayını yudumluyordu. Burada gördüklerim, şehrin öte yanındaki Mrs.Glentworth'un küçük, fakir, eski oturma odasındakilerden ne kadar da farklı diye düşündü. Lady Wilmington'un hiçbir maddi sorun yaşamadığı çok belliydi.

Salon, ilk kez senelerce önce moda olan Chinoiserie[1] stili dekore edilmişti. Tarzın özgün, cafcaflı yapı-

1 *Chinoiserie:* Rokoko döneminde Çin stilinden esinlenen sanat anlayışı. (Ç.N)

sı ve hamasi görkemi çok iyi yansıtılmıştı. Salondaki loş, egzotik atmosfer, gece mavisi zemin üzerinde altın rengi çiçekler bulunan duvar kâğıtlarıyla yaratılmaya çalışılmıştı. Karmaşık desenli halının üstüne yerleştirilen aşırı süslü Japon mobilyaları da, altın varaklı aynalardan yansıyan ışıklarla aydınlatılmıştı. Tamamen ruhlara hitap etmek üzere dekore edilmişti burası.

Elenora, varlıklı ev sahibesinin böyle bir ortamda ne tür toplantılar yaptığını gözünün önüne getirebiliyordu. Lady Wilmington, neredeyse yetmişli yaşlar civarında görünüyordu ama son moda, pahalı elbiseler giymişti. Koyu altın sarısı yüksek belli elbisesi, sanki bu zengin ve renkli odaya uysun diye dikilmişti. Yüzünün ve omuzlarının kemik yapısından kadının bir zamanlar çok güzel olduğu anlaşılıyordu. Saçı şu anda gümüşiydi ama hiç şüphe yok ki, gerçek kırlığının üstündeki sahte parlaklık tamamen boyaydı. Fakat son derece dikkat çekici biçimde toplanmış saçları, gayet havalı ve şık duruyordu.

Kızın, kadınsı deneyimlerine göre, kadınların mücevhere düşkünlükleri yaşlandıkça artıyordu. Lady Wilmington da bu kuralı bozmamıştı. Bilekleri ve parmakları pırlantalar, zümrütler ve yakutların enva-i çeşidi ile doluydu.

Fakat bunların arasında en çok, kadının boynundaki altın madalyon dikkatini çekti Elenora'nın. Yüzüklerin ve bileziklerin aksine, madalyonun son derece sade bir görünümü vardı. Sanki çok özel bir yadigârmış gibi duruyordu. Belki de çocuklarından ya da ölmüş kocasından bir hediyeydi

Arthur, en yakındaki pencerenin önünde durarak, mükemmel bakılmış bahçeyi, sanki gördüklerinden pek etkilenmiş gibi seyrediyordu.

"O zaman, büyük amcamı, Glentworth'ü ve Treyford'u tanıyorsunuz."

"Elbette, gayet iyi tanıyorum."

Lady Wilmington bir parmağını boynundaki altın madalyonuna götürdü.

"Hepsi hayatlarını bilime adamışlardı. Ressamların ve heykeltıraşların sanat için yaşadıkları gibi onlar da deneyleri için yaşarlardı."

Üzüntüyle gülümseyerek elini indirdi.

"Ama şimdi hepsi öldü. En son giden de Glentworth oldu. Büyük amcanızın birkaç hafta önce bir hırsız tarafından öldürüldüğünü öğrendim. Başsağlığı dileklerimi kabul edin lütfen."

"Onu öldüren katilin, alâlâde bir hırsız olduğuna inanmıyorum," dedi Arthur üstüne basa basa.

"Çarşamba toplantılarınıza devamlı olarak gelen ve Taş Kulübü'ndeki beylerle eski günlerden bağlantısı olan biri tarafından öldürüldüğüne eminim."

Adam hâlâ sanki bütün dikkatini bahçede bir yerlere vermiş gibi dışarıya bakıyordu ama Elenora, ev sahibesini yakından gözlüyordu. Arthur'un keskin sözleriyle Lady Wilmington'un omuzlarından küçük bir titreşim geçtiğini farketti kız. Parmakları bir kez daha madalyonunu okşamaya başlamıştı.

"Mümkün değil," dedi kadın. "Bu nasıl olabilir?"

"Henüz bu sorunun cevabını bilmiyorum ama bulmaya karar verdim." Arthur, başını yavaşça bu süslü püslü kadına çevirmişti.

"Glentworth'ün ölümünün de kaza olmadığına inanıyorum. Her ikisinin ve eski baş uşağımın da aynı kişi tarafından öldürüldüklerine hiç şüphem yok."

"Aman Tanrım!"

Lady Wilmington'un sesi titremeye başlamıştı. Fincanı tabağına koyarken bir şangırtı duyuldu.

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu...bu inanılmaz. Baş uşağınız mı dediniz? Fakat onu kim öldürmek istesin?"

"Ondan istediği bilgileri aldıktan sonra susturmak isteyen biri tabii."

Lady Wilmington iyice anlayabilmek için başını salladı.

"Ne konuda bilgiler, Tanrı aşkına anlatır mısınız?"

"George Lancaster cinayeti hakkında yaptığım soruşturmayla ilgili bilgiler. Şu anda katil onun peşinde olduğumu biliyor. Bugüne kadar neler öğrendiğimi tespit etmek istedi."

Arthur'un suratı asılmıştı. "Ki bu bilgiler ne yazık ki çok fazla değil. Bir insanın öldürülmesini haklı gösterebilecek bir gerekçe de olamaz zaten."

"Kesinlikle olamaz," diyerek ürperdi kadın.

"Fakat bu katil, tamamen akılcı bir yaklaşımla düşünemiyor," diye devam etti Arthur.

"Büyük amcam ve Glentworth'u, küçük kutuların üstündeki kırmızı taşları ele geçirmek için öldürdüğüne inanıyorum."

Lady Wilmington kaşlarını çattı.

"O olağanüstü taşları gayet iyi hatırlıyorum. Çok etkileyici şeylerdi. Treyford bunların çok ender rastlanan koyu yakut olduğuna inanıyordu. Glentworth ve Lancaster ise antik dönemden kalma değerli bir cam olduğunu düşünüyorlardı."

"Büyük amcamın taş oymasını gördünüz mü peki?" diye sordu merakla Arthur.

"Hani İtalya'dan diğer değerli taşlarla birlikte getirdiği taşı?"

"Evet, tabii." Çekinerek sordu kadın. "Neydi o?"

"Katilin, büyük amcamın İtalya'dan getirdiği *Taşlar Kitabı*'nda anlatılan şeytani bir aleti yapmaya kalkışacak kadar deli olduğuna eminim."

Lady Wilmington, Arthur'a büyük bir hayretle, ağzı açık, öylece bakakaldı.

"Kesinlikle olamaz," dedi inanmadığını anlatmaya çalışarak.

"Bu tam bir saçmalık. Bir adamın ne kadar deli olursa olsun, eski bir kitaptaki anlatımı ciddiye alacağına asla inanmam."

Arthur, arkasını dönmeden omzunun üstünden kadına baktı.

"İçlerinden, bu makine hakkında konuşan olmuş muydu acaba?"

"Evet, tabii," diye kendini toparlamaya çalıştı Lady Wilmington. Sesi kontrollüydü. "Aletin adı Jupiter'in Yıldırımı idi. Defalarca konuşmuştuk. Treyford ve diğerleri onu tasarlamaya çalıştı. Fakat en sonunda asla işlemeyeceği sonucuna vardılar."

"Bu kadar kesin bir sonuca varmalarının bir sebebi var mıydı?"diye araya girdi Elenora.

Lady Wilmington, bir elinin parmaklarıyla, şakaklarını ovuşturdu.

"Doğrusu detayları tam olarak hatırlamıyorum. Taşların enerjisini açığa çıkaracak yoğun ateşlemeyi sağlamada bir sorun olmuştu galiba. En sonunda hepsi, bu işin olmayacağına karar vermişlerdi."

"Büyük amcamın kararının bu yönde olduğunu biliyorum," dedi adam. "Ama Glentworth ve Treyford'un da aynı fikirde olduklarından emin misiniz?"

"Evet." Kadının gözlerinde uzaklara dalıp giden bir ifade belirdi. Bir kez daha, geçmişe bakarak, huzur arıyormuş gibi madalyonunu okşadı.

"O günlerde kült değerlerle ilgilenildiğini örtbas etmek için bilim ve matematiğe düşkünmüş gibi görünmek modaydı. Bugün bile bazı çevrelerde sihir, büyü gibi karanlık sanatlar, iyi eğitim almış pek çok insanın ilgisini çekiyor. Aynı şey, hiç şüphesiz gelecekte de olacak."

Elenora kadını gözlemlemeye devam ediyordu. "Newton'un bile bu değerlere çok önem verdiği ve yıllarını simya çalışmalarına adadığı söyleniyor,"dedi.

Lady Wilmington hemen kuvvetle altını çizerek ekledi.

"Büyünün etkisini ölümcül bulmayan pek çok zeki insan da pek alâ, bu tür karanlık sanatların müptelâsı olabilir."

"Simya ile uğraşmayı hep birlikte bırakmaya karar vermelerinden sonra bile Glentworth veya Treyford'un gizlice bu araştırmalara devam etmiş olabileceklerini düşünür müsünüz?"

Kadın gözlerini kırpıştırarak omuzlarını dikleştirdi. Arthur'a cevap verirken, tam olarak günümüzde yaşıyordu artık.

"Bunu düşünemiyorum efendim. Her şeyden önce onlar, modern çağın üstün zekâlı, iyi eğitim almış insanlarıydı. Tanrı'ya şükür ki, hiçbiri gerçek simyacı değildi."

"Bir sorum daha olacak, eğer cevaplama nezaketini gösterirseniz," dedi Arthur.

"Buyrun."

"Lord Treyford'un yıllarca önce laboratuarındaki o patlamada gerçekten öldüğüne inanıyor musunuz?"

Lady Wilmington gözlerini yumdu. Parmakları madalyonuna gitti. "Evet," diye fısıldadı.

"Treyford çok büyük bir ihtimalle öldü. Cesedi gördüm. Ve tabii, büyük amcanız da. Eminim, aradığınız katilin yaşlı olduğunu düşünmüyorsunuzdur."

"Tam olarak değil," dedi Elenora.

"En azından aradığımız adamın genç olduğunu gayet iyi biliyoruz."

"Nasıl bu kadar kesin konuşabiliyorsunuz?" diye sordu kadın.

"Çünkü katilde, Ibbitts'i öldürdükten hemen sonra benimle dans edecek kadar büyük bir budalalık vardı."

Lady Wilmington yine aptallaşmıştı.

"Katille dans mı ettiniz? Onun katil olduğunu nasıl anladınız? Onu tarif edebilir misiniz?"

"Hayır, maalesef," diye itiraf etti kız.

"Bir maskeli balodaydık. Yüzünü görmedim. Fakat, öldürdüğü uşakla boğuşurken olduğuna inandığımız bir yırtık vardı pelerininde."

"Anlıyorum."

Kadının ifadesinden, rahatsız olduğu belliydi.

"Bunun çok garip olduğunu söylemeliyim."

"Evet," dedi Arthur, saatine bakarak. "Artık ayrılmalıyız. Her şey için teşekkürler hanımefendi."

Kraliçe edasıyla başını sallayarak, "Rica ederim," dedi Lady Wilmington. "Gelişmelerden beni de haberdar etmelisiniz."

"Tabii." Arthur cebinden bir kart çıkararak masaya bıraktı.

"Bu araştırmada, bana yardımcı olacağına inandığınız bir şey olursa, gece gündüz demeden, günün her saatinde bir haber gönderirseniz, size minettar kalırım."

Kadın kartı aldı. "Tabii."

Arabaya binmeden önce hiçbir şey koşmadılar. Arthur koltuğa yerleşerek, bir kolunu minderin arkasına uzattı.

"Hadi anlat bakalım düşüncelerini."

Elenora, kadının durmadan madalyonuna dokunmasını düşünmeden edemiyordu. Konuşmayı tekrar hatırlamaya çalıştı.

"Ben bu kadının, Taş Kulübü üyelerinden birine deli gibi aşık olduğunu düşünüyorum."

Adamın yüz hatları gerildi.

"Bu izlenim doğru, tam olarak duymak istediğim şey değildi ama gerçekten ilginç. Üçünden hangisi onun duygularına hitap etmiş olabilir sence?"

"Lord Treyford. Hayatının daha başındayken ölen adam. Kadının ve diğerlerinin dahi dediği. Altın madolyonun içinde de onun resmini taşıdığını sanıyorum."

Arthur yanağını kaşıdı.

"Ben madalyonu farketmedim ama Lady hazretlerinin bir takım bilgileri gizlediğinden eminim. Bana ne zaman yalan söylendiğini hemen anlayacak kadar çok insanla iş yaptım."

Elenora tereddüt etti.

"Eğer bize yalan söylediyse, öyle olması gerektiğine inandığı içindir."

"Belki de birini korumaya çalışıyor," dedi Arthur. "Her neyse ama Treyford hakkında daha çok şey öğrenmemiz gerekir gibi geliyor bana."

Katil Miss Lodge'la dans etme cür'etini göstermişti! Böyle bir harekete cesaret edebilmesi için deli olması gerekirdi. *Deli!* Lady Wilmington düşündüklerinden dolayı ürperdi. Kont'un kartına bakarak ve madalyonunu okşayarak çok uzun süre yalnız kaldı. Eski anılar, üzerine çöreklenmiş kara bulutlar gibi gözünün önünden bir bir geçmeye başlamıştı. Şimdiye kadar inanmak zorunda kaldıklarından çok daha kötüydü bunlar.

Sonsuz kadar uzun gelen bir sürenin ardından omuzlarını dikleştirdi, gözlerini sildi. Kalbi kırılmıştı ama başka seçeneği yoktu. Ta içinde bir yerlerde bir ses, bir gün zamanın geleceğini ve gerekeni mutlaka yapacağını söylüyordu.

İsteksizce yazı masasına gitti, dosyadan bir kâğıt çıkardı. Çok acele bir mesaj yollamalıydı. Eğer iyi planlayabilirse, her şeyi yeniden kontrolü altına alabilirdi.

Yazdığı kısa not bittiğinde, bazı harfler gözyaşlarından dağılmıştı.

28

St. Merryn, Lady Wilmington'u ziyaret etmişti.

Katil gördüklerine inanamıyordu. Korkudan tir tir titreyerek, kapıya uzanan minik yolun gölgede kalan aşağı kısmında saklanarak, arabanın köşeyi dönüp gözden kaybolmasını seyretti.

Mümkün değildi. Bu orospu çocuğu, bağlantıyı nasıl kurmuştu? Hem de bu kadar çabuk?

Casus olarak kullandığı sokak çocuğu, St. Merryn ve Miss Lodge'un, Mrs. Glentworth'un evine gittiklerini söylediğinde fazla şaşırmamıştı. Kont nasıl olsa, eninde sonunda Satürn'ün dul eşiyle konuşacaktı. Fakat bu aptal, bunak kadın ne demeye bunları doğruca şehirdeki Wilmington Malikânesi'ne yollamıştı?

Katil, hata yapıp yapmadığını anlamak için planını bir kere daha gözden geçirdi. Fakat, muhteşem planında en ufak bir yanlışlık bulamadı.

Terlemeye başlamıştı. St. Merryn'in arabasının, Lady Wilmington'un evinin önünde park etmiş olarak

görülmesi, düşmanlarıyla oynadığı bu eğlenceli zekâ oyununun, öngörülmeyen biçimde tepetaklak olmaya başladığının ilk işaretiydi.

Yeter! Başka risk almak istemiyordu. Aleti tamamlamak için istediği her şeyi elde etmiş, işi bitirmenin zamanı gelmişti.

Gizlendiği kuytu köşeden çıkarak ağaçlıklı yolda yürümeye başladı. Yeni stratejisini oluşturmaya başlamıştı bile.

29

Jeremy Clyde, barın ön kapısını omuzlayarak dışarı çıktı. Bardan ayrılan kadınlarla oynaşmayı bekleyenlerin arabalarına aldırmadı. Biraz temiz havaya ihtiyacı vardı. İçtiği sayısız şaraptan sonra kafası çatlayacakmış gibi ağrıyordu.

Bundan sonra nereye gidebileceğini düşündü. Kendi Kulübü? Yani bir başka cehennem. Tek ihtimal olarak, aptallık edip evlendiği kadının oturduğu ev kalıyordu. Ama bu yapmak istediği son şeydi. Kadın şimdi, soracağı soruların ve vereceği emirlerin uzun bir listesini hazırlamış onu bekliyordu mutlaka.

Varlıklı bir kadınla evlenerek bütün sorunlarından kurtulacağını sanmıştı. Aksine, evliliği tam bir sefalete dönüşmüştü. Elenora topraklarını ve ona kalan mirası kaybettiğinden beri hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Keşke lanet olası üvey babası bu kadar aptal olmasaydı.

Keşke. Jeremy bu kelimeyi her gün yüzlerce defa tekrarladığını hatırladı.

Bu adil değildi. Kendisi, karısının cimri ailesinin elinde rehine kalmış berbat bir evlilik yaşarken, Elenora, eskisi gibi ayaklarının üstünde sapasağlam duran bir kedi gibiydi. Şehirdeki en varlıklı ve en güçlü adamla evlenmek üzereydi. Bu nasıl olmuştu? Hayır, kesinlikle adil değildi bütün bu olanlar.

Karanlığın içinden bir adam ona doğru geldi. Jeremy önce ne yapacağını şaşırdı. Gaz lâmbasının ışığında yaklaşan yabancının parlayan çizmelerini ve güzel, pahalı ceketini görünce rahatladı. Gelen her kimse bir çapulcu değil, tam bir beyefendiydi.

"İyi akşamlar Clyde," dedi adam usulca.

"Afedersiniz," diye mırıldandı Jeremy, "Daha önce tanıştık mı?"

"Henüz değil."

Yabancı alay eder gibi abartılı bir selâmla eğildi.

"Benim adım Taş."

"Bu Taş denen adamın kendisiyle dalga geçmesi için tek bir neden olabilir diye sinir içinde düşündü Jeremy.

"Adımı bilmenizi, geçen gün parkta düşmeme şahit olmanız ya da olayla ilgili dedikoduları duymanızla açıklayacaksınız sanırım. Eğer öyleyse kendini kolla ahbap."

Bay Taş kıkırdadı. Elini dostça Jeremy'nin omzuna koydu.

"O talihsiz olay sırasında oralarda olduğumu itiraf etmeliyim ama başına gelen kazayla eğlenmiyorum. Tam tersine bu olaya hiç önem vermiyorum, hatta sana büyük bir sempati besliyorum. Hem senin yerinde olsam, bu kadar aşağılanmama sebep olan

adamdan intikam almaya can atacağımı söylemeli isterim."

"Pöh; bunun için en ufak bir şansım bile yok."

"Bu hiç belli olmaz efendim. Belki size bu konuda yardımcı olabilirim. St. Merryn hakkında bir çalışma yaptım. Peşine sokak çocuklarını saldım. Zaman zaman takip ettiriyorum. Hepsinden önemlisi çok kısa bir süre önce, sizi temin ederim ki, çok değerli bilgiler aldığım uşağıyla bir görüşme yaptım. Kont ve sıradışı nişanlısıyla ilgili olarak size çok ilginç gelecek şeyler biliyorum."

30

İki gün sonra, gece geç saatte Elenora yine kalabalık ve sıkıcı bir başka balo salonunda Margaret'le birlikteydi. Neredeyse geceyarısı olmuştu ve dans etmekten bitap düşmüştü. Ayakları ağrıyordu, üstelik yorgun ve gergindi.

Eğer bu sonu gelmez dansların hepsi, Arthur'la olsaydı, şu anda hissettiklerinin hiçbiri olmayacaktı tabii. Geçen gece olduğu gibi, bu gece de araştırma peşindeydi Arthur. Kendisini de götürmesi için onunla konuşmayı çok istemişti ama daha önce de açıkladığı gibi, bir takım yaşlı adamlarla yapacağı görüşmeler için erkeklerle dolu özel bir kulübe onu götürmesi imkânsızdı.

Elenora'nın aklı, Lady Wilmington'la yaptıkları konuşmaya takılmıştı. Bugün öğleden sonra, Arthur'la birlikte sormayı ihmal ettikleri çok önemli bir soru şimşek gibi çakmıştı kafasında.

Kızın süt gibi beyaz göğüslerinden gözünü alamayan orta yaşlı bir adamın kolunda gencecik bir hanım,

dudağına yerleştirdiği buz gibi bir gülümsemeyle yanlarından geçti.

"Bu oyundaki rolümü sürdürdükçe, evlilik işine kendini adamış bu küçük kızların tahammül ve sabrına duyduğum saygı giderek artıyor. Nasıl idare ettiklerini bir türlü anlayamıyorum" diye mırıldandı.

"Yıllarca eğitim alıyorlar," dedi Margaret.

"Her şeyden önce, oyunun çıtası çok yüksek tutuluyor. Geleceklerinin, hatta çoğu zaman ailelerinin geleceklerinin de tek mevsimlik kazançlara bağlı olduğunun çok iyi farkındalar."

Elenora durumu birden bire kavrayınca, samimiyetle, "Senin için de böyle oldu değil mi?" diye sordu.

"On sekiz yaşıma bastığım yıl, ailem büyük bir parasızlığın içine düşmüştü. Düşünmem gereken üç kız kardeşim ve iki erkek kardeşimden başka bir de annem ve anneannem vardı. Babam çok az şey bırakarak göçüp gitmişti. Başarılı bir evlilik anlaşması tek umuttu. Sonuç alacağım bir mevsim geçirebilmem için ihtiyacım olan parayı anneannem sağladı. Koca bulmayı bir sonraki yıla bırakmamam gerekiyordu. Çünkü bunun için artık paramız kalmamıştı. Katıldığım ilk baloda Harold Lancaster'e rastladım. Teklifini hemen kabul ettim tabii."

"Ve ailen için elinden gelen her şeyi yapmış oldun."

"İyi bir adamdı," dedi Margaret yavaşça.

"Ona elimden geldiğince baktım. En büyük zorluk aramızdaki yaş farkıydı tabii. Harold benden yirmi beş yaş büyüktü. Tahmin edebileceğin gibi, çok az ortak yanımız vardı. Ne yapayım, ben de çocuklarımla avunurum diye düşündüm ama böyle bir mutluğa da erişemedik."

"Çok üzücü bir öykü."

"Ama sık rastlanan." Margaret dans eden çiftlere doğru başını salladı. "Sanırım bu mevsim, pek çok benzer öykü başlayacak."

"Hiç şüphesiz."

Ve sonuç olarak bir sürü, aşksız, duygusuz, soğuk beraberlikler diye düşündü Elenora. En sonunda Arthur da böyle bir evlilik mi yapacaktı acaba? Nasıl olsa günün birinde evlenmek zorundaydı. Tutkuyla bağlanan bir kadın bulsa da bulmasa da bu kaçınılmazdı. En sonunda duygularına aldırmadan, ailesinin ve ünvanının zorladığı kadere boyun eğecekti.

"Kalabalık konusunda çok haklısın," dedi Margaret, yelpazesini açarak. "Bugün gerçekten izdiham var. Bennett'in limonata alıp dönmesi bu durumda herhalde yıllar sürecek. Sanırım o gelene kadar susuzluktan kuruyup gideceğiz."

Elenora, kalabalığın arasında, eski moda bukleli beyaz peruk takmış bir garson gördü. Ev sahibi, bütün garsonlara özel olarak bu tür peruklar taktırmış ve uygun üniformalar giydirmişti.

"Orada kapının yanında duran bir garson var," dedi, daha iyi görebilmek için parmaklarının ucunda yükselerek.

"Göz göze gelebilirsek buraya uğramasını sağlayabiliriz belki."

"Umarım işe yarar," diye mırıldandı Margaret. "Bu kalabalık bizim yanımıza gelene kadar tepsiyi boşaltmazsa tabii."

"Burada kal, Bennett gelince seni bulabilsin."

"Elenora!"

O kadar gergindi ki, hiç beklemediği bir anda adı söylenince bağırmamak için kendini zor tuttu.

Etrafa bakınınca, biraz ötede Jeremy Clyde'ın durduğunu gördü.

"Merhaba Jeremy." Yelpazesini kapattı.

"Biraz önce buradan geçen garsonu gördün mü?"

Adam, "Benim cehennem olası bir garsonla ne işim olabilir ki" diyerek kıza yaklaştı.

"Senin dışarı çıktığını gördüm ve takip ettim. Ben de seni arıyordum. Konuşmalıyız."

"Hiç çene çalacak vaktim yok."

Elenora eteklerini toplayarak, kayıplara karışan garsonun izine rastlamak umuduyla heykellerin önünde yürümeye başladı.

"Bir garson görmediğine emin misin? Resmi bir üniforma giymişti. Bu tarafa doğru geldiğinden de eminim."

"Tanrı cezasını versin o herifin. Şu lanet olası garsonu konuşmayı keser misin?"

Jeremy hışımla arkasından gelerek kızın çıplak kolunu yakaladı.

Elenora kolunu kurtarmaya çalıştı ama adamın bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Lütfen elinizi üstümden çekin bayım."

Terastaki çiftlerin görüş alanından uzaktaydılar ama Elenora, gecenin sessizliği içinde seslerinin duyulabileceğini düşünüyordu. Bu yüzden güçlü bir fısıltıyla konuşmaya karar verdi.

"Bana dokunmanızı istemiyorum."

"Elenora beni dinlemelisin."

"Az önce söyledim. Buna zamanım yok."

"Bu gece buraya seni bulmaya geldim," diyen Jeremy, kızı hafifçe sarstı.

"Sevgilim, *her şeyi* biliyorum."

Şaşkınlıktan kolunu unutan Elenora, adamın yüzüne baktı.

"Neden bahsediyorsun kuzum sen?"

Jeremy arkasını dönüp terasa rahatsızca göz attı. Sonra sesini iyice alçaltarak fısıldamaya başladı.

"St. Merryn'in seni kendine metres tuttuğunu biliyorum."

Elenora'nın beyninde şimşekler çakmaya başlamıştı. Adama baktı.

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

"O adam seni kullanıyor sevgilim. Seninle evlenmeye niyeti yok."

Jeremy tiksintiyle homurdandı.

"Senden başka herkes gerçeği biliyor."

"Saçmalık. Bunların ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yok. Ayrıca ne anlama geldiklerini araştıracak da değilim. Bırak beni, salona dönmek zorundayım."

"Elenora dinle beni. Bu gece, St.James'in bütün gece kulüplerindeki bahis defterlerinde senin adın var."

Kız midesinde bir bulantı hissetti.

"Pardon?"

"Şehirdeki bütün erkekler bu geceden itibaren St. Merryn senden bıkınca ne olacağına dair bahse tutuşuyor."

Elenora aceleyle gözden kaybolan garsonu takip etmeye karar verdi.

"Limonataları bitirmeden onu yakalamaya çalışacağım."

"Sakın ayak altında ezilme, dikkatli ol."

"Merak etme, hemen dönerim."

Orta yaşlı hanımefendilere verdiği birkaç kibar selam ve mırıldanmanın ardından Elenora, elinden geldiği kadar çabuk, garsonu son gördüğü tarafa doğru ilerledi.

Birkaç adım attıktan sonra birden, son derece hassas olan ensesinde, eldivenli bir elin temasını hissederi gibi oldu.

Bütün vücudu ürperdi. Bir an nefes alamadı.

Kazayla olmuş bir çarpmadır diye düşündü. Bu kadar kalabalıkta, böyle ufak tefek kazaların olması çok normaldi. Ya da bu sıkışıklıktan fayda sağlamaya çalışan küstah bir adamdı. Kişisel bir amaç olması mümkün değildi.

Fakat hemen ardından gelen ikinci bir ürpertiyle çığlık atmamak için kendini çok zor tuttu.

İçgüdüleri, eldivenli elin, çıplak ensesine kişisel bir amaçla dokunduğunu söylüyordu. Olamaz diye düşündü. Burada olamaz. Nasıl cesaret edebilir? Sıcağın yerini, yaşadığı dehşetin soğuk nefesi aldı. Mutlaka yanılıyordu.

Ama katil, daha önce de böyle kalabalık bir balo salonunun tam ortasında gelip onu bulmamış mıydı?

Onun varlığından haberdar olduğunu belli edecek hiçbir davranışta bulunmamaya karar verdi.

Kendini sakin olmaya zorlayarak, normal görünmek için topuklarının üstünde döndü. Yelpazesinin bilekasını bileğinden çıkartarak açtı, kalabalığı araştırırken, serinlemek için yelpazelenmeye başladı.

Çevredeki birkaç beyefendi ona dokunacak kadar yakında değildi.

Sonra bir garson gördü. Ama bunun takip ettiği değil, başka biri olduğunu farketti. Kıza arkası dönüktü. Çene çalan kalabalığın arasından adeta kayarak hızla uzaklaşıyordu. Tek görebildiği, yeşil üzerine gümüş rengi biyeleri olan ceketinin yakası ve başındaki beyaz bukleli peruğu oldu. Fakat adamın hareketlerinde onu fena halde rahatsız eden bir aşinalık vardı. Garsonu gözden kaçırmamak için hemen kalabalığın içine daldı.

"Afedersiniz." Yolunun üzerine çıkanların kenara çekilmesi için rica ediyordu. "Pardon", "Limonatanız için üzgünüm hanımefendi", "Özür dilerim efendim, ayağınıza yanlışlıkla bastım," diye mırıldanıyordu.

Sonunda kalabalığı aştı ve durdu. Ortada garsondan eser yoktu. Bu taraftaki tek çıkışın bahçe kapısı olduğunu görünce karanlığa doğru adım attı.

Terasta yalnız değildi. Birkaç çift aralarında tatlı tatlı konuşuyorlardı. Elenora kimsenin dikkatini çekmemeyi başardı.

Garson hiçbir yerde yoktu.

Temiz hava almak için salonun boğucu ortamından kendilerini dışarı atan birkaç konuk daha görebilmek ümidiyle terası geçerek, geniş basamaklı merdiveni indi ve gece karanlığına gizlenmiş bahçeye çıktı.

Bahçeye adımını atınca büyük bir daire oluşturacak şekilde yerleştirilmiş kocaman mermer heykellerle burun buruna geldi.

"Bazı erkeklerin, hoşlarına giden konularda bahse girdikleri bilinen bir şeydir," dedi Elenora güçlükle.

"Burada senin *namusunu* konuşuyoruz. Yakında paçavraya döneceksin."

"Ne zamandan beri benim namusumla bu kadar yakından ilgilenmeye başladın?"

"Kahretsin Elenora. Sesini yükseltme."

Jeremy yine rahatsız bir ifadeyle, etrafta duyan oldu mu diye sağa, sola bakındı. Kıza iyice yaklaştı.

"Bir beyefendi olduğumu sana hatırlatmak isterim. Ben St. Merryn'e benzemem Aldığım terbiye, nişanlımın namusunu korumamı gerektirir."

"Evet, senin kadınlara karşı terbiyen, onları hiç konuşmadan terketmeyi gerektiriyor."

Adam, Elenora'nın iğneleyici sözlerini duymazdan geldi.

"Öte yandan, St. Merryn seni kullanıyor. Birkaç hafta hatta ya da ay boyunca nişanlıymışsın gibi şehirde geçit töreni yaptırdıktan sonra seni kapı dışarı atacak. Seninle işi bittiğinde mahvolmuş olacaksın."

"Söylediklerine bakılırsa, artık her şey için çok geç gibi görünüyor. O zaman bırak kalan sürenin zevkini çıkarayım."

"Ah sevgili Elenora, bunları söyleyen sen olamazsın. Bırak da sana yardım edeyim."

"Bak sen."

Kız alay etmeye, hatta eğlenmeye başlamıştı.

"Bunu nasıl başarmayı planlıyorsun?"

"Seni korumam altına alacağım. Artık param var. St. Merryn'in aksine daha tedbirli davranacağım. Toplumla yüz yüze gelmek zorunda kalmayacaksın. Sana gözlerden uzak, güven içinde bakacağım. Eski günlerde hayal ettiğimiz gibi birlikte mutlu olabiliriz artık aşkım."

Elenora sinirden titriyordu. Şöyle bir kendini toplamaktan sonra yelepazesiyle adamı kulağından itti.

"Anlatmama izin veriniz efendim," dedi dişlerinin arasından.

"St. Merryn tarafından kirletilerek terkedilme ihtimali, sizin metresiniz olma kâbusundan çok daha heyecan verici olsa gerek."

"Çok fazla dolmuşsun," diye adam onu yatıştırmaya çalıştı.

"Anlıyorum, zavallı sinirlerin son zamanlarda ağır bir baskı altında. Ama düşünecek olursan teklifimin en iyi çözüm olacağını anlayacaksın. St.Merryn'in ellerinde tuttuğu korkunç utançtan seni kurtaracak tek çözüm."

"Bırak beni Jeremy."

"Ben sadece seni korumaya çalışıyorum."

Soğuk bir gülümsemeyle baktı kız.

"Sizin korumanız altında olmak efendim, hayatta istediğim en son şeydir."

"St. Merryn daha zengin diye mi onu tercih ediyorsun? Seni sokağa attıktan sonra onun parasının hiçbir anlamı kalmayacak senin için. Bir daha asla kibar çevrelere giremeyeceksin. Geleceğin mahvolacak. Tam bir felâket yaşayacaksın ama o ve parası senin yanında olmayacak."

"Gelecekle ilgili planlarım konusunda hiçbir fikrim yok."

"Dediklerimi duymuyor musun? Kulağını aç ve beni iyi dinle. Ancak o zaman durumunun gerçekten

ne kadar vahim olduğunu anlayabilirsin. Bahis defterlerinin girişinde kendi gözlerimle gördüm. Genç Geddings, St. Merryn'in seni mevsim sonunda kovacağını iddia ederek ikiyüz bin pounda bahse girmiş. Bahis tutarları çok büyük boyutlara ulaştı."

"İyi eğitimli adamların bile böyle aptallıklar yapması beni hiç şaşırtmadı."

"Adamların hepsi, nişanın bir oyundan ibaret olduğunu iddia ediyor. Bahislerdeki tek değişken konu işine son verme tarihi. En geçerli tarih, mevsim sonu. Bazıları da, sonbahara kadar işine öyle geleceği için seni yatağında tutacağını düşünüyor."

Bu iş bittiğinde Arthur'un gerçekten onu *göndereceği* geldi aklına sıkıntıyla. Sosyetedeki beylerin, geleceği üzerine bahis oynayarak, kendi kazanacağı paradan çok daha fazla kâr sağlayacaklarını bilmek, çok aşağılayıcı bir durumdu doğrusu.

O anda, yıldırımdan daha güçlü, sersemletici bir düşünce geçti aklından.

Bu ilişkinin ne zaman ve nasıl biteceğini sadece ben biliyorum.

Geleceğini, kulüplerde bahse tutuşan adamlardan daha iyi gördüğü açıktı. Arthur katili yakalar yakalamaz birlikteliklerini sonlandırma tarihine de kendisi karar verebilirdi.

Hoş olmayan bir fikirdi ama bu kadar çok paraya da kayıtsız kalamazdı. Bu ilişkinin bir gün mutlaka biteceğini bilen tek insan kendisiydi. Arthur'dan sonra tabii.

Öyle, çok kolay olmayacak diye uyardı kendini. Hızla düşünürken yelpazesini avucuna vurmaya baş-

lamıştı. Uğraşması gereken birkaç sorun vardı. Her şeyden önce bir hanımefendi, bir erkek kulübüne girerek bahis oynamaya geldiğini söyleyemezdi. Onun adına bahis oynamayı kabul edecek, güvenilir birinin yardımına ihtiyacı vardı.

"Elenora!" Jeremy kızı sarstı.

"Beni duyuyor musun? Bahisçiler bütün şehirde giderek çoğalıyor. Onurun nerede kaldı ha? St. Merryn'in seni daha fazla aşağılamasına izin vermemelisin."

Kendini topla diye geçirdi içinden Elenora. Buradaki sadece rolünü oynaması gerekiyordu.

"Saçmalama Jeremy." Başını dikleştirdi.

"St. Merryn'in beni bırakacak kadar gaddar olduğuna inanmıyorum. Niye herkes böyle düşünüyor ki?"

Bu gerçekten yerinde bir soru diye düşündü kendi kendine. Bu gece bahisçileri birden bire kışkırtan ne olmuştu acaba?

"Seni bir ajanstan aldığını söylüyorlar" diye anlattı adam.

Bu haberle kız rahatladı. "Ahh, Tanrı aşkına Jeremy. Beni bir ajanstan seçtiği saçmalığı, nişanımız öncesinde kaynaklanan bir şakaydı sadece. Bunu herkes biliyor. Senin hiç espri anlayışın yok mu?"

Jeremy gözlerini kısarak baktı.

"Evet, bu geceye kadar ben ve herkes, bunun gerçekten bir masal olduğuna inanmış, St. Merryn'in eksantrik kişiliğinden kaynaklanan hoş bir şaka olduğunu düşünmüştük. Fakat bugün seni gerçekten ücretli refakatçi sağlayan bir ajansta bulduğu dedikodusu almış yürümüş durumda."

"Niye bunu yapsın ki? Parası ve ünvanıyla sosyetedeki her genç kızla nişanlanabilecek birisi St. Merryn."

"Görmüyorsun galiba Elenora. Bunun tek nedeni, yani bir ajansa giderek zavallı, parasız bir ücretli refakatçi tutmasının tek nedeni, evlenme niyetinin olmaması. Elinin altında tutabileceği ve sosyeteye karşı geçit töreni yaptırabileceği bir metresle kendini eğlendirmeyi amaçlıyor sadece. Meşhur garipliklerinden birini daha sergiliyor. Bu adam çok akıllı planlarıyla ünlüdür."

"Peki, o zaman konu buysa, bu da onun en parlak planı" dedi hafifçe Elenora.

"Çünkü benimle evleneceğine inanıyorum."

St. Merryn'in onurlu planlar yaptığına kendisini inandırması çok fazla incitici olmayacaktı onun için. Ayrıca bahis defterlerindeki çıtanın yükselmesine de yardımı dokunabilirdi.

"Bana karşı da oyun oynamak zorunda değilsin sevgilim," diye aniden çekti kızı Jeremy.

"Sana söyledim. Artık her şeyi biliyorum. St. Merryn'in seni bir ajanstan aldığı gerçek. Boşuna inkâr etme artık."

"Saçmalık bu."

"Goodhew ve Willis adı çok açık değil mi?"

Aman Tanrım! *Ajansın adını biliyor*. Hatırladığı kadarıyla bu espri ortaya çıktığından beri ilk defa ajansın adı ortaya atılıyordu.

Bildiği şeyin onu titrettiğini adama hissettirmemeye çalışarak güçlükle yutkundu. Ajansın adını nasıl öğrendiğini anlamak zorundaydı.

"Söylediklerin hakkında hiçbir fikrim yok Jeremy." Sakin kalmak için insanüstü bir çaba harcıyordu kız.

"O garip ismi de nereden duydun?"

"Benim zavallı, saf sevgilim. Sen gerçekten St.Merryn'in seninle evleneceğine inanmışsın."

Kızın kolunu iyice sıktı. "Söyle bana; ne sözler verdi, ne yalanlar uydurdu?"

"Senden farklı olarak Jeremy, St. Merryn bana son derece dürüst ve açık davrandı."

Adamın parmakları kızın kolunu mengene gibi sıkmaya başlamıştı.

"Sahnelediği oyuna gerçekten inandın mı yoksa? Bu kadar ahlâksızlığa batmış olacağına inanmıyorum. Benim tatlı, masum Elenora'ma ne oldu?"

"Tatlı, masum Elenora, karım olmak üzere!"

Karanlık gölgelerin içinden Arthur'un sesi gelmişti.

"Ve elini derhal kolundan çekmezsen senin için sakladığım sabır kırıntısını da tüketmek zorunda kalacağım Clyde."

"St. Merryn."

Jeremy, kör edici bir hızla Elenora'nın kolunu bırakıtı. Arthur kızın yanına doğru gelirken, o da bir adım geri çekilmek zorunda kaldı.

"Nasıl cesaret ettiniz efendim?"

"Elenora'ya evlenme teklif etmeye mi nasıl cesaret ettim?"

Arthur tutkuyla Elenora'nın kolunu tutmuştu.

"Herhalde, bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşünmemden. Gerisi de zaten seni hiç ilgilendirmez."

Jeremy tırstı ama olduğu yerde kalmaya çalıştı.

"Hiç utanmadınız mı efendim?"

"Bunu, Elenora'yı terkedip, başka biriyle evlenen adamdan duymak ne kadar eğlenceli."

"Dediğiniz gibi olmadı," dedi Jeremy kısık bir sesle.

"Aslında," dedi hemen kız. "Tamamiyle bu şekilde oldu."

"Sevgilim sen yanlış anladın."

"Hiç sanmıyorum."

"Ben sana, bütün dünyaya karşı nişanlım rolü oynatma işkencesini kesinlikle çektirmedim." Jeremy dönüp Arthur'a baktı.

"Miss Lodge'u böyle bir işte kullanarak, kendinizi nasıl haklı çıkartacaksınız efendim?."

"Biliyor musun Clyde?" Arthur'un sesi öldürücü bir yumuşaklıktaydı.

"Artık beni çok rahatsız ediyorsun."

Sesindeki tonla alarma geçen Elenora, iki adamın arasına girdi.

"Yeter Arthur, bu gece ilgilenmemiz gereken daha önemli işlerimiz var."

Arthur kıza baktı. "Emin misin? Halbuki bu iş eğlenceli olmaya başlamıştı."

Hedef gösterir gibi, "Jeremy, Goodhew ve Willis Ajansı'nı biliyor" dedi Elenora. Biraz önce Jeremy'nin kaptığı kolunu, şimdi Arthur sıkı sıkı tutuyordu. Vücudunun bu bölümünün iki adam tarafından bu gece yeterince hırpalandığını düşündü. Yarın sabah kalktığında, kolunda mosmor bir çürük bulabilirdi.

Arthur gözlerini Jeremy'e dikmişti.

"Doğru mu bu gerçekten."

"Onu, o ajanstan tuttuğunu herkes biliyor," diye tıklendi adam.

"Ücretli refakatçi sağlayan bir ajanstan eş bulacağım konusunda ettiğim yeminle başlayan bir masalın ortalıkta dolaştığı doğru," diye onayladı Arthur. "Ama ajans ismi hiç de herkesin bildiği bir şey değil. Bunu nereden duydun?"

"Bakın efendim. Şimdi bunu açıklamam için bir neden göremiyorum."

Arthur aniden şimşek hızıyla Elenora'yı bırakıp, Jeremy'nin pahalı ceketinin yakasına yapıştı. Sırtı şiddetle mermer Tanrı heykeline çarpan adam acıyla iki büklüm oldu.

"Sana, Goodhew ve Willis'in ismini kim verdi Clyde?"

Arthur'un sesi şimdi, biraz öncekinden daha yumuşaktı.

Jeremy sendeledi ama direnmeyi de elden bırakmadı. "Ellerinizi üzerimden çekin efendim."

"Nişanlım hakkında ileri geri dedikodu yapacak olursan, sana meydan okuyacak kadar çileden çıkacağımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Jeremy'nin ayışığı vuran yüzünde korku ifadesi vardı.

"Blöf yapıyorsunuz efendim. Gerçek nişanlınızı kaçıran adama bile meydan okumadığınızı bütün dünya biliyor. Sadece keyif çatmak için tuttuğunuz bir kadın için düello riskini göze alacak bir insan değilsiniz siz."

"Clyde, sen ve bütün dünya, ben ve neler yapabileceğim hakkında çok az şey biliyorsunuz. Bana derhal Goodhew ve Willis ismini nereden duyduğunu söyle, yoksa bir saat içinde düello şahitlerim seni arayacak."

Jeremy'nin savunması çökmüştü. "Peki, peki," diye mırıldanarak, elinde kalan birazcık gururla konuşmaya çalıştı.

"Sanırım, Miss Lodge hakkındaki gerçek planlarınızı nereden duyduğumu söylememem için bir sebep yok."

"Söyle, nerede?"

"Green Lyon'da."

Elenora kaşlarını çatmıştı. "Green Lyon da neyin nesi?"

"St.James Cehennemi," dedi Arthur, Jeremy'den gözlerini ayırmadan. "Oraya niye gittin Clyde? Ya da orası sık sık gittiğin bir yer mi?"

"Hakaret etmeyin." Adam diklenmeye çalıştı. "Oraya dün gece içimden gelen saçma bir hevesle gittim. Çünkü çok sıkılıyordum. Birisi de oranın eğlenceli olduğunu söylemişti."

"Dün gece oraya tesadüfen gittin ve orada tesadüfen birisiyle karşılaştın. Ve o birisi de sana yine tesadüfen Goodhew ve Willis'ten bahsetti öyle mi? Bu tutmadı. Bir daha dene."

"Ama doğru olan bu lânet adam. Öyle boş boş dolaşıyordum ve birisi Green Lyon'a gitmemizi teklif etti. Birlikte gittik ve bir saat kadar bahis oynadık. Gecenin ilerleyen saatlerinde Goodhew ve Willis'le ilgili söylentilerden bahsetti bana."

Arthur'un sesi yine sertleşmişti. "Bu adam, arkadaşın mı?"

"Arkadaş değil, tanıdık. Dün geceye kadar hiç karşılaşmamıştık."

"Onunla nerede karşılaştın?"

Jeremy, göz ucuyla Elenora'ya baktı, sonra yine gözlerini yere indirdi. "Orkide Sokağı'nda."

"Orkide Sokağı ha?" Arthur'un dudakları kurnazca kıvrılmıştı.

"Evet, tabii ya, orası genelev patronu Mrs.Flowers tarafından işletilen batakhanelerin bulunduğu sokak."

Elenora, vah vah dercesine adamın üzerine gidemek, sözlerinin tadını çıkardı.

"Sen artık genelev müşterisi mi oldun Jeremy? Ne kadar utanç verici bir durum. Karın biliyor mu?"

"Oraya sadece iş için gitmiştim," diye homurdandı. "Orada genelev olduğundan haberim bile yoktu."

"Önemli değil," dedi Arthur.

"Şu dün gece tanıştığın ve seni Green Lyon'a götüren adamdan bahset biraz bakalım."

Jeremy derin bir soluk almayı denedi. Ama Arthur hâlâ yakasından tuttuğu için pek başarılı olamadı.

"Anlatacak fazla bir şey yok. Yanlış hatırlamıyorsam adı Taş, ya da Taşçı veya öyle bir şeydi işte. Green Lyon'ın müdavimi gibi görünüyordu.

"Neye benziyordu," diye sordu kız.

Jeremy'nin yüzü karıştı. "Bunun lânet konumuzla ne ilgisi var şimdi?"

Arthur adamı heykele çarpacak şekilde hızlı itti.

"Sorusuna cevap ver Clyde!"

"Kahretsin. Görüntüsünde dikkat çekecek bir özellik hatırlamıyorum. Eğer öğrenmek isterseniz di-

ye söylüyorum. Onunla karşılaşmadan önce birkaç şişe Bordo Şarabı içmiştim."

"İçki mi içtin?" Elenora bu küçük ayrıntıyı duyunca şaşırdı. Jeremy ile nişanlıyken çok fazla içki içtiğini bilmiyordu. "Bir sarhoştan daha kötüsü yoktur Jeremy, Zavallı karına şimdi daha çok acımaya başladım."

"Sıkıntılarımı unutmak için gayet makul sebeplerim vardı," diye hırladı adam.

"Evliliğim aşk evliliği değildi. Giderek cehenneme dönüşmüştü. Evlenmeden önce babası, servetinin önemli bir kısmını kızının üstüne geçireceğini söylemişti ama sonra sözünde durmadı. Gelirimizi kontrol altında tutuyor ve onun dalgasında dans etmem için gaddarca baskı yapıyor. Tuzağa düştüm, *tuzağa*."

"Bana bak, evliliğinde yaşadığın hüsran bizi hiç ilgilendirmez," dedi Arthur. "Orkide Sokağı'nda gördüğün adamı tarif et."

Jeremy kaskatı kesildi. "Sanım benim boyumdaydı. Saçı kahverengiydi." Alnını sildi. "En azından galiba kahverengiydi."

"Şişman mıydı?" Arthur yardımcı olmaya çalıştı. "Yoksa zayıf mı?"

"Şişman değildi." Adam tereddüt etti. "Oldukça adaleli bir vücudu vardı."

"Yüzünde sıradışı bir şey var mıydı?" diye sordu Elenora.

"Mesela bir yarası filan?"

Jeremy öfkeyle baktı. "Herhangi bir yara hatırlamıyorum. Gördüğüm kadarıyla kadınların beğendiği, çekici bir tipti."

"Nasıl giyinmişti?"

"Pahalı." Jeremy bunu tereddüt etmeden söylemişti.

"Terzisinin adını sordum ama o gülerek konuyu değiştirdi."

"Elleri nasıldı? Onları tarif edebilir misin?"

"Elleri mi?" Jeremy, kıza çok karmaşık bir matematik problemi sormuş gibi baktı.

"Elleriyle ilgili olağan dışı bir şey hatırlamıyorum."

"Buna devam etmenin hiçbir faydası yok," dedi Arthur, adamın yakasını bırakarak.

"Yardımcı olacağına inandığın bir şey hatırlarsan beni hemen aramayı sakın ihmal etme."

Jeremy, öfkeli hareketlerle ceketini ve kravatanı düzeltti.

"Bunu yapmak için niye kendimi zahmete sokayım ki?"

Arthur'un gülümsemesi, ölüler diyarı Tanrısı Hades'ten de soğuktu.

"Çünkü, yeni ahbabın, geçen birkaç hafta içinde üç cinayet işledi."

Jeremy bir şeyler gevelemeye çalıştı ama tek bir kelime bile dökülemedi dudaklarından. Elenora, ortam uygun olsaydı, adamın bu haline çok gülerdim diye düşündü. Ama Jeremy'nin şoka girmiş ifadesinin tadını daha fazla çıkaramadı çünkü Arthur burnundan soluyarak onu heykellerin arasından çıkarmış, balo salonuna doğru itekliyordu.

"Bir kere en başta, niye dışarı çıktın? Yetmezmiş gibi bu herifle nasıl karşılaştın?" diye homurdandı.

"Katile benzeyen birini gördüğümü sandım."

"O cehennemlik lânet herif burada mıydı yani?"

Arthur o kadar ani durmuştu ki, Elenora adamın çizmelerinin üzerinde minik bir uçuş yaparak neredeyse dizlerinin üstüne kapaklanıyordu. Adamın aklına kıza yardım etmek bile gelmemişti.

"Emin misin?"

"Emin olduğumu sanıyorum. Fakat kesin olmadığını da itiraf etmek zorundayım. Arkama, tam boynumun altına dokundu. Yemin ederim maksatlıydı. O anda kemiklerime kadar donduğumu hissettim."

"Lânet piç!"

Arthur kızı çekerek şefkatle kollarının arasına aldı.

Onun göğsüne yaslanmak ne kadar mutluluk verici bir duyguydu. Sıcak, güvenli ve rahat göğsüne.

"Arthur, belki de hayâl gördüm," dedi adamın ceketine doğru konuşarak.

"Tanrı bilir neden, son zamanlarda biraz gerginim. Jeremy'den öğrendiklerimize yoğunlaşmamız gerekir."

"Evet."

Elenora isteksizce başını kaldırdı. "Beni işe aldığın ajansın ismini, ikimiz dışında bilen sadece birkaç kişi var. Bunlar arasında bu bilgiyi başkasına vermeye heves edecek tek insan Ibbitts."

"Ve ajansın ismini verdiği adam da, büyük ihtimalle onu öldüren kişi."

Arthur kıza sarılmaktan vazgeçip teras basamaklarına doğru yürüdü. "Gel, çabuk olmalıyız."

"Nereye gidiyoruz?"

"Sen eve gidiyorsun. Ben Green Lyon'a gidip bir süre etrafa göz gezdireceğim. Clyde, yeni tanıdığı adamın, bu kulübün müdavimi gibi göründüğünü söylemişti. Belki bu gece de oradadır."

"Hayır Arthur. Bu işe yaramaz. Ben de gelmeliyim."

"Elenora, bunu tartışacak zamanım yok."

"Kabul ediyorum. Ama efendim, mantıklı düşünmüyorsunuz. Zavallı bir görgü tanığı olarak ben... ben hâlâ katili teşhis edebilecek tek kişiyim."

31

Bir saat sonra Elenora, omuzlarını şalıyla, dizlerini de battaniye ile sıkıca sarıp sarmalamıştı. Gece öyle çok soğuk değildi ama insan, ne kadar oturacağını bilemediği karanlık bir arabada beklemek zorunda kalırsa, soğuğu hissetmesi son derece normaldi.

"Burada böylece oturup beklemek, sandığım kadar heyecanlı olmuyor," dedi sıkıntıyla.

Arthur diğer tarafta, koyu bir karanlığın içine gömülmüş, gözlerini Green Lyon'ın kapısından ayırmıyordu. "Seni uyarmıştım."

Bu kinâyeye aldırmamaya karar verdi. Arthur, bugün havasında değildi ama bunun için onu suçlayamazdı elbette.

Bu macera için Jenks'e kiralamasını söyledikleri eski arabada oturuyorlardı. Elenora, adamın yürüttüğü muhakemeyi anlamıştı. Her şeyden önce Green Lyon'ın bulunduğu sokakta bir saniye bile park etseler, kendi arabaları hemen tanınırdı. Fakat ne yazık ki,

kiralık at ahırında, gecenin bu geç saatinde sadece içinde oldukları bu eski püskü araba kalmıştı.

Diğer müşterilerin arabayı neden tercih etmediklerini anlamak çok zor değildi. Hareket halindeyken fena halde gıcırdıyor ve dayanılmaz biçimde sarsıyordu. Üstelik ilk bakıldığında koltuklar tertemiz görünse de, minderlere sinen yılların kokusu, kısa sürede nefes almayı imkânsız hale getiriyordu.

Elenora ufak bir iç geçirerek, yine de her şeye rağmen burada, karanlıkta Arthur'la diz dize oturup sohbet etseydik çok hoş olacaktı diye itiraf etti kendi kendine. Bir veya iki saat, giren çıkan erkek selini gözetleyerek çene çaldıklarını getirdi gözünün önüne.

Ama bu cehennemin bulunduğu sokakta sıra sıra park etmiş arabaların arasında yerlerini alır almaz Arthur çok derin bir sessizliğe gömülmüştü. Bütün dikkatiyle Green Lyon'ın kapısını dikizliyor ve hiç şüphe yok ki, planını tekrar tekrar aklından geçiriyordu.

Bu cehennem gibi yere akan erkek seline bakarak içersinin nasıl bir şey olduğunu hayâl etti. Olumlu düşünülebilecek bir yer olmadığı kesindi. Ön girişteki gaz lâmbasının zayıf ışığı, giren çıkanların yüz hatlarının neye benzediğini az da olsa ortaya çıkartıyordu.

Arabalarından, paytonlarından yuvarlanarak inmeye çalışan erkeklerin hepsi zil zurna sarhoştu. Yüksek sesle gülüyor, açık saçık fıkralar anlatıyorlardı. İçerde yaşayacaklarının heyecanından olacak, yüzlerinden ateş saçılıyordu.

Kulübe doğru gidenlerin hepsinde farklı ifadeler vardı. Bazıları sevinç ve mutluluk sarhoşluğu yaşı-

yordu. Belli ki bugün şansları yaver gitmiş, rehberlerinden onları başka eğlence mekânlarına götürmelerini istemişlerdi. Fakat çok büyük bir kısmı mahzun, kederli, sinirli ve derin bir sıkıntı içindeydi. Ufak bir kısmı, ailesinden ölü çıkmış gibiydi. Elenora, bunların çok kısa bir süre önce kumarda bir ev veya koca bir miras kaybettiklerini anlayabiliyordu. Bu gibilerin şafaktan önce, kafalarına bir silah dayayabileceklerı geldi aklına. Tekrar ürperdi.

"Üşüdün mü?" Arthur uzun bir süre sonra nihayet konuşmuştu.

"Hayır pek üşümedim. Onu bu gece göremezsek ne yapacaksın?"

"Yarın yine deneyeceğim." Arthur bir kolunu koltuğun arkasına uzattı. "Bu arada belki elime daha fazla bilgi geçebilir. Şu ana kadar çözüme hiç bu kadar yakın olmamıştım."

"Katilin Goodhew ve Willis'le olan bağlantısını Jeremy'e, tabii onun vasıtasıyla herkese açıklamasından rahatsız oldun mu? Bu bir tesadüf olamaz. Bunu maksatlı yapmış olmalı."

"Hayır rahatsız olmadım. Clyde'a senin aslında bir ajanstan geldiğini ve bu konuda daha önce yapılan şakaların tamamen doğru çıktığını söylemesi, bana da kasıtlı geliyor. Zarar verme amacına yönelik bir kasıt."

"Ne tür bir zarar?"

"Henüz bilmiyorum. Hatırlasana; onu tanıyamayacağımıza inanıyor. Kimliğinin gizli olduğu konusunda en ufak bir kuşkusu yok."

Elenora şalına iyice sarıldı. "Tek ümidim bu mesafeden onu tanıyabilmek."

Arabaya yeniden bir sessizlik çöktü.

"Arthur?"

"Evet."

"Sana sormak istediğim bir şey var."

Adam başını döndürmeden "Neymiş o?" dedi.

"Jeremy ile konuşurken, Orkide Sokağı'nın genelev muhiti olduğunu nereden bildin?"

Arthur bir iki saniye sanki soruyu duymamış gibi en ufak bir tepki vermedi. Sonra Elenora, onun karanlığın içinde gülümsediğini gördü.

"Böyle yerler kendini belli eder. Nasıl olduğunu anlamazsın ama öğreniverirsin. Erkek dedikoduları işte Elenora."

"Bunu duyduğuma hiç şaşırmadım."

Arthur kıza doğru baktı. Hâlâ dudağının kenarında mutlu bir tebessüm kırıntısı duruyordu. "Senin asıl öğrenmek istediğin, geneleve gitme alışkanlığım olup olmadığı, ya da bir vesileyle oraya gidip gitmediğimi öğrenmek."

Elenora başını dikleştirerek Green Lyon'ın kapısını gözetlemeye devam etti.

"Kişisel hayatınız kesinlikle hiç ama hiç ilgimi çekmiyor efendim."

"Elbette çekiyor ve cevabım hayır."

"Anlıyorum."

Kız bir an kendini kuşlar gibi hafif hissetti ama sonra, bu maceranın başından beri adamın kişisel hayatıyla ilgili olarak aklına takılan bir başka soruyu hatırlayıverdi. Aklına gelen soru, kontrolü dışında kelimelere dökülüverdi.

"Peki, o zaman herhalde bu tür iş yerlerinin sağladığı hizmetlerden de yararlanmıyorsunuzdur.?"

"Elenora, şu anda hayatımda başka bir kadın yok," dedi Arthur yavaşça.

"Aslında bir süredir, hayatımda başka hiç kimse yok. Öğrenmek istediğin bu muydu?"

"Beni ilgilendirmez."

Arthur, "Oh tatlım, hayır; ilgilendirir," dedi fısıldayarak. "Her şeyden önce çok özel bir beraberliğimiz oldu. Duygusal olarak bir başka kadınla ilişkim olup olmadığını sormaya yerden göğe kadar hakkın var." Bir an durdu.

"Tıpkı benim, şu anda senin bir başka adamla ilişkiye girme isteğin olup olmadığını açıklamanı beklemem gibi."

Sesinin tonundaki sıcaklık, kızın ense tüylerini okşamıştı yine. Bir tür sahip çıkma uyarısı sezinledi sözlerinde.

"Hayatımda başka erkek olmadığını herkesten çok senin bilmen gerekir."

Sonra boğazını temizledi. "Senden de aynı asaleti bekliyorum."

"Öyle olacak," dedi Arthur kısaca.

Yeniden Green Lyon'ın kapısına dikkatini çevirerek, kızı içinde kabaran özlem yüklü arzu ve tatmin duygularının sessiz çarpışmasıyla baş başa bıraktı. Birlikte olduğumuz süre içinde onu yaşayabilirdim diye düşündü Elenora. Fakat sonuçta nasıl acı çekeceğini bilmek, gerçeği olduğundan daha dayanılmaz hale getiriyordu.

Düşüncelerini geleceğine ve yaptığı planlara odaklamaya çalışsa da, Arthur'suz bir hayat hayâl etmek, artık giderek zorlaşıyordu onun için.

Aman Tanrım! Ona aşık oldum.

Gerçeği yakalayınca önce müthiş bir canlılık hissetti içinde ama bu enerji dolu zindelik bir anda yerini korkunç bir sıkıntıya bıraktı. Bunun olmasına nasıl izin vermişti? İçinde bulunduğu durum, hesaplarında büyük bir yanlışlık yaptığını gösteriyordu.

"Kahretsin."

Arthur, arabanın penceresine daha da yaklaşarak dikleşti. "Bu da nedir böyle?"

Adamın sesinin ani yükselişi kızı daldığı düşüncelerden çekip aldı. Hemen öne doğru eğildi.

"Ne oldu?"

Arthur bilmediğini anlatır gibi başını salladı. Bir yandan da gözlerini kulübün kapısından ayırmıyordu.

"Lanet olsun, bilsem. Fakat bu tesadüf olamaz. Baksana. Şu adam Ibbitts'in öldürüldüğü gece senin dans ettiğin adama benziyor mu? Ya da bugün sana dokunana?"

Elenora, onun gözlerini diktiği yöne bakınca, Green Lyon'ın kapısından çıkan yirmili yaşlarda yakışıklı bir adam gördü. Kapıda asılı gaz lâmbasının ışığında saçları açık kahverengi görünüyordu. İnce, uzun ve havalıydı.

Kalbi fırlayacak gibi oldu. Bileklerinde nabzının atışını hissetti. Ağzı kurudu. Katile mi bakıyordu yoksa şu anda? Ona dokunan, Ibbitts'in öldüğü akşam kendisiyle fütursuzca dans eden bu adam mıydı? Bu mesafeden emin olmak imkânsızdı.

"Aşağı yukarı aynı boyda," dedi tereddütle, "Sanki parmakları da uzunmuş gibi görünüyor. Ama buradan yüzünü göremiyorum."

"Hessians giyiyor."

"Evet ama, senin daha önce hatırlattığın gibi, Londra'da sayısız erkek bu tür çizme giyiyor."

Ellerini kucağında birleştirip sıkmaya başladı. "Arthur özür dilerim ama bu mesafeden emin olamıyorum. Daha yakın olmam lâzım."

"Arabaya binmiyor."

Hessianslı adamın merdivenlerden indikten sonra elinde taşıdığı feneri yakarak, karanlık sokakta uzaklaşmaya başladığını gördüler. Yalnızdı.

"Arabada bekle. Jenks seni koruyacak." Arthur hemen kapıyı açarak taşlı zemine atladı.

"Adamı takip edeceğim."

Elenora büyük bir endişeyle onu doğru eğildi. "Oh hayır, onun arkasından yalnız gitmemelisin Arthur. Lütfen, katilin yapmanı istediği de zaten bu."

"Sadece nereye gittiğini öğrenmeye çalışacağım. Kendimi göstermeyeceğim."

"Arthur..."

"Green Lyon'un bu kadar yakınında böyle bir mahallede neyle meşgul oluyor çok merak ettim. Mutlaka öğrenmem lâzım."

"Bunu sevmedim efendim. Lütfen Jenks'i de yanınıza alın."

Arthur başını çevirerek, adamın taşıdığı fenerin kaybolmakta olan ışığına baktı.

"Kendi fenerimi bile nasıl saklayacağımı bilemiyorum. Jenks'i alırsam, iki adamın kendisini takip ettiğini anlayacak."

Adam kapıyı kapatmaya yeltendi.

"Bekle. Onu tanıdın mı yoksa Arthur?"

"Roland Burnley. Juliana'yı kaçıran adam."

Elenora'nın kendisine gelmesine fırsat vermeden Arthur kapıyı kapattı.

32

Arthur'un arkasında bıraktığı fener ışıkları, araba lâmbaları, Green Lyon'ın kapısındaki ölgün ışık, giderek kayboluyordu. Roland'ın ışığını yakalamak için daha hızlı yürümeye başladı. Çizmelerinin topukları taşların üzerinde ses çıkarmasın diye ağırlığını dizlerine vererek, parmak uçlarında yürüyordu.

Roland ise gizlenmek için çaba harcamadan, nereye gittiğini bilen bir adamın rahatlığıyla, emin adımlarla ilerliyordu.

Dolambaçlı yolun iki yanında, gece olduğu için kepenklerini indirmiş küçük dükkânlar vardı. Bu dükkânlardaki işyerlerinde en ufak bir ışık belirtisi sızmıyordu. Gündüz saatlerinde tehlike arzetmeyen sokakta gece yalnız başına yürümek için aptal olmak lâzımdı. Roland'ı buraya çeken neydi acaba?

Birkaç dakika sonra takip ettiği adam, karanlık bir kapı girişine geldi. Arthur hemen, sokağın öbür yanındaki dehlize saklanarak, adamın küçük basık bir

hole girmesini seyretti. Fenerin ışığı önce titredi, sonra Roland'ın arkasından kapanan kapıyla birlikte tamamen yok oldu. Genç adamın, sokak fahişelerinden birini ziyaret etmiş olabileceğini düşündü Arthur. Bunda bir anormallik yoktu. Bütün erkekler için, yeni evli bile olsalar, bir kenarda metres bulundurmak olağandı. Fakat, her şeye rağmen bu pahalıya patlayan bir düşkünlüktü. Oysa Roland'ın parasal durumu hiç de iç açıcı değildi.

Adamın girdiği kapının üstündeki katta yer alan pencerelere baktı Arthur. Hiçbirinde ışık yoktu. Mutlaka arka taraftaki odalardan birine dalmıştı.

Orada kalmakla hiçbir şey öğrenemeyeceğine karar verdi. Fenerini yaktı, ışığı iyice kıstı ve saklandığı yerden çıktı. Dar sokağı hızla geçti ve Roland'ın girip gözden kaybolduğu kapıyı yokladı.

Kolayca açıldı.Fenerin loş ışığında merdivenleri ve dükkânların üstündeki katı gördü. Cebinden silâhını çıkardı.

Aniden hareket edebilecek gölgeleri kollayarak, eli tetikte merdivenlerden yukarı çıktı. Karanlığın içinde hiçbir şey kımıldamıyordu.

Basamakların sonunda kendini karanlık bir koridorda buldu. İki kapı vardı. Birinin altından bir ışık huzmesi sızıyordu. Siluetini fazla ortaya çıkarmadan, zayıf ışığını yerden vermesi için feneri duvarın yanına bıraktı. Kendi kendini mükemmel bir hedef yapmanın alemi yoktu.

Kapıya giderek, sol eliyle tokmağı çevirmeyi denedi. Tokmak parmaklarının arasında kolayca döndü. Roland burada her ne yapıyorsa, eli silâhlı bir adamın

içeri dalabileceğini hiç hesaba katmamış görünüyordu. Belki de sadece burada çok az kalmayı planladığı için veya hemen ayrılması gerekebilir endişesiyle kapıları kilitlemeyi düşünmemişti.

Bir süre kulak kabarttı. Odada hiçbir konuşma yoktu. Sadece bir kişinin, muhtemelen Roland'ın hareketlerinden çıkan sesleri duyuyordu.

Bir çekmece açıldı, kapandı. Bir süre sonra bir gıcırtı oldu. Eskilikten şişmiş gardrop kapağı olabilir miydi?

Uzun bir tıkırtı duyunca, bu gürültülere denk getirerek kapıyı açtı. Kendini bir yatak, bir gardrop ve eski bir musluk bulunan küçük odanın içinde buldu. Roland tahta kaplı zemine yatmış, yatağın altında bir şeyler arıyordu. Onun geldiğini duymamıştı bile adam.

"İyi akşamlar Burnley!"

"Ne?"

Roland öfkeyle etrafına bakınarak ayağa fırladı. Gözleri Arthur'u yakaladı.

"St. Merryn! Demek doğru."

Gözlerinde keder okunuyordu ama aniden yerini patlamaya hazır bir hiddet aldı.

"Onu zorla yatağına attın değil mi? Orospu çocuğu."

Önüne geçilmez bir öfkeyle iki elini yumruk yaparak doğruca Arthur'un üzerine yürüdü. Ya silâhı farketmemişti, ya da silâh tehdidini umursamayacak kadar öfkesi başına vurmuştu.

Yavaşça kapının eşiğinden odaya girdi Arthur. Bir adım attıktan sonra arkasını duvara verdi ama bir ayağının kapı aralığında kalmasına dikkat etmişti. Roland'ın ani tepkisi, onu, kendinin bile durduramadığı bir hızla hareket etmeye yöneltmişti.

Arthur'un kapı aralığındaki ayağına takılıp tökezleyen Roland, bir süre çaresizce dengesini kurmaya çalıştı. Yere düşmedi ama holün öteki tarafındaki duvara doğru tekerlek gibi yuvarlandı.

Gururun kırıldığını hissetti.

İki eliyle birden kalkmayı denedi.

"Cehenneme kadar yolun var St.Merryn."

"Bunu birbirine burnundan soluyan insanlar gibi değil, iki beyefendi gibi halletmeyi öneriyorum."

"Yaptığın berbat şeyden sonra, kendine nasıl hâlâ beyefendi diyebiliyorsun?"

Silâhını yavaşça indirdi Arthur. Adam, ilk defa o zaman farketmişti tabancayı. Kaşlarını çatarak, karşısındaki adamın hareketlerini izledi.

"Bu kadar kötü ne yapmış olabilirim?"

"Suçunun canavarlık olduğunu gayet iyi biliyorsun."

"Ne yaptığımı söyler misin bana?"

"Bir tanecik Juliana'mı, kumar borçlarımı ödemen karşılığında seninle yatmaya zorladığını inkâr etmeye kalkma sakın."

"Kusura bakma ama inkâr edeceğim."

Arthur tabancanın namlusuya Roland'a odaya girmesini işaret etti. "Her bir kelimesini."

Karanlık hole doğru baktı. "İçeri gel. Bu konuşmaya koridorda devam etmek istemiyorum."

"Ne o? Şimdi de beni öldürmeyi mi planlıyorsun? İntikam planının son halkası bu mu?"

"Hayır. Seni öldürmeye niyetim yok. İçeri gel. Şimdi."

Roland çekinerek silâha baktı. Gayet isteksiz odaya girdi.

"Onu hiçbir zaman sevmedin St. Merryn itiraf et. Ama onu istedin. Öyle değil mi? Benimle kaçınca deliye döndün ve soğuk kanlı bir intikam planı hazırladın. Zamanı kolladın. İçinden çıkılmaz bir bataklığa sürüklendiğimi görünce Juliana'ya haber gönderip, borçlarımı ödemen karşılığında kendini sana teslim etmesini istedin."

"Bu garip masalı sana kim anlattı Burnley?"

"Bir arkadaş."

"Ne derler biliyor musun? Böyle arkadaşların olduğu sürece düşmana ihtiyâcın olmaz."

Arthur tabancayı cebine koyarak odayı incelemeye başladı.

"Öyle sanıyorum ki, bu gece buraya Juliana'yı benimle bu yatakta bulma umuduyla geldin."

Roland tedirgindi. Dudaklarını inceltti.

"Bahis oynarken bir mesaj aldım. Bu adrese hemen gelirsem, burada işlediğin suçun kanıtını bulacağım yazılıydı."

"Bu mesaj sana nasıl iletildi?"

"Bir sokak çocuğu kulübün kapısına bırakmış."

"İlginç."

Arthur odanın diğer yanına geçerek boş gardırobu inceledi. "Peki, karına yaptığım şantajın kanıtını bulabildin mi bari?"

"Sen geldiğinde odayı aramayı henüz bitirmemiştim." Roland ellerini yumruk yaptı yeniden. "Ama şu anda burada olman, bu odaya aşina olduğunu gösteriyor."

"Ben de senin hakkında aynı sonuca varmıştım," dedi Arthur.

Gardırobu bırakarak musluğa yöneldi ve alttaki dolabın çekmecelerini açıp kapamaya başladı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye bağırdı adam.

"Senin bulman istenen her neyse, onu arıyorum."

En son çekmecede, ağzına deri bir kordon geçirilerek sıkı sıkı bağlanmış siyah kadife bir kese gördü. Bir şeyleri anlıyor olmanın verdiği ürperti yayıldı içine.

"Burada önemli bir ipucu bulan belki de ben olurum bu gece."

Arthur düğümü açıp, kesenin ağzını gevşetti ve baş aşağı tutarak salladı. Avucuna kumaşla kaplı iki nesne düştü. Bunları musluğun kenarına koyarak kumaşları açmaya başladı.

Çok ince bir zevkle işlenmiş iki küçük kutu gözlerinin önündeydi şimdi.

Roland biraz daha eğildi. "Enfiye kutusu mu bunlar? Ne işi var burada bunların?"

Elindeki kutulara yansıyan fener ışığının dansını seyretti bir süre Arthur. "Öyle görünüyor ki, bu gece ikimiz de tam bir aptal gibi davrandık. Neredeyse bize biçilen rolü müthiş bir başarıyla oynayacaktık."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Arthur, kutuları dikkatle tekrar kadife torbalara yerleştirdi.

"Birisi, bu gece seni öldürmemi planladı Burnley. Ya da en azından, benim katilim olarak senin asılmanı."

Arthur daha kapıyı tamamen kapatmadan, araba büyük bir gıcırtıyla hareket etmişti. Elenora, iki adam

karşısındaki koltuğa yerleşinceye kadar sabretmeyi başardı. Gölgelerin içinde yüzlerini okumaya çalışıyordu.

Damarlarında kaynayan merakı gizlemeye çalışarak, "Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Sana Roland Burnley'i tanıştırayım." Arthur kapıyı kapattıktan sonra pencerelerin gölgeliklerini indirdi. "Burnley, bu da benim nişanlım Miss. Elenora Lodge."

Köşeye büzüşmüş olan adam önce kararsızlıkla kıza kaçamak bir bakış attı, sonra göz göze gelmeye cesaret edebildi. Bakışlarında onaylamama ve merak hissetti Elenora.

Kulüpteki söylentileri o da duymuş diye düşündü. O yüzden nasıl bir tavır takınacağını bilemiyor. Saygın bir hanımefendi ile mi tanıştırıldı, yoksa bir hayat kadınıyla mı?

Elenora, en sıcak tebessümüyle, en soğuk tepkiyi bekleyerek elini uzattı. "Memnun oldum efendim."

Roland tereddüt etti. Fakat bir hanımefendinin eldivenli ellerini burnunun dibinde görünce, aldığı terbiye onu dürttü.

"Miss. Lodge." Başını gayet saygılı biçimde eline doğru eğerek, nezaketini gösterdi. Sonra hemen kızın parmaklarını bıraktı ama Elenora çoktan ölçümünü yapmıştı. Arthur'a baktı.

"Aradığımız kişi değil efendim," dedi yavaşça.

"Biraz önce ben de aynı sonuca vardım".

Arthur aniden kadife keseyi kızın kucağına attı ve arabanın lâmbasını yaktı. "Fakat birisi, tam tersini düşünmemi sağlamaya çalıştı. Bir baksana."

Kız, kesenin içindekilerin ağırlığını ve şekillerini hissetmeye çalıştı.

"Sakın kutuları bulduğunu söyleme."

"Evet."

"Aman Tanrım!"

Hızla deri kordonu çözdü ve minik nesneleri kumaş kılıflarından çıkartarak, bir tanesini lâmbaya doğru tuttu. Işık dekoratif süsler üzerinde gezindi. Büyük kırmızı taşta en görkemli yansımayı yarattı.

"Bu ne demek oluyor böyle?"

Roland, "Son birkaç dakikadır ben de aynı soruyu sorup duruyorum," diye homurdandı. "Fakat, henüz sorularıma bir cevap alamadım."

"Çok karmaşık bir hikâye," diye inandırmaya çalıştı Elenora. "Ama eminim St.Merryn olayları açıklayınca ikiniz de rahatlayacaksınız."

Arthur içini çekerek, bir bacağını öne doğru uzattı.

"Uzun lafın kısası Burnley, büyük amcamla beraber, en az iki kişiyi öldüren bir katili arıyorum."

Roland yerinden sıçradı. "Korkunç!"

"Birisi bizi, katilin Green Lyon'ın müdavimlerinden biri olduğuna inandırdı. Biz de Miss Lodge'la birlikte kulübün kapısını gözetlemeye karar verdik. Seni kulüpten çıkıp, karanlık sokağa doğru yürürken görünce yaşadığım şaşkınlığı düşünsene."

"Size anlattım. Bunu düşünmek için çok önemli bir-" Roland cümlesinin ortasında konuşmasını keserek Elenora'ya baktı. Utançtan pancar gibi kızarmıştı.

Arthur kıza döndü.

"Birisi, karısının ona benimle ihanet ettiğini, verdiği adrese giderse, bunu kanıtlayacak delili bulabileceğini söylemiş."

Elenora şok olmuştu.

"Ne kadar canavarca bir saçmalık."

Uzun uzun içini çekip başını salladı Arthur.

Kız Roland'a döndü. "St.Merryn'in, çok yüksek bir haysiyete ve mükemmel dürüstlük anlayışına sahip bir beyefendi olduğunu söylememe izin verin lütfen. Eğer onun hakkında en ufak bir şey bilseydim, eşinizi suistimal etmeyeceğinden emin olabilirdiniz."

Adam, öfkeli bir bakış fırlattı. "Bundan pek emin değilim."

Arthur'un gözlerinde ise bir mutluluk parıltısı oluşmuştu. Fakat bir şey demedi.

İyi ama ben *eminim*," diye ısrar etti Elenora.

"Bu tür saçmalıklara inanmaya devam edecek olursanız, dünyanın en aptal insanısınız demektir. Ayrıca, size ihanet ettiğini düşünerek, karınıza da aynı haksızlığı yaptığınızı söylemem gerekiyor."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsunuz," diye mırıldandı adam ama sanki köşeye sıkışmış gibiydi.

"Bu konuda da çok yanılıyorsunuz," dedi Elenora.

"Mrs.Burnley'le tanışma ayrıcalığını yakalamadım. Sizi çok derin bir aşkla sevdiğini ve eşini incitecek hiçbir şey yapmayacağını söylememe gerek yok bu halde."

Roland'ın yüzüne kararsızlık ve karışıklık hâkim olmuştu.

"Juliana ile tanıştınız mı? Anlamadım? Nasıl oldu bu?"

"Şimdi bunu anlatmanın ne yeri, ne zamanı. Sadece şunu söyleyebilirim. Size olan derin duygularına kalpten inandım. Her ne kadar siz bu itimadı gösteriyorsanız da. Ayrıca St.Merryn'in onuru da çok daha büyük bir güvene lâyıktır."

Sonra Arthur'a döndü.

"Çok rica ediyorum. Öykünüzü tamamlayınız efendim."

Arthur başını kaldırdı. "Şu çok açık ki, katil bu gece Burnley'i takip edeceğimi, onu kutularla beraber görünce, peşinde olduğum adam sanarak öldüreceğimi tasarlamış. Bütün bu tuzağı, beni oyun dışında bırakabilmek için kurdu şüphesiz."

"Evet tabii," dedi Elenora yavaşça.

"Bu katil her kimse, sizin ve Burnley'in pek de birbirinizi sevmediğinizi biliyor. Hatta ikinizin de, birbirinizi dünyanın en kötü insanı gibi gördüğünüzden emin."

"Pöh." Roland köşesine iyice sokuldu.

Arthur bir soluk aldı.

Elenora, iki adamı da kendine getirecek şekilde gülümsedi.

"Katil ikinizi de yanlış okumuş. Öyle değil mi? Ve sizlerin böyle ölümcül bir yanlışlığı yapmayacak kadar vicdanlı ve entellektüel olmayacağınızı nasıl olmuş da ummuş? Hiç şüphesiz ikinizi de, aynı şartlarda kendisinin ortaya koyacağı davranışa göre değerlendirmiş."

"Hmm." Arthur konuşmalardan sıkılmıştı.

Roland, çizmesinin burnunu inceliyordu.

Elenora, onların yüzüne bakınca avuçlarında bir kıpırdanma hissetti. Arthur'la Roland arasında şu anda gidip gelen duygular ne olursa olsun, çok kısa bir süre önce uçurumun kenarından dönülmüştü.

"Güzel, tamam; bu olay kapandı ve bitti."

Sıkıntılı havayı dağıtmaya çalıştı. "Size sormak istediğimiz oldukça fazla soru var Mr.Burnley. Umarım rahatsız olmazsınız."

"Ne sorusu?" Adam çekinerek bakmıştı.

Arthur, adamı dikkatle süzerek, "O odaya gitmeni tavsiye eden adamla ilgili bildiğin her şeyi anlatarak başla istersen."

Roland kollarını kavuşturdu.

"Anlatacak öyle fazla bir şey yok. Birkaç gün önce, kumar masasında tanıştım onunla. O gün eli çok kötüydü. İlk gece birkaç yüz Pound'unu aldım. Fakat ne yazık ki daha sonraki günlerde kazandığımın hepsini, kat kat fazlasıyla kaybettim."

"Green Lyon'a gelmeni de o mu teklif etti?"

Adamın ağzından cımbızla laf alınıyordu.

"Evet."

"Adı neydi?" diye üstüne gitti Elenora.

"Taş."

"Tarif et," dedi Arthur .

Roland elleriyle gösterdi.

"Uzun, zayıf. Mavi gözlü. Saçı kumral. Aşağı yukarı benim boylarda. Güzel yüzlü."

"Kaç yaşında?" diye sordu Elenora.

"Benim yaşlarda. Herhalde o yüzden çok iyi anlaştık. Mali durumumla ilgili zorlukları çok iyi anlamış görünüyordu."

Kız ellerini kucağındaki siyah kadife kesenin üstünde birleştirdi.

"Kendisi hakkında bir şey anlattı mı peki?"

"Çok az." Roland anlatacaklarını toparlamaya çalışırmış gibi durdu. "Daha çok, çektiğim para sıkıntısının bütün se-."

Aniden durdu ve Arthur'a öfkeyle baktı.

"Yaşadığın sıkıntılar yüzünden beni suçlamanı istemiştim," diye özetledi Arthur.

Roland, yine çizmelerini incelemeye dalmıştı.

Elenora, teminat verircesine başını salladı:

"Durumunuza bu kadar üzülmeyin. Yakında zorlukları arkanızda bırakacaksınız. St.Merryn, yeni yatırımlarından birinde size ortaklık teklif etmeyi planlıyordu."

Adam, çılgın gibi doğruldu.

"Bu ne demek şimdi? Neden bahsediyorsunuz?"

Arthur, sabırsızlıkla Elenora'ya baktı ama kız aldırmadı.

"Siz ve St.Merryn, mali konuları daha sonra görüşürsünüz Mr.Burnley. Şu anda kumar oynamak için sizi Green Lyon'a götüren o adama odaklanmamız gerekiyor. Lütfen kendisi hakkında söylemiş olabileceği sıra dışı veya size tuhaf gelen her şeyi hatırlamaya çalışın."

Roland fena halde yatırım meselesine dönmek istiyordu aslında ama sabretmenin daha uygun olacağını anladı.

"Anlatabileceğim pek fazla bir şey kalmadı," dedi.

"Birkaç şişe Bordo şarabı paylaştık ve kâğıt oynadık. Hepsi bu." Durdu. "Galiba bir şey daha var. Bende öyle bir izlenim bıraktı ki, bu adam tabiat felsefesi ve bilimle çok yakından ilgileniyor."

Elenora nefesini tuttu.

Roland kaşlarını çatmıştı.

"Tam olarak hatırlayamıyorum. Konu, bir şans oyunundan sonra açılmıştı. Çok fazla kaybetmiştim. Taş beni rahatlatmak için bir şişe daha şarap getirtti. Bir süre oradan buradan konuşarak içtik. Sonra bana, dahiyâne icadını dünyaya göstermeden ölüp giden İngiltere'nin İkinci Newton'unu bilip bilmediğimi sordu."

Kızın ağzı kurumaya başlamıştı. Arthur'a baktı ve gözlerinin derin parlaklığından onun her şeyi anladığını farketti.

"Bu bana, Lady Wilmington'a sormayı ihmal ettiğimiz soruyu hatırlattı," dedi Elenora.

"Bize gerçek diye anlattıklarıyla gerçekler pek benzeşmiyor tabii."

33

"Doğrusu, atmamız gereken doğru adımın bu olduğundan pek emin değilim efendim."

Elenora, şehrin karanlık pencerelerine bakarak şalını düzeltti. "Saat, sabahın ikisi. Belki buraya gelmeden önce eve gidip, biraz daha düşünmemiz gerekiyor."

"Lady Wilmington'a kibarlık yapacağım diye bir saat bile bekleyemem artık," diye cevap verdi Arthur.

Ağır pirinç tokmağı üçüncü kez vurup bıraktı. Elenora derin sessizliğin içinde ağır tokmağın sesinin binada yankılanmasından ürperdi.

Az önce, bu akşam olanlar hakkında ağzını tutması tembih ederek Roland'ı kulübüne bırakmışlardı. Daha sonra Arthur, arabacıya, Lady Wilmington'un adresine gitmesini emretti.

Nihayet holden ayak sesleri geldi. Birkaç saniye sonra da kapı aralandı. Üstünde sabahlık, başında yatak kepi olan bir hizmetçi uykulu gözlerle kapıyı açtı. Elindeki mumla şaşkın şaşkın onlara bakıyordu.

"Neler oluyor? Yanlış eve geldiniz herhalde efendim."

"Doğru eve geldik," derken Arthur, açılan kapıya hamle yapmıştı bile.

"Hemen Lady Wilmington'u çağırın. Ona bu işin bir ölüm kalım meselesi olduğunu söyleyin."

"Ölüm kalım mı?" Yüzü korkuyla gerilen hizmetçi arkaya doğru çekildi. Elenora, kızın sersemlemesini fırsat bilerek Arthur'un arkasından eve girdi. Sakince gülümsedi.

"Git ve Lady Wilmington'a, St.Merryn ve nişanlısının geldiğini söyle," dedi kesin bir tavırla. "Eminim bizi görmek isteyecektir."

Emir, hizmetçinin alt üst olmuş sinirlerini yatıştırmış gibiydi. "Peki hanımefendi." Bir mum daha yakarak holdeki masaya koydu, sonra yukarı çıkmak üzere merdivenlere yürüdü.

Kısa bir süre sonra da telaşla aşağı indi.

"Lady hazretleri biraz sonra size katılacağını söylememi istedi."

"Hâlâ, buraya gelmeden önce biraz daha bu konunun üzerinde dursaydık diye düşünüyorum," dedi Elenora. Zarif ve özenli işçiliğiyle çok pahalı olduğu hemen anlaşılan sevimli bir sandalyede gergin bir şekilde oturuyordu. Hizmetçinin onlar için yaktığı mum, bir başka ince işçilik örneği pencerenin önündeki yazı masasını, yansıttığı ışıkla çok hoş aydınlatıyordu.

"İkinci Newton benzetmesi tesadüf olamaz. Bunu en az benim kadar iyi biliyorsun."

Arthur ellerini arkasında birleştirmiş odayı arşınlıyordu.

"Lady Wilmington, bu bilmecenin kilit ismi. Bunu kemiklerime kadar hissediyorum."

Elenora, adamın yürüttüğü fikre yürekten katılıyordu. Onu endişelendiren Athur'un, Lady Wilmington'la yüzleşme tarzıydı. Bu çok hassas bir konuydu. Daha kurnazca yaklaşmalıydılar.

"Bu akşam bir ara, ona yaptığımız ziyareti düşünmeden edemedim," dedi kız.

"Treyford'u anarken durmadan madalyonunu okşamasını hatırladım. Sanki bana, birbirlerini sevmişlerse, belki bir çocukları varmış-."

"Bir oğlan değil," diye itiraz etti Arthur. Sonra ekledi:

"Bu ihtimal üzerinde de durdum bu akşam. Lady Wilmington'un tek erkek varisi, kocasının ölümünden sonra, bütün işleri dirayeti ve aklıyla alıp çekip çeviren son derece ağır başlı, temkinli, aklı başında saygın bir beyfendi. Kendini tamamen yatırım ve mal, mülk işlerine adamış biri. Öyle bilimle filan da hiç ilgisi yok."

"St.Merryn."

Lady Wilmington'un kapı girişinden gelen sesinde uyku sersemliğinden çok, uysallık ve teslimiyet seziliyordu.

"Miss. Lodge. Demek her nasılsa gerçeği öğrendiniz. Bunu başaracağınızdan korkuyordum zaten."

Arthur dolanmayı bırakıp kapıya doğru baktı.

"İyi geceler hanımefendi. Bu kadar geç saatte niye burada olduğumuzu anlamış görünüyorsunuz."

"Evet."

Lady Wilmington, yavaş yavaş yürüyerek konuya girmeye çalıştı.

Bu gece çok daha yaşlı görünüyor diye düşündü Elenora, bir zamanlar çok güzel ve hâlâ çok onurlu kadının, tamamen makyajsız olduğunu da dikkate alarak. Lady Wilmington'un gri saçları bu gece, modaya uygun biçimde toplanmamış, beyaz bir yatak kepinin altından olduğu gibi omuzlarına bırakılmıştı. Günlerdir uyumamış gibi bitkin görünüyordu. Parmaklarında hiç yüzük yoktu. Kulağına inci küpelerini takmamıştı.

Kadın, Arthur'un çektiği sandalyeye oturdu.

"Buraya torunumu sormaya geldiniz değil mi?"

Arthur tasdik etti. "Evet." Sesi son derece yumuşak çıkmıştı.

"Treyford'un torunu, öyle değil mi?" diye sordu Elenora kibarca.

"Evet."

Lady Wilmington, gözlerini titreşip duran mum ışığına dikmişti.

"Treyford ve ben deli gibi aşıktık birbirimize. Ama ben evliydim ve kocamdan iki çocuğum vardı. Sevgilimin bebeğini taşıdığımı öğrendiğimizde yapacak bir şey kalmamıştı. Herkesi, kocam Wilmington'dan hamile kaldığıma inandırdım ve yasalara göre kocam, kızımın babası oldu. Bu durumdan kimse şüphelenmedi."

Arthur merak etmişti.

"Treyford ondan bir çocuğunuz olduğunu biliyor muydu?"

"Evet. Çok mutlu olmuştu. Ailenin yakın bir dostu olarak, kızımın eğitimine yardımcı olacağına söz verdi. Ayrıca beşikten itibaren onu tabiat felsefesi ve matematik konularında yetiştirip kendisi gibi bir dahi yaratmaya yemin etti."

"Fakat sonra, Treyford laboratuarında meydana gelen patlamada öldü," diye hatırlattı Arthur.

"Onun öldüğünü duyduğum gün, ben de herhalde artık yaşayamam diye düşündüm."

Lady Wilmington, parmak uçlarıyla madalyonunu okşadı.

"Onun çocuğuna sahip olduğumu düşünerek kendimi avutmaya çalıştım. Helen'i, Treyford'un istediği gibi yetiştireceğime yemin ettim. Fakat çok zeki olmasına rağmen, bilim ve matematiğe hiç ilgisi yoktu. Çok başarılı bir müzisyen oldu ama Treyford'u hayâl kırıklığına uğrattığını biliyordu."

"Ama kızınız evlendiğinde, Treyford'un hem aklına, hem de bilime olan tutkusuna sahip bir erkek çocuk dünyaya getirdi."

Arthur bir sandalyenin arkasına yaslanarak Lady Wilmington'u yakından izlemeye başladı. "Bu doğru mu hanımefendi?"

Kadın yeniden madalyonuyla oynadı.

"Parker, Treyford'un o yaştaki kopyası adeta. Benzerlik inanılmaz. Kızım ve kocası bulaşıcı bir hastalıktan arka arkaya ölünce ben de torunumu Treyford'un istediği gibi yetiştirmeye ahdettim."

"Büyükbabasının kim olduğunu ona anlattınız değil mi?" dedi Elenora yavaşça.

"Evet, tabii. Anlayacak yaşa geldiğinde ona Treyford'dan bahsettim. Damarlarında gerçek bir dahinin kanının dolaştığını bilmek hakkıydı."

"Ona, İngiltere'nin İkinci Newton'u olabilecek bir adamın torunu olduğunu söylediniz," dedi Arthur. "Ve Parker büyük babasının hayâlini gerçekleştirmeye karar verdi."

"Treyford'u büyüleyen bütün konulara müthiş ilgi duydu," diye fısıldadı kadın.

Elenora ona baktı. "Simya da dahil mi?"

"Evet," diye ürperdi Lady Wilmington.

"Parker'ı bundan vazgeçirmek için çok çaba sarfettiğime inanmalısınız. Fakat büyüdükçe, bilim dışında da Treyford'a çok benzemeye başladı."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Arthur.

"Parker'ın karekteri, yıllar geçtikçe anlaşılmaz biçimde değişti. Hiçbir sebep yokken gülmeye başlar, sonra birden bire öyle derin bir karamsarlığa düşerdi ki, bazen kendini öldürmesinden korkardım. Böyle durumlarda sadece simya çalışmaları onu oyalamaya yardımcı oluyordu. İki sene önce, araştırmalarına devam edebilmek için İtalya'ya gitti."

Arthur hemen sordu: "Ne zaman döndü?"

"Birkaç ay önce."

Lady Wilmington acıyla içini çekti. "Döndüğü için çok mutlu olmuştum. Ama bir süre sonra İtalya'da öğrendiklerinin onun simyaya olan tutkusunu artırdığını görünce yıkıldım. Treyford'un günlüklerini ve çalışmalarını görmek istedi. Onları bir sandıkta saklıyordum."

"Verdiniz mi?" diye sordu Elenora.

"Onlarla oyalanacağını ve tatmin olacağını sandım. Gizli bir proje üzerinde çalıştığını farkediyordum ama ne yaratmayı ümit ettiğini bilmiyordum."

"Ne bulacağını sanıyordunuz?"

Arthur'un sesi biraz küstahçaydı.

"Felsefe Taşı'nı bulmasını mı, yoksa çeliği altına dönüştürebilmesini mi?"

"Benimle alay ediyorsunuz efendim ama Parker'ın mümkün olduğuna inandığı bazı gizli araştırmaları konusunda size bütün gerçekleri anlatmaya çalışıyorum."

"*Taşların Kitabı*'nda anlatılan aleti yapmaya karar verdiğini ne zaman anladınız?"

Lady Wilmington acı acı baktı adama.

"İki gün önce buraya gelip, hem büyük amcanızın, hem Glentworth'ün öldürüldüğünü, kutuların da çalındığını söylemenize kadar hiçbir şeyden haberim yoktu. Bunları Parker'ın yaptığını o anda anladım."

"Ve torununuzun, tuhaf bir dahinin çok ötesine geçerek," diye söze başladı Arthur. "Cinayet işlediğini, katil olduğunu farkettiniz."

Kadın başını eğerek madalyonuna daha sıkı sarıldı. Cevap vermedi.

Arthur, "Peki şimdi Parker nerede?" diye sertçe sordu.

Lady Wilmington başını kaldırdı. Şimdi daha sakin görünüyordu. Bir karara varmanın rahatlığı vardı sanki gözlerinde.

"Artık sizin torunumla ilgilenmenize gerek kalmadı efendim. Bu duruma son vermeyi ben üstlendim."

Adamın çenesi kasıldı.

"Onun durdurulması gerektiğini anladınız herhalde hanımefendi."

"Evet. Ben de tam bunu yaptım."

"Pardon?"

"Başka cinayet olmayacak."

Lady Wilmington'un eli madalyonundan düştü. "Size söz verdim. Parker öyle bir yerde ki, artık ne kendine, ne de başkasına zarar veremez."

Elenora onun yüzünü okumaya çalıştı.

"Ona ne yaptınız hanımefendi?"

"Torunum bir deli." Kadın artık gözyaşlarına hâkim olamıyordu.

"Artık bunu itiraf etmem gerekiyor ama ne olur, onun Bedlam'da zincirli vaziyette tutulmasına tahammül edemeyeceğimi de anlayışla karşılayın lütfen."

Elenora titredi. "Kimse bu kadar sevdiği bir akrabasına böyle kötü bir alın yazısı yakıştıramaz ama-."

"Siz gittikten sonra özel doktorumu çağırdım. Onu yıllardır tanırım ve tamamiyle güvenirim. Parker'ın şehir dışında özel bir kliniğe kapatılması için bütün ayarlamaları yaptı."

"Onu özel bir akıl hastanesine mi kapatıyorsunuz yani?" diye sert bir şekilde sordu Arthur.

"Evet, kapattık bile. Bugün öğleden sonra Dr.Mitchell ve iki görevli, Parker'ın kaldığı yere gitti. Onlara kulübe gitmek üzere olduğunu söylemiş. Onlar da, o anda torunumu alıp götürdüler."

Arthur'un kaşları çatılmıştı:

"Bundan emin misiniz?"

"Ben de oradaydım. Parker'ın yakalanışını, o korkunç deli gömleğinin giydirilişini gördüm. Demir parmaklıklı bir arabaya bindirildiğinde bana yalvardı. Sonra onu susturmak için ağzına bir kumaş bağladılar. Saatlerce deli gibi ağladım."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Elenora.

Kadın muma boş boş baktı.

"Sizi temin ederim. Bu gece, hayatımın en kötü gecesi. Treyford'u sonsuza dek kaybettiğimi öğrendiğim günden bile daha kötü hissediyorum bu gece."

Elenora da birkaç damla gözyaşının yanaklarından süzüldüğünü hissetti. Hemen kalkarak Lady Wilmington'un yanına gitti. Diz çökerek kadının ellerini tuttu.

"Yaşadığınız büyük felaketten dolayı gerçekten çok üzgünüm," diye teselli etmeye çalıştı. Kadın onu duymamış gibiydi. Mum ışığına bakmaya devam ediyordu.

"Eğer sizi üzmeyecekse, açıklanmasını istediğim bir nokta var Lady Wilmington," dedi Arthur sükunetini korumaya çalışarak.

"Eğer Parker, bugün öğleden sonra özel bir hastaneye götürüldüyse, Roland Burnley'e, Green Lyon yakınındaki adrese gitmesi için ulaştırılan mesajı kim ayarladı? Ve kim onu takip edeceğimden, sonra da kutuları bulacağımdan bu kadar emindi?"

Kadın iç geçirdi.

"Parker, planlama konusunda çok ustadır. Bu da torunuma Treyford'dan geçen özelliklerden biri. Sizi ve genç Burnley'i dahil ettiği planı, bugün görevliler onu götürmeden önce ayarlamış olmalı. Özür dilerim. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Neler olup bittiğini bilseydim, mutlaka sizi uyarırdım efendim. En azından bana gelip de bütün öyküyü anlattığınızdan beri kimse öldürülmedi."

Arthur, "Doğru," diyerek bir elini yumruk yapar gibi sıktı, sonra gevşetti.

"Genç Burnley'i, meşhur kutularla bulduğum o odada her an biri öldürülebilirdi ama."

Lady Wilmington mendiliyle gözyaşlarını sildi. "Çok üzgünüm efendim. Başka ne söyleyebileceğimi bilemiyorum."

"Kutulardan bahsetmişken," diye devam etti Arthur, "Parker onları bulmamı niye istemiş olabilir dersiniz? Jupiter'in Yıldırımı'nı yapmayı kafasına koyduğunu söylemiştiniz. Eğer bu doğruysa kırmızı taşlara ihtiyâcı vardı. Neden ikisinin de benim elime geçmesine izin verdi?"

Elenora ayağa kalktı.

"Belki de şu kutulara daha dikkatli bakmamız gerekiyor. Parker'ın onları bulmanı sağlaması için tek bir neden görebiliyorum."

Adam kızın ne demek istediğini anlamıştı. Kadife keseyi açarak kutulardan birini çıkardı. Sonra küçük çalışma masasının üstündeki lâmbayı yaktı.

Kız ışığın altında onun kutuyu dikkatle incelemesini seyretti.

"Evet, tabii," dedi Arthur kutuyu indirirken.

"Nedir o?" diye sordu Lady Wilmington.

"Kesinleştirmek için kutuları bu sabah bir kuyumcuya göstereceğim ama gerçek taşlar yerine, onlara çok benzeyen renkli camları bana bıraktığına neredeyse emin gibiyim."

"Şimdi iyice anlaşılıyor," dedi Elenora. "Parker asıl taşları alarak yerlerine sahtelerini koymuş. Peki, gerçek taşlar nerede olabilir?"

Lady Wilmington'un kafası iyice karışmıştı.

"Herhalde yanında götürmüştür. Belki de odasına saklamış olabilir."

"Eğer adresi verirseniz, yarın sabah hemen odasını ararım," dedi Arthur.

Kadın, Elenora'nın yüreğini dağlayan bir çaresizlikle baktı.

"Size odasının anahtarını veririm," dedi. "Ben, sadece, olayın en başından beri gerçekleri size anlatmadığımdan dolayı beni bağışlamanız için dua ediyorum."

"Duygularınızı anlıyoruz," dedi Elenora kadının titreyen elini tutarak.

"O sizin torununuz. Kaybettiğiniz aşktan kalan tek yadigâr."

Birkaç dakika sonra Arthur, Elenora'nın ardından arabaya bindi. Fakat bu kez kızın karşısındaki her zamanki yerine değil yanına oturmuştu. Çok derin bir iç çekerek ayaklarını uzattı. Baldırı kızınkine değiyordu.

Elenora, bu akşamki fiziksel yakınlığın, sadece rahatlama amaçlı olduğunu farketti. Bu da güzel bir duyguydu ve beraberliklerinin, yıllardır tatmayı unuttuğu bir başka yönüydü.

"Planını bir veya iki gün önceden yapmış olması bana çok da mantıksız gelmiyor," dedi Arthur bir süre sonra.

"Önce haberi olmayan bir rolde oynatarak Jeremy Clyde'ı kullandı. Sonra bir yem atarak beni Green

Lyon'a çekti. Ayrıca, hiç şüphesiz, bir takım sokak çocuklarını beni takip etmeleri için tuttu. Bunlardan biri beni arabanın içinde gördü ve Burnley'e mesajı ulaştırdı."

"Bunların hepsini, aradığın katili bulduğuna seni inandırmak için yaptı."

"Evet."

"Burnley'in katil olduğuna inanmaya hazır olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa adam nişanlınla kaçmıştı."

Sonra çekinerek gülümsedi.

"Katil kızın kaçırılmasını bir orkestra şefi gibi senin yönettiğini, dolayısıyla Roland'dan nefret filan etmediğini nereden bilebilirdi?"

"İşte bu da onun tek yanlış hesabı oldu."

"Evet. Yanlışlardan açılmışken bu gece balo salonunda bana dokunduğunu sandığım garsonun katil olduğunu düşünmem, hayâl gücümün çığrından çıktığını gösteriyor." Ürpererek devam etti Elenora. "Yanıldığım için çok mutlu olduğumu itiraf etmeliyim."

"Ben de. O adamın bir kere daha sana dokunduğunu bilmek-."

Elenora, bir kez daha adamın aynı duyguları yaşamasını istemediği için hemen sözünü kesmişti. "Lady Wilmington'un doğru olanı yaptığına inanıyorum," dedi aceleyle.

"Parker akıl hastası. Sadece iki seçenek vardı onun için. Akıl hastanesi veya darağacı."

"Katılıyorum."

"Bitti," dedi kız. "Bu iş tamamlandı. Sorumluluğunuzu tamamen yerine getirdiniz. Artık biraz kafanızı dinleyin."

Arthur konuşmadı. Fakat biraz sonra Elenora'nın elini tuttu. Öbür eliyle de sıkıca sararak, parmaklarının sarmaş dolaş olmasını sağladı.

Araba Rain Sokağı'ndaki büyük evin kapısına gelene kadar hiç konuşmadan öylece oturdular.

34

Başucundaki saat 3.15'i gösteriyordu. Arthur pencerenin yanından saate baktı. Çoktan soyunmuştu ama yorganın altına girmeye hiç niyeti yoktu henüz. İhtiyaç duyduğu uyku değildi.

İhtiyacı olan şey Elenora'ydı.

Koca ev derin bir uykuya dalmıştı. Hizmetçiler kimbilir kaçıncı rüyalarını görüyordu. Daha önceki dönüşlerine bakılacak olursa, Bennett, Margaret'i genellikle gün ağarırken getiriyordu eve.

Elenora'nın da kendisi gibi uykusu kaçmış mıydı acaba?

Zifir karanlık içindeki bahçeye bakarak kızın yatakta nasıl kıvrılarak yatmış olabileceğini hayâl etti. Sonra bir beyefendinin, davet edilmediği sürece, bir hanımefendinin kapısını çalmasının ne kadar ayıp olduğunu hatırlattı kendine.

Kız kısa bir süre önce iyi geceler derken hiçbir davet imasında bulunmamıştı. Tam tersine, ona da biraz uyumasını tavsiye etmişti.

Fakat bu talimata uymaya hiç niyeti yoktu Arthur'un.

Bir süre daha karanlık bahçeye baktı. Elenora'nın kapısına dayanmak doğrusu çok saygısızca bir hareket olacaktı. Evet, kütüphanede çok ileri gitmişlerdi ama Elenora'yı bir kere daha zor durumda bırakmaya hiç hakkı yoktu.

Riskler çok ve çeşit çeşitti. Margaret ve Bennett eve erken gelebilirlerdi. Üstelik Margaret onun, yanlış yatak odasında olduğunu her an anlayabilirdi. Veya hizmetçilerden biri tahtaların gıcırdamasını duyup, hırsız var endişesiyle yukarı çıkabilirdi.

Fakat, bunların hiçbirinin, uzun süredir sırtında taşıdığını farkettiği riskten daha önemli olmadığını gayet iyi biliyordu. Bu da Elenora'nın bütün istediğinin, ya da ihtiyaç duyduğunun, kısa süreli bir macera olması ihtimaliydi.

Kızın hayâllerinde parasal ve kişisel bağımsızlık yattığını biliyordu. Bir an Lancaster ailesine karşı bütün sorumluluk ve görevlerini bir kenara bırakıp, Elenora'yla uzaklara kaçtığını getirdiği gözünün önüne.

Akrabalarının ve ona bağımlı diğer bütün insanların istek ve beklentilerinden sıyrılarak, gözden uzak bir yerde onunla sonsuza kadar özgürce yaşama hayâli, giderek kabaran bir saplantıya dönüşerek, pencere camına yansıyan, gerçeğe yakın bir rüya sahnesi serdi önüne.

Fakat hayâl sahnesi birden bire yok oldu. Görevleri vardı. Bunlara devam etmeliydi.

Başka bir gerçek de, Elenora ile arasında sadece bir hol kadar mesafe olmasıydı.

Siyah ipek robdöşambrının kuşağını bağlayarak pencereden ayrıldı. Mumu alarak kapıyı açtı ve koridora çıktı.

Birkaç saniye etrafı dinledi. Ne dışarda araba sesi, ne aşağıda bir kıpırtı vardı.

Holü geçti ve Elenora'nın yatak odasının önünde durdu. Kapının altından hiç ışık sızmıyordu. Kendisinin aksine onun uyumuş olabileceğini düşündü.

Ama ya karanlıkta uyanık yatıyorsa? Kapıya yavaşça vurmaktan zarar gelmezdi. Uyumuşsa, küçük bir tıkırtıdan uyanmazdı nasıl olsa.

Pek öyle düşündüğü kadar yavaş vurmayı beceremedi. Peki, bu minik vuruştan sonra ne olmasını bekliyordu?

Bir an hiçbir şey duymadı. Sonra bir yatak gıcırtısı işitti. Bunu terlik sesleri izledi.

Kapı açıldı. Anlaşılmaz gözlerle Elenora belirdi kapıda. Yüzü mum ışığında, olduğundan daha şaşırmış görünüyordu herhalde. Siyah saçları, dantelli yatak kepinin altından omuzlarına dökülmüş, küçük çiçeklerle süslü düz bir gecelik giymişti.

"Bir şey mi oldu?" diye fısıldadı.

"Beni içeri davet et."

Kızın kaşları çatılıverdi. "Niye?"

"Çünkü; bir beyefendi davet edilmeden bir hanımefendinin odasına girmez."

"Oh."

Arthur nefesini tutmuş, kızın ne yapacağını merak ediyordu.

Elenora'nın dudakları duygu dolu bir tebessümle kıvrıldı. Geri çekildi ve kapıyı iyice açtı.

"Lütfen içeri gel."

O kadar güçlü bir arzuyla yanıp tutuşuyordu ki, Arthur'un diğer tüm duyguları adeta iflas etmişti. Şimdiden sert ve kalkmıştı. Onun için çıldırıyordu Arthur.

Tüm ihtirasını kontrol ederek kıza oracıkta saldırmayıp, yatağa kadar getirmeyi çok istedi. Kendini sessiz olmaya zorlayarak, elindeki mumu en yakın masaya koydu.

Kız sessizce kapıyı kapattı ve ona döndü.

"Arhur-."

"Şıışt.. Burada birbirimizle konuştuğumuzu kimse duymamalı."

Bir kelime daha söylemesine fırsat vermeden kızı kollarına alarak öpmeye başladı.

Narin kollar da ona sarılmıştı şimdi. İpek robdöşambrının üstünden sırtına geçen tırnaklarını hissedebiliyordu. Ağzı yavaşça açıldı ve onu içine aldı.

Kendini kontrol edecekti *bu kez*. Yemin etmişti. Bu sefer ona asla unutamayacağı bir tecrübe yaşatacaktı.

Avuçlarını kızın sırtından aşağı indirerek dolgun kıvrımlarının tadını çıkardı. Parmakları kalçalarını kavradığında, elinin altındaki taş gibi sert butlarının yaydığı muhteşem tahrikle neredeyse her şeyi berbat edip, tükenip gidiyordu. Onları usulca sıkarak, yavaşça sert cismin üstüne yerleştirdi.

Küçük tatlı bir ceryana kapılmış gibiydi kız. Minik, sessiz bir inleyiş duyuldu ve kendini adama doğru bıraktı.

Arthur'un elleri, incecik beline dolandı ve sabahlığı kavrayarak kuşağı çözdü. Boğazına kadar kapalı

çiçekli gecelik, dantel ve mavi kurdelelerle süslüydü. İnce kumaşı isyan edercesine geren dolgun göğüslerini ve delip çıkmak istercesine başkaldırmış uçlarını hissetti.

Boynundan başlayan küçük öpüşlerle, tahrike en açık bir noktayı, kulak memesini dişlerinin arasına aldı. Kız daha sık ürperti ve şevk dolu inlemelerle tepki veriyordu artık.

Başındaki küçük kepi tutan tokaları bir bir çıkardı. Sonuncusunu da çekip aldığında saçları adamın eline akıverdi. Kızın tepkileri, hiçbir ilâcın yapamayacağı kadar hayat veriyordu adama. Mis gibi kokan saçlarını avuçlayarak başını zaptetti ve öpücüğe boğdu.

Kız ellerini adamın robdöşambrının içine sokarak avuçlarını çıplak göğsünde gezdirdi. Parmakları o kadar sıcaktı ki, vahşi bir inlemeyle sarsıldı adam. Kendini tutmalıydı.

Kızın yüzüne baktı. Onun yüzündeki merak ve ihtirası okuyabilmek için mumun ışığı yeterliydi. Dudaklarını araladığında, Elenora'nın artık sessiz kalmaya mecbur olduğunu unutacak kadar zevk girdabına sürüklendiğini anladı.

Eliyle kızın ağzını kapattı ve şefkatle gülümseyerek, olmaz der gibi başını salladı. Elenora'nın gözlerinden anladığını belli eden bir pırıltı geçti. Ama bu alaycı, tahrik edici ışık birden bire kayboldu ve adamın ağzına kapanan avucunu ısırarak ihtirasını dizginlemeye çalıştı.

Az daha yüksek sesle gülecekti adam. Olacakları düşünmekten yarı sarhoş vaziyette onu kucaklayıp yatağa götürdü. Yavaşça çarşafların içine bırakarak robdöşambrını ve terliklerini çıkardı. Artık çırılçıplaktı. Çünkü yatmaya hazırlanırken pijamasını giymemişti. Birden bire, Elenora'nın onu ilk defa tamamen çıplak gördüğünü düşündü.

Onu çıplak görmekten mutluluk mu duyduğunu, yoksa tahrikin doruğuna çıkmış bir adam seyretmekten rahatsız mı olduğunu anlamak için kıza baktı.

Yüzündeki ifadeyi görünce gerginliği kayboldu. Haz dolu gözlerle gülümsüyordu ona. Kız parmaklarını halka gibi kullanmaya başlayınca artık kendini tutabilmek için yalvarmaktan başka yapabileceği bir şey kalmamıştı.

Yavaş yavaş kendini yatağa bıraktı. Birkaç dakika boyunca Elenora, bu kadar yakın olmanın çıldırtıcı zevkiyle kendinden geçti. Fakat bir iki azap dolu andan sonra kızın araştırıp bulmaya, keşfetmeye meraklı ellerini yakalayarak yaramazlık yapmasını engelledi. Eğer onu durduramazsa, bu iş planladığı gibi bitmeyecekti.

Tamamen yatması için onu usulca itti ve avuçlarını dolgun baldırlarında dolaştırmaya başladı. Geceliğinin bileğine yığılmış eteği, elinin her hareketiyle yukarı doğru sıyrılıyordu.

Eğildi, yumuşak, yuvarlak dizini öptü. Kızın parmakları ensesinde dansediyordu. Bir süre sonra bacaklarını ayırarak diliyle bacaklarının iç kısmında dolaştı. Onun parmakları ise ihtirasla saçlarında geziniyordu.

"Arthur..."

Bir elini uzatarak, sessiz olmaları gerektiğini hatırlatmak için ağzını kapattı. Sakinleştiğine karar verince yolculuğuna devam etti.

Başını iki bacağının arasına soktuğunda, burnuna gelen kadınsı kokuyla kendinden geçti. Nadir rastlanan baharat ve deniz kokuyordu sanki. Bir hayat boyu bu kokuyla yaşamak istediğini düşündü. Dizlerini başının iki yanına kaldırarak duyarlı, küçük goncayı buldu ve parmaklarıyla bu tomurcuğun serpilmesine adadı kendini.

Kız yay gibi gerildi ama henüz kesin bir tepki vermemişti. Fakat bedeni ne yapacağını çok iyi biliyordu. Kısa bir süre sonra, mum ışığında ellerinin cansuyuyla ıslandığını gördü.

Hızla nefes almaya başlamıştı. Kalçalarıyla yatağı döverek, içgüdüsel tepkiler veriyordu. Bir parmağını içeri doğru kaydırdığında ona daha sıkı sarıldı ve nefes nefese kaldı kız.

Başını eğerek, arzu pınarını öpmeye başladı. Aynı anda parmağıyla gidip gelmeye devam ediyordu.

Boğuk bir fısıltıyla, "Arthur," diye inledi kız. Kalkmaya uğraşıyordu. "Ne yapıyorsun?"

Adam başını kaldırmadı. Bir eliyle usulca ama kuvvetlice iterek tekrar yatırdı. Önce kalkmak için direneceğini sandı. Ama yavaş yavaş, inleyerek tekrar kendini yatağa bıraktı. Hızlanan nefesi dolduruyordu odayı. Onun tam olarak anlayamadığı bir girdaba sürüklendiğini görmemek mümkün değildi.

"Ah...Ooh... Ahhh, Tanrım!"

Sessiz kalması için fazla zorladım diye düşündü Arthur. Çok mutluydu ama biraz da telâşlanmıştı. Artık durduramazdı. Kız doruğa çıkmak üzereydi ve o bunu tamamlamak istiyordu.

Yaklaşan patlamayı kızdan önce hissetti. Bütün vücudu gerilmiş, tırnakları çarşafa geçmişti.

Kendini kaybetti diye düşündü. Artık etrafta olup bitenle ilgisi kalmamıştı.

İşte tam o sırada Arthur, ön holden gelen kapı sesini duydu. Aşağıdan mırıltılar geliyordu. Margaret ve Bennett dönmüşlerdi. Elenora ise fırtınalar gibi patlıyordu. Aceleyle başını kaldırarak, açılmış dudaklarını gördü. Gözleri sımsıkı kapalıydı kızın.

Felâketin ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Kızın vücudunu kavrayacak kadar yukarı kaydı. Başını iki elinin arasına alarak dudaklarını birleştirdi. Bu garip zevk anını taçlandıran çığlığı bütün gücüyle içine çekti.

Altındaki vücudun yumuşadığını hissetti. Arthur kızın dudaklarını bırakarak başını kaldırdı. Parmak ucuyla dudaklarına dokunarak, kulağına eğildi. Elenora ne olduğunu anlamadan şaşkın gözlerle ona bakıyordu.

"Margaret ve Bennett buradalar," diye fısıldadı.

Aşağıda kapı kapandı. Margaret'in ayak sesleri şimdi merdivenlerden geliyordu.

Arthur artık kaşını bile oynatmıyordu. Altında Elenora put gibi kıpırtısız yatıyordu. Sadece ayak seslerini dinliyorlardı.

Margaret, holde kendi yatak odasına doğru yürümeye başlayınca ayak sesleri yükselmişti. Arthur'la Elenora önce birbirlerine sonra da ikisi beraber, hâlâ yanmakta olan muma baktılar. İkisi de aynı şeyi merak ediyordu: Acaba Margaret, kapının altından sızan soluk ışığı farkedecek miydi?

Margaret'in ayak sesleri kendi yatak odasının önünde durdu. Arthur, tam artık ayrılabileceklerini düşünürken kadın tekrar yürümeye başladı.

Gelip kapıyı vuracak ve Elenora'nın cevap vermesini bekleyecek diye endişelendi adam. Tek ümidi bu sabaha karşı sohbetini kabul etmemek için Elenora'nın uygun bir mazeret bulabilmesiydi.

Ama o anda, Elenora'nın bütün gücüyle onu göğsünden itmeye çalıştığının da farkındaydı. İster istemez kendini yana atarak ayağa kalktı.

Kaçınılmaz ses kapıda duyuldu.

"Elenora, ışığını gördüm. Çok yorgun değilsen, sana çok heyecanlı haberlerim var. Bennett bana evlenme teklif etti."

"Bir saniye Margaret, sabahlığımla terliğimi giyip hemen geliyorum."

Kız yataktan fırladı.

"Verdiğin haber gerçekten çok sevindirici. Senin adına çok mutlu oldum."

Gardırobu açarak, bir yığın elbisenin eteklerini iki yana toplayıp, Arthur'un girmesi için yer açarken, bir yandan da, samimi ve sevecen bir tonla konuşmaya çalışıyordu.

Arthur, kızın kendini o lânet dolaba sokmaya karar verdiğini anladı. Sessiz bir iniltiyle baktı gardıroba. Elenora haklıydı. Odada saklanabileceği başka yer yoktu.

Hızla terliklerini ve robdöşambrını toplayarak büyük bir isteksizlikle dolaba girdi. Elenora hemen kapısını kapattı. Adam birden bire kendini müslinlerin ve ipeklerin arasında buldu. Tabii bir de koyu bir karanlığın.

Elenora'nın kapıyı açtığı duyuldu.

"Sanırım bunu kutlamamız gerekir," dedi Margaret'e.

"Neden aşağı inip, kütüphanede Arthur'un o mükemmel brandy'lerini denemiyoruz? Bennett'in teklifinin tüm ayrıntılarını duymak istiyorum. Benim de sana çok şaşırtıcı haberlerim var."

Margaret, ilk büyük aşkının sancılarını çeken bir genç kız gibi mutlulukla güldü. Belki de aynen öyledir kimbilir diye düşündü adam dolabın içinde.

"Peki, kendi kendimize brany içmeye cesaret edebilecek miyiz?" diye saf bir mutlulukla sordu kadın.

"Bilirsin Arthur brandy'lerine çok düşkündür. Onlara Tanrılar'ın ender bulunan iksirleri gibi davranır."

Elenora hemen atıldı, "Güven bana," diye. "Arthur şu anda eşsiz brandy'lerinden içmememiz için bize hiçbir şekilde itirazda bulunamaz."

Kapı kapandı ve iki kadın gülüşerek uzaklaştı.

Arthur bir süre daha karanlığın içinde kalıp, kadın eteklerini inceleyerek, düzgün ve o her anı planlı hayatına ne olduğunu merak etti? Bir kadının yatak odasında, gardırobun içinde gizlendiğine inanamıyordu.

Elenora ile tanışmadan önce asla böyle şeyler olmazdı hayatında.

35

Ertesi gün çarşambaydı. Hizmetçilerin tatil günü. Elenora, birden bire Sally ile baş başa buluverdi kendini bu boş evde. O da yeni Margaret Mallory romanını yalayıp yutmak için hemen odasına çekildi.

Margaret, Bennett ile yarım saat önce çıkmıştı. Onların ardından Arthur, Parker'ın odasını araştıracağını söyleyerek evden ayrılmıştı. Onun birlikte gitmeleri için ısrar etmesini beklediğini biliyordu adamın. Fakat kız sadece, gelmek istemediğini söylemiş ve üç küçük kırmızı taşı bulması için iyi şanslar dilemişti.

İki buçukta şapkasını ve eldivenlerini giyerek yürüyüşe çıktı.

Ilık ve güneşli bir gündü. Varmak istediği yere ulaştığında Lucinda Colyer ve Charlotte Atwater'ı, ebedi bir ölüm karanlığına gömülmüş Mrs Blancheflower'ın oturma odasında kendisini beklerken buldu.

"Hele şükür gelebildin Elenora."

Lucinda çaydanlığa uzandı. "Haberlerini dinlemek için sabırsızlanıyoruz."

"Zannedersem çok ilginç bulacaksınız," diyerek kanepeye oturan kız, iki arkadaşının yüzlerine baktı. "Gönderdiğim kısa not için özür dilerim."

"Merak etme, önemli değil," dedi Charlotte. "Mesajında, tartışmamız gereken çok önemli bir şeyden bahsediyordun."

"Aman Tanrım; oldu değil mi?"

Lucinda'nın gözleri korkuyla açılmıştı.

"Aynen düşündüğüm gibi. Senden faydalanmaya kalktı değil mi? Ah zavallı, zavallı Elenora. Ama seni uyarmıştım."

Elenora dün gece Arthur'un yaptıklarını düşündü. Ona yaşattığı inanılmaz zevkleri. Birden sıcak bastığını hissetti.

"Sakin ol Lucinda."

Çayından bir yudum aldı. "St. Merryn, bana hakaret ve aşağılama niteliğinde en ufak bir kötülük yapmadı."

"Oh." Lucinda'nın yüzü hâyâl kırıklığıyla asılır gibi oldu ama yine de gülümsemeye çalıştı. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

Elenora, elindeki fincanı tabağına koydu.

"Korkarım, patronumun çok duymak istediğiniz heyecanlı zamparalık masallarıyla sizi eğlendiremeyeceğim. Ama anlatacaklarımı çok daha heyecanlı bulacağınızı sanıyorum. Ve emin olun, çok da kârlı olacak sizin için.

Arthur, Parker'ın oturma odası olarak kullandığı küçük odanın ortasında duruyordu. Burada çok ters bir şey vardı.

Lady Wilmington ona anahtarı verirken, Parker'ın odasını, akıl hastanesine götürülürken bıraktığı gibi bulacağı konusunda teminat vermişti. Torununun hiçbir eşyasına veya diğer mallarına henüz dokunacak vakit bulamadığını da açıkça söylemişti.

Adam içgüdüsel olarak bütün odalara girip çıktı. Kırmızı taşları bulamamıştı ama onu asıl rahatsız eden bu değildi. Odaların görüntüsünde bir gariplik vardı.

İlk bakışta her şey düzgün ve yerindeymiş gibi görünüyordu. Yatak odasındaki, oturma odasındaki, mutfaktaki bütün eşya, modern bir gencin evinde olması beklenen türdendi. Sonra, kütüphanede, en meşhur şairlerin kitapları ve çeşitli klasikler yer alıyordu. Gardıropta da son moda giysiler asılıydı.

Alışılmamış ya da sıra dışı bir şey yoktu. Ve işte yanlış olan da buydu. Çünkü Parker, en alışılmadık ve sıra dışı katillerden biriydi.

Elenora, Lucinda ve Charlotte'un tepkilerinden memnun olmuştu. İki kadın dehşete düşmüş gibi ona bakıyorlardı.

"Kısaca," dedi, "Kulüpteki bütün beyler, St. Merryn'in sosyeteye büyük bir oyun oynadığını düşünmüşler. Beni elinin altında rahatlıkla kullanabileceği bir metres olarak aldığına inanmışlar."

"Yani nişanlısıymış gibi gösterdiği bir metres olduğuna inanmışlar, öyle mi? Ve seni her zaman yanında bulundurmak için de evine aldı. Ne kadar gaddarca," diye dövündü Lucinda.

Charlotte ona dönerek kaşlarını çattı.

"Elenora'nın gerçekten metres olmadığını hatırlamaya çalışsan Lucinda. Bu sadece kulüpte dolaşan bir dedikodu."

"Evet, tabii," diye söylendi Lucinda sıkıntıyla. Elenora'ya özür dilermiş gibi ya da pişman olmuş gibi baktı. "Eee, devam et."

"Söylediğim gibi," diye sürdürdü sözlerini kız da. "Adamlar, St. Merryn'in hevesini alıp, beni işten çıkartacağı tarih üzerine bahse tutuşmuş."

Dikkatlerini daha fazla çekebilmek için bir an durdu.

"Bu durumdan faydalanıp, kendi bahsimizi oynamamak için hiçbir sebep göremiyorum."

Ne demek istediğini anladıkları önce gözlerinden belli oldu. Sonra merak ve ümit pırıltıları yayıldı yüzlerine.

"Ama kesinlik olmalı," diye fısıldadı Charlotte ihtimallerden korkarak. "Eğer Elenora, St. Merryn'i birlikteliklerini bitirme tarihi olarak özel bir güne razı ederse..."

"Ben bunda bir sıkıntı çıkacağını sanmıyorum" diye rahatlattı Elenora. "St.Merryn'in benim isteyeceğim tarihi anlayışla karşılayacağını düşünüyorum."

"Ve bu tarihi bilen sadece bizler olacağız," diye soluk aldı Lucinda. "Niye bu bahis oyununu biz kazanmayalım ki?"

Elenora, "Birkaç bin Pound'dan bahsediyorlar," diye açıkladı. "Fakat, biz bu kadar yüksek oynamamalıyız. Bahisleri yüksek tutarsak şüphelenirler. Kimsenin bizim oynadığımız bahisleri sorgulamasını istemiyorum."

Lucinda hemen atıldı. "Peki, ne kadar o zaman?"

Elenora tereddüt ederek düşündü.

"Sanırım yediyüz, sekizyüz Pound'luk oynarsak, gayet güvende oluruz. Bahis defterlerinde dikkat çekmemek için bin doların altında oynamak yeterlidir. Nasıl olsa üç ayrı elden kazanacağız."

"Başımıza talih kuşu konmuş gibi olacak," dedi Lucinda umutla. Başını havaya kaldırıp, hafifçe anlamlı anlamlı sallayarak devam etti.

"Mrs Blancehflower'ın bana bırakacağını umduğum paradan daha fazla. Hem o paraya kavuşmam için çok büyük bir şansa ihtiyacım olacak herhalde. Çünkü öyle anlaşılıyor ki patronum benden daha uzun yaşayacak."

Charlotte merak etmişti.

"Peki ama oynayacağımız bahisleri götürüp yatırmayı nasıl becereceğiz? Hiçbir kadın St.James'teki kulüplere gidip adını bahis defterine yazamıyor ki."

"Bu problemi ben çözmek üzereyim," dedi Elenora. "Planımın işleyeceğine de eminim."

Charlotte rahatlamıştı. "Bu çok heyecan verici."

"Sanırım, kutlamak için çaydan farklı şeylere ihtiyacımız var," diye seslendi Lucinda. Kanepeden kalktı, büfeyi açtı ve tozlu bir şeri sürahisi çıkardı.

"Bir dakika," diye itiraz etti Charlotte. Hevesi kursağında kalmış gibiydi.

"Ya bahsi kaybedersek ne olacak? Bu paraları ödeyecek halimiz yok ki."

"Tanrı aşkına Charlotte, kafanı kullansana." Lucinda şeri sürahisinin kapağını açtı.

"Ancak St. Merryn, Elenora ile evlenirse bahsi kaybederiz. Böyle bir şeyin olabileceğini nasıl düşünebiliyorsun?"

Kadının yüzü hemen değişmişti.

"Evlenmesi mi? Onun servetine ve konumuna sahip hangi beyefendi, bir ücretli refakatçiyle evlenir? Kaybedebileceğimizi aklımdan geçirmek bile aptallıktı. Nasıl böyle bir duyguya kapıldım bilemiyorum."

Elenora, güçlü bir irade göstererek, "Çok haklısın," dedi. Yola çıkmak üzere olan gözyaşlarını güçlükle tuttu. Yüzüne aydınlık bir gülümseme oturtarak, şeri kadehini kaldırdı.

"Bahsimizin şerefine hanımlar."

■■■

Yarım saat sonra, Rain Sokağı'ndaki malikâneye dönmek üzere kalktığında, Elenora kendi kaderine doğru yürüdüğü hissine kapılmıştı. Küçük kitapçı dükkânını açmak için hayata meydan okuyarak, para endişesinden uzak, geleceğin güllerle bezenmiş yolları şerefine içmek ne kadar güzelmiş diye düşündü. Ve hiç şüphe yok ki, bir gün gözyaşları kuruduğunda, kendisi için yaratmayı planladığı hayattan zevk almayı o da becerecekti. Fakat önce Arthur'dan ayrılma acısını dindirmeliydi.

Bir parkın yanından geçti. Eve doğru uzanan yolda yavaş yavaş yürümeye başladı. *Hayır ev değil. Bu yol seni, geçici olarak çalıştığın yere götürüyor. Senin yuvan yok. Ama bir gün mutlaka olacak. Onu sen yaratacaksın.*

Büyük evin ön kapısına geldiğinde, bugün hizmetçilerin olmadığını hatırladı. Anahtarını çıkardı ve kendisinin olmadığı halde, bir evin kapısını açabilmenin verdiği buruk mutlulukla içeri girdi.

Kenarları kürklü pelerinini, eldivenlerini ve şapkasını küçük holde çıkardı. Bir bardak çay iyi olacaktı. Arka tarafa yönelerek mutfağa inen taş basamakları geçti. Önünde Ibbitts'in zavallı Sally'den şantajla para istemesine kulak misafiri olduğu kapıya baktı. Bu olaydan sadece iki gün sonra başuşak öldürülmüştü.

Kız bu kötü anıyla ürperdi ve yürümeye devam etti. Sally'nin yatak odasının kapısı açıktı. Hizmetçinin romanına yumulmuş olduğunu düşünerek içeri baktı.

Fakat oda boştu. Belki de Sally, tatil gününü dışarıda geçirmek istemişti.

Mutfakta kendisine bir tepsi hazırladı ve kütüphaneye çıktı. Bir bardak çay koyarak pencereye doğru gitti.

Ev son günlerde çok değişmişti. Yapılması gereken her şey bitmemişti ama geldiği gün gördüğü durumdan tamamen farklı bir yer olup çıkmıştı. Morali bozuk olmasına rağmen, şu ana kadar başardıklarını düşününce, görevini yapmış insanların gönül rahatlığı yayıldı içine.

Taş ve ahşap zeminler cilalanarak parlatılmış, kapalı odalar açılarak temizlenmiş, mobilyaların üstündeki örtüler kaldırılmıştı. Pencereler ve bir zamanlar karanlık görünen aynalar şimdi güneş ışığıyla şenlenmişti. Verdiği talimata uygun olarak bütün ağır perdeler kenarlarda toplanmış ve sıkı sıkı bağlanmıştı. En ufak tozlu bir yer bulmak artık imkânsızdı.

Bahçenin de çok daha davetkâr göründüğü farketti. Sağladığı bu gelişmeden mutlu oldu. Çakıllı yol bütün otlardan temizlenmişti. Son derece uzamış çimenler biçilmiş, çiçeklerin toprakları değiştirilmiş, sıra fıskiyenin onarılmasına gelmiş, ona da başlanmıştı.

Bir iki ay içinde kütüphaneden görünen manzaranın ne kadar güzel olacağını düşündü. Rengârenk çiçekler açacak, sağlık için gerekli şifalı bitkiler yetişecek, fıskiyeden akan sular, güneş ışığıyla pırıl pırıl parlayacaktı.

Pencereden baktığında Arthur, ara sıra da olsa onu düşünecek miydi acaba?

Çayını bitirip dönmek üzereyken, çiçek tarhlarında çalışan bahçıvan tulumlu, deri önlüklü adamı gördü. Fıskiyenin fayanslarının yenilenmesi gerektiğini düşündü. Emirlerinin yerine getirilmesini sağlamak için bahçıvanla ayaküstü konuşmasının ne zararı olacaktı ki?

Biraz aceleyle kütüphaneden bahçeye çıktı.

"Bir dakika lütfen," diye bağırdı adama doğru hızlı hızlı yürürken.

"Size bazı şeyler söylemem gerekiyor."

Bahçıvan homurdandı ama başını kaldırıp bakmadı. Zararlı otları yolmaya devam etti.

"Fıskiyeli havuzun fayanslarının değiştirileceğini biliyor musunuz?" diyerek adamın yanında durdu.

Adam yine homurdandı.

Yavaşça öne eğilerek bir başka kök salmış zararlıyı asılıp sökmesini seyretti.

"Beni duyuyor musunuz?"

Kalbi durmak üzereydi. *Elleri!*

Bahçıvanın eldivenleri yoktu. Uzun, ince, zarif parmaklarını görebiliyordu. Sol elinde altın bir mühür yüzüğü vardı. Katilin onunla vals ettiği akşam, ince eldiveninin altından hissettiği yüzüğü hatırladı.

Adamdan yükselen o nahoş kokuyu alınca hemen doğruldu. Nabzı o kadar hızlı atıyordu ki, duyulmasından korktu. Arkaya doğru bir adım attı, ellerini kenetleyerek titremelerini saklamaya çalıştı. Evin arka kapısına baktı. Milyonlarca kilometre ötede görünüyordu.

Bahçıvan ayağa kalkarak ona döndü.

Elenora'nın ilk düşüncesi, ki bu çok aptalcaydı, adamın katil olamayacak kadar yakışıklı olmasıydı. Ve sonra gözlerine bakınca, kimliği hakkında hiçbir şüphe kalmadı içinde.

Kıkırdamaya çalışarak, "Aslında ben kendi zevkime göre bir seçim yapıp döşenmesini istediğim fayanslardan bir örnek getirmiştim," dedi. Bir adım daha geri atarak, neşeli bir ifadeyle sözünü tamamlamayı denedi.

"Yanlış bir şey olmasını istemeyiz, öyle değil mi?"

Adam, deri önlüğünün altından bir tabanca çıkartarak, kızın kalbini hedef aldı.

"Hayır Miss Lodge," dedi adam. "Kesinlikle yanlış bir şey olmasını istemeyiz. Başıma zaten yeterince bela açtınız."

Birden Sally'nin odasında olmadığını hatırladı Elenora. Korku ve öfkeyle kabarıyordu içi.

"Hizmetçiye ne yaptın?" diye sordu azarlar gibi.

"Oldukça güvende." Silâhıyla barakayı işaret etti. "Git kendin gör."

Kız, bahçe barakasına kadar olan kısa mesafeyi, nefes almaya bile korkarak, dehşet içerisinde geçti ve kapıyı açtı.

Sally yerde, elleri, ayakları ve ağzı bağlanmış vaziyette oturuyordu. Neyse ki, şimdilik bir zarar görmemişti. Elenora'yı görünce gözleri panik ve çaresizlikle açıldı. Yanındaki odunların üstünde mühürlü bir mektup duruyordu.

"Benimle işbirliği yaptığın sürece Miss Lodge, hizmetçin yaşayacak," dedi Parker gayet sakin bir şekilde.

"Fakat bana herhangi bir zorluk çıkarırsan, gözünün önünde hizmetçinin gırtlağını keseceğim."

"Siz deli misiniz?" Elenora sözlerine dikkat etmeden konuşmuştu.

Sorusu adamı eğlendirmişe benziyordu.

"Büyük annem, öyle olduğumu düşünüyor. Dün beni bir akıl hastanesine yatırdı. Oysa, bana çok düşkün olduğunu sanıyordum. En yakın akrabanıza bile itimat edememek çok acı veriyor insana."

"Seni kurtarmaya çalışıyordu."

"Planladığı ne olursa olsun, bir iki saat içinde oradan kaçmayı başardım. Neden? Dün akşam için planladıklarımı zamanında yapabilmek amacıyla Londra'ya dönmek amacıyla tabii."

"Dün akşam gördüğüm sendin."

Abartılı bir reverans yaptı adam.

"Ta kendisi. Çok çekici bir boynun var Miss Lodge."

Böyle sulu sulu konuşup da kendisini sinirlendirmesine izin vermeye niyeti yoktu Elenora'nın.

"Niye St. Merryn'in, Roland Burnley'in katil olduğuna inanmasını istedin?"

"Kont hazretleri, aldığı tedbirleri gevşetecekti o zaman. Bir anlık gaflet önce seni, sonra onu yakalamamı kolaylaştıracaktı."

Kendi kendine güldü.

"Ayrıca Kont'la oyun oynamayı seviyorum. Mantığıyla gurur duyuyor ama onun muhakeme gücü benimkinin yanında beş para etmez."

Elenora, otoriter bir tonda, "Neden yapıyorsun bütün bunları?" diye sordu. Adamı lafa tutmayı başarabilirse, belki eve bir dönen olur, onu bahçede görüp, ne olduğunu anlamak için dışarı çıkabilirdi.

"En son aşamada, bütün sorularınızın cevaplarını alacaksınız Miss Lodge. Ama her şeyden önce kendimi tanıtmama izin veriniz."

Parker zarif bir şekilde başını eğildi ama silâhlı eli asla kıpırdamamıştı.

"İngiltere'nin İkinci Newton'unu tanıma şerefine nail oldunuz."

36

Arthur, bir ayağını öne atarak, dirseğini baldırına yerleştirdi.

"Beş numarada yaşayan beyin garip biri olduğunu neden düşünüyorsunuz?"

Yaşlı uşak homurdandı.

"Hiç erkek hizmetçi yok. Hiç oda hizmetçisi yok. Elbiselerini ütüleyecek, ya da yemek yapacak kimse de yok. Yapayalnız yaşıyor burada. Tek başına kendini bu kadar iyi idare eden bir başka genç tanımıyorum."

Beş numaralı evin kapısına bir kere daha baktı Arthur.

"Onu götürürlerken gördünüz mü?"

"A, evet." Kadın, Arthur'un baktığı tarafa şöyle bir göz atarak başını salladı.

"Doğrusu çok kötü bir görüntüydü. Eli kolu bağlı, Bedlam'daki zavallı insancıklara giydirdikleri deli gömleğine sarıp öyle götürdüler. Arabadaki kibar ha-

nımefendinin ağlayışını görseydiniz, yüreğiniz parçalanırdı. Sonra duyduğuma göre, şehir dışında özel bir akıl hastanesine yatırmışlar."

"Hiç ziyaretçisi gelir miydi?"

"Ben görmedim," dedi uşak. "Zaten öğleden sonraları, birkaç saat kalırdı evde."

Arthur, ayağını taş basamaktan çekerek doğruldu.

"Öğleden önce eve geldiğini hiçbir zaman görmedim. Kulübünde kaldığına karar verdim en sonunda."

"Ya da başka bir yerde," diyerek kapıyı çekti Arthur.

Elenora, yerin altında olduğunu önce burnuna çarpan küf kokusuyla anladı. Sonra Parker, gözüne bağladığı çapıtı çözdü. Gözlerini açınca kendini duvarlara tutturulan fenerlerle aydınlatılmış, penceresiz taş bir odada buldu kız.

Buraya, demir kafes gibi bir şeyin içinde inmişlerdi. Gözleri kapalı olduğu için aleti görmemişti ama Parker'ın onu indirmek için kullandığı ağır zincirin hareketlerini ve gürültüsünü hissetmişti. Büyük bir gururla kafesin nasıl kullanılacağını, kendisinden başka kimsenin bilmediğini söylemişti Parker.

"Tepede ve alt kısmında özel bir kilit sistemi var," diye anlatmıştı. "Hareket etmesi için, bağlantıları anlamak gerekiyor."

Elenora, tonozlu, alçak tavana bakınca, bulunduğu yerin çok, çok eski olduğunu anladı. Gotik işlemeler, öyle modern bir dekoratörün yapacağı türden güncel süslemeler değildi. Uzaktan bir yerden, damlayan ya da akan bir suyun sesi geliyordu.

Odada sayısız tezgâh vardı. Hepsi çeşit çeşit alet, edevat, cihaz ya da takımla doluydu. Denge aletini, mikroskopu, pertavsızı tanıdı Elenora ama diğerleri, tamamen yabancısı olduğu şeylerdi.

"Dedemin laboratuarına hoşgeldin Miss Lodge."

Parker, bir eliyle geniş bir kavis çizdi.

"Alet, edevat takımları mükemmel ama tabii ben buraya geldiğimde çok eskimişlerdi. Bazıları hâlâ kullanılabiliyor. Pek çoğunu da yeni ve gelişmiş aletlerle değiştirmeyi başardım."

Bu kâbus gibi yolculuk sırasında Elenora bir ara kendini arabadan atmayı düşünmüş ama adam, iki zalim kölesine emirler yağdırınca, artık hiçbir şeyin ona yardım edemeyeceğini anlamıştı. Bunlar hiç kuşkusuz, Parker'ın paralı haydutlarıydı.

"Fazla uzak bir yer değil," dedi adamın övünmelerine aldırmayarak.

"Hâlâ Londra'da olmalıyız. Neresi burası?"

Her şeyin kontrolü altında olduğu hissettirmek için sesini güçlü ve cesur çıkartmaya çalışıyordu. Ne olursa olsun, içinde dallanıp budaklanan korkuyu Parker'ın anlamasını istemiyordu. Bu deliye asla öyle bir tatmin yaşatmayacaktı.

"Çok zeki ve kurnazca Miss Lodge. Evet hâlâ Londra'dayız. Bu oda, eski bir manastır kalıntısının altında kalan uzak bir bölme. Bu civarda çok az insan yaşar. Onlar da buranın hortlaklarla dolu olduğuna inanırlar."

"Anlıyorum." Kız etrafa göz gezdirdi. Odanın karanlığın yoğunlaştığı köşelerine baktı. Burada hayâletlerin cirit attığına inanmak bazıları için o kadar zor olmasa gerekti.

Parker tabancasını bir tezgâhın üstüne bırakarak ceketini çıkardı. İçinde kar gibi beyaz, ütülü, çok iyi dikilmiş bir gömlek ve zarif kesimli bir yelek vardı.

"Dedem, manastırın bu ürkütücü şöhretini sürdürmesine destek olmuş. Ben de bu görevi devam ettiriyorum," dedi katil. "İnsanları buradan uzak tutmaya yarıyor."

"Beni niye buraya getirdin?"

"Doğrusu bu biraz karışık bir hikâye Miss Lodge." Saatine baktı. "Fakat zamanımız olduğuna göre anlatabilirim."

Tezgâhlardan birine yürüyerek ellerini, hain görünümlü büyük bir aletin üzerinde gezdirdi. Bir adamın sevgilisini okşaması gibi dolaşıyordu eli aletin üstünde. Gözlerinde garip bir huşu belirdi.

"Bu bir kader öyküsü."

"Saçma. Hiçbir ciddi bilim öğrencisi, kaderden sözetmez."

"Ama tatlım, ben ciddi bir bilim öğrencisi değilim ki. Bir ustayım. Bilim ustası olarak doğdum ben."

"Büyükannen haklı. Sen delisin."

İnsanın kanını donduran bir kahkaha attı adam.

"Evet, buna gerçekten inanıyor o kadın."

"Sen adam öldürdün."

"Cinayet sadece bir başlangıçtı Miss Lodge."

Şimdi, aletin top namlusunu andıran parçasını okşuyordu. "Sadece bir başlangıç. Hâlâ çok şey başarmam gerekiyor."

Makineyi okşama şekli kızı rahatsız etmeye başlamıştı. Uzun zarif parmaklarından gözünü alamıyordu.

"Şu kader dediğin şeyi anlat biraz."

"Artık o konuda hiçbir şüphe yok. Ama hiç."

Aleti neredeyse kucaklayacakmış gibiydi. "St. Merryn ve ben ortak bir geçmişi paylaşıyoruz. Hiçbirimiz artık alın yazılarımızdan kurtulamayız."

"Ne demek istiyorsun?"

Parker, cebinden kırmızı kadife bir kese çıkartarak, ağzını sıkan kordonu çözdü.

"Bana cinayet işleme görevi, ona da bana karşı çıkma kaderi miras bırakıldı. Fakat bu kez olaylar, daha önce geliştiğinden farklı bir yöne kaydı."

Kesenin içinden dikkatlice, büyük kırmızı bir taş çıkardı ve o garip makinenin ağzı gibi görünen bir yere yerleştirdi.

"Sen neden bahsediyorsun Tanrı aşkına?" diye çaresizce sorarak Elenora adamın sürekli konuşmasını sağlamaya çalışıyordu.

"Benim dedemle St. Merryn'in büyük amcası, şiddetli bir rekabet içine girene kadar çok iyi arkadaşlarmış. En sonunda aralarındaki çekişmenin tadı kaçmaya başlamış. George Lancaster, dedemin Newton kadar akıllı olmasını çok kıskanıyormuş. Anlıyor musun? Ona deli demiş, onunla alay etmiş."

"Sen de intikamını aldın öyle değil mi? Arthur'un büyük amcasını öldürdün."

"Lancaster'in ölümü bir kazaydı, tamam mı? En azından o sırada öyle düşünüyordum. Projenin başarısına şahit olana kadar onu öldürmeye hiç niyetim yoktu. Dedemi küçümseyerek, ona deli simyacı demesinin cezasını çekmesini ve bundan utanmasını görmek istiyordum. Fakat laboratuarını araştırırken, o bunağı birden bire görünce çok şaşırdım."

"Orada küçük kutuyu arıyordun değil mi?"

"Evet. Jupiter'in Yıldırımı, ancak o üç taşla çalışabiliyor."

İkinci taşı da alete taktı.

"George Lancaster öldükten sonra, belki de kaderimi yanlış okuyorum dedim ama St. Merryn'in beni aradığını öğrenince, her şey yerli yerine oturdu. O zaman anladım ki, başarıma asıl şahit olması gereken o yaşlı adam değil, St. Merryn'dir. Kader böyle istiyordu. Bu da son derece mantıklı."

"Nasıl yani?"

"George Lancaster ve dedem farklı bir zamanda yaşamışlar. Onlar önceki nesil. Geçmişe aitler. Ama ben ve St.Merryn bu çağa aitiz, bugünüz. Öyleyse, zaferime St. Merryn ailesinin önceki kuşağı değil, Kont'un ta kendisi şahit olmalı."

Parker makineye sevecenlikle vurdu.

"Tıpkı, dedemin değil, benim Jupiter'in Yıldırımı sırrını çözmem gibi."

"Bu uydurma kaderi nereden çıkardın?"

"Hepsi dedemin günlüklerinde var."

Adam son taşı da makineye koyarak ağzını kapattı ve kıza baktı.

"Fakat bütün iyi simyacılar gibi Treyford da, çözümü çok zor şifreler kullanmış hayattayken. Her şeyi anlayana kadar bazı küçük hatalarım oldu."

"Beni burayı getirmekle de çok büyük bir hata yapmadığından nasıl emin olabiliyorsun?"

"Dedemin notlarının bazı bölümlerinin çok silik olduğunu itiraf etmeliyim. Fakat St. Merryn Kontu yollarımızın çakıştığına kanaat getirince, her şey netlik kazandı."

"Yani, büyük amcasını öldüren adamı bulmaya karar verince."

"Aynen öyle. Beni yakalamaya çalıştığını duyunca, senelerce önce dedem ve Lancaster'ın olduğu gibi, bizim de modern çağın düşmanları olduğumuzu keşfettim birden bire. Kaderlerimiz böyle yazılmış. Treyford ve Lancaster'ın kaderleri bizimle birlikte bugünlere taşınmış."

Elenora anlamıştı.

"Beni buraya getirdin, çünkü St. Merryn'i buraya çekmenin ve onu tutsak etmenin en kolay yolu buydu."

"Çok akıllı bir kadınsın Miss Lodge. Goodhew ve Willis'ten iyi seçim yapmış St. Merryn doğrusu. Fakat seni bu işin içine sokması büyük şanssızlık. İşte kader bazen böyle oyunlar da oynuyor insanlara. Masumlar her zaman, kilit rollerde piyon olarak kullanılıyor, ne yaparsınız?"

37

Araba tam durmadan Arthur atlayarak, merdivenleri hızla çıkmaya başladı.

Omuzunun üzerinden "Atları götürme," diye bağırdı Jenks'e. "Bir yere daha gideceğiz."

"Başüstüne efendim."

O varmadan kapı açıldı. Ned yüzü korkudan bembeyaz olmuş halde girişte duruyordu.

"Mesajımı aldınız değil mi efendim?"

"Evet." Arthur, sabırsızlıkla hole gerdi.

"Küçük çocuk beni bulup da çok acil yazan mesajı getirdiğinde hâlâ Parker'ın evinde çalışıyordum. Ne var, ne oldu? Bir yere daha gitmem gerekiyor ve zaman kaybetmek istemiyorum."

Birden Ned'in arkasında duran Sally'i gördü. Kızın yüzündeki felâket ifadesinden midesine kramp girdi.

"Miss Lodge nerede?" diye bağırdı.

Kız Arthur'a mühürlü bir mektup uzattı ve ağlamaya başladı.

"Eğer kaçarsa veya bağırırsa, boğazımı kesmekle tehdit etti hanımefendiyi," diye inledi Sally gözyaşları arasında. "Ve yapardı da. Gözlerini gördüm efendim. İnsan gözlerine benzemiyordu onlar."

"Dedemin, Jupiter'in Yıldırımı'nı tamamlamayı başaramadığı doğru."

Parker kollarını kavuşturarak, tazgâhlardan birine dayandı. "Fakat yanlışlık, kullandığı aletlerdeydi, simya formüllerinde değil."

Elenora, gerçekten pek meraklanmış gibi görünmeye çalışarak, "Anlamadım," dedi. Garip makineye bakmaya can atıyormuşcasına tezgâhın köşesine yanaştı. Parker, sevgili makinesi ve üstün dehası üzerine konuşmaya pek hevesliydi. Konuşurken, ders anlatırmış gibi havalar veriyordu kendisine.

"Eski taş oymasında, üç taşın kalbindeki enerjiyi harekete geçirmek için soğuk ateş kullanın diye uyarıyor," dedi adam.

"En çuvallanacak nokta burası. Dedem günlüğünde, taşları defalarca çeşitli biçimde ısıttığını ama hiçbir işe yaramadığını yazıyor. Belli ki soğuk ateşin ne anlama geldiğini çözememiş. Patlamada öldüğünde bu konuyla ilgili değişik ısı güçleri arasında çalışıyormuş."

Kız masanın öbür tarafında durarak aleti inceliyormuş gibi yaptı.

"Sen bunun cevabını bulduğuna inanıyor musun sahi?"

"Evet." Parker'ın yüzü gurur ve ihtırasla aydınlanmıştı.

"Bir keresinde dedemin günlüğünde ve taş oymasında yazılanları, modern bilimin ışığında değerlendirmeye çalıştım ve en sonunda taşlara soğuk ateş olacak uygun şeyi buldum."

"Neymiş o?"

Parker yine makineyi okşadı.

"Elektrik elbette."

Arthur, geldiğini haber vermeye çalışan telaşlı uşağa aldırmadan odaya daldı.

"Parker, Elenora'yı kaçırdı," dedi kısılmış sesiyle.

"Hayır!" Lady Wilmington, yazı masasındaki sandalyesinden büyük bir hışımla kalktı. "Hayır bu imkânsız!"

"Onu yatırdığınız akıl hastanesinden kaçmış."

"Aman Tanrım!"

Kadın tekrar sandalyeye yığılmıştı. Yıkılmış görünüyordu.

"Kimse kaçtığını söylemedi. Yemin ederim."

"Size inanıyorum. Şüphesiz ki, siz haber almadan onu bulmayı umuyorlar. Neticede onlar için çok zengin bir müşterisiniz. Hastane yönetimi bir başka rakip müessese ile yakınlaşmanızı istemez."

"Ama bu bir felâket."

Arthur, üç büyük adımda odayı boydan boya geçerek yazı masasının önüne geldi.

"Parker bana bir not bırakarak, bu geceyarısı yazdığı adrese yalnız gelmemi istemiş. Orada iki adam beni alacak ve gizli bir yere götürecekmiş. Torununuzu görmeden önce, ellerimin ve gözlerimin bağlanacağından hiç şüphem yok. Bu durumda Elenora'ya nasıl yardım edebilirim?"

"Çok üzgünüm, çok."

Lady Wilmington çaresizlik içinde çırpınıyordu.

"Ne diyeceğimi ve ne yapacağımı bilemiyorum. Böyle bir şeyin olmasını asla istemezdim. Herkes için iyi olanı yapıyorum sanmıştım."

Adam ellerini antik masaya dayayarak kadına doğru eğildi.

"Parker'ın laboratuarı nerede?"

Bu soru karşısında kadının kafası iyice karışmıştı.

"Pardon?"

"Bugün evine gittim ve etrafı iyice araştırdım. Kitaplar ve mobilyalar, genç bir adamın oturduğu modern bir evi andıracak şekilde muntazam ve itinalı. Her şey yerli yerinde."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Gençliğimin önemli bir bölümünü, büyük amcamın evinde geçirdim," dedi Arthur. "Bilime bu kadar tutkulu bir adamın evinin neye benzediğini iyi bilirim. Parker'ın evinde böyle bir dağınıklıktan eser yoktu.

"Anlayamıyorum sizi."

"Aletlerin, cihazların, deney şişelerinin filan bulunduğu bir laboratuarı olmalı. Matematik ve fizik kitapları olmalı, şiir kitaplarıyla, romanlar değil. Ayrıca Treyford'un günlüğü de orada değil."

"Evet tabii, şimdi anlıyorum. Dün bunları düşünemeyecek kadar üzgündüm."

"Parker deli olabilir ama Jupiter'in Yıldırımı'nı yaratmaya fena halde takmış durumda. Londra'nın bir

yerlerinde mutlaka bir laboratuarı olmalı. Kendini güvende hissettiği, kimsenin kendisini izlemesinden korkmadan, bütün gece rahatlıkla çalışabileceği bir yer olmalı. Ve hiç şüphem yok ki, Elenora'yı da bu gizli laboratuarına kaçırdı."

"Treyford'un eski laboratuarı," dedi Lady Wilmington kaşlarını düzelterek.

"Demek ki Parker, günlükten laboratuarın nerede olduğunu tespit etti. Bir zamanlar dedesinin çalıştığı yerde onun araştırmalarını sürdürmekten belli ki müthiş etkileniyor."

"Bu laboratuar hakkında neler biliyorsunuz?"

"Treyford orayı, büyük amcanız ve Glentworth'den koptuktan sonra inşa etmişti. Hiçbir zaman bu yerden onların haberi olmadı. Zaten olsa da aldırmazlardı. Fakat Treyford, çeşitli vesilelerle beni oraya götürmüştü," dedi derin bir acıyla kadın.

"Dehasını takdir edecek birileriyle araştırmalarını paylaşmak isterdi anlatabiliyor muyum? Ama artık o dönemde Lancaster ve Glentworth'le konuşmuyordu."

"Bu yüzden de, deneylerinin sonuçlarını size gösterme ihtiyacı duyuyordu öyle mi?"

"Evet. Orası bizim ortak sırrımızdı. Yakalanma korkusu duymadan baş başa kalabildiğimiz tek yerdi."

Geçitte bekleyen iki adamdan kısa boylu olanı, yaklaşan fenerin ışığını, diğerinden önce görmüştü.

"Güzeeel, patron geleceğini nasıl da bildi ama. Tıpış tıpış geldi işte."

Haydut görünümlü adam, yaslandığı duvardan doğrularak silâhını çıkardı. "Sen bir de hatun kısmı için riske girmeyecek kadar akıllı olduğunu söylemiştin onun."

Şapkalı ve koca paltolu bir gölge belirdi geçidin girişinde. Fenerlerin ışığında, dev bir korkuluk gibi görünüyordu.

"Aptalın tekiymiş."

İkinci adam elinde tuttuğu bıçağı, ağırlığını tartar gibi avucunun içinde hafif hafif oynattı. Eğildi ve öbür eliyle de, esiri bağlayacakları uzun ipi yerden aldı.

"Fakat bu bizim değil, onun problemi. Bizim yapacağımız onu alıp eski manastıra götürmek ve patronun dediği gibi kafese bırakmak."

Dikkatlice avlarına yaklaştılar. Fakat şapkalı ve büyük paltolu gölge, hiçbir şüpheli hareket yapmadı. Sadece durdu ve bekledi.

"Olduğunuz yerde kalın Lord hazretleri," dedi kısa olan. Bu arada kurban iyice görebilsin diye silâhını kaldırdı.

"Bir adım bile kıpırdamaya kalkışmayın. Arkadaşım, oda hizmetçiliğinizi büyük bir özveriyle üstlenerek, patronumuzu ziyaret edecek uygun ve doğru kıyafeti giyip giymediğinizi kontrol edecek."

Büyük paltolu gölge hiç konuşmadı.

"Pek çene çalacak halde değilsiniz ha?"

Daha uzun olan haydut, elindeki kalın iple öne doğru çıktı. "Haksız da değilsiniz hani. Şu anda senin yerinde olmayı hiç istemezdim. Gerçek şu ki, bizim patronda tuhaf bir racon var."

Kısa olan da, "Fakat ödemelerinde çok cömert olduğu için bu tuhaflığına hiç aldırmıyoruz," diye araya girdi. "Hadi işimize devam edelim. Ellerini arkana koy ki, yardımcım rahat çalışsın. Anlarsın ya. Bütün gece burada duramayız."

"Hayır," dedi Jenks şapkasını çıkartarak. "Duramazsınız."

Ned ve Hitchins de aniden gölgelerin içinden çıkarak, haydutlara arkadan saldırdı. Arkalarında duydukları ayak sesleriyle dönen çapulcular geç kalmışlardı. İki sadık yardımcı, çoktan silâhlarının namlularını, haydutların sırtlarına dayamıştı.

"Ya silâhlarınızı atın ya da kendinizi ölmüş bilin," diye bağırdı Hitchins.

Haydutlar donup kalmıştı. Silâh taşlara çarparak buz gibi bir ses çıkardı. Onu bıçak takip etti.

"Bir dakika durun," diye konuştu kısa olan. Biraz önceki efelenmesinden eser kalmamıştı.

"Ben ve arkadaşım, Lord hazretlerini patronumuza götürmek üzere görevlendirildik. Bize Lord'un durumdan haberdar olduğu ve bu buluşmayı onun da bir nedenle kabul ettiği söylendi. Biz de bunun suç teşkil etmeyeceğini düşündük."

"Bir bakıma," dedi Hitchins.

Uzun olan sıkılarak sordu. "St. Merryn sen misin?"

"Hayır, St.Merryn, patronunu ziyaret edebilmek için başka bir yolu takip ediyor şu anda."

38

Parker cebinden altın bir saat çıkartarak tekrar baktı.

"Adamlarımın St.Merryn'i güzelce bağlayarak, güvenli biçimde odanın üstündeki mabette duran kafese bırakmaları için son yarım saat."

Elenora şaşırmıştı.

"Yani adamların burayı biliyor mu?"

"Sen beni ne zannediyorsun?"

Kibirle kıza baktı.

"İki sokak çapulcusuna bu kadar büyük bir sırrı vereceğimi mi düşünüyorsun yoksa? Onlara St.Merryn'i kafese kilitledikten sonra hemen çekip gitmelerini emrettim. Burayı benden başka kimse bilmiyor."

"Şimdi bir de ben biliyorum," diye düzeltti Elenora.

Adam neşeyle başını kaldırdı.

"Ben de zaten tam bunu belirtmek üzereydim."

Tonozlu duvara bakarak devam etti.

"Ve az sonra, kafes, mabetteki gizli kapaktan aşağı hareket ettiğinde, bir de St. Merryn öğrenmiş olacak bu büyük sırrı."

"İngilitere'nin İkinci Newton'unun gizli üssünü görme şerefine nail olacağız."

"Sözlerinde bir alay seziyorum Miss Lodge. Beni yaralıyorsunuz."

Kahkahalar atarak Jüpiter'in Yıldırımı'nın bir kolundan tuttu.

"Ama bu aletin neler yaptığını görünce fikrinizi tamamen değiştireceksiniz."

Hızla bir manivelâyı indirmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Elektrik depolanmasını sağlıyorum. Tamamen dolduğunda makine çalışmaya hazır hale gelecek."

Kız artan bir merakla makineye daha dikkatle bakmaya çalıştı. "Nasıl çalışıyor?"

"Önce elektriğin uygun miktarda depolanıp, yeterince jarj olması lazım. Sonra da şu düğmeye basarak çalıştıracağım."

Parker makinenin üstündeki bir noktayı gösterdi.

"Şimşek çakması gibi elektrik şerareleri, üç taşın depoladığı enerjiyle buluştuğunda her şey, eski simyacıların öngördüğü gibi kızıl bir ışık saçmaya başlayacak. Büyükannem beni hastaneye tıkmadan önce birkaç deneme yapmıştım. Tıkır tıkır çalıştı. Anlayacağın her şey kontrolüm altında."

"Kızıl ışık ne işe yarıyor?"

"Ah, işte burası, en can alıcı nokta Miss Lodge," diye açıkladı Parker.

"Önüne çıkan her şeyi yok ediyor."

Hayatındaki en dehşet verici korkuyu yaşıyordu kız.

Parker'ın gözlerindeki deli bakışlarını görünce, midesinin derinliklerinde kopan bulantı iyice arttı.

Jüpiter'in Yıldırımı ile ne yapmayı planlarsa planlasın, adamın makineyi önce Arthur ve kendisi üzerinde kullanacağından adı gibi emindi artık Elenora.

Arthur, bu işin en zor kısmının karanlıkla mücadele etmek olacağını düşünmüştü ama aslında şu anda onu en çok rahatsız eden şey, lanet olası berbat kokuydu. Nehir yatağından gelen koku o kadar dayanılmazdı ki, burnunu ve ağzını boyun bağıyla sarmak zorunda kaldı.

Fakat en azından, bu kayıp nehrin kıyısındaki fare kaynayan dar yoldan yürümek zorunda kalmadığını düşünerek kürekle suları itmeye devam etti. Eski ambarın altındaki gizli iskelede altı düz küçük bir sandal ve kürek gibi kullanabileceği bir sırık bulmuştu.

Lady Wilmington, terkedilmiş binanın karanlık bodrumundaki gizli yeraltı iskelesini göstererek, "Treyford hem laboratuarın girişinde, hem de burada, ambarın önünde fazladan sandal ve kürek bulundururdu," diye açıklama yapmıştı.

"Böylece laboratuarda meydana gelebilecek bir felâket anında ya mabet tarafından, ya da bu yoldan, canı nereden isterse oradan girip çıkabilmeyi sağlamıştı. Anlaşılan Parker de aynı yolları izliyor."

Neyse ki lâğım gibi kokan karanlık nehirde akıntı hızlı değildi de, kürekle yol almak pek zor olmuyordu.

Sandalın önünde duran fenerin ışığı ürküntü verici garip bir görüntü oluşturuyordu.

Kaç kere nehrin ortasında oluşan bir girdaba çekilmekten kurtulduğunu ve kaç kere eski bir yürüyüş

köprüsüne çarpmaya ramak kala sandalı çevirmeyi başardığını hatırlamıyordu Arthur.

Alçak köprüler dışında başka tehlikeler de vardı. Nehre devrilmiş taş ve eski kereste parçaları, asırlarca önce yok olmuş bir medeniyetin kalıntıları olarak su yüzeyinde başıboş dolaşıyordu. Diğerleri ise, küçük sandalın ışığı yüzeylerini yalamadan kendilerini göstermeyecek kadar yorgun, nehrin iki kıyısına saçılmıştı. Nehrin uzayıp gittiği tünel, sanki zayıf, eski ve sahipsiz olan, yukardaki medeniyetten saklanıyor gibiydi.

Sudaki her taşa dikkat ederek kürek çekiyor, yanından geçerken her birine dikkatle bakıyor ve Lady Wilmington'un yol gösterici işaret olarak kullanmasını istediği klasik heykelleri, garip mermer rölyefleri hayranlıkla seyrediyordu.

"Onları ilk gördüğümde bile, asırlarca önceden beri ayakta kalmayı başarmışlardı. Eminim ki hâlâ oradadırlar" demişti kadın.

Parker altın saatine bir kere daha bakarak ellerini ovuşturdu.

"Saat yarım. Adamlarım St. Merryn'i kafese kilitleyip aşağı bırakmak üzeredir."

Elenora tonozlu tavana baktı. "Yukarda hiçbir ses duymuyorum."

"Taş zemin çok kalın. Hiç ses geçirmiyor. Bu laboratuarın en hayranlık uyandıran özelliklerinden biri de işte bu. Hiç ses geçirmemesi. Çok fazla gürültü ve ışık çıkartan deneylerde bile, tam üstümüzde duran bir insanın dahi, aşağıda ne olup bittiğinden haberi olmuyor."

"Adamlarının, neler olup bittiğini öğrenmek için kalmayacaklarından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Pöh. Etrafta yaşayan herkes gibi onların da eski mabede girmeye ödleri kopuyor. Ama meraklarına yenilseler bile, mihrabın altında, taşların içinde kaybolan kafesten başka bir şey göremezler."

Uzandı ve taş duvardaki demir çarkı döndürmeye başladı.

Tavanın bir bölümü açılmış ve tepelerinde kocaman siyah uğursuz bir boşluk belirmişti. Elenora, ağır zincirlerin çıkarttığı şakırtıyı duyabiliyordu. Parker'ın kendisini getirirken duyduğu seslerle aynıydı.

Kalbi yerinden fırlamak üzereydi kızın. Tek şansı, Parker Arthur'u kafesten çıkartmaya çalışırken, tezgâhın üştündeki çubuğu yakalamak olabilirdi.

Zincir şangırtıları arttı. Elenora mekanizmanın yerleştirildiği tonozlu tavanda aşağı doğru inmeye başlayan kafesin alt kısmını görebiliyordu artık.

Mükemmel cilalanmış bir çift çizmenin burnu geldi görüntüye. Parker tam kafesin yanındaydı şimdi.

"İngiltere'nin İkinci Newton'unun laboratuarına hoşgeldin St. Merryn," dedi, gözlerini çizmelerden ayırmadan. Sesine zafer ve heyecan hâkimdi.

Kız masaya bir adım yaklaştı. Bileklerinden bağlı elleriyle uzanarak ağır demir bir çubuğu almayı başardı. Sadece bir kez şansım olabilir diye düşündü.

"Elenora çekil!"

Arthur'un sert emri, odanın öbür tarafından yankılanmıştı.

"St.Merryn!"

Parker, kafesteki boş çizmeleri görünce deli gibi dönerek tabancasını çekti.

"Hayır," diye çığlık attı Elenora.

İkili patlama duvarlarda çınlayarak yankılandı.

Kesif bir duman ve barut kokusu çöktü havaya.

Kız iki adamın da hâlâ hayatta olduğunu gördü. İki tabanca birden ateş almış ama mesafenin uzaklığından, isabet ettirememişlerdi. Arthur ikinci bir silâh çıkardı cebinden hızla. Gözlerini bir an bile Parker'dan ayırmadan, büyük bir adımla öne doğru geldi.

"Elenora."

Adamın sesi boşlukta yankılandı.

"İyi misin?"

Kız saklandığı yerden kalkarak, "İyiyim," dedi. "Ya sen?"

"Bir şeyim yok." Tabancasını Parker'a doğrulttu.

"Piç kurusu," diye bağırdı Parker. Gözlerindeki müthiş kinle Arthur'a bakmaya devam ederek tezgâha yaklaştı.

"Bir silâh daha var," diye bağırdı Elenora.

"Arkasında, masanın üstünde."

"Gördüm." Arthur hemen fırlayarak masadaki silahı kaptı.

"Aptal."

Parker tezgâhın öbür tarafından Arthur'a bakıyordu.

"Kiminle dans ettiğinin farkında bile değilsin."

Garip makineyi kendine doğru çekti ve iki elini de kullanarak üstündeki düğmeyi çevirdi.

Arthur tabancayı doğrulttu ve bağırdı. "Kımıldama."

Elenora da, "Uzaklaş," diye uyardı. "Makinenin çalıştığını iddia ediyor."

"Bundan şüpheliyim ama her şeye rağmen..." Arthur namlunun ucuyla işaret ederek, "Oradan uzaklaş Parker," diye bağırdı yeniden.

"Çok geç St. Merryn."

Parker'ın korkunç kahkahası taş duvarlarda çınladı.

"İşte şimdi benim ne büyük bir dahi olduğumu anlayacaksın."

Makineden garip bir çıtırtı duyuldu. Elenora etrafa saçılan şerareleri ve elektrik haresini görebiliyordu.

Uzun namludan ince, yakut gibi kızıl bir ateş çıktı. Parker, silâhın ucunu Arthur'a doğru döndürdü ama adam çoktan kendini yere atmıştı. Kızıl ışın boşlukta şimşek gibi yol alarak, iki saniye önce Arthur'un durduğu noktadan geçti ve bir ıslık sesi çıkararak arkasındaki duvara şiddetle çarptı.

Yerde yatan Arthur, tabancasını ateşledi ama nişan alacak zamanı olmamıştı. Kurşun tezgâhı delmişti sadece.

Adam çoktan makinenin namlusunu aşağıya doğrultarak hedefini yakalamıştı. Cehennemin ateşi Arthur'a doğru gelmek üzereydi.

Kız, sessiz olmaya çalışarak tam Parker'ın arkasına geldi. Yeterince yakınlaşmadan, farkına varmamalı diye düşündü kendi kendine.

"Beni gerçekten yenebileceğini mi sanmıştın? "diye kükredi Parker.

Arthur'un yerde yuvarlanan vücuduna isabet ettirebilmek için makinenin namlusunu iki eliyle idare etmek zorunda kalıyordu. Ağır makinenin hareket yeteneği de çok kısıtlı olduğundan adam, hedefi sürekli izleyebilmek için fazla güç harcıyordu.

Birkaç adım daha diye düşündü Elenora. Demir çubuğa sıkıca sarılarak havaya kaldırdı.

"Sen dahi değil, delisin," diye bağırdı Arthur yerden. "Tıpkı deden gibi."

"Dehamı ölürken vereceğin son nefeste takdir edeceksin St. Merryn," diye uludu Parker.

Elenora bir adım daha yaklaştı ve bütün gücüyle demir çubuğu adamın kafasına indirmeye hazırlandı.

Fakat adam tam son anda onun varlığını hissetti. Kız öldürücü vuruşu yaparken çevik bir hareketle yana sıçradı. Demir ağır masaya öyle bir güçle vurdu ki, kontrolünü kaybeden Elenora demir çubuğu bırakmak zorunda kaldı.

Hedefi ıskalamıştı ama Parker da arkasından yaklaşan tehlikeyi savuşturmak için ellerini ölüm makinesinden çekmişti. Adam kıza yumruk atarak onu yere serdi. Elenora taş zemine çarparak acıyla gözlerini kapattı.

Bir boğuşma sesiyle gözlerini tekrar açtığında Arthur'un Parker'a kafa attığını gördü.

İki adam, büyük bir gürültüyle yere yuvarlanmışlardı. Bazen Arthur üstte, bazen Parker; oradan oraya yuvarlanıp, acımasızca dövüşüyorlardı.

Jüpiter'in Yıldırımı sahipsiz kalmıştı ama ağzından hâlâ ölüm ışını saçmaya devam ediyordu.

İki adam Elenora'nın bugüne kadar görmediği kin ve intikam duygularını kusarcasına kavga ediyordu. Kızın ona karşı kullanmaya çalıştığı demir çubuğa ulaşmayı başaran Parker, Arthur'un kafasına öldürücü darbeyi vurmaya hazırlandı.

Kız uyarmak için bir çığlık attı.

Çubuk inerken Arthur yana kaçtı. Kafasına teğet geçmişti demir. Döndü, adamı bileklerinden yakalayarak şiddetle kendine çekti. Parker intikam hırsıyla bağırarak bacaklarını kurtarmak ve yeniden denge kurabilmek için çırpınmaya başlamıştı. Çubuğu tekrar havaya kaldırarak ölümcül yeni bir darbe denemesi yapmaya hazırlandı.

Hâlâ yerde olan Arthur, bileğinden tuttuğu adamı birden bire bıraktı. Dengesini iyice kaybeden Parker, bir kolunun üstüne düştü ve büyük bir telâşla tekrar ayaklarının üstünde durmaya çalıştı.

"Hayır!"

Elenora acı bir çığlık atmıştı.

Ama artık çok geçti.

Elleri ağzında, dehşet içerisinde; Parker'ın ümitsizce dengesini bulmaya çalışırken doğruca ölüm saçan kızıl ışığın menziline sürüklenişine şahit oldu.

Işın, göğsünü kalp hizasından yakıp geçti.

Sadece bir kez acı acı bağırdı adam. Korkunç çığlık duvarlara çarptı ve orada asılı kaldı.

Her şey aniden bitmişti.

Parker, bozulan bir oyuncak gibi olduğu yere yığılmıştı. Güçlü ışın, biraz önce önünde durduğu duvarı yalamaya devam ediyordu.

Gözünün önündeki korkunç sahneye daha fazla bakamayan kız arkasını döndü. Kusmak üzereydi. Şiddetli bir hastalığa yakalanmaktan korktu.

"Elenora."

Arthur ayağa kalktı ve hızla kıza koştu. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Zorla yutkunarak, "O...?" Konuşmakta zorluk çekiyordu. "Ölmüş olmalı." Arkasına bakmaya cesaret edemedi.

Arthur kızı bıraktı, ışığın hedefi olmamaya özen göstererek yerde yığılı cansız bedeni kontrol etti. Eğilmesiyle ayağa kalkması bir oldu.

"Evet," dedi. "Kesinlikle ölmüş. Şimdi şu aleti kapatmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Sanırım üstteki düğme."

Garip bir gürültüyle irkildi. Önce demir kafesin yeniden harekete geçtiği sandı. Fakat büyük bir korkuyla, gürültünün Jüpiter'in Yıldırımı'ndan geldiğini anladı. Ürkütücü ses yükselerek devam ediyordu.

Arthur, "Kötü giden bir şeyler var," dedi.

"Çevir şu düğmeyi."

Tezgâha koşarak düğmeyi çevirmek için elini azattı. Ama uzatmasıyla çekmesi bir oldu.

"Kahretsin, bu alet yanan bir kömür kadar sıcak."

Ses, kulakları sağır edecek kadar yükselmeye başlamıştı. Elenora bugüne kadar böyle bir şey duyduğunu hatırlamıyordu. Namlunun ucundan çıkan kızıl ışık durağanlığını yitirmiş alev saçmaya başlamıştı.

Arthur yeniden hızla kızın yanına koştu. "Buradan hemen çıkalım; hadi," diye bağırdı.

"Kafesi kullanmayı bilmiyoruz ki," diye sızlandı Elenora. "Parker kilidi açmayı bilmeyen onu kullanamaz," demişti.

"Kafesten değil, kayıp nehrin aktığı tünelden."

Adam kızın omzuna elini atarak onu yeraltı kemerine doğru itti.

Elenora neden bahsettiğini hiç anlamamıştı ama itiraz da etmedi. Tezgâhın üstündeki makine, ağzından alevler saçarak ağır ağır ilerleyen bir canavar gibi garip bir kızıllığa bürünmüştü. Gök gürültüsünü andıran gümbürtüler iyice artmıştı.

Bu şeyin patlayacağını anlamak için Newton kalitesinde bir dahi olmak gerekmiyor diye düşündü Elenora.

Arthur'la birlikte kemerden geçti. İğrenç koku o anda bir tokat gibi patladı suratında. Arthur feneri yaktı. Küçük yassı sandala atladılar. Dikkatle denge kurmaya çalışarak, "Niye yalnız geldiğini şimdi anlıyorum," dedi kız.

"Bu nesne sadece iki kişiyi alabilir," dedi Arthur. Sırığa sarılarak bir an önce taş iskeleden uzaklaşmaya uğraşıyordu. "Seni buradan kaçırmam gerektiğini farkettim."

"Bu bir nehir," diye fısıldadı kız şaşkınlıkla.

"Şehrin kalbinin altında akan bir nehir."

"Başını kaldırma diye," uyardı Arthur. "Alçak köprüler var."

Birkaç dakika sonra antik tünelin duvarlarına çarparak yankılanan müthiş bir patlama duyuldu. Elenora, sarsıntının şiddetiyle sandalın alabora olacağını sandı ama, akıntıya uyum sağlayarak ilerlemeye devam ettiler.

Sonra taşların yıkılışını duydular. Taş taş üstüne düştükçe korkunç gürültüler çıkıyor, bir patırtının yankısı bitmeden hemen ardından gelen bir başka gümbürtüyle tünel, sonsuza kadar bitmeyecek hissi veren bir uğultuyla çınlıyordu.

Bir süre sonra her şey sessizliğe gömüldü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Elenora. "Laboratuar tamamen yıkıldı herhalde."

"Evet."

Kız döndü, karanlığın içine baktı. "Sence Parker, gerçekten İngiltere'nin İkinci Newton'u olabilir miydi?"

Büyük amcamın her zaman dediği gibi, sadece bir tek Newton vardır."

39

İki gün sonra, Elenora kütüphanede Margaret ve Bennett ile karşılaştı. Kendini daha iyi hissediyor, yaşadığı şoku atlatmaya çalışıyordu. Güçlü bünyesi kendini bir kere daha kanıtlamış, sinirleri bir kez daha sağlam kalmıştı.

Artık, yeni hayatına hazırlanmasının zamanı gelmişti.

Kayıp nehirdeki yolculuktan bu yana Arthur'u çok az görmüştü. Bir önceki gün, büyük patlamanın yarattığı sonuçlar konuşulmuştu. Felâketin, yerin üstünde gözle görülen bir kanıtının olmaması çok garipti. Görünüşe bakılırsa metruk manastıra hiçbir şey olmamıştı.

Arthur'un emirleri doğrultusunda çalışan işçiler, demir kafesin yerleştirildiği gizli kapağı buldular. Fakat mekanizma patlama sırasında yıkılan taşlar yüzünden hasar görmüştü.

Arthur ve Bennett, sandala binerek kemerin yıkılıp yıkılmadığını anlamak için bir kez daha gizli nehrin karanlığı içinde yolculuk yaptılar.

Elenora'nın adamla birlikte yaptığı tek şey, Lady Wilmington'a gitmek oldu. Arthur dili döndüğü kadar acılı kadına, Parker'ın cesedini aramanın çok pahalı ve belki de boşa gidecek bir çaba olacağını anlatmaya çalıştı.

Gözyaşlarına boğulan Lady Wilmington da, "Öyleyse bırakalım, laboratuar torunumun mezarı olsun," dedi.

Bugün de Arthur, olaylara biraz daha açıklık getirebilecek bazı kişilerle, bu arada Mrs.Glentworth ve Roland Burnley'le de konuşmak için sabah erkenden evden ayrılmıştı.

O gider gitmez, Elenora, Bennett'e bir mesaj göndererek, mümkün olduğu kadar çabuk onunla görüşmesi gerektiğini bildirdi. Adam bir saat içinde gelmişti ama kızın istediğini yapmak konusunda doğrusu hiç hevesli görünmüyordu.

"Bunu yapmamı istediğinizden gerçekten emin misiniz Miss Lodge."

"Evet," dedi Elenora.

Bunu başarmalıydı. Vazgeçmeyi hiç düşünmüyordu.

"Eğer bahislerimizi defterlere kaydettirirseniz, ben ve arkadaşlarım size minnettar kalırız efendim."

Margaret bir kaşını çoktan kaldırmıştı.

"Bu fikrini onayladığımı söyleyemem Elenora. Bunu yapmadan Arthur'la konuşsan çok iyi olacak."

"Bunu yapamam. Onu çok iyi tanıyorum. Namusumu öne sürecektir. Eğer planımı öğrenirse izin vermemek için elinden gelen her şeyi yapacaktır."

Margaret sıkıntılıydı.

"Ama Arthur bahisleri kaydettirdiği için Bennett'i suçlayacaktır."

Elenora da kaşlarını çattı. Bu ihtimali hiç düşünmemişti.

"St. Merryn ile aranızda bir sorun yaratmayı hiç istemem efendim. Siz de bir süre sonra bu ailenin bir ferdi olacaksınız."

"Bu konuyu düşünme Miss Lodge," dedi Bennett içtenlikle.

"Beni korkutan St. Merryn'in tepkisi değil. Sana karşı olan hislerini yanlış anlamış olmandan çekiniyorum."

"Bennett haklı" diye atıldı Margaret.

"Arthur sana çok alıştı Elenora. Bundan eminim. Sana açılamıyor. Çünkü duygularını nasıl ifade edeceğini bilemiyor."

"Benim için bazı hisleri olduğundan şüphem yok," dedi kız kelimeleri çok dikkatle seçerek.

"Fakat bu hisler, işçi-işveren ilişkilerinden kaynaklanıyor. Nişanlı bir çiftin ilişkisinden değil."

Margaret ısrar etti.

"Evet, birlikteliğiniz o şekilde başladı, doğru. Ama ben bunun tamamen yön değiştirdiğini hissediyorum."

Değiştiği kesin diye düşündü Elenora ama detayları ne Margaret'le ne de başka biriyle konuşmaya niyeti yoktu.

"Arthur'la olan beraberliğim konusunda, benim duygularım açısından, hiçbir manidar değişiklik olmamıştır."

Margaret'in inadı tutmuştu.

"Doğrusu bundan pek o kadar emin değilim. Arthur sana evlenme teklif etmeyi düşünecek olursa, bu benim için asla sürpriz olmaz."

Elenora'nın gözyaşlarına hâkim olabilmek için her bir hücresiyle kendini kontrol etmesi gerekmişti. Her nasılsa, sesinin düzgün çıkmasını başardı.

"Yaşadığımız olaylardan dolayı, onun kendini bana evlenme teklif etmeye mecbur hissetmesini asla istemiyorum. Bu yeterince açık mı acaba?"

Bennett ve Margaret birbirlerine baktılar.

Anlıyorum," dedi Margaret, "Ama-."

"Bana bir namus borcu olduğunu düşünerek evlenme teklif etmeye kalkarsa, bu çok büyük bir haksızlık olur," dedi Elenora sertçe. "Sorumlulukları konusunda ne kadar hassas olduğunu biliyorsun."

Margaret, asık bir suratla oturan Bennett'e bir kere daha baktı.

"Evet, onun sorumlulukları konusunda çok titiz olduğunu herkes biliyor," diye itiraf etti kadın.

"Tamamiyle," dedi Elenora.

"St. Merryn'in sorumlulukları karşısındaki tutumu hakkında haklı olabilirsin Miss Lodge," dedi Bennett.

"Fakat bu sefer korkarım, evlilik teklifinin en şerefli davranış olacağına ilişkin çok önemli sebepleri var Arthur'un."

"Elenora başını kaldırdı. Ellerini ovuşturumamaya çalışıyordu.

"Teklifini kabul etmeyeceğim."

Bennett içini çekti.

"Darılma ama St. Merryn'in nişanlısı olarak tanınıp, kendisiyle *yakın* denebilecek bazı ortamlarda bulunduktan sonra, artık sadece onunla evlenerek, sos-

yeteye girebilirsin. Aksi takdirde, bir daha kibar çevrelerde görünebilmen mümkün değil."

"Bennett doğru söylüyor," diye onayladı Margaret de.

"Sosyetik geleceğim umurumda bile değil," diye itiraz etti kız.

"Zaten hiçbir zaman da olmadı. Bu işin başından beri böyle bir isteğim olmadığının anlaşılmış olması gerekirdi. Aslında biz bunları, işi kabul etmeden Arthur'la etraflıca konuşup, anlaşmıştık."

"Fakat Elenora, bu iş yüzünden neredeyse öldürülüyordun," dedi Margaret. "Arthur hiçbir zaman seni tehlikeye atacak bir plan yapmamıştı."

"Tabii yapmadı."

Elenora omuzlarını dikleştirmişti.

"İşin aslına bakarsanız, onun yaptığımız anlaşmanın ötesine geçerek, bana evlenme teklif etmek zorunda kalması düşüncesiyle *zaten* tehlike içindeydim. Böyle aptalca bir mecburiyet altına girmesini kesinlikle reddediyorum."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum Miss Lodge," dedi Bennett kibarca. "Buna rağmen planını önce onunla konuşsan daha iyi olmaz mı, ne dersin?"

"Hayır," diye itiraz etti kız sertçe. "Benim için bu iyiliği yapacağınızdan son derece eminim ve size güveniyorum," diyerek kestirip attı.

Bennett ağır bir soluk aldı. "Elimden geleni yapacağım Miss Lodge."

O gün öğleden sonra dörtte Arthur, kulüpten çıkarak merdivenleri indi, sıra sıra bekleyen arabaları gezerek, içlerindeki en güzelinin, kestane rengi bir konak arabasının önünde durdu.

"Mesajını aldım Fleming," dedi açık pencereden içeri doğru.

"Nedir bu kadar acil olan lanet şey?" Sonra arkadaşının yanında Margaret'i gördü. "Siz ikiniz parka mı gidiyordunuz?"

"Hayır," dedi kadın. Suratı çok asıktı.

"Buraya seninle çok önemli bir konuyu konuşmaya geldik."

"Doğru," dedi Bennett kapıyı açarak. "Lütfen bize katılır mısın dostum?"

Mutlaka bir şey yanlış gidiyor diye düşündü Arthur. Omuzları düşmüştü. Oysa bu öğleden sonrası için planları vardı. Elenora ile ilgili planlar. Fakat Margaret ve Bennett'in halleri fena halde rahatsız ediciydi. Biran önce onların derdini dinlemek galiba en iyisi olacaktı. Hayat ona problemler ne kadar erken ele alınırsa, çözülmesinin de o kadar kolay olduğunu öğretmişti. Daha fazla gecikmeden arabaya atladı ve boş koltuğa oturdu.

"Peki, sorun nedir?"

"Elenora," dedi Margaret lafını sakınmadan.

"Biz konuştuğumuzda toplanıyordu. Korkarım Elenora sen eve varmadan ayrılmayı planlıyor."

Arthur içinin buz kestiğini hissetti. Elenora gidiyordu, öyle mi? Birden Rain Sokağı'ndaki evin, onun varlığıyla değişen hali gözünün önüne geldi. Elinin sihirli dokunuşuyla çekip giden bütün kasvetli gölgeler, o kapıdan çıkar çıkmaz tekrar üşüşecekti evin üstüne.

Sesinin sakin ve kontrollü çıkacağını umarak, "Elenora ile aramızda bir iş anlaşması var," dedi. "Bu anlaşmanın şartları tamamen yerine getirilmeden hiçbir yere gidemez."

Margaret, "Ücretinin ve aranızda belirlediğiniz ikramiyenin, vekilharcın aracılığıyla halledilebileceğini söyledi," diye konuştu.

İyice buz keserek, kahretsin dedi Arthur içinden.

Elenora sadece iş anlaşmasını sona erdirmekle kalmıyor, kaçar gibi gidiyordu.

■■■

Elenora, son elbiseyi ve bir çift terliği de sandığına koyarak kapağını yavaşça indirirken, bir tabutu örtüyormuş gibi hissetti kendini.

Öğleden bu yana üzerine çöken iç burkuntusu giderek güçleniyor, kaybetmenin verdiği acı, tehdit edici bir halde artıyordu. Gözyaşlarına boğulmadan buradan çıkıp gitmeliydi.

Dışardan bir araba gıcırtısı duyuldu. Ses evin önüne kadar gelerek durdu. Ned'e çağırmasını söylediği payton gelmişti mutlaka. Ön holdeki kapının açıldığını duydu. Ardından aceleyle kapanışını. Ned dışarı çıkmış ve arabacıya, müşterisinin bir iki dakika içinde ineceğini söylemişti büyük ihtimalle.

Sevdiği bir eşyasını unutmamak için kendini bir kere daha uyararak arkasını döndü ve yatak odasını yeniden gözden geçirdi. Aklına yatağı geldi. Güzelce düzeltilmiş yatağa, yastığına ve çarşafa daldı gitti.

Düşünebildiği tek şey, Arthur'la yaşadığı şehvet dolu son geceydi. O anı bütün hayatı boyunca kalbinde taşıyacağını biliyordu.

Koridordan gelen belli belirsiz bir ayak sesi duyuldu. Ned'in hem sandığı taşımak, hem de arabanın beklediğini haber vermeye geldiğini tahmin etti.

Gözleri buğulandı. Bir mendil çıkardı. Ağlamamalıydı. Henüz ağlamamalıydı. Tek bir damla bile. Başta Ned ve Sally olmak üzere tüm çalışanların onun gözyaşları içinde ayrıldığını görmesi, bugüne kadar yaptıklarını bir çırpıda sıfıra indirebilir ve onun dönmemek üzere gittiğini anlayabilirlerdi.

Kapı bir kez vuruldu.

"Girin," diye bağırdı, gözyaşlarına zorlukla hâkim olarak.

Kapı açıldı. Gözlerini kurulamayı bırakarak geleni görmek için döndü.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Arthur, gayet sakin sormuştu.

Elenora uyuştu, kıpırdayamadı. Gördüğü hayâldi herhalde. Kapının önünde duran gerçekten Arthur muydu? O bu kadar iri miydi? Onun gözünde mi yücelmişti yoksa? Sert yüzü gerilmiş, çizgileri derinleşmişti. Gözlerinin bu kadar tehlikeli bakabileceğini, rüyasında görse inanmazdı.

"Burada ne arıyorsun?" diye fısıldayabildi sadece.

"Burada yaşıyorum."

Kız kızardı. "Erken döndün."

"Kaçmak üzere olduğunu duyduğumda, bugünkü randevularımı ayarlamakla meşguldüm."

"Margaret ve Bennett söyledi; değil mi? diye içini çekti kız.

"Toplandığını ve gizlice ayrılmayı düşündüğünü haber verdiler." Kollarını kavuşturdu.

"Ancak, halletmemiz gereken işler henüz bitmiş değil bence."

"Bence de kalan işleri vekilharcın aracılığıyla halletmemiz daha uygun olacak."

"Vekilharcım pek çok konuda becerikli, iyi yetişmiş bir insandır ama benim adıma evlenme teklif edebilir mi; işte bundan pek emin değilim."

Elenora'ın ağzı açık kaldı. Büyük bir çabayla ağzını kapattı ama artık gözlerinden akan yaşları engelleyemiyordu.

"Ah canım."

Her şey kontrolünden çıkmış, kendini kaybetmişti.

"Ah canım, ben de bundan korkuyordum."

"Öyle anlaşılıyor ki, özel hayatımda bir şeyi kesinlikle yanlış yapıyorum," dedi Arthur kendinden hoşnutsuz ve bezgin bir ifadeyle.

"Bütün nişanlılarım benden kaçmaya çalışıyor."

"Pardon?" Elenora mendili indirerek adamın gözlerinin içine baktı.

"Nasıl bu kadar basit düşünmeye cüret edebiliyorsunuz? Benim Juliana gibi korkak bir tavşan olmadığımı çok iyi biliyorsunuz sanıyordum."

"Senin Juliana olmadığını gayet iyi biliyorum."

Arthur kararlı adımlarla yatak odasına girerek kapıyı kapattı. Gözü, kapağı kapatılmış sandığa takıldı.

"Fakat benden kaçtığın konusunda yanılmadığımı görüyorum."

Kız burnunu çekti, mendili katladı avucunda sıktı, kendini kucaklar gibi, kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Bu durumun tamamen farklı olduğunu bildiğini sanıyordum."

"Oldukça garip. Benim açımdan pek o kadar da farklı değil."

"Of, Tanrı aşkına. Bunu söylemen çok komik."

"Komik mi?" Arthur kıza yaklaştı.

"Bir keresinde bana çok iyi bir koca olabileceğimi düşündüğünü söylemiştin. Bu sözlerinde samimi miydin?"

"Elbette samimiydim."

Elenora kollarını açarak mendilli elini havada salladı.

"Fakat gerçekten seveceğin başka bir kadına."

"Sevdiğim kadın sensin. Elenora benimle evlenir misin?"

Dünya durdu, zaman durdu, oda kardı. Rüya mı görüyordu? Elenora, nefes alamıyordu.

"Sevdiğin kadın," diye tekrarladı kız. "Arthur söylediklerin doğru mu?"

"Doğru olmayan bir şey söylediğimi gördün mü?"

"Hayır ama tabii..." Kız gözlerini kıstı.

"Arthur, mecbur kaldığın için evlenme teklif etmediğinden emin misin?"

"Sevgilim, bu konudaki geçmişimi hatırlarsan, geçen sefer istemediğim bir nişanla tuzağa düşmüş ve bundan kurtulmak için elimden geleni yapmıştım. Demek ki, istemediğim şeylerden uzak durmakta ustayım."

"Ah, evet öyle yapmıştın. Ama şimdi durumun pek aynı değil. Bu yatakta olanlardan dolayı, kendini benimle evlenmeye mecbur hissetmeni istemiyorum."

Bir an durdu. "Ve kütüphanede."

"Sana küçük bir sır vereyim mi?"

Arthur aralarındaki mesafeyi yavaş yavaş kapatarak kıza sokulmaya başlamıştı.

"Seninle sevişmeyi göze aldım çünkü evlenmeyi daha o zaman kafama koymuştum."

Kız o kadar sersemlemişti ki, anladığını belli edecek bir tepki vermeyi beceremedi.

Yutkundu. Sadece, "Gerçekten mi?" diyebildi.

Goodhew ve Willis bürosunun kapısında gördüğüm andan itibaren seni istedim. Hayatım boyunca aradığım kadının sen olduğunu o anda anlamıştım."

"Sahi mi?"

"Aşkım, biliyorsun. Konu yatırım olunca sezgilerimin güçlü olmasıyla ünlüyüm. Sana bir kez bakmam, hayatta yapabileceğim en büyük yatırım olduğunu anlamama yetti."

Kız biraz korkarak, biraz ağlamaklı gülümsedi.

"Ah Arthur, hayatımda duyduğum en romantik sözler bunlar."

"Teşekkür ederim. Bunu duyduğuma sevindim. Çünkü yol boyunca neler söyleyeceğimi çalışıp durdum."

"Ama senin gibi servet sahibi ve asil bir beyefendinin okuldan yeni çıkmış genç bir hanımla evlenmesi beklenir. Mükemmel sosyal çevresi ve yüklü bir mirası olan bir hanımla."

"Ben eksantrik olmayı severim, şaşırtmayı. Sosyete, sıra dışı bir evlilik yaptığım için fena halde hayâl kırıklığına uğrayacaktır."

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

Adam parmaklarının ucuyla kızın çenesini kaldırdı.

"Evlenmeyi isteyecek kadar beni sevdiğini söyleyebilirsin."

Elenora kendinde değildi. Ama mutluluğun tadına doyulmaz lezzetinin yavaş yavaş tüm benliğine yayıldığını hissedebiliyordu.

"Sana o kadar ümitsizce aşığım ki, biraz önce sandığı toplarken, kalbimin paramparça olduğunu hissettim."

"Tanrım, Elenora emin misin?"

"Kesinlikle."

Parmak uçlarını adamın çenesine dokundurdu.

"Ve bildiğiniz gibi efendim; ben çok inatçı bir kadınım."

Arthur güldü ve kızı kollarının arasına aldı.

"İnat konusunda mükemmel bir uyum sergiliyoruz gerçekten. Ama sen beni bile siler süpürürsün, eminim."

Elenora, adamın onu yatağa doğru götürdüğünü anladı.

"Aman Tanrım, hizmetçiler efendim. Ned sandığımı taşımak için odaya gelmek üzeredir ve araba bekliyor."

"Kimse bizi rahatsız etmeyecek."

Kızı yavaşça yatağa bıraktı ve ceketini çıkarttı.

"Arabayı gönderdim ve eve gelir gelmez herkese izin verdim. Kimse iki saatten önce dönmeyecek."

Elenora yavaşça gülümsedi.

""Kendinize bu kadar güveniyordunuz demek."

"Hayır, çok çaresizdim."

Yatağın kenarına oturdu ve çizmelerini çıkarttı.

"Benimle evlenmeye mantıkla razı olmadığın takdirde aklı başında düşünemeyeceğin ana kadar seninle sevişmek kalan tek umudumdu."

"Çok zekice. İşte sende sevdiğim şeylerden biri de bu Arthur. Mantıkla, tutkuyu inanılmayacak kadar becerikli şekilde beraber kullanan bir başka erkeğe rastlamadım hayatımda."

Bir kez daha kahkaha attı adam, mutluluk dolu, sıcak ve samimi bir kahkaha.

Yatağa geldiğinde kız çoktan kollarını açmıştı. Onun üstündekileri de kendisininkiler kadar hızlı çıkardı ve dikkatsizce yatağın kenarına fırlattı.

Sırt üstü uzandı ve kızı göğsüne çekti. Elenora, adamın yüzünü ellerinin arasına alarak, özlemle, kana kana öptü. Bacaklarının arasındaki arzulu sertliğin basıncını hissedebiliyordu.

Bir elini kızın belinden aşağı indirerek kalçalarında dolaştırdı ve butları arasındaki yarığın izini takip etti. Parmakları iyice aşağıya inmiş, kız artık aradığı yeri bir an önce bulması için arzulu bir sancıyla kıvranmaya başlamıştı.

Adamın boynunu, göğsünü öptü. Tadına bakar gibiydi. Daha önce kendisine yaşattığı zevki ona da hissettirmek için diliyle aşağılara indiğinde adamın nefesi kesildi. Parmakları Elenora'nın saçlarına dolandı.

"Yeter," diye inledi Arthur.

Sonra onu yukarı doğru çekerek bacaklarını iki yana ayırdı. Parmak darbelerinin gel giti devam ederken, ihtirasla kızın yüzünü seyretti.

Elenora'nın vücudu, her dokunuşta yay gibi geriliyor, bükülüyor ve kasları hayatının en güzel dansını

yapıyordu. Zevkin doruğuna doğru yol alırken, erkeğin vur kaçlarına, kendini aşağı doğru ittirerek, hızla kıvrılarak ve inleyerek karşılık veriyordu.

Ve artık daha fazla dayanamayacağı bir tahrik noktasına geldiğini anladığında erkek, ellerini kızın kalçalarına dolayarak kendini buğulu karanlığın derinliklerine bıraktı.

Zevk dalgalarıyla doruğa çıkan Elenora, soluma ve inlemeyle karışık küçük bir çığlık attı.

Birlikte bir girdaba daldılar.

Çok uzun bir zaman sonra gerçek dünyaya döndüler. Elenora birden yattığı yerden şimşek gibi kalktı.

Bahis ne olacak? Panik içindeydi.

"Pardon kalkmalıyım, hemen şimdi."

Arthur'un kollarından bacaklarından sıyrılmaya çalıştı.

"Lütfen, kalkıp giyinmeliyim, bırak beni."

"Gerek yok."

Arthur kolunu kızın beline dolayarak tekrar tembel tembel yatmaya devam ettikleri yatağa çekti.

"Anlamıyorsun. Seninle evlenebilmem için önce Mr.Fleming'i bulup... Neyse boşver. O kadar karışık ki, şimdi anlatacak zamanım yok."

"Beni tekrar terkedecek kadar zalim olamazsın."

"Öyle değil Arthur, dinle, çok kötü bir şey olmak üzere. Mr.Fleming'e ben ve arkadaşlarım adına bahis oynamasını söylemiştim."

"Evet."

Arthur'un bakışları sertti.

"Planını duydum. Böyle şeyleri hiç sevmediğimi bilirsin. Sonra bana hatırlat da kumarın zararları konusunda sana biraz öğüt vereyim."

Elenora mücadeleyi bıraktı.

"Bahis oynadığımı biliyor muydun yani?"

"Êvet. Tescilli bir kumarbazla evlenmek üzere olduğumu farkedince nasıl şok geçirdiğimi anlatamam."

Adamın laflarına aldırmadı Elenora.

"Şimdi anladın mı neden Mr.Fleming'i bahis defterine kayıt yaptırmadan önce bulmamız gerektiğini."

"Sakin ol hayatım."

Bir eliyle kızı sararak göğsüne bastırdı ve güldü.

"Oynadığın bahsi iptal etmek için artık çok geç."

"Ah, olamaz, hayır!" Alnını adamın göğsüne yasladı.

"Ne arkadaşlarım, ne de ben bu zararı karşılayamayız."

"Eğer onlara iyilik yapmak istiyorsan parayı benden alırsın. Bu da sana evlilik hediyem olur."

"Cömertliğinden faydalanmaktan başka çarem kalmıyor."

Başını kaldırmadan konuşmaya devam etti.

"Hepsi benim hatam. Onları kazanacağımıza inandırdım. Çok utanç verici bir şey yaptım, seni zor durumda bıraktığım için çok üzgünüm Arthur."

"Hımm, güzel; söylediğim gibi, Bennett oynadığın bahis miktarını kayda geçirtti. Fakat tavsiyem üzerine, çok önemsiz bir değişiklikle."

Elenora meraklanarak başını kaldırdı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bennett birkaç kişiyi daha senin küçük korkusuz kumarbazlar ortaklığına davet etmeyi kabul etti."

"Aman Tanrım!"

"Şimdi işler kızıştı," dedi adam.

"Sen ve arkadaşların, Roland Burnley, Margaret ve Bennett, hepiniz; bu hafta bitmeden benimle yıldırım nikâhıyla evlenmeyi kabul edersen, küçümsenmeyecek bir servetin sahibi olacaksınız."

Elenora gülmekle, mutluluktan ağlamak arasında gidip geldi.

"Yani Mr.Fleming'in deftere bugün kaydettirdiği bahis bu mu?"

"Evet." Parmaklarını kızın saçlarında dolaştırdı. "Kazanç ne olur sence?"

Kız, tüm hücrelerinin ona olan aşkla dolu olduğunu hissetti.

"Sanırım kazanç kesin olur."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Nadir gülümseyişlerinden biriyle baktı kıza. "Çünkü, bu küçük yatırıma ben de katıldım."

"Sen de mi bahisten hisse aldın?" Keyifle güldü kız.

"İnanmıyorum, nasıl bu kadar emin olabildin?"

"Hayır." Yüzü ciddileşti, gözleri büyüdü.

"Şöyle bir muhakeme yürüttüm. Seni kaybedecek olursam, nasıl olsa; değil para, hiçbir şeyin önemi kalmayacak."

"Ah Arthur, seni gerçekten çok seviyorum."

Arthur, hayatı boyunca onu seveceğine mühür basarcasına doyasıya öptü Elenora'yı.

SONSÖZ

Bir Yıl Sonra

"Bir işe para yatırırken akıldan çıkarmamamız gereken ilk şey, yüzeyde görünenin altına dikkatlice bakmaktır."

Arthur arkasına yaslandı ve küçük dinleyicilerine anlatmaya devam etti.

"Diğerlerinin sormayı ihmal ettiği soruları siz sorun. Notlar alın. Neler umduğunuz gibi çıkabilir, neler ters gidebilir? Bunların karşılaştırmalarını yapın. Anlaşıldı değil mi?"

İkizlerin yattıkların beşiğin derinliklerinden cıvıltılar geliyordu. Küçük David, aldığı dersten mutlu görünüyordu. Gerçi kız kardeşi Agatha daha çok çıngırağıyla meşgulmüş gibiydi ama Arthur, onun annesi gibi iki işi aynı anda yapabilme yeteneğine sahip olduğunu biliyordu.

İkisine de gülümsedi. Dünyadaki en güzel ve en akıllı çocukların babası olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Dışarda mis gibi bir bahar havası vardı. Ilık güneş ışınları odayı dolduruyor, toprak bahar müjdeleriyle kokular saçıyor, yemyeşil bir örtü göz alabildiğine

uzanıyor, renk cümbüşü çiçekler en cömert mevsimi yaşıyordu.

Evlenmelerinden hemen sonra Elenora'yı buraya getirmişti.

Londra zaman zaman ziyaret etmek için iyi bir yerdi ama her ikisi de sosyeteyle öyle uzun süre sıkı fıkı olmaktan hoşlanacak insanlar değillerdi. Ayrıca, ne olursa olsun, buranın havası, çocukları için çok sağlıklıydı.

"Para hayattaki en önemli şey değildir," diye devam etti. "Ama faydası da inkâr edilemez."

Kütüphanenin kapısı açıldı ve gül rengi elbisesiyle Elenora bütün canlılığı ve tazeliğiyle içeri süzüldü.

"Özellikle bu evde," diye devam etti Arthur.

"Çünkü anneniz, kendini adadığı hayır işlerine, sonsuz paralar harcamakla meşgul."

Elenora onu doğru yürürken kaşlarını kaldırdı.

"Ne saçmalıklar anlatıyorsun çocuklara?"

"Mali konularda nutuk çekiyordum onlara."

Ayağa kalktı ve kızı öptü.

"Dur, sakın söyleme. Ben tahmin edeyim. Yeni öksüzler yurdu projen için daha fazla para istiyorsun. Doğru mu?"

Arthur'un hayatı boyunca gördüğü her an içini eritecek en harika pırıltılarla dolu gülümseyişle baktı Elenora. Sonra döndü, bebeklerin beşiklerine eğildi.

"İnşaat bitmek üzere," dedi hafifçe başını çevirerek.

"Sadece bahçedeki değişiklikleri karşılayacak kadar az bir miktar paraya ihtiyacım var."

"Hatırladığım kadarıyla bütçenin ilk hali, bahçeyi yaptırmaya da yetiyordu."

"Evet ama büyütmelerini ben istedim. Seninle de anlaşmıştık ya çocukların oynamak için güzel, çekici

bir yere ihtiyacı var diye. Yeterince temiz hava alıp, spor yapabilmeleri çok önemli."

Çok yetenekli bir kadınla evlenmiş olduğunu düşündü adam. Hayatındaki her şeyi, çocukları, evin bütün işleri ve şimdi de bu hayır kurumu inşaatı, tek başına karısının iradesiyle yürüyordu. Hayatlarını hiçbir falso vermeden bir orkestra şefi gibi idare ediyordu Elenora.

"Haklısın tatlım," dedi. "Öksüzler Yurdu'ndaki çocukların çok iyi bir bahçeye ihtiyacı var."

"Anlayış göstereceğini biliyordum," dedi Elenora ve hemen defterini açarak not aldı. "Öğleden sonra işe devam etmesi için mimara haber göndereyim."

Arthur güldü. Yavaşça elindeki defteri parmaklarının arasından çekerek çalışma masasına koydu.

"Bir gün bana, beni neyin mutlu ettiğini sormuştun," diye başladı söze.

"Ben o gün parkta sorduğun soruya cevap verememiştim. Çünkü bilmiyordum. Ama şimdi biliyorum."

Elenora gülümsedi. Kocasına duyduğu sevgi, sabah güneşi kadar parlak ve temizdi.

"Peki, sorumu tekrarlayabilir miyim efendim?"

"Onu kollarının arasına aldı Arthur.

"Seni sevmek beni dünyanın en mutlu adamı yapıyor."

"Ah, bir tanem," diye fısıldadı Elenora.

Kalbi mutlulukla doluydu. Kollarını kocasının boynuna doladı.

"Bir zamanlar senin çok iyi koca olabileceğini söylemiştim. Hatırlıyor musun? İtiraf et ki, çok haklıymışım."

Arthur güldü ama öpüşmeyi daha çok tercih ederdim, diye düşündü.